

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Nalini
Singh

"I wished I lived in the
world Singh has created."

-Gena Showalter,
New York Times
bestselling author

Play of
Passion

A
Psy-Changeling
Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Sayfası İthaf](#)

[BÖLÜM 1](#)
[BÖLÜM 2](#)
[BÖLÜM 3](#)
[BÖLÜM 4](#)
[BÖLÜM 5](#)
[BÖLÜM 6](#)
[BÖLÜM 7](#)
[BÖLÜM 8](#)
[BÖLÜM 9](#)
[BÖLÜM 10](#)
[BÖLÜM 11](#)
[BÖLÜM 12](#)
[BÖLÜM 13](#)
[BÖLÜM 14](#)
[BÖLÜM 15](#)
[BÖLÜM 16](#)
[BÖLÜM 17](#)
[BÖLÜM 18](#)
[BÖLÜM 19](#)
[BÖLÜM 20](#)
[BÖLÜM 21](#)
[BÖLÜM 22](#)
[BÖLÜM 23](#)
[BÖLÜM 24](#)
[BÖLÜM 25](#)
[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[37. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40](#)

[BÖLÜM 41](#)

[BÖLÜM 42](#)

[BÖLÜM 43](#)

[BÖLÜM 44](#)

[BÖLÜM 45](#)

[BÖLÜM 46](#)

[BÖLÜM 47](#)

[BÖLÜM 48](#)

[*Teaser bölümü*](#)

"Paranormal romantizmin en iyi örneği." - *Publishers Weekly*

Övgü için

Hafıza Alevi

"Bu, oyununun zirvesinde olan bir paranormal yazar! . . . Bu aşk hikâyesini tekrar tekrar okumak isteyeceksiniz."

-Romance Junkies

"Paranormal romantizmde en sevdiğim seri olan Psy-Changeling serisine inanılmaz güçlü bir giriş daha."

-Romantik Roman TV

"Konu sizi boğazınızdan yakalayan ve bırakmayan hikayeler sunmak olduğunda, Singh kendi sınıfında!"

-Romantic Times (Top Pick)

"Singh, Psi-Changeling dünyasıyla gerçekten çok başarılı... Bugün piyasadaki paranormal aşk romanları arasında öne çıkan bir seri."

-Fresh Fiction

Ateşle Damgalanmış

"Duygusal bir başyapıt."

-Romance Junkies

"Romantizmde en sevdiğim paranormal seriye muhteşem bir giriş daha."

-Romantik Roman TV

"İnanılmaz yetenekli bir yazar. Okuyucuyu yakalıyor ve sonuna kadar bırakmıyor ve onları daha fazlası için yalvarır halde bırakıyor. *Ateşle Damgalanan*'a ve Nalini'ye coşkulu bir 5 kalp veriyorum."
-*Night Owl Yorumları*

"Büyüleyici bir seri." -The *Road to Romance* (Yorumcunun Seçimi Ödülü)

Zevkin Rehinesi

"Nalini Singh yine çok iyi bir kitap kaleme almış. Aksiyon, tehlike, tutku ve dramla dolu heyecan verici bir kitap okumak istiyorsanız, Nalini Singh'in *Zevkin Rehinesi*'ni kaçırmayın."
-*Romance Junkies*

"Singh'in okuyucuyu Psi-Changeling dünyasının içine çekme becerisine hayran kalmaya devam ediyorum."
-*Book Binge*

"Okuyucuların daha fazlası için geri gelmesini sağlayacak ilgi çekici bir dünya."
-*Darque Yorumları*

"Bu seri ilerledikçe daha iyi ve daha canlı olmaya devam ediyor."
-*Night Owl Yorumları*

"Nalini Singh'i tamamen benzersiz ve son derece büyüleyici bir seri yazdığı için takdir ediyorum."
-*Simply Romance Yorumları*

Sahip Olmak Benim

"Singh yine yaptı yapacağını. *Mine to Possess* sizi yakalıyor ve asla bırakmıyor. Bu, zaten olağanüstü olan bir serinin en iyi kitabı olabilir."
-*Fresh Fiction*

"Vay canına! *Mine to Possess* için en iyi tanım 'mükemmel'. En iyisinden daha iyisi olamaz!"
-*ParaNormal Romance Yorumları*

"Bu kitap hızlı tempolu ve sürükleyiciydi. Bir kez okumaya başladığınızda elinizden söyleyebilirim!"
-*Publishers Weekly*'den Beyond Her Book

"Bayan Singh'in dünya kurgusu, bu dünyayı doldurduğu karakterler kadar büyüleyici."
-*Ebedi Gece*

"Nalini Singh yine yaptı yapacağını. [Mutlaka okunmalı!]"
-*Fallen Angel Reviews* (Tavsiye Edilen Okuma)

Buz Tarafından Okşandı

"Kaçırılmaması gereken şehvetli ve tehlikeli bir macera."
-Lora Leigh, *New York Times* çoksatan yazarı

"Harika bir şekilde geliştirilmiş karakterler ve Singh'i bir yıldız haline getiren güçlü dünya kurgusuyla sürükleyici bir okuma."
-*All About Romance*

"Tutku ve tehlikenin gerçekten ilham verici bir karışımıyla, bu hikaye sizi koltuğunuzun ucunda tutacak. [Kesinlikle favorileriniz arasında kendine bir yer edinecek.]"

-Romance Reviews Today

Isı Vizyonları

"Tutku, macera ve doğaüstü olayların nefes kesici bir karışımı. Singh'in yarattığı dünyada yaşamayı diledim. Bu bir kaleci!"

-Gena Showalter, *New York Times* çoksatan yazarı

"Bu yazar otomatik satın alma listemin en tepesine yerleşti."

-*All About Romance*

"Kendinizi hazırlayın çünkü . . . [Bu kitap tüm duyularınızı harekete geçirecek ve sayfaları her çevirişinizde parmaklarınızı yakacak. *Visions of Heat* işte bu kadar yoğun!"

-*Romance Junkies*

"Bayan Singh'in Psy- Changeling serisi kadar iyi planlanmış, iyi yazılmış ve düpedüz fantastik tek bir paranormal seri olduğunu sanmıyorum."

-*All About Romance*

Duyguların Kölesi

"Bu kitaba bayıldım! Tüm hayranlarım için okunması gereken bir kitap. Nalini Singh yeni ve büyük bir yetenek."

-Christine Feehan, *New York Times* çok satan yazarı

"Mantık ve duyguların heyecan verici çarpışması. Daha fazlası için can atacağınız yeni bir seriye volkanik bir başlangıç."

-*Romance Junkies*

"[*Slave to Sensation*] için koruyucu rafınızda yer açın."

-Romance Reviews Today

"Alternatif bir gerçeklik olan Amerika'da geçen, okuyucuların sayfaları çevirmesini sağlayacak biraz da gizem içeren duygusal bir aşk romanı."

-Fresh Fiction

Nalini Singh'in Berkley Kitapları

Psy-Changeling Serisi

DUYGULANMANIN
KÖLESİ BUZ
MADENİNİN ELE
GEÇİRDİĞİ ISI
GÖRÜNTÜLERİ
ZEVKİN REHİNESİ
ATEŞLE DAĞLANMIŞ
HAFIZANIN ALEVLERİ
ADALETİN BAĞLARI
TUTKUNUN OYUNU

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI
MELEKLERİN PAWN'I
(*A Berkley Sensation eSpecial*)
BAŞMELEK ÖPÜCÜĞÜ

Antolojiler

BÜYÜLÜ BİR MEVSİM
(*Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile birlikte*)
BÜYÜLÜ NOEL KEDİSİ
(*Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte*)
CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVİYOR OLMALI.
(*Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte*)
YANIYOR
(*Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte*)

Play of Passion

NALINI SINGH

BERKLEY 8EN8ATION, NMYORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3,
Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017,
Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196,
Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

TUTKU OYUNU

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation kitlese pazar baskısı / Kasım 2010 Telif hakkı©

2010 yazar Nalini Singh.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN: 9781101454749

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

<http://us.penguingroup.com>

*Dünyanın farklı köşelerindeki iki harika arkadaş: Çeviride
kaybolmadığımdan emin olan Junko'ya ve hem cesareti hem de
kalbi olan Cora'ya; Roman ve Julian'dan Cian ve Calisto'ya özel bir
seslenişle*

KARAKTER KADROSU

İlk isme göre alfabetik sırayla

Anahtar: SD= SnowDancer kurtları DR= DarkRiver leoparları

Abel Riviere SD askeri, Indigo ve Evangeline'in babası

Andrew Kincaid SD izcisi, Riley ve Brenna'nın kardeşi

Anthony Kyriakus Psy Konsey Üyesi, Faith'in babası

Ashaya Aleine DR'nin Psy üyesi, eski Konsey bilim insanı, Dorian ile çiftleşti

Ben SD yavrusu

Brace SD çocuk

Brenna Kincaid SD teknisyeni, Judd ile çiftleşti, Andrew ve Riley

Devraj'ın kız kardeşi **Santos** Müdür . ve Parla Vakıf, bir . Unutulmuşlar (yüz yıl önce PsyNet'ten ayrılan ve Dönüşen ve insan nüfusuyla evlenen Psy)

Dorian

Christensen DR Sentinel, Ashaya ile çiftleşti

Elias SD askeri, Yuki ile çiftleşmiş, Sakura'nın babası

Evangeline (Evie) Riviere SD, Indigo'nun kız kardeşi

Faith NightStar Psy DR üyesi, kardinal F-Psy (öngörücü), Vaughn ile çiftleşti, Anthony'nin kızı

Hayalet Psy asi

Hawke SD alfa

Henry Scott Psy Konsey Üyesi, Shoshanna'nın eşi

Indigo Riviere SD teğmeni, Abel ve Tarah'ın kızı, Evangeline'in kız kardeşi

Joshua SD çocuk

Judd Lauren SD Psy üyesi, teğmen, Brenna ile evli, Sienna, Toby ve Marlee'nin amcası

Kaleb Krychek Psişik Konsey Üyesi

Lara SD şifacı

Lucas Hunter DR alfa, Sascha ile çiftleşti

Lucy SD, stajyer hemşire, Lara **Matthias** SD teğmenin asistanı

Max Shannon Human, Nikita'nın güvenlik şefi, Sophia ile evli
Mercy Smith DR Sentinel, Riley ile çiftleşti.
Ming LeBon Psy Konsey Üyesi
Nikita Duncan Psy Konsey Üyesi, Sascha'nın annesi
Riaz SD teğmen
Riley Kincaid SD teğmen, Mercy ile çiftleşti, Andrew ve Brenna'nın kardeşi
Sascha Duncan DR Psy üyesi, kardinal empat, Lucas ile çiftleşti, Nikita'nın kızı
Shoshanna Scott Psişik Konsey Üyesi, Henry'nin eşi
Sienna Lauren Psy SD üyesi, Toby'nin kız kardeşi, Judd ve Walker'ın yeğeni
Silvia SD çocuk
Sophia Russo J-Psy, Nikita için çalışıyor, Max ile evli
Tai SD, acemi asker
Tarah Riviere SD, Indigo ve Evangeline'in annesi
Tatiana Rika-Smythe Psişik Konsey Üyesi
Teijan Sıçan alfa
Walker Lauren Psy SD üyesi, Marlee'nin babası, Sienna ve Toby'nin amcası
Xavier Perez İnsan rahip

SAFLIK

Psy'lar yüz yıldan uzun bir süredir saf ve sessizdir, duyguları onları dünyadan ayıran buzdan bir duvar olana kadar şartlandırılmıştır. Tutku ve sevgi, nefret ve keder artık duygusal insan ve şekil değiştiren ırklarının zayıflıkları dışında bildikleri şeyler değildir.

Ancak 2081 yılında kış yerini bahara bırakırken, değişim ufuktaki bir fısıltıdan daha fazlasıdır. Çok fazla güçlü Psy firar etti, çok fazla Psy şartlanmayı bozuyor ve Ağ'da çok fazla çatlak var.

Bazıları Sessizliğin çökmesinin kaçınılmaz olduğunu söylüyor. Bazıları da onu korumak için öldürür.

BÖLÜM 1

Indigo yüzündeki yağmuru **sildi** ve bir anlığına da olsa temizledi. Sağanak durmak bilmeyen bir hiddetle devam ediyor, buz gibi kurşunları tenine çarpıyor ve ormanın gece karanlığını geçilmez hale getiriyordu. Başını eğerek siyah tişörtünün ıslak yakasına iliştirilmiş su geçirmez mikrofona konuştu. "Onu görüş alanınıza aldınız mı?"

Geri gelen ses derin, tanıdık ve o anda ölümcül bir şekilde odaklanmıştı. "Kuzeybatı, yarım mil. Sana geliyorum."

"Kuzeybatı, yarım mil," diye tekrarladı ikisinin de aynı sayfada olduğundan emin olmak için. Değişkenlerin işitme duyusu inanılmaz derecede keskindi ama yağmur vahşiydi, kulağına sıkıştırdığı yüksek teknolojili alıcı bile gürültüden vızıldayınca kadar kafatasına vuruyordu.

"Indy, dikkatli ol. Vahşi bir kurt seviyesinde çalışıyor."

Normal şartlar altında, bu saçma lakabı kullandığı için ona kızardı. Bu gece çok endişeliydi. "Bu senin için de geçerli. O ilk boğuşmada seni incitti."

"Sadece bir . Şimdi sessiz olacağım."

Saçlarını geriye atarak sulu havadan derin bir nefes aldı ve avlarına doğru ilerlemeye başladı. Avcı arkadaşı haklıydı; kısaç manevrası Joshua'yı zarar görmeden alt etmek için en iyi şanslarıydı. Indigo'nun bağırsakları sıkıştı, kalbinde acı çiçek açtı. Ona zarar vermek zorunda kalmak istemiyordu. Çocuğun izini süren izci de istemiyordu - daha büyük ve güçlü olan kurdun daha önceki çatışmada yaralanmasının nedeni de buydu.

Ama Joshua'yı uçurumun kenarından geri getiremezlerse buna mecbur kalacaktı; çocuk ıstırap ve eziyet içinde o kadar kaybolmuştu ki kurduna teslim olmuştu. Genç ve kontrolden çıkmış kurt da bu duyguları alıp öfkeye dönüştürmüştü. Joshua artık sürü için bir tehditti. Ama aynı zamanda kendilerinden biriydi. Kanlarını akıtacaklar, bu sonsuz yağmurda boğulacaklardı ama diğer tüm seçenekleri tüketene kadar onu infaz etmeyeceklerdi.

Fırtınalı havada yeterince hızlı hareket etmediğinde bir dal yanağını tırmıkladı.

Keskin. Demir. Kan.

Indigo nefesinin altında alçak sesle küfretti. Dikkatli Joshua onun kokusunu alacaktı. Yüzünü yağmura doğru çevirerek kesiğindeki kanı temizlemesine izin verdi. Ama hala çok parlaktı, çok açık bir kokuydu. Yüzünü buruşturarak - şifacıları bunun için derisini yüzerdi - toprağa gitti ve yüzeysel yaranın üzerine çamur sürdü. Koku donuklaştı, toprakla bulandı.

İşe yarayacaktı. Joshua o kadar ileri gitmişti ki, kalan ince tonu fark edemeyecekti.

"Neredesin sen?" Yağmurun kavurduğu gecede sessizce fısıldayarak ilerliyordu. Joshua henüz bir can almamış, öldürmemiş ya da sakat bırakmamıştı. Eğer acısı, yetişkinliğin eşiğindeki genç bir erkeğin canlı, ezici acısı geri dönmesine izin verirse, geri getirilebilirdi.

Şiddetli bir rüzgâr ... avının kokusunu da beraberinde getiriyordu. Indigo, diğer yarısı olan kurdun karanlıkta daha güçlü gören gözlerine güvenerek adımlarını hızlandırdı. Bir kurdun öfkeli uluması havayı böldüğünde kokuyu almaya başlamıştı.

Hırıltılar, mide bulandırıcı diş çarpışmaları, havada daha fazla demir.

"Hayır!" Hızını tehlikeli seviyelere çıkararak, devrilmiş kütüklerin ve yeni yapılmış çamur ve su akıntılarının üzerinden onları gerçekten görmeden atladı ve kavga yerine doğru ilerledi. Bu belki yirmi saniyesini ve bir ömrünü aldı.

Dövüştükleri küçük açıklığa ulaştığı anda şimşekler çaktı ve onları elektrikle kararmış gökyüzüne karşı, tam kurt formunda, dövüşe kilitlenmiş iki şekil değiştiren olarak gördü. Şimşek söndüğünde yere düştüler ama o hâlâ onları görebiliyordu, gözleri ölümcül bir amaçla onları takip ediyordu.

İz süren avcı daha iriydi, normalde göz alıcı gümüş renkli kürkü neredeyse siyaha boyanmıştı ama kazanan, postu kırmızımsı bir renkte olan daha küçük kurttu çünkü avcı geri çekiliyor, öldürmemeye çalışıyordu. Sırılsıklam giysilerinin soyunmasını zorlaştıracığının farkında olan Indigo olduğu yerde kaydı. Bu yakıcı bir acı ve acı verici bir keyifti, giysileri parçalanıyor, vücudu

Koşmak için tasarlanmış bir vücuda sahip şık bir kurda dönüşmeden önce bir ışık yağmuruna dönüşüyor.

Tam kızıl kurt Joshua rakibinin böğrüne bir çizgi çekerken o da kavgaya atladı. Büyük kurt gencin boynunu kavradı. O anda da öldürebilirdi, tıpkı daha önce yapabileceği gibi, ama sadece boyun eğdirmeye çalışıyordu. Joshua dinlemeyecek kadar ileri gitmişti; avcının karnına doğru uzanmaya çalıştı. Dişlerini gösteren Indigo sıçradı. Pençeleri küçük kurdun üzerine indi ve onun çırpınan, hırlayan bedenini yere yapıştırdı.

Orada ne kadar durduklarını bilmiyordu, vahşi kurdu zaptediyor, o son yıkıcı sınırdan geçmesine izin vermeyi reddediyordu. Avcının gözleri onunkilerle buluştu. Kurt formunda parlak bir bakır renginde olan bu gözler o kadar sıradışıydı ki başka hiçbir kurtta, Dönüşen'de ya da benzerini görmemişti. Bu bakışlarda delici bir zekâ gördü, pek çok insanın gözden kaçırdığı bir zekâ çünkü o çok kolay gülüyordu, böylesine açık bir kötülükle büyülenmişti.

SnowDancer sürüsündeki çoğu kişi onun iz sürücüleri olduğunun farkında bile değildi; karda, rüzgârda ve bu gece bitmek bilmeyen yağmurda kaçak kurtların izini sürebiliyordu. Ona Avcı demek adetleri olmasa da o da öyleydi ve kurtaramadıklarını infaz etmekle görevliydi. Ama Joshua kiminle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Çünkü sonunda sessizliğe bürünmüş, bedeni onlarınkinin altında gevşemişti.

Indigo onu dikkatle kavradı ama iri kurt bıraktığında bile ayağa kalkmadı. Endişelenerek insan formuna geri döndü, saçları bir andan diğerine çıplak sırtına yapıştı. İz sürücü onun yanında nöbet tutuyordu, kürkü ıslak tenine sürtünüyordu.

"Joshua," dedi, çocukla konuşmak için eğildi, onu kurdundan geri getirmeye kararlıydı. "Kız kardeşin yaşıyor. Onu revire zamanında yetiştirdik."

O koyu sarı gözlerde hiçbir şey fark edilmiyordu ama Indigo kolay pes ettiği için bir SnowDancer teğmeni değildi. "Seni , o yüzden kendine gelsen ve ayağa kalksan iyi olur." Bir sonraki emrinde hâkimiyetinin her zerresini ortaya koydu. *"Hemen şimdi."*

Kurt göz kırptı, başını eğdi. Indigo onu izlerken, adam titreyerek ayağa kalktı. Kız ona doğru uzandığında başını eğdi,

inliyordu. "Şşşt," dedi, ağzını kavradı ve doğrudan o kurt parlaklığındaki gözlere baktı. Bakışları uzaklaştı. Joshua ona bu şekilde meydan okumak için çok gençti, onun gücüne kıyasla çok itaatkârdı.

"Kızgın değilim," dedi Indigo, sözlerindeki, onu tutuşundaki gerçeği duyduğundan emin olarak -sıkı ama acı verecek şekilde değil. "Ama insan olmana ihtiyacım var."

Hala göz teması yok. Ama onu duymuştu. Çünkü bir sonraki an, hava ışık kıvılcımlarıyla doldu ve bundan bir saniye sonra, on dördüncü yaş gününü henüz geçmiş genç bir erkek, yüzü çizilmiş, çıplak bir şekilde yerde diz çöküyordu. "O gerçekten iyi mi?" Sesinde bir kurt sesi vardı.

"Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Onu izlemem gerekiyordu, ama ben-"

"Sen hatalı değildin." Parmaklarını onun çenesine koyarak dokunuşuyla, Pack'le onu sabitledi. "Bu bir kaya *düşmesi*ydi, senin yapabileceğin bir şey yoktu. Kırık bir kolu, iki kırık kaburgası ve kaşının üzerinde tavus kuşu gibi gösteriş yaptığı oldukça havalı bir yara izi var."

Yaraların anlatılması Joshua'yı dengelemiş gibi görünüyordu. "Bu ona benziyor." Dalgalı bir gülümseme, bakışlarını indirmeden önce ona hızlı ve temkinli bir bakış.

Gülümseyerek -çünkü yaptıklarının sonuçlarından korktuysa, geri dönmüştü- Indigo onun rahatlamasına boyun eğdi ve yavrunun kulağını sertçe ısırdı. O da bağırdı. Sonra da yüzünü onun boynuna gömdü. "Özür dilerim."

Elini onun sırtında gezdirdi. "Sorun değil. Ama bunu bir daha yaparsan, derini yüzer ve yeni koltuk minderleri yapmak için kullanırım. Anladın mı?"

Bir başka titrek gülümseme, hızlı bir baş sallama. "Eve gitmek istiyorum." Yutkundü ve iz sürücüye bakmak için döndü. "Beni öldürmediğin için teşekkürler. Seni yağmurda dışarı çıkardığım için özür dilerim."

Indigo'nun yanındaki devasa kurt, kuyruğunu bir hâkimiyet jestiyle kaldırarak çok tehlikeli dişlerini çocuğun boğazına geçirdi. Joshua, iz sürücü bırakana kadar hareketsiz, sakin kaldı. Özür kabul edildi.

Saçlarındaki yağmuru silkelemek için nafile bir çaba sarf eden Indigo çocuğa baktı. "Bir hafta boyunca kurda dönüşmeni istemiyorum." Çocuk paramparça görüldüğünde omzuna dokundu. "Bu bir ceza değil. Bu gece sınıra çok yaklaştın. İşi şansa bırakmanın anlamı yok."

"Tamam, evet." Bir duraklama, gözlerinde bir utanç fısıltısı. "Kurdu kontrol etmek zorlaşıyor. Sanki yeniden çocuk oldum."

Indigo bunun kız kardeşinin kazasına verdiği mantıksız tepkiyi açıkladığını düşündü. Bu düşüncenin hemen ardından biraz kış tekmelemek için zihnine bir not düştü. Ergenlerin ve gençlerin zaman zaman kontrol sorunları olabiliyordu - Joshua'nın öğretmenleri işaretleri fark etmiş olmalıydı. "Bazen olur," dedi ona, ses tonunu sakın ve gerçekçi tutarak. "Senin yaşlarındayken bana da olmuştu, yani utanılacak bir şey değil. Eğer kurdun seni tekrar ele geçirdiğini hissedersen doğrudan bana gel." Adam başını salladığında diğer formuna geçti, rahatladığı her halinden belliydi.

Kaliforniya'nın Sierra Nevada'sında, düşman gözlerden uzakta, yerin derinliklerine gizlenmiş devasa bir tünel ağı olan ine dönüş yolculuğu sessizdi, yağmur başladıktan yaklaşık on dakika sonra dinmişti. Bir insan kaygan arazide yüzlerce kez kayıp düşebilirdi ama kurt ayaklarından emindi, pençeleri daha dengeli olması için tasarlanmıştı ve Joshua için en kolay yolu buldu.

Indigo, iz sürücünün çocuğun arkasında pozisyon almasıyla Joshua'yı, aksi takdirde dik bir kaya yüzü gibi görünecek olan taraftaki geniş açık kapıya kadar götürdü - burada sarsılmış annesi başka bir kurtla bekliyordu, gözleri neredeyse buz gibi soluk, soluk mavi olan gümüş-altın bir kurt.

Çocuk, SnowDancer alfasının önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Indigo ve iz sürücü geri çekildiler, görevleri tamamlanmıştı. Yavru güvendedi ve icabına bakılacaktı. Şimdi bu gecenin yorgunluğunu atmaları gerekiyordu. Gerçekten de Joshua'yı öldürmek zorunda kalacaklarını düşünmüştü. Daha önce onu köşeye sıkıştırmayı başardıklarında çocuk neredeyse delirmişti. Hatıra olarak arkadaşına doğru bakınca -büyük kurt kolaylıkla ayak uydurmuştu- kanaması olduğunu fark etti.

Bir hırıltıyla durdu. Sadece bir adım sonra durdu ve geri dönerek burnunu dürttü. İnsan formuna dönüştü,

Yağmurdan ıslanmış saçlarını geriye iterek ona doğru eğildi. "Lara'yı görmem gerek." Şifacıları onun yaralarını daha iyi kontrol edebilir ve ciddi olmadıklarından emin olabilirdi.

Kurt onun çenesini ısırdı, boğazından kısık sesle hırladı. Kadın onu itti. "Beni sana rütbe takmaya zorlama." Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğinden emin değildi ve bu hem kadını hem de kurdu rahatsız ediyordu. Hiyerarşilerinde garip bir yer işgal ediyordu. Ondan daha gençti, teğmen değildi ama doğrudan ve sadece alfalarına rapor veriyordu. Ve iz sürücüleri olarak yetenekleri sürünün güvenliği ve refahı için kritik önem taşıyordu.

Bir hırlama daha, bir ısırık daha, bu seferki omzuna.

Gözlerini kısmıştı. "Dikkat et yoksa burnunu koparırım." Hırıltılı bir itiraz sesi çıkardı, köpek dişleri parladı.

Uzanarak onun ağzına sertçe vurdu. "Şimdi geri dönüyoruz."

Ellerinin altındaki renk, gümüş huş ağacı kabuğunun kendine özgü renginde kürkü olan kurt, göl mavisi gözleri ve yağmurda kayganlaşan saçlarıyla bir insana dönüşüyordu. "Hiç sanmıyorum." O daha ne olduğunu anlamadan üzerine atılmış, yüzünü ellerinin arasına almış, ağzını onunkine dayamıştı.

Okşama sıcaktı, sertti, onu hareketsiz tutan bir yumruk gibiydi. Ve sonra ... vücudunu delip geçen bir cehennem, elini o kalın kahverengi saçlara dolamasına, başını geriye çekmesine neden oldu. "Ne," dedi nefes nefese, "ne yapıyorsun?"

"Belli olacağını düşünmüştüm." Gözlerinde kahkaha, başparmakları elmacık kemiklerini okşarken göl güneş ışığıyla kavrulmuştu. "Seni hemen şimdi yalamak istiyorum."

Bunu kişisel olarak algılamadı. "Avdan dolayı adrenalinin yüksek." Ellerini iterek başını eğdi. "Ve kan kaybı." Kan temiz, suyla seyreltilmiş bir çizgi halinde böğründen aşağı akıyordu. "Kesinlikle dikişe ihtiyacın var."

"Hayır, istemiyorum." Onu tekrar öptü ve yere doğru itti.

Bu sefer hemen geri çekilmedi. Öpücüğün ve karnının hassas kıvrımlarını dürten sert uyarılmanın tüm etkisini hissetti. Kalp atışları hızlanmıştı ve bu onu, adamın dudağını sertçe ısırmasına neden olacak kadar ürkütmüştü. "Burası çok soğuk." Kar yağmış olmasına rağmen

Sıradağların bu kısmında eriyip giden Sierra Nevada, baharın allıklarında bile kışın soğuk öpücüğünü koruyordu.

Pişman bir bakış. Bir an sonra kendini üstte buldu. Hâlâ öpülüyordu. O kadar iyi öpüşen inatçı kurda inleyerek omuzlarını itti. "Kan kaybından ölmeden önce ayağa kalk, seni deli."

Kaşlarını çattı. Ve sonra Drew onu *tekrar* öptü.

BÖLÜM 2

Andrew Indigo'nun inlediğini **duydu**, teğmen kendini kontrol altına almadan önce vücudunun lezzetli bir parça yumuşadığını hissetti. Adamın omuzlarını iterek orman zemininde yanına çömelmek için yuvarlandı, adaşı olan gözleri kurdun gece ışıltılı bakışlarıyla parlıyordu. "Bir keresinde üzerime salyalarını akıttığın için seni affediyorum. Ama bir daha yaparsan kıcına tekmeyi basarım."

"Ben zaten oradayım." Doğrulup oturdu. "Ve senin de salyalarını akıttığını hatırlıyor gibiyim." O lanet olası öz disiplini devreye girmeden önce dili adamın ağzında şık ve hızlı bir dart gibiydi. "Biraz daha yapmak ister misin?"

Saçlarını geriye doğru itti. ". Burada kalacağım. Kan kaybından öl. Gidip ılık bir banyoya gireceğim ve Lucy'ye yağmacı orduların arasından gizlice bana yaklaşması için rüşvet verdiğim bir dilim New York cheesecake'ini yiyeceğim."

"Cheesecake var mı?" Onun yanına çömelmek için sinsice yaklaştı. Bu sadece bir oyunmuş gibi davranmak, onunla oynamak zordu, o kadar zordu ki, tek yapmak istediği yüzünü onun boynuna gömmek ve sadece

. . olmak. "Geri gelirim paylaşacak mısın?"

Muhtemelen çoğu erkeği sepetleyecek alçak bir kadınsı hırıltı. "Bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Bunu yapar mıydım?" Ona dokunma *ihtiyacı* duyarak dudaklarını omzunun tenine bastırdı.

Onu itip kakmadı; yüksek rütbeli bir dişi, çapaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü bir erkeğe deri ayrıcalıkları tanıyordu. Sıradan bir erkek, sıradan bir kurt olmak istemiyordu. Ama bu onu ona yaklaştıracaksa, şimdilik bunu kabul edecekti.

"Indy." Onun arkasına geçerek burnunu boynuna gömdü, derin derin çekti ve sadece onun kokusunu aldığı anda vahşi bir memnuniyetle gülümsedi. Erkek yoktu. O seviyede kabul edebileceği bir sevgilisi yoktu. Bunu zaten biliyordu ama onaylanması iyi oldu. Çünkü kararını vermişti: Dönüp durmayı bırakacak ve istediği şey için savaşacaktı.

Ve Indigo'yu istedi.

Zeki, tehlikeli, büyüleyici Indigo.

Arkasına uzanıp saçlarını çekiştirdi. "O aptal lakabı kullanmayı bırakmazsan cheesecake yok."

Parmaklarını ısırdı. İç çekti. "Hadi gel. Eve gidelim." Ellerin altında kıpırdandı, güzel, koyu gri bir kurttu ve gözleri ürkütücü bir şekilde yanık altın rengindeydi.

Derin bir nefes alarak onun yanına geçti ve onları geri götürmesine izin verdi. İne vardıklarında onu şifacıya doğru itti ve insan formuna geçip Lara'nın onu dürtmesine izin verene kadar boğazından hırlayarak orada durdu. Indigo ancak onun uslu durduğundan emin olunca oradan ayrıldı.

Neşesi azaldı.

Onun ipeksi ve ıslak tenini hâlâ hissedebiliyor, ağzının vahşi sıcaklığını hâlâ tadabiliyordu. Tanrım, ama ona sahip olmak için can atıyordu. Ancak o baskın bir dişiydi, sürüdeki en yüksek rütbeli kadındı ve o da baskınlık seviyesi belirsiz bir erkekti - bir kurt sürüsünde alışılmadık bir durumdu ama alfaları için çalışması hiyerarşinin dışında görülmesine bağlıydı. Bununla birlikte, nasıl keserseniz kesin, kadın ondan daha üstündü; yıllardır teğmendi. Buna dört yaş büyük olması da ekleniyordu.

Lara onu serbest bıraktığında, düşünceleri yüzünden hayal kırıklığına uğramış bir şekilde odasına geri döndü ve şifacının yan tarafına yapıştırdığı ten rengi ince bandajı fark etmedi. Tam duştan çıkıyordu ki odasının kapısının açıldığını duydu. Bir dakika sonra Indigo'nun kokusu onu takip etti. Saçlarını gelişigüzel ovalayarak havluyu beline sardı ve dışarı çıktığında onu yatağında bağdaş kurmuş, sırtı duvara dönük, elindeki tabağın üzerinde kocaman bir dilim cheesecake ile otururken buldu.

O buradaydı. Onun bölgesinde.

Banyo kapısına yaslanarak onu izledi. Cildi sıcaktan kızarmıştı, demek ki banyo yapmıştı. Genellikle atkuyruğu yaptığı saçları beyaz tişörtünün aşağıya doğru düzgün ve nemli bir şekilde uzanıyordu. Yumuşak siyah pijama pantolonu bacaklarının uzunluğunu gizliyordu ama Andrew onun her bir santimetresini ezberlemişti.

"Biraz istiyor musun, musun?" Çatalı kaldırdı.

Reddedecek kadar aptal olmadığından, ona kasıtlı olarak saf kötülükle süslenmiş bir gülümseme attı. "Bırak da üzerime bir şeyler giyeyim. Tabii beni çıplak istemiyorsan?"

Kadınsı bir homurtu. "Gördüm, hissettim, tişörtünü almak istemiyorum."

Hakaret kesildi. O bir erkekti ve gözleri zor görene kadar onu istiyordu. Ama tüm kartlar onun elindeyken bunu bilmesine izin veremezdi, bu yüzden omuz silkti. "Peki." Ve havluyu bıraktı.

Drew odanın diğer tarafındaki büroya doğru yürürken **Indigo neredeyse** cheesecake'inin **içinde boğuluyordu**. Gözleri onun poposundan ayrılamıyordu. Sert, kaslı ve ısırılabilir. Kesinlikle ısırılabilir.

Adam o güzel altın rengi tenin, o gergin kasların üzerine bir çift eşofman geçirdiğinde inlememek için kendini zor tuttu. Üzerindekini çıkarmasını istemek üzereyken, tam olarak kime baktığını fark etti. *Onun nesi vardı ki?* Dehşete kapılmış bir halde çatalı peynirli keke sapladı ve tam Drew dönerken ağzına büyük bir lokma attı.

Yüzünde artık hiç mizah yoktu ve birden Riley'nin küçük kardeşini değil, istediğini elde etmek için inindeki her dişiyi etkileyebilen, gülen, alaycı erkeği değil, vahşi kurtların bile sığındığı sert bir fırtınada avını avlayan iz sürücüyü gördü. Ve kokusunu hiç kaybetmemişti; sağanak yağmur ve şiddetli rüzgârın karışımı düşünülüğünde bunun imkânsız olduğunu düşünebilirdi.

Ellerini saçlarının arasından geçirerek yatağa doğru yürüdü. Vücudunun ön tarafındaki kasların da arkadakiler kadar etkileyici olduğunu düşündü. Ama o anda gözleri adamın yüzündeydi. İçini burkan bir şokla onu okuyamadığını fark etti, diğer genç erkekleri okuyabildiği gibi değil. Ama onu aşağıladığını biliyordu. Yırtıcı erkek Dönüşenler bu tür konularda çok hassas olabiliyordu.

Bir kadın tarafından yapılan bir açıklama - ancak bu genellikle bir ilişki veya kur yapma sınırları içindeydi.

Hala . . .

Sırtını duvara dayayarak onun yanına yayıldı. Biraz dönerek çatalına bir parça cheesecake aldı ve ağzına götürdü. Çatalın ucunu dudaklarının arasından çekip çıkarırken bakışlarını ondan ayırmadı. Dudaklarındaki o dudakları hatırladıkça vücudu yavaş yavaş ısındı, güçlü ve kendinden emin . . . ve baştan çıkarıcıydı.

Kremanın bir kısmını yalamak için dilini çıkardı, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Adam doğrulup çatalı elinden aldığı anda, kadın ona izin verdi. Ve peynirli keki dudaklarına götürdüğünde, neredeyse çatalın dişlerini ağzına götürmesine izin verecekti. Ancak bu hareketin samimiyeti onu aniden kör edici bir güçle vurdu.

"Drew, biz-" Cheesecake ağzındaydı, tatları gür ve zengindi, dudaklarından yavaşça geçirirken dişleri sıcacıktı.

Drew uzun, derin bir nefes aldı. "Açlığının kokusunu alabiliyorum," diye mırıldandı, sesi kızın tenini kazıyana kadar alçaldı, çiğ ve tahrik ediciydi. "Tadına bakmak istiyorum."

Atmosferdeki bu beklenmedik ve şok edici değişimden etkilenen kadın, kasları erimiş gibi görünse de başını iki yana salladı, vücudu az önce tamamladıkları avla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde ağrıyordu. "Ben astlarımla yatmam."

"Ve sana rapor vermiyorum." Bir lokma daha cheesecake, alaycı bir vaatle dudaklarına götürüldü. "Teğmen hiyerarşisinden bağımsızım." Teni karıncalandı, avuç içleri adamın göğüslerinin yontulmuş güzelliğini izlemek için kaşındı. Bir sevgilisi olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bu bölgede baskın bir şekil değiştiren dişi için çok fazla seçenek yoktu - Drew'un kardeşi Riley bir kediyle çiftleştikten beri leoparları da kontrol etmişti, hatta bir randevuya bile çıkmıştı.

İki. Erkeklerin hiçbiri vücudunda kıvılcım yaratmamıştı. Azıcık bile.

Ama o vücut şimdi kaybettiği zamanı telafi , şehvetli bir sıcaklık hücrelerini istila ederken cildi geriliyor gibi görünüyordu, damarlarından nabzına etinin altından dayanılmaz bir şekilde döndü

Hassas. Çok uzun zaman oldu, diye düşündü, ihtiyacın yayılması karşısında şok olmuştu, çok uzun zaman olmuştu. "Drew ..."

Ağız o kadar yakındı ki, dili odaya getirdiği kremalı ikramdan bir parça çalmak için dudaklarının kenarını yalıyordu. "Bırak gireyim, Indy." Adamın sıcaklığı vahşi, taze, gençti ve fiziksel bir okşayış gibi üzerinde geziniyordu.

İnleyerek bir sonraki lokmayı onun ağzına doğru itti. "Riley'nin küçük kardeşiyle uyuyamam." Güney Amerika gezisinden döndüğünde teğmen arkadaşının yüzüne bakamayacaktı.

Çalkantılı bir kobalt rengine bürünmüş mavi gözlerden sert bir bakış. "Ben çocuk değilim, Indigo."

Adamın tam adını kullanması onu o kadar şaşırtmıştı ki gözlerini kırıştırdı. "Benim için çok gençsin ve Tanrı aşkına, ben senin eğitmenim."

Homurdandı. "Bir sonraki bahane."

Adamın ses tonu kızın tüylerini diken diken etti. "Dikkatli ol, Drew. Ben senin küçük oyun arkadaşlarından biri ." Bir parmağının ucuyla yatağına giren bir haremi vardı. Ve görünüşe göre hepsi de mutlu ayrılmıştı; eski sevgililerinden hiçbiri ona kötü söz söylememişti. Hatta, bildiği kadarıyla, ona tapmaya devam etmişlerdi.

"Bir oyun arkadaşı istediğimi söylemiş miydin?" Cheesecake'i dikkatsizce diğer tarafındaki yatağın üzerine bırakarak ona uzandı. Parmakları kızın çenesindeydi ve ağız kızın ağzındaydı, kız hâlâ onun ters sorusuna bir yanıt oluşturmaya çalışıyordu.

Duygu yumağı doğrudan midesine indi, ama kurdun bu ilişkideki ani değişim karşısındaki şaşkınlığı da öyle. Onun göğsüne doğru itti. Elbette, yırtıcı bir şekil değiştiren erkek *olduğu* için onu öpmeye devam etti. Kaçıp gidebilirdi ama onu bu kadar kabaca reddetmek istemediği için tekrar itmeyi seçti. Adam sadece "Beni istiyorsun" diyecek kadar uzun süre ara verdi. Kokusunu alabiliyorum." Dili onunkini yalayarak açık bir talepte bulundu, boştaki eli onu duvara bastırırken ensesine kapandı, teninin sıcaklığı onu baştan aşağı yakıyordu.

Kırmızı bir öfke sisi, pençelerini kılıfında tutmak için savaşmak zorunda kalacağı kadar güçlüydü.

Kendisini SnowDancer'ın en kıdemli teğmenlerinden biri yapan beceri ve gücünü kullanarak yataktan fırladı, öfkeyle

Her santiminde nabız atıyordu. Öpücüğü affedebilirdi. İticiliği bile -ne olduğunu anlamıştı, bunun için onu cezalandırmazdı. Ama boynuna dolanan eli, vücudunu onunkini duvara yapıştırmak için kullanmaya çalışması ve en önemlisi de dokunma açlığının onu kendi malı haline getirdiğini düşündüğü küstahlığı? Hayır.

"Ben," dedi, o kadar sakın bir ses tonuyla ki bunu korumak için tüm kontrolünü kullanması gerekti, "sana bana istediğin gibi dokunma hakkını vermedim." Oyun vardı ... ve sonra aşılmaması gereken çizgiler vardı. "Bir dahaki sefere bana bu şekilde dokunmaya kalkarsan" -sahip olarak, *sahip olarak*- "o güzel yüzünü parçalamaya hazır ol."

Kendi kanının kabarmasından başka bir şey duyamayacak kadar çileden çıkmış bir halde topuklarının üzerinde döndü ve oradan ayrıldı. En kötüsü de Drew'a güvenmiş, onun kendisini baskın bir kadın olduğu için kabul ve takdir eden bir arkadaş olduğunu düşünmüştü ama belli ki o da teğmenin seksle dize getirilebileceğini düşünen ukala bir genç erkekti. Ve diğer her şeyi kolayca affedebilecekken, bu ihaneti affedemezdi.

BÖLÜM 3

Konseyl Üyesi Henry Scott, Londra'daki güvenli dairesinin mahremiyeti **içinde**, masanın karşısındaki "karısı" Konsey Üyesi Shoshanna Scott'a bakıyor ve ilişkilerinin artılarını ve eksilerini düşünüyordu. Onlar Psy'dı - diğer ırkların aksine, bu değerlendirme yapılırken duygular işin içine girmiyordu. Evlilikleri politik bir stratejinin parçasıydı, insan ve Dönüşen medyasını yatıştırmanın bir yoluydu, onlara kolayca ilişkilendirilebilir bir imaj veriyordu.

Ancak, son zamanlarda bu artı, insanların ilişkilerinin tam doğası hakkında sordukları sorular tarafından iptal ediliyordu - çok fazla sızıntı olmuştu ve duygusal yarışlar artık asla sahip olmamaları gereken bilgilere sahipti. Bu durum en son basın toplantısında, iki yıl önce bile sorulmayan bazı soruların sorulmasına yol açmıştı.

Ancak, sorunlu olsa da, bu konu bekleyebilir.

"Ağı dış etkilere kapatmak hala mümkün," dedi ve daha önemli olan endişeye odaklandı. "Nikita işlerin kritik bir noktaya ulaştığını, Sessizliğin çökmeye yakın olduğunu söylemekle yanılıyor." Konsey Üyesi Duncan, kendi bölgesindeki Dönüşenlerle sürekli ve uzun süreli teması nedeniyle lekelenmişti ve bu nedenle, ırklarının duygularını sildiği gibi deliliklerini de silen Protokol olan Sessizliğin saflığı için bir tehdit oluşturuyordu.

Henry ne pahasına olursa olsun bu saflığı yeniden başlatmak niyetindeydi ve önemli miktarda desteğe sahipti. Sessizlik'in düşmemesini sağlamak için kurulan Pure Psy grubuna üyelik her geçen gün artıyordu. "İrkımız Protokolde herhangi bir değişiklik ne istiyor ne de buna ihtiyaç duyuyor."

Shoshanna sandalyesinde dönerek bir kumanda aldı ve sağındaki ekranı açtı. "Ağın tamamen kapatılmasını başlatmak için ortadan kaldırmamız gereken kilit oyuncular bunlar."

Soldaki ilk resim Nikita'nın kusurlu kızı Sascha Duncan'a aitti. Onu Faith NightStar ve

Ashaya Aleine. Shoshanna'nın daha fazla görüntü getirmesini izlerken, "Hepsi Ağ'dan gelen üst düzey sığınmacılar," diye mırıldandı.

Shoshanna, "DarkRiver leopar sürüsünde bağ kurdukları erkeklerin de infaz edilmesi gerekecek," diye ekledi. "Değişkenler kadınlarına çok düşkündür."

"Aynı zamanda acımasızlar," dedi Henry, sıradaki görüntülere bakarak. "Başarılı olmak istiyorsak sürünün tamamını ya da en azından en güçlü kısmını ortadan kaldırmamız gerekiyor."

"Doğru." Buz mavisi gözleri ve alışılmadık gümüş-altın rengi saçları olan bir adamın görüntüsünü gösterdi. "SnowDancer sürüsünün alfası, yardımcılarıyla birlikte gitmeli." Ekranda dokuz yeni görüntü belirdi. "Kurtlar leoparlarla o kadar sıkı bir ittifak içinde ki onlara dokunulmaması riskini göze alamayız."

"Verilerimizin SnowDancer'ın on teğmeni olduğunu gösterdiğini sanıyordum." "Görünüşe göre birini kaybetmişler ya da biz yanlış bilgi almışız.
ilk ."

Henry bunun mümkün olduğunu biliyordu. SnowDancer saflarındaki casusları bir yıl önce idam edilmişti. O zamandan beri ellerindeki bilgiler en iyi ihtimalle kabataslaktı. "Bir Dönüşen'e yönelik herhangi bir suikast girişiminin başarısız olma ihtimali yüksektir. Doğal kalkanları onlara misilleme yapma fırsatı verecek kadar uyarıda bulunur." Hayvan ırklarının kendilerininkinden çok daha az zeki olduğunu düşünse de, daha zayıf Psy bedenlerine karşı fiziksel güçlerine saygı duyuyordu.

"Katılıyorum, ancak lojistiği daha sonra tamamlayabiliriz. Ancak," diye devam etti, "SnowDancer ve DarkRiver arasındaki yakın ittifak ışığında, leoparları hedef almadan önce kurt alfayı denklemden çıkarmak iyi bir stratejik hamle olabilir. Duygusal doğaları, böyle bir kaybın zarar verici psikolojik etkisiyle zayıflayacakları anlamına gelecektir."

Shoshanna insanlarda ve dönüşenlerde bu tür tepkileri tahmin etme konusunda yetenekli olduğunu kanıtladığı için Henry'nin buna itirazı yoktu. "Kaynaklarımızı öncelikle San Francisco bölgesine odaklamak mantıklı," dedi. Sorunların çoğu nispeten küçük bir grup tarafından ortaya çıkarıldı."

Ekranda iki görüntü daha belirdi: Nikita'nın insan güvenlik şefi ve muhtemelen bu adamla ilişkisi olan kırık Adalet Psy. J-Psy'nin kalkanları açıklanamaz ve aşılamazdı, ancak kırık Sessizliğine rağmen hala Ağ'da olduğu gerçeği o kadar kabul edilemezdi ki tartışmaya gerek yoktu.

Üç resim daha. Hepsi meclis üyesi.

"Nikita'nın gitmesi gerekiyor." Shoshanna'nın tonu düzdü, uzlaşmaya yer yoktu. "Ming'in önemli askeri kaynaklara erişimi var. Eğer onunla işbirliği yapamazsak, ortadan kaldırılmalı."

"Katılıyorum," dedi Henry. "Ama o birincil hedef değil." Üçüncü görüntüye başını . "Anthony hakkında ne düşünüyorsun?" Karısına zerre kadar güvenmiyordu ama siyasi zekâsına saygı duyuyordu. Tıpkı yakında bir gün onu öldürmek zorunda kalacağı gerçeğine saygı duyduğu gibi - önce onun kendisini öldürmediğinden emin olmak için.

"Belirsiz," dedi şimdi. "Anthony, Sessizlik konusunda Konsey'de Nikita'yı destekledi, ancak zaman zaman bizim çıkarlarımızı da destekledi ve bu nedenle dönebilir. Kızıyla yaptığı taşeronluk anlaşması dışında Ağ dışında hiçbir bağlantısı yok ve bu kararı aynı durumda ben de verebilirdim."

Faith NightStar dünyadaki en güçlü F-Psy olduğundan, diğer kâhinlerin bir an bile göremediği gelecekleri tahmin edebildiğinden, hizmetleri milyarlar değilse bile milyonlar değerinde olduğundan, Anthony'nin kararı Henry'nin de anladığı bir karardı. "Yine de yatırımını korumaya çalışıyor. Faith'i ortadan kaldırmadan önce dikkatlice düşünmemiz gerekecek."

"Evet, onu sonlara doğru düşünebiliriz." Bir duraklama. "Ne de olsa F-Psy'ler genellikle parçalanır ve psişik koruma altında tutulurlar. Ağa yeniden entegre edilebilir."

"Bir olasılık." Henry, Shoshanna'nın kendi "evcil" F-Psy'si olup olmadığını araştırmak için bir not aldı. Telepatik erişimi, kırık bir kâhinin dengesiz zihnini yönlendirecek kadar güçlüydü. "Bu ikisi," dedi, görüntüleri vurgulamak için uzaktan kumandayı eline alarak, "birincil hedefler. Onları öldürürsek şehri getiririz."

Ve bunu sağlamak için zaten bir operasyonu vardı.

BÖLÜM 4

Andrew her şeyi berbat **ettiğini biliyordu**.

Sabah duşunun soğuk spreyinin altında dururken alnını fayansa bastırdı, elini soğuk beyaz yüzeye dayadı. Indy'yi sadece seksle, fiziksel olanla ilgilendiğini düşündüğü için suçlamıyordu. Evet, cinsel açıdan açtı. Çok, çok aç. Ama sadece seks için değil. Indigo'yla seks yapmak için... Onu sonsuza dek istemiş gibi görünüyordu ama son birkaç aydır ihtiyaçları her yönden son derece spesifik hale gelmişti.

Patlamasını önleyen tek şey, onun da o aylarda kimseyle birlikte olmadığını bilmesiydi.

Ve şimdi gidip şansını iyice berbat etmişti. Sadece bu da değil, genç kızın onun sadece siki tarafından yönetilen, kişisel arenada ciddiye alınmaya değmeyecek genç bir erkek olduğu fikrini pekiştirmişti. "Lanet ." Bir şeye -tercihen kendi aptallığına- saldırmak isteyerek duşu kapattı ve kendini kurulamak için dışarı çıktı. Telefonu çaldığında elini nemli saçlarında gezdiriyordu. Arayan alfasıydı.

"Ofisime, beş dakika."

Çağrıyla birlikte damarlarında adrenalin pompalandı. Indigo'nun eşsiz kokusuyla doymuş bu odada, bu sığınakta kapana kısılmaktansa Sierra'nın soğuk iklimlerinde koşturmak anlamına gelecek bir görev verilmesi çok daha iyiydi.

Yağmur fırtınaları ve ateş, buz ve çelik, Indigo onun için buydu.

Hawke'ın ofisinde onu bekleyen de bu kokuydu. İçeri girdiğinde nefesini içine çekerek kurdunun yapmak istediği hamleyi dizginledi. Indigo, alfalarının masasının önünde durduğu yerden ona baktı ama gözleri ona hiçbir şey söylemedi.

Bununla birlikte, omurgasının düz çizgisi, çenesinin açısı, hepsi yüksek sesle ve net bir şekilde "mesafeni koru" diyordu. güveni yıkmış onu derinden sarsmış olsa da Andrew

Sessiz emri dinlemek için. Ve eğer Indigo onun bu kadar kolay pes edeceğini düşünüyorsa, kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hawke kendi sandalyesine oturarak, "İkiniz de oturun," dedi. "Riley'den haber aldın mı, Drew?"

Andrew, Indigo'nun yanındaki koltuğa kayarak bacaklarını öne doğru uzattı. "Bugün Rio de Janeiro'yu ziyaret etmeyi planladıklarını söyleyen bir mesaj aldım. Bir de Mercy'nin büyükannesine şimdiden aşık olmuş. Henüz bağırsaklarını deşmediği için, onun da kendisinden hoşlanabileceğini düşünüyor."

Hawke sırttı. "Zavallı Riley. Umarım hayatta kalır."

Indigo bir parmağını sandalyesinin koluna vurarak, "Baskın bir dişiyle çiftleştğinde neye bulaştığını biliyordu," dedi. "Mercy'ye olduğu gibi davranmaya devam ederse, eminim ailesinin onunla hiçbir sorunu olmayacaktır."

Andrew sözlerin kendisine yönelik olduğunu biliyordu. Evet, kestiler. Ama aynı zamanda kararlılığını da pekiştirdiler. Çünkü hiçbir şekilde dün gece ilişkilerinin son sözü olmayacaktı. "Buraya gelen iki kediye tanıyor musun?" dedi yüksek sesle, zihinsel olarak o buz gibi kontrolü eritmeye ve daha da fazlası, onun kendisini *görmesini* sağlamaya yemin etti. "Mercy ile bir şansları olabileceğini düşünenler mi?"

"Eduardo ve Joaquin mi?" Hawke sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında kavuştururken saçları ışığı yakalıyordu. "Ne olmuş onlara?"

"Dün gece Riley'i içmeye götürdüler."

Üçü de bunu bir an için sindirdi... sonra hepsinin yüzünde sırtımlar belirdi, yavaş yavaş kıkırdamalara, sonra da düpedüz kahkahalara dönüştü - buna yanında dimdik ve kaskatı oturan teğmen de dahildi. Kurdu vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Indy herkesi olduğu gibi onu da dondurabileceğini düşünebilirdi ama bekleyin.

Eğlenceyi sistemlerinden çıkardıktan sonra Hawke bir not defteri aldı. "Pekâlâ, Riley ve Mercy uzakta olduğu için bazı şeylerin değiştirmemiz gerekiyor. Sana ihtiyacım var" -Andrew'a bakarak -"fazladan birkaç güvenlik vardiyası yapmak için."

"Sorun değil." Hawke'ın geniş sürüsündeki gözü kulağı olma pozisyonu onu yolunda zamanının çoğunda tutarken, o da

ininde bulunduğu süre boyunca üst düzey bir asker olarak görev yaptı.

Hawke bir not aldı. "İndigo, kaynaklarımızı koordine etmeye devam etmekte iyi misin?"

"Evet." İndigo'nun sesi sakın ve pratikti; dün gece kısa bir anlığına gördüğü tutkulu doğasından en ufak bir iz yoktu. "Leoparlarla olan ilişkiyi sen mi idare ediyorsun?"

Hawke'ın kaşlarını çatması Andrew'un sırtmasına engel oldu. "Evet. Dün kaç tane yavruyu kedi bölgesinden çıkarmak zorunda kaldım biliyor musun? *Beş*," dedi cevap beklemeden. "Bir leopar yavrusunu hayvan formunda yakalayıp mavi ve gümüş boyayla kaplamak gibi parlak bir fikir ."

Andrew . "En azından sürünün renklerini seçmişler."

"Evet, yakaladıkları 'gencin' aslında tam teşekküllü bir kadın asker olması ve sadece biraz daha küçük boyutta olması onlar için çok kötü."

İndigo'nun irkilmesi bir hava tıslamasıydı. "Onları ne kadar kötü kesmiş?" "Yaşayacaklar." Hawke'ın kurdu gözlerindeydi, açıkça eğleniyordu. "Benim

ceza muhtemelen daha kötüydü. Aptalları kendi boylarıyla ıslattım ve kurtulmak için yer değiştiremeyeceklerini söyledim. Duşta yıkanır ya da ."

Andrew bunun, buraya gelirken gördüğü, saçları mavi sivri uçlarla dikilmiş, utangaç görünümlü genci açıkladığını düşündü. "Bunları benim halletmemi ister misin?"

"Hayır." Hawke başını salladı. "İndigo ya da ben bir boşluk gördüğümüzde sizi değiştireceğiz. Riaz bugün ilerleyen saatlerde gelecek, yani yakında bir teğmenimiz daha olacak ama dinlenmek ve kendini toparlamak için birkaç güne ihtiyacı olacak."

İndigo bir parça öne eğildi. "Eve geleceğini bilmiyordum."

Andrew'un kurdu, onun diğer adama olan ilgisinin işareti üzerine zihninin içinde bir uyarı homurdandı. Riaz'ın İndigo'nun yaşlarında olduğunu ve hiyerarşide onun hemen altında yer aldığını biliyordu. Erkek, son birkaç yılın çoğunu SnowDancer bölgesinden uzakta, ülkenin ve dünyanın çeşitli yerlerinde dolaşarak bilgi toplayarak geçirmişti; sürünün iş temsilcisi olarak işlev görmek için

ve son zamanlarda diğerk şekil değıştiren gruplarla temas ve/veya gayri resmi ittifaklar başlatmak.

Ama bunların hiçbirini kurdu için önemli değildi. Tüylerini diken eden şey basit ve kaçınılmaz bir gerçektir: Riaz ve İndigo bir zamanlar sevgiliydiler. Elleri sandalyesinin kolunda kenetlendi, pençeleri deri sentetiğesaplanmak üzere dışarı çıktı. Kimse fark etmeden duygularının fiziksel kanıtını geri çekti ama kurt, boğazının gerisinde alçak bir hırıltı uğuldayarak volta atarken derisinin iç kısımlarını kesen pençeler için yapabileceğihıçbir şey yoktu.

Verdiği tepkinin yoğunluğuu onu bile şaşırttı.

"Riaz ülkeye ne zaman döndü?" Kurdun ilkel dürtüleriyle savaşmaya devam ederken, Andrew kimsenin onun soğukkanlılığını korumakta zorlandığını tahmin edemeyeceğini kibirsizce biliyordu - radarın altından kayma yeteneğitüm hayatı boyunca sahip olduğu bir beceriydi. Ama kız kardeşi Brenna'nın kaçırılıp işkence görmesinden sonraki aylarda bu yeteneğini iyice geliştirmişti. Riley kâbuslar görüyordu. Andrew . . . Andrew haftalarca her gece yorgunluktan bitap düşmüştü. Tek başına. "Son duyduğumda Avrupa'daydı."

"Öyleydi," dedi Hawke, hafızanın karanlık yıkamasını yarıda keserek. "Sadece birkaç saat önce New York'a indi. Öğleden sonra San Francisco'da olması gerekiyor."

"Onu ben ," diye gönüllü oldu Indigo.

Andrew elini Indigo'nun görüş alanından gizleyerek sandalyesinin kenarına koydu, pençeleri bir içeri bir dışarı hareket ediyordu. "Hepsi bu kadar mı?" İndigo'nun kokusunun sarhoşluğundan ve kışkırtıcılığından kurtulması, başka aptalca bir şey yapmadan önce kendini kontrol etmesi gerekiyordu.

Hawke başını salladı. "İkinizden yapmanızı istediğim bir şey var." Arkasına yaslanarak bir nefes verdi. "Joshua'yla olan şey? Olmaması gerekirdi. Ve bu bir sürü meselesi, bir ya da iki kişinin topu düşürdüğü bir durum değil."

Andrew, kurdunun sürüye yönelik koruyucu dürtüsü daha ilkel içgüdülerine baskın çıkınca bir parça rahatladı. "SnowDancer'ı Konsey'e karşı korumakla o kadar meşguldük ki gençlerle yeterince ilgilenemedik."

"Drew haklı." Indigo kollarını kalçalarına dayadı, kaşlarını çatdığı ses tonundan belli oluyordu. "Biz sadece

Yaşlı askerleri, baskın olanları, diğer rütbelilerin aleyhine eğitiyorlar ve sağlıklı bir sürü, *bizim sürümüz* böyle çalışmamalı." Sesi hem kızgın hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi - Andrew biliyordu. "Neden bu sorunu daha önce fark etmedik ki?"

"Birisi yaptı. Ona bunun bir öncelik olmadığını söyledim."

Indigo irkilerek Hawke'ın bakışlarını Drew'a ve o da akıcı bir şekilde omuz silkti. "Seni bu daha fazla zorlamalıydım," dedi alfalarına, "ama o anda gerekli görünmüyordu ve Joshua oldukça değişken bir durum tarafından sınırın ötesine itildi. Diğerlerinin hiçbiri o aşamaya yakın değil. O kadar kötü olsaydı dikkatini çekerdim."

Indigo kendini döngünün dışında bulmaya alışık değildi. Bu onu rahatsız ediyordu ama daha çok, Drew'un sürü için, Hawke için yaptığı şeyler hakkında bilmediği daha ne kadar şey olduğunu merak etmesine neden oluyordu. Dik oturarak kollarını kavuşturdu ve bakışlarıyla onu kısırdı. "Nasıl oluyor da gençlerin başına gelenlerden bu kadar haberdar olabiliyorsun?"

"İnsanlar benimle konuşuyor." Basit kelimelerdi ama içlerinde bir gerginlik vardı, kurdu onun agresif tonuna karşılık olarak dişlerini gösterdi. "Sadece in çocukları değil," diye devam etti. "Daha geniş bir bölgede çeşitli şekillerde mücadele eden birkaç kişi var."

"Hafta sonuna kadar onları buraya getirin," dedi Hawke, solgun gözleri tehlikeli bir şekilde odaklanmıştı.

Indigo onun ne gördüğünü merak etti ama sormadı. Çünkü bilmek istediğinden emin değildi. Drew dün gece mevcut durumu değiştirmiş, ardında sadece kafa karışıklığı ve huzursuz bir öfke bırakacak şekilde değiştirmişti. Bu hoşuna giden bir duygu değildi. "Ne planlıyorsun?" diye sordu Hawke'a, dengesini yeniden bulmaya kararlıydı. Diğer kurtlar kaostan hoşlanabilirdi ama hem kurt hem de kadın olan Indigo düzeni tercih ederdi. Hiyerarşi bu düzenin sağlam çekirdeğiydi. SnowDancer kadar güçlü hiçbir kurt sürüsü o olmadan hayatta kalamazdı.

Emir komuta zincirinin en tepesindeki kişi olan Hawke, "Siz ikinizden etkilenen çocukları birkaç günlüğüne dağlara götürmenizi, onlarla bire bir ilgilenmenizi ve yüzeyin altında daha ciddi sorunlar olup olmadığını öğrenmenizi istiyorum."

ele alınması gerekiyor." Bir parça kâğıt uzattı. "Bunlar Drew'in geçen sefer bana verdiği isimler. Yararlı olabileceğini düşündüğünüz başkalarını da ekleyin. Eğer sayımız çok fazlaysa, onları iki gruba ayırabiliriz."

Indigo'nun kurdu onun önerdiği şeyin mantıklı olduğunu gördü; sağlıklı bir sürünün temelinde bağ kurmak vardı. Ve şu anda işler, bocalama tehlikesi olanları beslemek için zaman ayırabilecekleri kadar rahattı. Ama solunda oturan genç erkekle bu kadar çok yalnız zaman geçirme fikri tüylerini ürpertti. Dün gecedен önce, gözünü kırpmadan onunla gider, gerekeni yapacağına güvenir ve eşek gibi davranmazdı.

Ancak tüm bunların altında -hayal kırıklığına uğramış öfke, yaptığı şeyi neden yaptığını anlayamama- o hâlâ bir SnowDancer teğmeniydi. "Seni de görmek isteyeceklerdir," dedi Hawke'a.

"Güverteyi boşaltıyorum, böylece en azından bir gün size katılabilirim." Yüz kasları uyarı vermeden gerildi.

Bir saniye sonra, Indigo hava akımlarında tanıdık bir koku yakaladı. Çok geçmeden kahverengi gözlü, saçlarını uzun bir örgüyle toplamış güzel bir kız köşeden başını uzattı. "Oh, geliyorum-" diye başladı üçünü görünce.

"Hayır. Sadece bitiriyorduk." Drew, Indigo'nun her zaman bildiği kaslı bir zarafetle ayağa kalktı, onunla birden fazla kez antrenman yapmıştı. Ayrıca birlikte pek çok tırmanış yapmışlar, her ikisi de Sierra Nevada'nın zirvelerine karşı mücadele etmenin verdiği heyecanın tadını çıkarmışlardı. Ama o ana kadar bu zarafeti hiç gerçekten *görmemişti*.

Onun bir erkek olduğunun, üstelik güçlü ve yakışıklı bir erkek olduğunun aniden farkına varması, yeniden kazanmayı başardığı dengesini bozdu. İlk kez, her şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağından, arkadaşlıklarının dün gece onun odasında öldüğünden ciddi bir şekilde endişelenmeye başladı. Bu düşünce onu o kadar sarstı ki Drew'un sonraki sözlerini yakalamak için bilinçli bir çaba sarf etmek zorunda kaldı.

"Listeye bugün son şeklini vereceğiz," dedi Hawke'a. "Herkesle temasa geçtikten sonra ayrıntılara, kalkış zamanına vesaire karar verebiliriz. Bu işe yarar mı Indy?"

Endişesi, lanet olası bakır gözlü kurdun bu kadar az çabayla işleri düzeltebileceğini düşünüp düşünmediğini merak ettiği için bir kızgınlık dalgası altında süpürüldü. "Peki. Sen dışarıdan gelenlerle iletişim kurmaya bak; ben deindeki gençlerle ilgileneyim."

Andrew başını salladı ve kapıya doğru yöneldi, odada yükselen gerilim seviyesinin farkındaydı ve bu sadece onun ve Indigo'nun hatası değildi. Sienna kapıda beklediği yere yaklaştığında ona küçük bir gülümseme verdi. Bunca ay sonra bile onu gözlerle ve muhteşem gerçek tonuyla uzaktan yakından alakası olmayan kahverengi saçlarıyla görmek tuhaftı. Ama dış dünyada güvenle hareket edebilmesi için giymek zorunda kaldığı kabuk ne olursa olsun, kişiliği parlıyordu. Sessiz, kararlı ... ve biraz da baharat olsun diye içine atılmış bir zebani.

Eğilerek eliyle çenesini kavradı ve onu yanağından öptü. "Nasılsın, küçük kardeşim?" Bu basit bir nezaket sorusu değildi. Başı dertteydi, psişik yetenekleri kontrolden çıkmaya başlamıştı ve DarkRiver leoparlarının gözetiminde vakit geçirmek için yuvadan uzaklaşmıştı.

"Güzel."

"Sana bir kutu birinci sınıf çikolatalı vişneli kurabiye gönderdikten sonra elime geçen tek şey bu mu?" dedi, büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak. "Sadece 'iyi' mi?"

Kaşlarının arasında, güneşe batmış teninin güzelliğini gölgeleyen koyu renkli küçük çizgiler belirdi. "Drew."

Ama adam sırtarak onu kollarının arasına aldığı anda, kadın sadece şefkate izin vermekle kalmadı, kendi kollarını da ona doladı. Vücudunu ona bu şekilde emanet edebilmesi için aylarca sabırla çalışması gerekmişti. "Şu leopar çocuk mu... neydi adı" -Andrew düşünür gibi yaptı- "evet, Kit. Kit sana iyi davranıyor mu?" Soruyu Hawke'in duyacağından emin olduğu bir sesle mırıldandı, kediye güvercinlerin arasına attığını çok iyi biliyordu.

"Drew." Sienna bir elini göğsünde yumruk yaparak geri çekildi. Gözleri ona ateş saçıyordu ve bir an için neredeyse kontakt lenslerinin koyu kahverengisinin ötesindeki gece gökyüzü gözlerini görebiliyordu. Siyah kadife bir örtü üzerinde beyaz yıldızlar.

Kardinal bir Psy'nin gözleri PsyNet'in sade, yayılan güzelliğini yansıtıyordu.

Eğilerek onun diğer yanağını öptü ve sesini alfasının bile duyamayacağı kadar alçalttı

-"Ona gününü göster, tatlım. Sonra gel bana anlat." Kadının saçlarını karıştırarak sonunda geçmesine izin verdi ve ofisten çıktı.

Indigo bir saniye sonra onun yanına geldi. "Meşhur Andrew Kincaid cazibesi iş başında mı?" Sorusu keskindi ama alttan alta bir eğlence de barındırıyordu. Çünkü sonunda Sienna'ya söylediklerini duyacak kadar yakındaydı.

Kurdu aldanmamıştı, buz erimemişti. Sadece kurdun meraklı doğası tarafından bir anlığına gölgede bırakılmıştı. "Sienna'nın biraz çekiciliğe ihtiyacı var." Psy kızı -şimdi genç bir kadın- kendisinden çok daha yaşlı ve güçlü erkekleri kıracak şeyler yaşamış, bunlardan yara almıştı. "Hawke bunu anlayabilseydi çok daha mutlu olurdu."

Indigo homurdandı. "Evet, onu şapkadan tılsım çıkarırken görebiliyorum."

Andrew vücudunu ona doğru eğdi. Baş başa kaldıklarında dün geceki davranışı için özür dilemeyi planlamıştı ama tam ağzını açacaktı ki, kızın gözlerinde kısacık bir beklenti gördü. Teğmen onun bunu söylemesini bekliyordu. Bunu yaptığında onu affedecekti - hem kin tutacak türden bir kadın olmadığı için hem de bu onları kabul edilebilir tek rol olduğuna karar verdiği rollere geri iteceği için.

Kurdu sessizleşti, düşünüyordu.

Daha iyi, diye düşündü, sinsî ve düpedüz kendinden memnun hissederek, onu kızdırmak ve onu düşünmesini sağlamak çok daha iyi. Hıyarlık ettiğine ve özür dilemesi gerektiğine şüphe yoktu ama bunu kendi seçtiği bir zamanda ve yerde yapacaktı ve bu onun değil, kendisinin davasını ilerletecekti. "Sonra görüşürüz, Indy."

Koridorda alçak sesli bir kadın hırıltısı duyduğundan neredeyse emindi.

Kurdu vahşî bir sırtısla dudaklarını geriye doğru sıyırdı.

BÖLÜM 5

Sienna, Drew'un saçlarını ne kadar kötü karıştırdığını merak ederek ellerini utançla saçlarında **gezdirdi**. "Bölmek istememiştim." Kelimeler sert ve sarsak çıkmıştı. Herkesin yanında ne kadar sakin olursa olsun - yuvadaki birden fazla kurt ona "yaşlı ruh" diyene kadar- Hawke'ın yanına geldiğinde her şey darmadağın oluyordu.

Ayağa kalktı, masasını ikisinin arasına koydu. "İşimiz bitmişti." Buz mavisi gözleri kızın yüzünde gezindi... yanaklarında -ki dışarıda geçirdiği onca zamandan sonra gülünç derecede çilli olduğunu biliyordu.

"Drew ile yakın olduğunuzu bilmiyordum." İfade olarak dile getirilmiş bir soruydu.

Hawke'un devam ettiği yanaklarını örtme dürtüsüyle savaştı ve omuz silkti - PsyNet'in dışında neredeyse üç yıl geçirdikten sonra öğrendiği, insana ya da değişkene özgü bir hareketti bu. Bir keresinde Hawke'ın ima ettiği soruya cevap vermemiş, doğrudan bir soru beklemişti. Ama bir keresinde sessiz kalmıştı, duyguları buz gibi soğumuştı... onu dehşete düşürecek kadar ateşle dolu değildi.

"Drew, kız kardeşi amcamla çiftleştigi için," dedi, dengesini yeniden kazanma çabasıyla Hawke'ın omzunun ötesindeki bir noktaya odaklanarak, "bu ona beni ailesi olarak kabul etme hakkını veriyor." Psişik gücü gözlerini kamaştıran kardinal bir Psy'ydı ama Drew'un nasıl olup da savunmasının altından sızıp hayatında kendine yer açtığını hâlâ anlayamıyordu. Tek bildiği, eğer giderse onu çok özleyeceğiydi. "Ama," dedi, sesi aptalca nefes nefese çıkıyordu, "amca olacak yaşta olmadığını söylüyor, bu yüzden bana başka bir küçük kız kardeş gibi davranmaya karar verdi."

Çoğu insan bu karmaşık mantık karşısında gözlerini devirirdi ama Hawke sanki çok mantıklıymış gibi sadece başını salladı. Elbette onun için muhtemelen öyleydi. Tanıdığı yırtıcı şekil değiştirenlerin hepsi aileye düşküncü ve itiraf etmeliydi ki güvendiği kişiler tarafından böyle kolay şefkatle muamele görmek güzeldi. Drew

Onun güçlü olduğunu, inanılmaz zararlar verebileceğini anlamıştı ama yine de gerçek kız kardeşi Brenna'ya yaptığı gibi acımasızca onunla alay etmeye devam etti.

Hatta bazen Sienna da ona . Buna nefsi müdafaa diyordu.

"DarkRiver topraklarına dönmek için izin istiyor musun?" Hawke sordu, sesi Drew'un ki kadar soğuk ve sıcaktı, kızın yeniden yakalamayı başardığı dengesini bozdu. Ama hayır, diye düşündü, PsyNet'ten kaçanlardan biri olan ve duygusal acıları hissedip iyileştirebilen bir empat olan kadının evinde geceyi son kez geçirdiğinde Sascha'nın ona söylediklerini hatırlayarak.

Vermek istemediğiniz bir şeyi kimse sizden alamaz. Bu sizin seçiminiz.

Ve, diye düşündü, omurgasını çelikleştirerek, ilgilenmeyen, asla ilgilenmeyecek olan bir adama karşı duyduğu bu garip dürtünün onu kırmasına izin vermemeyi seçti. "Sana teşekkür etmek istedim," dedi, PsyNet'teki şartlandırması sırasında öğrendiği sakinleştirici bir mantrayı okuyarak değişken duygularını kontrol ederek, "kedilerle bu kadar çok zaman geçirmeme izin verdiğin için."

Hawke sonunda her zaman aralarında geçilmez bir duvar olarak tuttuğu masanın arkasından çıktı. Ve o anda her şey değişti, kalkanları onun etkisiyle titremeye başladı.

"oldu mu?" diye sordu.

"Evet." Teslim olmayacaktı, bugün değil. "Yeteneklerim üzerindeki kontrolüm çok daha iyi." Çünkü sürekli *orada* değildi, sadece varlığıyla onun savunmasını kırmıyordu. "Sascha ve Faith kalkanlarımı geliştirmeme ve güçlendirmeme yardımcı oluyorlar."

"Faith?"

"F-Psy," dedi Faith'in geleceği görme yeteneğine atıfta bulunarak, "inanılmaz derecede sağlam kalkanları var. Ve Faith kendi kalkanını maksimum etkinlik için yeniden ayarladı." Şimdilik, aynı kalkanlar Sienna'ya bir nebze huzur veriyordu.

Ama şimdi, bugün, kalbi kaburgalarına sıkışmış bir tavşaninki gibi atıyor, derisi ısınmış etinin üzerinde aniden çok daralıyordu.

Hawke uzanarak onun sağ elmacık kemiğinin üst kısmına dokundu. Çok hafif bir sıyrıktı ama bir yıldan uzun süredir ona ilk kez dokunmuştu. Kalkanlarında kırıklar oluştu, ani ve acımasızdı ve onu gücünün kara uçurumuna itmekle tehdit ediyordu.

Titreyerek geri adım attı. "Lütfen bana dokunma." Boğuk kelimeler.

Hawke, Sienna'nın neredeyse sessiz komutuyla elini yumruk yaptı; kurdu dışarı çıkmak, bu narin kıza reddedilmeyeceğini öğretmek için hırıliyordu. "Orada bir kesik var."

Parmaklarını yanağına götürdü, bu yanakta son konuşmalarında olmayan, güneşin altın sarısı çilleri de vardı. "Oh," dedi bir süre sonra, "dün Kit'le birlikteyken olmuş olmalı."

Kurdu dudaklarını geri çekerek köpek dişlerinin ölümcül keskinliğini ortaya çıkardı. Kit gençti, son derece baskındı ve yaşça Sienna'ya çok yakındı. Ama bu onun için doğru kişi olduğu anlamına gelmiyordu. "Sana zarar verdi mi?" Soğuk bir soruydu bu, kurdu yırtıcı bir hayvana dönüşmüştü.

Sienna'nın gözleri büyüdü. "Hayır. Bir antrenmandan dönerken nereye gittiğime bakmıyordum ve ayağım takıldı." Utanmış bir bakış. "Asla bir Dönüşen kadar zarif olamayacağım."

Hawke hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi, zihni genç leopar erkeğin ona dokunduğu, topraktan kalkmasına yardım ederken onunla birlikte güldüğu görüntülerle doldu. "İninde daha ne kadar kalmayı planlıyorsun?" Onun DarkRiver'a gitmesine karşı çıkmıştı ama artık eskisinden çok daha dengeli olduğunu tartışmaya gerek yoktu.

"Bir süre daha. Kedilerle birlikteyken Toby'yi çok özlüyorum," dedi ve neredeyse kurt gibi bir yoğunlukla sevdiği küçük kardeşine atıfta bulundu. "Ayrıca Judd ile yeteneklerimle ilgili bazı şeyler hakkında konuşmak istiyorum. Ama bu ayın sonunda Kit ve DarkRiver'daki diğer birkaç acemi askerle küçük bir yürüyüş gezisine çıkacağım."

"İndigo ile konuştuğunuzdan emin olun ki görevlerinizi ayarlayabilsin." Hawke'in kurdu artık derisinin iç kısımlarını tırmalıyordu, görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. "Ve buradayken yolumdan çekil." Emir paslanmış bir bıçağın kenarı gibi sert çıkmıştı.

Öfke ağzının kenarlarını sıkarken Sienna'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Merak etme. Seni görmek için geri gelmedim."

Indigo sırtını havaalanı duvarına dayamış, Riaz'ın kapıdan çıkmasını bekliyordu. Listenin kendi yarısındaki tüm gençlerin izini sürmüş ve onlarla konuşmuş, birkaç gün içinde dağların soğuk ama muhteşem güzelliğine yola çıkmak için hazırlanmaları gerektiğini bildirmişti. Gelen yanıtlar yutkunmaktan sevinç gösterisine kadar değişiyordu.

Ayrıca Drew'dan da listenin yarısını neredeyse bitirdiğini söyleyen bir mesaj almıştı ama Hawke'la buluştuğundan beri onu görmemişti. Bu sadece öfkesinin ateşini körüklemişti.

-Çünkü başka bir şey olmasa bile, davranışından dolayı bir özür bekliyordu. Onun yerine, hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Aptal.

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı, tam o sırada Riaz New York uçağından inen yolcuların arasında belirdi. Bir metre iki santim boyuyla ondan beş santim daha uzundu ve kurt formundaki sağlam zarafetinin çizgileri boyunca inşa edilmişti. Tamamen kaslıydı ve Riaz bunu nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

Onun kokusunu kapıdan aldı, gözleri birleştğinde dişleri esmer teninde bembeyaz parlıyordu. "*Hola, bella,*" dedi, çantalarını yere bıraktı ve onu yarı yolda karşılarken güçlü bir kucaklamayla kaldırdı.

Gülerek onu çenesinden öptü ve kirli sakalının dudaklarına değdiğini hissetti. "Merhaba yabancı. Temelli mi döndün?"

"Kimin sorduğuna bağlı." Altın rengini aratmayacak kadar soluk kahverengi olan gözlerinde tembel bir gülümseme vardı. Alışılmadık. Ve çoğu kadın için büyüleyici. Kadın bakmaya devam edince bir kaşını kaldırdı. "İkinci bir burnum mı çıktı?"

Kucağındaki sabun, toprak ve sıcaklıktan sıyrılarak onun çantalarını toplamasını izledi. "Hayır, ama biraz daha kas yapmışsın." Bu bir kaçamaktı. Çünkü aslında çok daha farklı bir şey düşünüyordu: Riaz'ın simsiyah saçları ve İspanyol altın sarısı gözleriyle muhteşem ve seksi olduğunu ve -çok daha önemlisi-

hiyerarşide onun hemen altında yer alıyordu. Aradaki fark kurdunu rahatsız edecek kadar değildi. Fiziksel kimya konusunda da hiç sorun yaşamamışlardı.

Dikkate alınması gereken tüm gerçekler.

Riaz'ın dudakları daha derin bir gülümsemeyle kıvrılırken, bir spor çantasını omzuna atıp diğerini boşta kalan eliyle kavrıdı. "Demek fark ettin. Hissetmek ister misin?"

"Seksi olabilirsin ama Don Juan değilsin." Adamın küstah bakışlarına gülerek onu arabaya götürdü ve çantalarını bagaja bıraktıktan sonra içeri girdiler. "Avrupa nasıldı?"

"Hepsi güzel kızlar, gösterişli oteller, beş yıldızlı yemekler," diye inledi, koltuğunu mümkün olduğunca geriye iterek uzun, güçlü kaslı bacaklarını uzatabildi. "Delireceğimi sandım."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, bankamatik kartını park kapılarına doğru salladı ve kapılar sessizce açıldı. "Zavallı bebek."

Riaz birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, rüzgârın saçlarını karıştırmasına izin vermek için camı indirdi. "Tanrım, evde olmak çok güzel İndigo." İçten sözler, kurdunun vatan hasreti her hecede kendini belli ediyordu. "Ormanda koşmak, mağarada yürümek ve sizlerle birlikte boğa vurmak için sabırsızlanıyorum."

"sıra geri dönüyorsun."

"Tekrar gideceğimi hep biliyordum," dedi diğer teğmen, "bu yüzden kendime yerleşmek için hiç şans vermedim. Ama şimdi ..." Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Riley eşinin büyükanne ve büyükbabasıyla tanışmaya gitti."

Riaz başını salladı, gece gibi siyah saçları o hızlandıkça yüzünden savruluyordu. "Duyduğumda bir kediyle çiftleştiğine ama eve son dönüşümde Mercy'yle tanıştıktan sonra adamın mükemmel bir zevki olduğunu söyleyebilirim." Bir rahat sessizlik daha, sonra, "Peki, havaalanında benim uzun boylu, esmer ve karşı konulmaz olduğumla ilgili söylediğin neydi?"

"O kelimeleri kullandığımı hatırlamıyorum."

Kız bakışlarını yola çevirmeden önce, dövülmüş altın rengi gözleri bir anlığına onunkilerle buluştu ve adam elini ensesine götürerek hafifçe masaj yaptı. Bu tanıdık ve samimi bir dokunuştı. Drew' aksine, kurdu buna izin verdi. Çünkü Riaz'ın

Kurdun güvenini bu seviyede kazanmış, ona bu hakkı vermişti. Drew'un yaptığı gibi, sanki birkaç öpücük ona her şeyi talep etme ayrıcalığı veriyormuş gibi, bunu talep etmeye çalışmamıştı. Elleri manuel direksiyon simidinin üzerinde kenetlendi.

Riaz, nedenini tam olarak kestiremese de ona bir şekilde "yanlış" gelen bir ciddiyetle, "Ben bağlı değilim İndigo," dedi. "Yani eğer gerginliğini atabileceğin birine ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan, bunu seve seve yaparım."

Drew'un öpücüklerinin anısını, onun dokunma açlığını kendisine karşı kullanma girişiminin sinir bozucu küstahlığını bir kenara iterek yavaşça başını salladı. "Bunu düşünüyorum."

İndigo'nun başka bir adamla, yanındaki kadının gerçek değerini bilmeyen bir adamla güldüğünü görmek **Andrew'un** parçaladı, içini boşalttı. Hayır, bu haksızlıktı. Riaz'ın olağanüstü gözleri İndigo'ya baktığında zekâ ve saygıyla parlıyordu. Erkek teğmen onun tam olarak kim olduğunu anlamıştı.

Odanın arka tarafında, Riaz'a doğaçlama bir hoş geldin partisi vermek için bir araya gelmiş olan grubun tüm kıdemli üyelerinin bulunduğu gölgeli yerde duran Andrew birasını emdi ve dikkatini diğer taraftaki çiftten başka bir şeye, herhangi bir şeye yöneltti.

Hawke'ın Elias ve Yuki ile konuştuğunu gördü, Sing-Liu'nun şakacı bir şekilde arkadaşının kışını avuçladığını gördü ve gözlerini kırptırdı. Walker Lauren buradaydı. Bu büyük bir sürpriz değildi, çünkü sessiz olmasına rağmen Psy erkeği genç asabi tiplerle başa çıkma konusunda bir dahiye dönüşmüştü, öyle ki Hawke onu on-on üç yaş arası kalabalığın başındaki adam olarak atamıştı.

Andrew'un dikkatini çeken şey Walker'ın Lara'ya çok yakın durduğu gerçeğiydi ve şifacının ince kemikli yüzündeki ifadeden, kendisinden çok daha uzun boylu adamı göğsünden dürtmesinden anlaşıldığı kadarıyla, Lara gerçekten çok kızgındı. Walker'ın kendi ifadesini okumak daha zordu ama-

Düşük kadın kahkahası. Samimi. Acı verici derecede tanıdık.

Çenesini sıkarak dönmeyi, izlemeyi reddetti.

"Karnına yumruk yemiş gibi görünüyorsun." Bir zamanlar karanlıktaki gölge, çok geç olana kadar asla görmediğiniz, asla bilmediğiniz suikastçı olan bir adamdan gelen sessiz sözler.

Judd duvara yaslanıp yanında dururken Andrew kız kardeşinin arkadaşına baktı. "Daha kötü hissediyorum."

Judd'ın gözleri odanın diğer tarafında, ağabeyi ve Lara'nın oluşturduğu ilginç tablodaydı ama Andrew ile konuştu. "Seni yalnız bırakmamı ister misin?"

İşte bu yüzden -diğer erkeğin Andrew'un sevgili kız kardeşiyle düzenli olarak yatağa girmeye cüret etmesine rağmen- Andrew Judd'dan hoşlanıyordu. "Hayır, ama buradan siktir olup gitmem gerek."

Judd hiçbir şey söylemedi, sadece kendi içkisini bıraktı ve kapıya doğru uzaklaştı. Andrew da onu takip etti, bitmemiş birasını köşedeki masaya bırakarak dışarı çıktı ve kendine daha fazla işkence reddetti. Onun diğer erkeklerle, kendisiyle olmadığı şekilde etkileşime girdiğini görmek her zaman kötü olmuştu, ama asla böyle olmamıştı - çünkü Riaz'ın kendi hedefleri için ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Hisleri ona Indigo ve Riaz arasında cinsel bir şey olmadığını söylüyordu. . . şimdi. Bu son kelime çok önemliydi. Çünkü Riaz'ın Indigo'ya bakışı, Indigo'nun ona bakışı, bir şekilde bunu düşünüyorlardı. Ve eğer Andrew dikkatli olmazsa, sadece bu yakınlık bile onları Andrew'un kalbini bin parçaya ayıracak bir karar vermeye itebilirdi.

"Bu taraftan." Judd başıyla daha az kullanılan çıkışlardan birine giden koridoru işaret etti. Oradan geçerek, yavruların serbestçe oynayabildiği, ine en yakın bölge olan Beyaz Bölge'nin ötesindeki daha sık ormanlık alana doğru yürüdüler. Sıkı korunan çevre ile aynı derecede iyi korunan Beyaz Bölge girişi arasına sıkışmış olan bu alan, yetişkin ve yavru kurtların koşup oynayabileceği ve yalnızlık bulabileceği geniş bir alan sağlıyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Sessizlik Judd'ın iyi becerdiği bir şeydi ama neredeyse on dakika sessiz kaldıktan sonra Psy erkeği Andrew'a baktı. "Eğer ben olsaydım," dedi.

"Yalnız yürümek istemeni anlayabilirim. Ama siz sosyal bir bireysiniz, SnowDancer'daki en popüler insanlardan birisiniz."
Söylenmemiş bir soru havada asılı .

BÖLÜM 6

Andrew, Indigo'ya olan ilgisinden hiç kimseye bahsetmemişti. Çünkü sürüsünü her nefesinde sevmesine rağmen, ona kur yapma hakkı için savaşırken omzunun üzerinden bakmalarını istemiyordu. "Tanrım, Riley beni şimdi görebilseydi." Kardeşini Mercy konusunda durmadan rahatsız etmişti.

Judd yürümeye devam etti, adımları sırlıslıkla toprakta bile zarıftı. Çoğu kişinin telepat sandığı adamın aslında son derece güçlü bir telekinetik olduğu düşünülürse, bu açıklanabilir bir zarafetti. İçlerinden herhangi biri bu gerçeği keşfetmeden önce Judd zaten bir yıldan uzun süredir sürüdeydi. Bu yüzden Andrew'un adamın sır saklayabildiği konusunda hiçbir şüphesi yoktu - en azından sürüden. "Brenna'ya söyleyeceksin, değil mi?"

Psy teğmeni döndü ve sadece ona baktı.

"Evet." Andrew nefesini dışarı verdi. "Bu bir soru değil ki." Sessizliğini koruması için yeterli bir neden de değildi - kız kardeşi iliklerine kadar sadıktı. Onunla özel olarak uğraşabilirdi ama eğer sorarsa bunu göğsüne yakın tutardı.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Judd'ın sesi gecenin karla kaplı soğuşunda sakın ve berraktı. "Teğmene nasıl baktığını gördüm. Brenna da öyle."

"Siktir." Indigo aralarına bir çizgi çekmeye kadar kararlıyken, sevgi dolu alaylarıyla sürü şu anda yarardan çok zarar verebilirdi. "O kadar belli mi?"

"Hayır." Judd devam etmek için Andrew'un yeniden yürümeye başlamasını bekledi. "Ancak, biz ... aileyiz." Duygulara açık olmak Judd için hâlâ zordu. Ama Drew bir keresinde Judd'ın kalbi olan kadını hedef alan bir kurşunun yolunda durmakla kalmamış, kurt adam Sienna'nın yüzüne bir gülümseme getirmek için hatırı sayılır cazibesini kullanmıştı.

Sadece bu iki şey için bile Judd ona borçlu olabilirdi. Ama Drew, Sienna ve diğer Lauren'la etkileşime geçmeden önce bile

Çocuklar, o ve Judd, Brenna'ya duydukları ortak sevgi üzerine kurulu, temkinli bir dostluk da kurmuşlardı. "Brenna senin için endişeleniyor."

Drew şaşkın bir kahkaha attı. "Ne? Ben Riley değilim. Dünyanın için sorumluluk almam." Judd'ın hem Drew'u hem de Brenna'yı yetiştirdiğini bildiği kardeşine karşı açık bir sevgiyle söylenmişti bu sözler.

Judd hafif bir Tk kullanarak, tam başlarının üzerinde kopmak üzere olan su dolu bir dalı dalgınca destekledi. "Sanırım Mercy onu bu konuda iyileştirmeye çalışıyor olabilir."

Bir dakika ... iki, sessizlik. Ama sessiz değildi. Bir suikastçıydı, hava akımlarında bir dalgalanma yaratmadan nasıl hareket edeceğini biliyordu, gecenin sessiz karanlığına aşina olduğunu düşünüyordu. Ama eşi Brenna ona *kendi* gecesini, sessizliğini göstermişti ve bu inanılmaz, güzel bir dünyaydı.

Onların kokusunu alıp donup kalan bir tavşanın hışırtısı.

Toprağa düşen dalın donuk gümbürtüsü.

Yağmurun ağırlaştırdığı havanın yüzüne yumuşak dokunuşu.

Sessizliği, karanlığı dolduran küçük şeyler, kasvetli değil, dingin bir harikalar diyarı kadar.

"Indigo Riaz'ın -ya da Riaz gibi birinin- onun için doğru kişi olacağını düşünüyor," dedi Drew sonunda, sesi gergin ve gergindi, "onun için doğru kişi olacak. Bunu gün gibi açık görebiliyorum."

"Katılmıyorsun."

"Hiçbiri onu tanımıyor, benim gibi değil."

Judd vücuduna sola doğru bir açı vererek onları Sierra'yı çevreleyen göllerden birine götürecek olan hafif bir yamaçtan aşağı indirdi. Yüksek rakımlardaki, özellikle de orta ve güney bölgelerdeki göllerin çoğu buz tutmuştu ama bu göl sıvı haldeydi ve bulutlar dağılırken ay ışığı altında suları dalgalanıyordu. "Ama onu gerçekten tanıyor musun, Drew?"

Andrew omuzlarının kaskatı kesildiğini, kurdunun içgüdüsel bir tepkiyle dişlerini gösterdiğini hissetti ama Judd'ın zekâsına saygı duyarak onu dizginledi. "mı söylüyorsun?"

"Brenna'nın belirttiğine göre, gençliğinden beri Indigo'ya aşık olduğunu söylüyorum." Andrew sözünü kesmek üzereyken Judd elini kaldırdı. "Hissettiklerini sorgulamıyorum; sana yanlış olduğunu söylemiyorum. Sizden sadece kendi duygularınızı gözden geçirmenizi istiyorum," dedi amansız bir mantıkla. "Sor

İstediğin Indigo mu yoksa zihninde oluşturduğun bir serap mı?"

Judd bununla birlikte yokuşun son dik kısmından aşağı, gölün çakıllı kenarına doğru koşmaya başladı. Andrew, dönüşen olmasına çok daha az zarafetle onu takip etti. Zihni tekliyordu, bedeni tam olarak kontrolünde değildi. Sanki dünyası ekseninden kaymış gibi hissediyordu.

Birkaç metre ötedeki göl, kendi düzensiz haliyle tam bir tezat oluşturacak şekilde, su şeklindeki pürüzsüz çakıl taşlarının üzerinde sakin bir düzenle akıyordu. İçinden küfrederek eşofmanını çıkardı ve botlarına yöneldi.

Judd tek kelime etmeden uzaklaştı ve karanlık su birikintisinin kıvrımlı kenarı boyunca ilerledi.

Derisine kadar soyunan Andrew aya baktı, kurdu şaşkındı, bocalıyordu. Bir an sonra yüzü bulutlarla kaplanan parlak küre ona hiçbir cevap veremiyordu ve düşündükçe binlerce örümcek ağının yapışkan karmaşasına daha çok dolanıyordu. Rüzgârın kesici ısırığını savuşturarak sığığa doğru ilerledi ve daldı.

Buz.

Bunun şoku ciğerlerindeki havayı yırttı, damarlarındaki kanı dondurdu ... ve zihnine berraklık getirdi.

Indigo, eğitim sırasında ortalığı karıştırdığı için onu tersledi.

Indigo, Sürü'nün dokunuşuna ihtiyacı olduğunu düşündüğü için ona sarılmasına izin verdi.

Indigo, Los Angeles'a yaptıkları kısa bir yolculukta sinirlenmişti. İkisi Riley ile dalga geçerken Indigo da Mercy ile gülüyordu.

Indigo, Hawke'a planladığı manevraya karşı tavsiyelerde bulunurken sakin ve zekiydi.

Denedikleri en zorlu tırmanışlardan birini tamamladıklarında Indigo neşeyle kükrüyordu.

Indigo dişlerini gıcırdatarak inatla kendisi için doğru olduğunu düşündüğü adama doğru ilerliyordu.

Yüzündeki suyu silerek serinletici havayı içine çekti ve geceye doğru bağırdı, "Onun her parçasını biliyorum,

siğiller ve her şey! Ve hala ona tapıyorum!" Cevap beklemeden kıyıya doğru geri dönmeye başladı. Dayanıklı şekil değiştiren vücudu bile bu kadar buzlu suya uzun süre dayanamazdı.

Attığı kıyafetlerinin yanında bir havlu onu bekliyordu. Sırıttı. Telekinetik bir arkadaşına sahip olmak bazen işe yarıyordu. Kanının pompalanmasını sağlayan sert vuruşlarla kendini sildi, saçlarını ovuşturdu ve ardından giysilerini çekti. Judd yanına döndüğünde, boynunda havluyla kayalık kıyıda oturuyordu. Diğer adam yanına oturdu, hareketleri o kadar sessizdi ki Andrew onun kokusunu almasa yanında birinin olduğunu asla anlayamazdı.

"Peki," dedi Judd, "ne ?"

"Yaptığım şey," dedi Andrew, kurdu vahşi bir anlaşmayla hırlayarak. "Beni görmezden izin vermeyeceğim çünkü sırf kendi olarak kabul edeceği adam için işaretlediği kutuya tam olarak uymuyorum." *Eş* kelimesini kullanmak istiyordu ama bunun Dönüşenler için çok özel bir anlamı vardı.

İtiraf etmek ona acı verse de, İndigo'yla aralarında bir çiftleşme dansı, doğalarının vahşi kalbinden gelen ve -başka hiçbir şey olmasa bile- onu amansızca kendisine çekecek, dikkatini vermesini sağlayacak bir zorlama yoktu. Hayır, sahip olduğu tek şey inatçı kararlılığı ve kalbiydi.

Judd iç çekti. "Bu senin gücün değil."

"*Bana* randevu tavsiyesi mi veriyorsun?" Andrew şaşkına dönmüştü.

Judd, sesindeki kahkahayı neredeyse gizleyen soğuk bir kibirle, "Ben çiftleştim," dedi. "İstediğin kadını yatağa bile . Yerinde olsam dinlerdim."

Andrew ona parmağıyla işaret etti ama kurdu kulaklarını dikti. "Evet, ne olmuş?"

"Sienna," dedi Judd ani bir konu değişikliğiyle, "insanlara yavaş alışıyor, herkesin niyetinden şüpheleniyor. Kendini korumak için böyle olmak zorunda kaldı ama onu tutmana izin veriyor. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyor musun?"

Judd, Drew'un Sienna'yı kucakladığını ilk gördüğünde neredeyse müdahale edecekti. Yeğeninin zorlandığını düşünmüştü. Ama sonra, Drew'un kemiklerini şarapnel parçasına çevirmeden hemen önce,

Sienna'nın kollarının kurt erkeğin beline , yüzünün küçük bir hoş geldin gülümsemesiyle erkeğe doğru kalktığını görmüştü.

Bu manzara onu kelimenin tam anlamıyla .

"Evet," dedi Drew, sesinde genellikle kız kardeşiyle konuştuğunda belirginleşen bir şefkat vardı. "Acı çektiğini biliyordum. Hayatının belirli bir alanında neler yaşadığını muhtemelen herkesten daha iyi anlıyorum."

Judd bu düşünce yolunun peşine düşmedi; orada bir sorun vardı ama daha zamanları vardı. Bu gece Drew'a odaklanacaktı. "Sienna'nın sana güvenmesini nasıl sağladın?"

"Nasıl?" Judd'ın görmekten çok sezdiği bir omuz silkme hareketi, yağmur yüklü bulutların kalan ay. "Onunla konuştum."

"Ve ona her biri kendi ağırlığınca krema içeren bir düzine lüks cupcake ile rüşvet verdi." Judd hala üç kuzenin -Sienna, Toby ve Walker'ın kızı Marlee tatlı karışımları yalayıp yutmuşlardı. "Günün sonunda bir kırıntı bile kalmamıştı ve eminim Sienna ve çocuklar şeker komasına girmişlerdi."

Drew'un kahkahası karanlığı ısıtıyordu. "Bir dergide onların bir fotoğrafına baktığını gördüm. Bu sadece onun gözüne girmenin bir yoluydu."

"DarkRiver bölgesine gitmek için en sık kullandığı aracın kapısına pembe papatyalar boyamakla aynı şey mi?"

"Su boyasıydı," dedi Drew, açıkça pişmanlık duymadan, "bir dakikasını bile almadı." Sırıttı. "Sadece sırt çantasını da boyadığımı öğrenince sinirlendi."

Judd kendini tutamadı. Güldü. Bu ses, his onun için hâlâ yeniydi. Ama gülmeyi seviyordu, kan dolaşımındaki neşe kabarcıklarını, göğüs kaslarının bir zamanlar hiç alışık olmadığı bir şekilde esneme hissini seviyordu. "Sen bir aptalsın, Drew."

Alçak bir hırıltı havayı renklendirdi. "Kız kardeşim yüzüne bayılıyor olabilir ama bu yumruklarımı esirgeyeceğim anlamına gelmez."

"Soruyu tekrar soracağım - Sienna'nın size güvenmesini nasıl sağladınız?"

Tekrarlardan rahatsız olduğu belli olan Drew suya bir çakıl taşı atıp bir tane daha aldı. "Indigo onu büyülediğimi söylerdi- Oh." Hâlâ çakıl taşını tutarak Judd'a baktı. "Ben bir aptalım."

Indigo'ya kur yapmasının bir sonraki adımını planlaması için **Drew'dan ayrılan** Judd, eşini öpmek ve birkaç saat içinde evde olacağına söz vermek için eve gitti. Brenna başını aşağı doğru çekerek burnunu şefkatle onunkine sürttü. "Dikkatli olacaksın." Bu bir emirdi.

"Bu gece tehlikeli bir şey yok," diye mırıldandı, ellerini kadının sırtında gezdirirken, her zamanki gibi kadının narin gücü karşısında afallamıştı - bu kadar küçük bir bedende böylesine bir güç. "Uyumak için şu dantelli şeylerden giymeyi mi planlıyorsun?"

"Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum." Dudaklarında bir gülümseme, gözlerinde kurt dansı. "Asla uzun süre kalmıyorlar."

"Onları seviyorum." Özellikle de onları yavaşça santim santim soymaktan hoşlanıyordu.

Boğuk bir kahkaha. "O zaman çok geç kalma."

İşini tamamlamak ve onun kollarına dönmek için uygun bir şekilde motive olarak, San Francisco'nun geceyle örtülü sokaklarına ve oradan da Peder Xavier Perez'in hem mesleği hem de evi olarak adlandırdığı yerin huzurlu sessizliğine doğru ilerledi. Xavier onu İkinci Reformasyon kilisesinin normalde boş olan kısmında bekliyordu ve Judd'ın hafif ruh hali, diğer adamın normalde sakin olan yüzündeki gerginlik çizgilerini görece kadar yaklaştığında endişeye dönüştü.

"Xavier," dedi Tanrı adamıyla koridorun ortasında, çatının zirvesinin hemen altında buluşarak, "ne ?"

"Sana şimdi söyleyeceklerimi ortak dostumuzla paylaşamazsın." Xavier'in gözleri sıkıntılıydı ama kararlıydı. "Ona güvenmediğimden değil ..."

"Ama Hayalet'in kendi gündemi var." Judd da üçlü hükümdarlıklarının üçüncü parçası olan güçlü Psy isyancısı hakkında endişeliydi. Hayalet PsyNet'e bağlıydı ve ona sadıktı. Ama o Ağ'da giderek büyüyen karanlık, diğer adamın ruhundan geriye kalanları da aşındırma tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünüyordu. Ve eğer Hayalet koparsa ... Judd'ın omurgasına bir ürperti yayıldı. "Ona söylemeyeceğim."

Xavier başını sessizce eğerek onayladıktan sonra, "Bundan hiç bahsetmedim ama cemaatim arasında çok sayıda Psy var," dedi.

Judd şaşkınlığını gizleyemedi. PsyNet'te din diye bir şey yoktu. Sessizlik buna izin vermedi. "Rehberlik için size geliyorlar mı?"

Belli belirsiz bir gülümseme Xavier'in ağzındaki gerilimi azaltmaya yetmedi. "Hayır, gölgelerde saklanıyorlar. Ama orada olduklarını biliyorum ve bazıları o kadar uzun süredir geliyorlar ki, artık benim gözetimim altında olduklarını hissediyorum."

Judd, rahip İncil'ini açıp katlanmış bir kâğıt parçası çıkarırken bekledi.

"İçlerinden birkaçı zaman içinde iletişim bilgilerini bana emanet etti." Kağıdı Judd'a uzattı. "Gloria adındaki bu kadın iki yıldır her Perşembe akşamı ayine katılıyor."

Judd bir suikastçıydı, Konsey'in silah olarak kullandığı bir Ok'tu. Xavier noktaları çizmeden önce o noktaları birleştirmişti. "Gelmeyi bıraktı."

"Sadece bir kez, bu gece," dedi Xavier. "Ama bir ayini kaçırma ihtimali bile olsa her *zaman* benimle irtibata geçer. Bugün hiç mesaj almadım ve aramaya çalıştığımda da kimse cevap vermiyor."

Kâğıttaki bilgileri -basit bir telefon numarası- ezberleyen Judd, kâğıdı Xavier'e geri verdi. "Ne bulabileceğime bakacağım."

Xavier kâğıdı İncil'in içine geri koydu, kara gözleri endişeyle ıslanmıştı. "İlk gelmeye başladığında ruhu o kadar kaybolmuştu ki, cansız denecek kadar soğuktu. Ancak geçtiğimiz yıl, onun hayata döndüğünü görebiliyordum."

Judd bir şey söylemedi ama Gloria'nın uyanışının ona yanlış türden ilgi getirdiğini hissediyordu - rehabilitasyona yol açacak türden bir ilgi. Kimse rehabilitasyondan geri dönemezdi. Kişiliği siliyor, zihni siliyor ve geride sadece boş bir kabuğun karmakarışık kabuğunu bırakıyordu.

BÖLÜM 7

Indigo ertesi sabah koridorlarda Drew'u **görmedi**, hedefi eğitim odalarının yanındaki kendine ait küçük ofisiydi. Onu önceki gece Riaz'ın partisinden Judd'la birlikte erken ayrılırken görmüştü. Şimdi kendini onun Psy teğmeniyle mi kaldığını yoksa küçük oyun arkadaşlarından birini bulup yatıya mı gittiğini merak ederken buldu.

Drew'u meçhul bir kadınla sarmaş dolaş gösteren zihninin zorlayıcı slayt gösterisine karşı dişlerini sıkarak, dün gece sürünün kıdemli üyeleri saçlarını açarken kendisine gelen tekliflerden birini kabul etmesi gerektiğini söyledi. Çarşafların arasında terli terli yapacağı iyi bir egzersiz vücudundaki gerginliği kesinlikle atabilirdi. Ama tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı bunu yapmamıştı ve şimdi bunun bedelini ödüyordu; teni çok hassas, kurdu sinirli ve keyifsizdi.

Kendisine odaklanmasını emrederek, yürürken datapad'ini açtı ve günün programını getirdi. Sekiz yıldır acemi askerlerin eğitiminden sorumluydu; bunların dördünde babası Abel'in yardımcılığını yapmış, son dördünde ise Abel'in başka bir rolü üstlenmesiyle tek başına çalışmıştı. Ancak son birkaç yıldır sürüdeki genç dominantlarla ilgili daha kişisel meselelerle de ilgilenmeye başlamıştı. Soru sormak, tavsiye almak, içlerini dökmek ve bazen de sadece takılmak için ona geliyorlardı; çünkü onun kurdu onlarınkini sakinleştiriyordu. "Kendini kontrol altına almazsan bunu yapamazsın," diye mırıldandı, Drew'un onu bu şekilde sinirlendirmesine izin verdiği için kendine kızmıştı.

İşte o zaman, ona bir kez bakıp onu açık bir kitap gibi okuyabilen tek kişiyle karşılaştı.

"Bebeğim," dedi annesi, gülümsemesi Indigo'nun kalbini sızlatacak kadar sevgi doluydu, "bana sarıl."

Indigo tam da bunu yapmak için eğilmişti bile; her bir parçası, kalıbını aldığı bu kadına tapıyordu. Tarah Riviere de aynı simsiyah saçlara sahipti ama onunki

Artık birkaç -çok az- gümüş pırıltısı taşıyordu, aynı canlı mavi gözler neredeyse mor çizgilerle vurulmuştu, aynı uzun bacaklı boydaydı.

Ama benzerlikler burada sona eriyordu. Indigo'nun vücudu esnek kaslardan oluşurken, annesi fit ama tatlı bir kıvrıma sahipti. Indigo'nun baskın olduğu ve doğumundan itibaren baskın olduğu yerde, Tarah gerçek bir itaatkârdı, sürüdeki en nazik insanlardan biriydi. Ve Indigo'nun sevdiği biri bile olsa hiçbir erkeğe her şeyini teslim etmeyeceği yerde, Tarah eşine yaslanmaktan eşsiz bir keyif alıyordu.

"Günaydın anne."

İndigo'nun yüzünü ellerinin arasına alan annesi, o bilge gözleriyle onu inceledi. "Seni rahatsız eden ne, benim büyük kızım?"

Odadaki diğer herkesle birlikte, Indigo sağlam durur ve herhangi bir soruyu dondururdu. Annesinin şefkatli ilgisinin karşısında ise sızdıran bir balon gibi sönüverdi. "Drew'la kavga ediyorum," dedi ve Tarah'nın bunu olduğu gibi kabul edeceğini umdu. Kavganın kökenini gerçekten açıklamak istemiyordu.

Tarah güldü ve ellerini Indigo'nun yüzünden çekerek kolunu kızınıninkinin arasından geçirdi ve çalışma odasındaki geniş ortak alanlardan birine doğru yürümeye başladı. "Annenle bir sabah kahvesi içmek için vaktin var mı?"

"Her zaman." Bu onların bir ritüeliydi; ne kuralları ne de belirli tarihleri vardı. Ama haftada en az birkaç kez Indigo kendini Tarah ile yalnız buluyordu. Bazen kahve eşliğinde sohbet ediyor, bazen ormanda yürüyor, bazen de bir kase patlamış mısır yapıp ikisini de bebekler gibi ağlatan bir film izliyorlardı.

Babası o gecelerde bulunmaktan kaçınma eğilimindeydi.

Sırıtan Indigo kendini yıllar öncesini düşünürken buldu. "Bunu şu ya da bu şekilde on yaşımdan beri yapıyoruz, değil mi?" Bunun Evangeline yüzünden olduğunu biliyordu.

Kendisinden çok daha küçük olan kız kardeşi çocukken korkutucu derecede zayıftı, ancak kimse bunun nedenini teşhis edemiyordu. Indigo üşütür ve ertesi gün ayağa kalkardı. Evie üşütür ve nefes alabilmesi için makinelere bağlanması gerekirdi,

Küçük bedeni titreyerek sarsılıyordu. Indigo'yu çok sevdiği kız kardeşini kaybetme ihtimali korkuturdu - ve Indigo'nun savaşamayacağı, karşı koyamayacağı bir şey yüzünden.

Annesi onun kolunu sıktı. "Sen benim bebeğimsin."

Indigo annesine yaklaştı, kurt yürürken ona sürtünmek istiyordu. "Evie nasıl? Birkaç gündür onunla konuşmadım." Kız kardeşi ergenlik dönemindeki açıklanamaz -özellikle de bir Dönüşen için- huysuzluğu sonunda üzerinden atmıştı. Şimdi üniversitedeki ikinci yılında, ininde birden fazla genç kurt ve in dışında da insanlar tarafından kovalanan, tatlı huylu, itaatkâr bir kurttu.

"Üç hafta ziyarete gelecek."

Indigo'nun kurdu pençelerini uzattı ve zevkle sırtını kamburlaştırdı.

"Ve," diye devam etti Tarah, "sana önceden tüm erkekleri korkutmamanı söylememi istedi - vahşi ve tehlikeli tiplerle çıkmak istiyor, çok teşekkür ederim." Indigo'nun yüzündeki ifadeye gülerek, "Bize iyi bir koltuk kap. Ben kahveleri getireyim."

Söğüt gibi ince kız kardeşinin daha sert genç erkeklerle birlikte olması fikrine hâlâ kaşlarını çatan Indigo, sessiz bir köşede karşılıklı duran iki koltuk bulana kadar parlak turuncu tonlarında mobilyalarla dolu odada dolaştı. İkisi de turuncu renkteydi, aralarındaki masa ise sürekli kullanımdan kaynaklanan çizik ve çentikleri taşıyan koyu renkli, vernikli bir ahşaptı.

"Hey, Indigo."

Genç asker yanından geçerken Tai'ye el sallayarak selam verdi ve annesini beklemeye koyuldu. Bu da ritüelin bir parçasıydı. Kahveyi hazırlayan her zaman Tarah'tı, malzemeyi inanılmaz bir tat verecek şekilde karıştırırdı.

Bu aşk, demişti Tarah bir keresinde gülerek. Gizli malzeme bu.

"Indigo?" Tai geri dönmüştü.

Adamın güzel mi güzel yüzüne baktı, ipeksi saçları ve anne tarafından Bali kökenli olduğunu belli eden hafif yukarı doğru eğimli vahşi yeşil gözleri vardı. "Evet, ziyaret için eve geliyor.

Hayır, seni serbest bırakmayacağım. Ona elini sürersen seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Tai boğazının altından hırladı, ellerini yumruk yaparken geniş omuzları kaskatı kesildi. "Evet, belki ben de seni yenerim." Kız gülümsemesine karşı koyarken, yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle uzaklaştı. Hmm, belki de Judd'ın genç çırağında potansiyel vardı. Diğerlerinden hiçbiri ona karşı koymaya cesaret edememişti. Ve Indigo savunmasız küçük kız kardeşini, onu tüm gelenlerden koruyamayacak bir kurda teslim etmeyecekti.

Tai ortak salondan çıkarken Tarah aralarına bir tepsi koydu. İçinde dumanı tüten iki fincan kahve ve birkaç büyük yaban mersinli kek vardı. "En son onlar geldi," dedi Tarah başını sallayarak. "Ve saat daha dokuz."

"Sürü genç bir nüfusa sahip," diyen Indigo kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bardağı bırakıp bir muffin aldı. "Bazı stajyerlerimin bir günde ne kadar çok şey yediğini görmelisin."

"Genç nüfustan bahsetmişken" -Tarah kendi bardağının üstünden Indigo'ya baktı- "Sana Evie'nin flörtlerini korkutmamanı söylemiştim."

Indigo annesinin alaycı kaşlarını çatmasından en ufak bir şekilde korkmadı, bunun ardındaki eğlenceyi gayet iyi görebiliyordu. "Ona ben bakarım."

"Ona karşı her zaman sahipleniciydin." Tarah başını sallayarak kahvesini yudumladı.

"Anne?" İndigo birkaç dakikalık dostane sessizliğin ardından sordu.

"Evet, bebeğim."

Indigo dudaklarının kıvrıldığını hissetti. Sadece Tarah bile ona böyle seslenebilir ve kulağa gayet kabul edilebilir gelirdi. Elbette babası ona "balkabağım" deme ve beş yaşındaymış gibi saçlarını karıştırma eğilimindeydi. Saygı yok, diye düşündü içten içe gülümseyerek, ailesinden hiç saygı görmemişti. "Babama hiç kızdığın oluyor mu?"

Tarah'nın gözleri parladı. "Elbette biliyorum. Bunu biliyorsun."

"Hayır, küçük şapkaları kastetmiyorum." Gerçi onlara da tam olarak öyle diyemezsiniz. Anne ve babası o kadar uyumluydu ki bu korkutucuydu. "Ama onun baskınlığı karşısında... bazen kontrolü sana bırakmasını dilemiyor musun?" Annesine daha önce hiç böyle bir soru sormamıştı, hep bunun bir sınırı aşacağını düşünmüştü ama bugün bunu bilmesi *gerekiyordu*.

Kupasını masaya koyan Tarah öne doğru eğildi ve kekinden bir yaban mersini kopardı. Cevap vermeden önce düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Hayır," dedi sonunda, cevabı belirsizlikten uzaktı. "Kurdumun korunmaya, güvende hissetmeye ihtiyacı var." Indigo sessiz kalınca Tarah başını eğerek, "Beni sevdiğin halde bunu hiç anlamadığını biliyorum bebeğim," dedi.

"Anne, öyle demek istemedim-"

"Sus." Indigo'nun özrünü yutmasına neden olan nazik bir komut. "Gerçek şu ki, sen bir dominantsın - bu yüzden babanla hep ters düştünüz."

"O kadar kötü müydüm?"

"Bir terör." Neşeli bir cevaptı. "Ama hiyerarşi nedeniyle seninle çok fazla sorun yaşamadan başa çıkabildik. Baban senden daha kıdemliydi, bu yüzden iş başa düştüğünde söz dinlemek zorundaydın."

Şimdi Indigo, Abel'den daha kıdemliydi - gerçi bir milyon yıl geçse de bunu asla gündeme getirmezd. Asla. Bazı ilişkiler kutsaldı ve Indigo babasıyla birlikteyken ona baskın olan tarafmış gibi davranırdı. "Bu beni deli ederdi - rütbe atlayarak beni susturabilirdi," dedi annesinin ifadesine cevap olarak, "ama aynı zamanda sakinleştiriciydi."

"İşte, görüyorsun, anlıyorsun." Tarah bir yabanmersini daha kopardı. "Hiyerarşiye sıkı sıkıya bağlı kalmak sürünün dengesini korumaya yardımcı olur. Kurtlarımız en çok bu düzende yerlerini bildiklerinde mutlu olurlar. Benim kurdum için o yer Habil'in kollarının arasındaki sığınaktır."

Indigo yavaşça başını salladı, annesinin sözlerinde daha derin bir gerçek görüyordu. "Asla mutlu olamam," dedi, ne kadar ihanet edebileceklerini fark etmeden önce kelimeler döküldü, "ya bana itaatkâr davranan bir adamla ya da kurdumun daha zayıf gördüğü bir adamla."

Tarah ona delici bir bakış attı ve Indigo annesinin çok fazla şey gördüğünü biliyordu ama tek söylediği, "Evet, bu doğru. Senin yerin benimkiyle aynı değil. Mutlu olman için eşini ruhunun derinliklerine kadar kabul etmeli ve ona saygı duymalısın, yoksa kurdun ikinizin de hayatını cehenneme çevirir."

İnsan nüfusundaki bağlantılarından biriyle konuşmak için şehre **inen** Andrew, zamanı verimli bir şekilde kullanabileceğini düşünerek Teijan'a da merhaba demeye karar verdi. Çünkü ine geri dönerse, hiç şüphesiz İndigo'nun peşine düşecekti. Ve henüz hazır olmadan elini kolunu sallayarak dolaşamazdı.

Güneş, körfezin üzerinde hâlâ gezinen sis fısıltılarını kovacak kadar yükseldiğinde Balıkçı İskelesi'nde Rat alpha'yı bekliyordu. Teijan, sofistike bir erkek dergisinden fırlamış gibi şık ve özenli giyinmiş bir şekilde çıkageldi.

"Hay Allah," dedi Andrew kollarını iskelenin bu bölümünü çevreleyen metal çitlere dayayarak, "benim için süslenmene gerek yoktu."

"Çok şanslı olmalısın." Teijan manşetlerini ceketinin kollarıyla hizaladı. "Bir iş görüşmesine gidiyorum."

Andrew gözlerini kıstı. "Fare alfa ne zamandan beri bir iş bulmaya ihtiyaç duyuyor?" Teijan şehirdeki ve muhtemelen eyaletteki en büyük bilgi ağını işletiyordu. Ve bilgide ciddi para vardı -özellikle de SnowDancer ve DarkRiver, Sıçanların aktardığı bilgiler sayesinde ortaya çıkan anlaşmalardan elde edilen kârı paylaşmaya karar verdiklerinden beri.

Acı gerçek şu ki, daha zayıf olan Dönüşen grubunun şehirde kalmasına izin bir koşulu olarak bu verileri talep edebilirlerdi ama Lucas ve Hawke son derece zeki adamlardı. Sıçanların yalnızca şehri evleri olarak görme hakkına sahip olmakla kalmayıp şehrin işleyişinin ayrılmaz bir parçası olarak görüldükleri takdirde şehrin korunmasına çok daha fazla yatırım yapacaklarını anlamışlardı. Ki öyle olacakları da kesindi.

Teijan şimdi ona dişlerini göstererek keskin bir gülümseme attı. "Eğer bir özgeçmiş taşıyor ve 'saygın' görünüyorsanız bazı binalara girmenin ne kadar kolay olduğu komik."

"Bilmek istiyor muyum?"

"Hayır. Henüz söyleyecek bir şey yok." Siyah saçlı erkek, körfezin güneşin vurduğu ışıltılı sularına baktı. "Hayvanım yüzebileceğini biliyor," diye mırıldandı, "ama yine de ne o ne de benim insan yanımdan sudan pek hoşlanmıyor."

"O zaman neden San Francisco?"

Omuz silkti. "Uzun zamandır bir ev bulmaya çalışıyorduk ve eski metro tünelleri sahipsizdi." Bir rüzgâr fısıltısı *GQ-perfect* saçlarını karıştırdı. "İyi ki bizi kediler buldu. Siz kurtlar muhtemelen açık ateşte kızartılsak tadımızın iyi olacağını düşünürdünüz."

"Kendine saygısı olan hiçbir kurt bir kemirgeni yemez - gerçi dişlerini süs olarak kullanabilirdik," dedi Andrew yüzünü ekşitmeden.

Teijan hiç de sıçana benzemeyen bir hırıltı çıkardı. "Neden seninle konuşmaya zahmet ediyorum ki?"

"Hawke sana peynir verdiğimi sanıyor." Cebinden küçük, folyoya sarılmış bir dilim çıkardı. "bakalım."

"Siktir git." Ama Fare alfa gülüyordu. "Neden buluşmak istiyorsun?"

Andrew iki elini de ceketinin ceplerine sokarak tuzlu rüzgârın yüzünü yalayıp geçmesine izin verdi. "Paylaşacak bir haberin var mı diye merak ettim." DarkRiver, ittifakları gereği SnowDancer'ın raporlarını her zaman kopyalardı ama Teijan çoğu zaman her şeyi teyit edene kadar raporlarına eklemediği ufak tefek gelişmeler yaşırdı.

"Psy'larda garip bir şeyler oluyor," dedi Fare alfa şimdi. "Tam olarak ne olduğunu anlayamadım ama bilmesem ürkek olduklarını söyleyebilirdim."

Psy hissetmediği için, bu tür bir endişe meraktan da öteydi. "Bu hissi destekleyecek bir şey var mı?" diye sordu, Teijan'ın sayıca ve fiziksel güç olarak yetersiz olmalarına rağmen halkını yıllarca güvende ve korumada tuttuktan sonra bela için ince gelişmiş antenleri olduğunu biliyordu.

Teijan diliyle bir tıklama sesi çıkardı. "İki ya da üç Psy'nin şüpheli koşullarda öldüğüne dair fısıltılar duydum ama henüz bir doğrulama yok. Sadece bir ya da iki kötü rehabilitasyon olabilir."

Andrew, Psy'ların tercih ettiği cezayı düşününce tüylerinin diken diken olduğunu hissetti - bireyi yok eden ve arkasında salyalı bir kabuk bırakan tam bir psişik beyin darbesi. "Belki de intihar etmişlerdir." Teijan'ın bakışları karşısında omuz silktili. "Eğer o ben olsaydım ..."

"Evet." Teijan bir nefes verdi. "Ama söylenenlere göre rehabilitasyondan sonra evde kimse yokmuş ve neye dönüştüklerini anlamaları için de olması gerekiyormuş." Saatine bir göz attı. "iyi olacak. Başka bir şey duyarsam haber veririm."

Andrew diğer adamın gidişini izlerken, Psy Council on yıllardır yapmaya çalıştığı gibi tüm gücü ele geçirmeyi başarsaydı bu dünyanın nasıl bir çehreye bürüneceğini merak etti.

Görüntü tüyler
ürperticiydi. "Drew?"

Acımasız görüntülerden sıyrılıp topuklarının üzerinde kayarak kendini Lara'nın karşısında buldu. "Dükkânlar açılmadan önce gelmiş olmalısın," dedi Lara'nın elindeki çantalara bakarak.

"Kötü bir ruh hali içindeyim," dedi. "Para harcayarak bunu gidermeye karar verdim ama aldığım her şeyden nefret ediyorum. Aptal sarı bir elbiseye kimin ihtiyacı ki? Benim ten sahip birinin değil." Bu ışıktaki altın rengiyle okşanan doğal koyu ten rengi, yüzünü buruştururken buruştu.

"Bence sarının içinde muhteşem görüneceksin." Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve küçük bedenini kendi bedenine sardı. Çalışma odasındaki çoğu insan gibi, onun kendisinden çok da büyük olmadığını unutmaya meyilliydi, o kadar becerikliydi ki. Ama bugün dayanılmaz derecede genç görünüyordu. "Bu kötü ruh halinin onunla bir ilgisi var mı-"

"Oraya gitme," diye uyardı, kendi kolunu onun beline dolarken bile, tirbuşon buklelerinin yumuşak siyahı kırmızı kıvılcımlarla parlıyordu. "Ve seni İndigo konusunda rahatsız etmeyeceğim."

Dondu kaldı. "Siz şifacılar bu boku nasıl yapıyorsunuz?"

"Ticari sır." Başını kaldırıp baktığında, yüksek elmacık kemikleri gözlerine neredeyse bir kedi görünümünü veren bir gülümseme belirdi. "Neden sana bu kadar kızgın?" diye sordu, ona şifacının arkadaşı Ava için sık sık bakıcılık yaptığı Ben'i hatırlatan açık bir dürüstlikle.

"Söylemem."

Ona burnunu kıvırdı. "Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Andrew dün gece geç saatlerde yaptığı planı düşündü. "Evet, bu konuda bir şeyler yapacağım." Ve teğmen bunun geldiğini asla göremeyecekti.

BÖLÜM 8

Birkaç dakika önce annesiyle **vedalaşan** Indigo, Hawke'ı buldu ve sürünün kaynaklarını koordine etmek için oturdular. "Bugün ilerleyen saatlerde bir teğmen toplantımız var," dedi sonuna doğru. "Hatırlıyorum." Masasından kalktı, kollarını kavuşturdu, açtı ve ellerini saçlarının arasında gezdirdi; kurt formundayken postunun çarpıcı rengini yansıtan saçlarını. Şu anda, o kurt ona sertçe biniyor.

"Koşuya çıkmak ister misin?" diye sordu, kendini biraz daha gergin hissederek. "İkimizin de işine yarayabilir."

Hawke'ın kurdun dolaşmasına izin vermesine gerek yokmuş gibi davranma zahmetine bile girmemesi ona her şeyden çok şey anlatıyordu. "Kurt mu insan mı?" diye sordu, sesi kurdun çoktan kontrolü ele aldığını belli edecek şekilde değişmişti. Gözleri de çok ince bir şekilde parlıyordu; bir insan yüzünden onu izleyen bir kurt.

"İnsan kurt," dedi, "bunu sürdürmek daha zor."

"Hadi gidelim."

İnden çıktıklarında, kurdu zihninin en ön sırasındaydı. Fiziksel olarak hâlâ insandı ama düşünce süreçleri artık o soğukkanlı, sakın teğmene ait değildi. Ruhunda yaşayan kurdun düşünceleriydi bunlar; bedenindeki değişimi sadece gözleri yansıtabilirdi. Yine de koşmaya başladıklarında pençelerinin derisinin iç kısımlarına battığını hissetti ve kesip geçmelerine izin vermeye karar verdi.

Yan yana koştular, Beyaz Bölge' çıkıp ormanın yoğun karanlığına girdiler, ağaçlar zengin bir yeşil bulanıklığı içinde çırpınıyordu ve - yukarı tırmanmaya başladıklarında- ara sıra karlı beyaz bir sıçrama oluyordu. Çok hızlıydı ama Hawke'ın onu geçebileceğini biliyordu. Bu sadece onun alfa olmasından kaynaklanmıyordu - gerçi bunda onun da payı vardı. Kendi kurdu onu geçmek *istemiyordu*, geçebilseydi kafası karışırdı. Ama bunun daha büyük bir kısmı onun doğal olarak daha hızlı olmasıydı.

Ama bunun için onu uğraştırıyordu ve önemli olan da buydu. Gerektiğinde alfasına meydan okumak bir teğmenin işiydi, tıpkı sürüsüne göz kulak olmak bir alfanın işi olduğu gibi. Bu yüzden Indigo ikisini de yorgunluğun sınırına kadar koşturdu, devrilmiş kayaların ve yaşlı ağaçların üzerinden uçtu, dallar kollarını sıyırdı ve yüzünü tokatlamakla tehdit etti, rüzgar cildinde keskin bir bıçaktı.

Kurdu hızın, kan pompalamanın, sürü arkadaşıyla koşmanın verdiği vahşi zevkin tadını çıkarıyordu. Ancak bir tepenin zirvesine ulaştıklarında, etraflarında sadece sessizlik varken, sürü toprakları aşağıda beyaz, yeşil ve göl mavisi bir denize yayılmışken kurt iç çekti ve durdu. Hawke ellerini dizlerine koymuş, göğsü kabarmış ve yüzü terden pırıl pırıl parlayarak onun yanında durdu.

Ona baktığında, kurdunun kendisine sırtıttığını gördü, gözlerinin parıldayan buzu şiddetli bir sevinçle doluydu. O da sırtarak kendini karla kaplı çimenlerin üzerine sırtüstü bıraktı; soğuk, sıcak tenine hoş bir öpücük kondurmuştu. Gökyüzü muhteşem bir kristal mavisiydi, Hawke'ın gözleri ona bakarken meraklı ve çok daha soluk bir renk tonundaydı, kafası insani olmayan bir şekilde eğilmişti.

Ona dişlerini gösterdi.

Bu onu güldürdü, rahatlattı ve yanına uzandı, kolları arkadaşça birbirine dolandı. "Ee," dedi, sesi hırıltılı bir ton taşıyordu.

"Yani," diye cevap verdi, kendi kurdu derisinin içinde memnuniyetle geziniyordu.

Hawke dirseğinin üzerinde doğruldu ve eğilip kızın alt dudağını hızlı ve keskin bir ısırıkla ısırdı.

O muhteşem gözleri ve gümüş-altın rengindeki muhteşem yelesiyle birçok kadın onun yaptığını şehvetli bir davet olarak algıladı. O bir kurttu. Alfa'sından duyduklarının tam tersi olduğunu biliyordu.

Dudağını ovuşturarak kaşlarını çattı. "Ben ne yaptım ki?" Çünkü bu bir azarlamaydı. Şakacı bir azar elbette, ama yine de bir azar.

Hawke işaret parmağıyla onun burnuna vurdu. "Benim kurdum seninkinin başının dertte olduğunu hissedebiliyor. Neden bana gelmedin?"

"Bir şey yok," dedi ve dişlerini ikinci kez kullanacakken bir hırıltıyla onu itti. Evet, adam alfabeydi ama o da baskın bir dişiydi. "Düzelteyorum, bir şey var ama için yardımına ihtiyacım olan bir şey değil." Drew onun sorunuydu ve durumu kontrol altına alacaktı.

Hawke yine dirseğine dayanarak birkaç dakika daha onu izledi, göz teması yakıcıydı. Onun kurdu sürüdeki diğer erkeklere kıyasla yüzeye çok daha yakındı ve muhtemelen bunun nedenini bilen birkaç kişiden biri de oydu. Yukarı uzanarak bir elini adamın saçlarında sıktı ve burunları neredeyse birbirine değene kadar onu aşağı çekti. "Sorunu olan tek kişi ben değilim."

Ona hırladı. Pençelerini yüzünde hissetmesine izin verdi. Buz mavisi gözleri onunkilerle kilitlendi. "Ne olduğunu biliyorsun," dedi sonunda, sesi o kadar derindi ki anlamak zordu. Ondan uzaklaşarak, bir kolunu başının altına koyup sırt üstü uzandı.

Evet, Indigo bunun ne olduğunu biliyordu. "Artık ine ilk girdiği zamankinden çok daha yaşlı."

Hawke hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu; Hawke onun gerginliğini hissedebiliyordu.

"Eğer karar verirsen kimse seni durdurmaz-

Hawke aniden o elektrik gibi hareketlerden biriyle onun üzerine eğilmişti, kurdu her şeyi kontrol ediyordu. "Riley onun yasak bölge olduğunu açıkça belirtti."

Indigo, teğmen arkadaşının bu uyarıyı sadece Sienna aileden olduğu ve dolayısıyla onun koruması gerektiği için değil, kızın kendi kişiliğinin gücünü Hawke'inkiyle karşılaştırmak zorunda kalmadan önce kendine gelmesi için zamana ihtiyacı olduğu için yaptığını biliyordu.

"O zaman öyleydi." Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi çünkü Pack'in dokunuşuna ihtiyacı vardı. "Şimdi daha güçlü. Tam bir Hawke saldırısına hazır olduğunu söylemiyorum" -kurt hırladığında dişlerini gösterdi- "ama birazını kaldırabilir." Bu, Indigo'nun Sienna Lauren hakkındaki yargısı hakkında şeyden çok şey söylüyordu çünkü gezegende Hawke'la başa çıkabileceğini düşündüğü çok az kadın vardı.

En iyi yarışmacının on sekiz-on dokuz yaşında bir Psy sığınmacısı olması büyük bir sürprizdi, ancak bu

konuyu görmezden gelip geçip gitmesini ummaları gerektiği anlamına gelmiyordu. Özellikle de kız Hawke'ın kimsenin göremediği kısımlarına ulaşmış gibi görünürken.

Indigo, konu son kez açıldığında Hawke'ın Riley'ye ne söylediğini biliyordu ve bu fikri yine elinin tersiyle itip itmeyeceğini görmek için bekledi. O izlerken Hawke ayağa kalktı ve uçurumun kenarına çömeldi, sırtı ve saçları güneş ışığında parıldayan buz kristalleriyle tozlanmıştı. "Geri dönmeliyiz," dedi birkaç uzun dakika sonra, sesi yeniden insana dönmüştü.

Indigo zorlamadı. Bu Hawke'ın kendi başına vermesi gereken bir karardı. Çünkü bir kez verdiğinde, bu kararın nihai ve mutlak olacağını biliyordu. Eğer Sienna'nın peşinden gitmeye karar verirse ... Nefesini içine çeken Indigo, zamanı geldiğinde kızı uyaracağına dair kendine söz verdi; çünkü hiçbir kadın böyle bir kampanyayla hazırlıksız yüzleşmek zorunda kalmamalıydı.

Mesafesini koruma konusundaki kararlılığına **rağmen** Andrew, ine döner dönmez Indigo'nun izini sürme dürtüsünün peşinden gittiğini fark etti; ancak Indigo'nun Hawke'la birlikte kaçtığını öğrendi.

O anda ne yapıyor olabileceklerine dair görüntüler hiçbir uyarıda bulunmadan ona çarptı. Indigo inin en yüksek rütbeli dışisiydi. Sadece iki kişi ondan üstündü. Mutlu bir şekilde Mercy ile çiftleşen Riley. Ve Hawke.

Kim kesinlikle çiftleşmemişti.

Pençelerini avuçlarına batırarak kendini odasına kapattı ve kafasındaki uğultuyla savaşılmaya, düşünmeye çalıştı. Bu neredeyse imkânsızdı. Tüm planları, kendine verdiği tüm talimatlar ne olursa olsun, o anda cep telefonu çalmasaydı, yarı yolda kalabilir ve kendini aptal durumuna düşürebilirdi.

Arayanın kimliğine bakmadan cevap verdi. "Ben Andrew." "Çalışma odasında işler nasıl?" diye sordu Riley'nin tanıdık sesi.

"Sakin ol, ağabey." Andrew neşeli bir ses tonu kullanmaya çalıştı. "Sensiz de topallayarak idare ediyoruz."

Küçük bir duraklama. "Sorun nedir?"

Ah, kahretsin. En büyük kardeşi onu herkesten daha iyi tanıyordu - saçma sapan bir cevabı yutmasına imkân yoktu. "Bir sorum var. Indigo ve Hawke hiç ..." Daha önce hiç aklına bile getirmediği bir olasılığı dile getirirken midesinde asit yanıyordu.

Bir kez daha, daha uzun bir duraklama. "Hayır. Asla."

Andrew yatağın üzerinde oturur pozisyona geçti. "Şimdi sana bu soruyu sorduğumu unutmalısın."

Diğer kurtlar alay edebilirdi ama Riley bunu kendi yöntemleriyle halletti. "Sana bir tavsiye, Indigo'nun böyle bir düşünceye sahip olduğuna dair bir ipucu bile yakalamasına asla izin verme. Bunun aptallığı elde edeceğin tüm kazanımlardan daha ağır basacaktır."

Andrew yüzünü buruşturdu. "Şu anda çok fazla kazanç elde edemiyorum."

"Sen çocukken," dedi Riley, "dişlerini geçirdiğin bir oyuncacı bırakman imkânsızdı."

"Indigo oyuncak sayılmaz." Hayır, o hiçbir erkeğin kollarına kolayca düşmeyecek, sert ve zeki bir kadındı; hele ki sınırların dışında olduğunu düşünmeye kararlı olduğu bir erkeğin.

"Mesele şu ki," dedi Riley kuru bir sesle, "sen benden bile daha inatçısın - sadece insanların bunu çok daha uzun sürüyor."

Birden Andrew'un beyni yeniden çalışmaya başladı. Dişlerini Indigo'ya batırma düşüncesiyle gülümseyerek - canını yakmak için değil, sadece biraz işaretleme için - "Tatil nasıl gidiyor?" dedi.

"Mercy'nin büyükannesi ve büyükbabası şımartmak için yavru ya da yavrular istiyorlar, bu konuda titiz değiller. Yarın iyi olurdu ama 'işe koyulmak' için bize koca bir yıl vermeye hazırlar." Riley'nin ses tonu donuktu ama Andrew çocuklardan bahsederken sesinin yumuşadığını fark etmemişti.

Mercy'nin büyükannesi ve büyükbabasının isteklerine er ya da geç kavuşabileceklerini düşündü. "Brenna Judd'la dışarıda," dedi yüksek sesle, "ama ona cep telefonundan ulaşabilirsin. Sana yetişmek istediğini biliyorum." Hem Andrew'u hem de Brenna'yı etkili bir şekilde yetiştirmiş olan Riley, daha iyi bir kelime bulmak için Kincaid ailesinin reisi sayılırdı. Brenna'nın suikastçi eşi bile Riley'ye sessiz bir saygıyla yaklaşıyordu. Yuvada olmadığı zamanlarda hepsi onu ve onun kaya gibi sağlam tavsiyelerini özlüyordu.

"Onu hemen arayacağım." Bir hışırtı. "Mercy uslu durmanı umduğunu söylememi istedi."

Riley'nin ateşli eşini düşününce gülümseyen Andrew, "Hiç de değil," dedi.

Bir an sonra Mercy hatta geldi. "İndigo hakkında bir şey söylediğinizi mi duydum?"

"Merhamet," diye başladı Andrew.

"Hayır, hayır, karışmayacağım. Ama bir keresinde bana söylediğin önemli bir şey karşılığında sana küçük bir tavsiyede bulunacağım, o yüzden beni dinle."

Aptal olarak doğmamış olan Andrew, son zamanlarda yaptıkları ne olursa olsun, tam da bunu yaptı.

"Olduğun kişiden başkası olma," dedi leopar nöbetçi ona. "Bu sana saldırdığında sürpriz yapma şansı verecektir."

Dışarıdan bakılınca şakayla karışık bir yorum gibi görünse de Andrew bunun gerçek olduğunu anlamıştı. Mercy nasıl bilebilirdi ki? diye düşündü. İndigo'nun eşi için aklındaki kişi olmadığı bilgisinin güvenini fena halde sarstığını nasıl tahmin etmişti? Nasıl öğrenmiş olursa olsun, bu destek için minnettardı. "Teşekkürler Mercy."

"Ne diyebilirim ki, bana kardeş dediğim şeytanları hatırlatıyorsun." Sevecen bir yorum. "Hoşça kal, Drew."

Aynı şekilde cevap verdikten sonra telefonu kapattı, derin bir nefes aldı ve Teijan'ın paylaştıklarıyla ilgili notlarını Hawke'a hızlı bir e-posta ile gönderdi. İndigo'nun izini sürme arzusu içinde bir ateş gibi yanmasına rağmen çenesini tuttu ve ağırlık odasına giderek ihtiyacını fiziksel olarak giderdi. Çünkü Mercy'nin deyişiyle "saldırdığında", Indy'nin tamamen kendisine ait olmasını istiyordu; ne kaçış yolu, ne de sürü tamponu.

BÖLÜM 9

Daha önce Hawke'la yaptığı koşuya **rağmen**, Indigo o öğleden sonraki teğmenler toplantısında dengesini tam olarak bulamamıştı. Kendi kendine bunun Drew'u sadece birkaç dakika önce saçları terden ıslanmış ve güneşli huylu genç kadın ona sevgiyle sarılırken kolunu Lucy'ye dolamış bir halde görmüş olmasıyla bir ilgisi olmadığını söyledi.

Kadınlar Drew'u severdi. Indigo'yu bu kadar az sorunla yatağa atabileceğini düşünmesine şaşmamalı - ve sonra sanki aralarındaki ilişkinin doğasını temelden değiştirmemiş gibi kaldıkları yerden devam etmelerine. Kurdu, onun küçük oyun arkadaşlarıyla bir tutulma fikri karşısında dişlerini gösterdi, ta ki kontrol için bilinçli olarak savaşmak zorunda kalana kadar. Etrafı SnowDancer teğmenleriyle çevrili özel bir iletişim odasında oturuyor olması iyi bir şeydi.

SnowDancer bölgesinin genişliği nedeniyle, tüm teğmenlerin şahsen bir araya gelmesi nadiren mümkün oluyordu. Bununla birlikte, iletişim-konferans yoluyla aylık toplantılar yapıyorlardı ve her teğmen en az iki ayda bir inden geçiyordu, bu da sürünün uyumlu bir birim olarak çalışmaya devam etmesini sağlıyordu. Hawke da bölgelerinin her bir parçasına düzenli olarak seyahatler yapıyordu. Bir de Drew vardı ki, küçük ve birbirine sıkı sıkıya bağlı ekibinin desteğiyle, ihtiyaç duyuldukça eyaletin dört bir yanını dolaşıyordu.

Lanet olası kurt bir kez daha düşüncelerine daldığında dişlerini gıcırdatarak başını kaldırdı ve odanın etrafına yarım daire şeklinde yerleştirilmiş ekranlara odaklandı. Bilgisayar düzeneği hepsinin birbiriyle o kadar etkili bir düzeyde etkileşime girmesini sağlıyordu ki, çoğu zaman aynı fiziksel mekânda olmadıklarını unutuyorlardı.

Jem -gerçek adı Garnet- Los Angeles'tan giriş yapmıştı ve şu anda şaşırtıcı derecede yeşil gözlü Kenji'yle atışıyorlardı, ikisinin çok sık yaptığı bir şeydi, birbirlerinin kıyafetlerini tam olarak ne zaman yırtıp atacaklarına dair bir havuz vardı.

Alexei ve Matthias her zamanki gibi sessiz bir şekilde izliyorlardı. Bu ikisi sadece gerektiğinde hareket ediyor ve çoğu zaman daha da az konuşuyorlardı.

zaman. İkisinden Alexei, güneş sarısı saçları ve film yıldızı görünümüyle muhtemelen daha konuşkandı - bu da saatte bir yerine belki iki kelime konuştuğu anlamına geliyordu.

Hiyerarşideki yeri Riaz'inkine benzeyen daha kıdemli nöbetçilerden biri olan Cooper, Indigo'nun ofisinin solundaki büyük bir pencere olduğunu bildiği yerden içeri giren güneş ışığında teni zengin bir koyu bronz parıldarken, sol yanağındaki sivri yara izi yüz hatlarına sert bir vurgu katıyordu.

Kadınlar ona bakıp korku ve beklentinin karışımıyla ürperme eğilimindeydi.

Bu ona en çok yaklaştıkları andı çünkü Coop o kadar tatlı bir kadına deliler gibi aşıktı ve ona kur yapıyordu ki tüm sürünün ağzı açık kalmıştı. Hiç kimse çılgın, kötü ve tehlikeli Coop'un itaatkâr bir kurda sıırıslam aşık olmasını beklemiyordu, en azından kurdun kendisi. Indigo, Coop'un sevgilisinin sürüdeki en ölümcül adamlardan biri tarafından takip edildiğini anladığında ne kadar şaşkın görüldüğünü düşününce sıırtmamak için kendini zor tuttu. Bu çok uzun sürmemişti. Çünkü tatlı olabilirdi, itaatkâr olabilirdi ama Coop'un da öğrendiği gibi, bu onun kendi akli ve iradesi olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bir de Tomás vardı, Drew'in en yakın arkadaşlarından biriydi ve dolayısıyla hiçbir şeyi ciddiye almıyor gibi görünüyordu ve o çikolata karası gözleriyle çoğu kadını eritip yapış yapış hale getiren bir gülümseme tarzına sahipti.

Jem ve Kenji'ye bakıp göz kırptığında Indigo Tomás'a sakinleştirici bir bakış attı. Ama kurdunun cevap olarak sıırtmasına engel olamadı. Çünkü cidden ... "İkinizin bir oda tutması gerek."

Jem tartışmayı bırakıp Indigo'ya aldatıcı bir şekilde narin görünen eliyle son derece özel, sözsüz bir hareket yaptı. Kenji bu hareketi öylesine hatasız bir doğrulukla yankıladı ki, sanki eyaletin iki farklı bölgesinden senkronize etmişlerdi. Riaz, Indigo'nun yanında, başını sallayıp "Jem" diyen Tomás'a "Kenji" diye seslendi. Riaz parmaklarını açarak elini kaldırdı. Tomás bahsi kabul ederek başını salladı.

Judd, Indigo'nun iki koltuk solunda oturduğu yerden hiçbir şey söylemedi ama bir yıl önce asla olamayacağı rahatlamıştı.

Sandalyesi duvara yaslanmak için arkaya doğru eğilmiş ve bacakları öne doğru uzanmıştı. Ama görünüşteki tembel duruşu ne olursa olsun, Indigo'nun onun odaya girdiğinden beri geçen her kelimeyi gördüğünden ve kaydettiğinden hiç şüphesi yoktu.

Kendi sandalyesini geriye iten Indigo bacaklarını önündeki masanın üzerine koydu ve Hawke sağındaki boş koltuğu kapmak için geldiğinde elini sallayarak rahat bir tavır takındı. "Artık *hepimiz* burada olduğumuza göre başlayabiliriz."

"Beni rahat bırak, *Indy*." Hawke kızın ona attığı bakışa sırtıttı ama sonraki sözleri tam bir hırıltıydı. "Daha yeni on dakikamı gençlere neden leopar kızların peşinden koşarken en az bir kere leopar oğlanlardan dayak yemeyi göze alamayacaklarını anlatmakla geçirdim. Riley ne zaman dönecek?"

Alexei ve Matthias yavaşça ve gözlerindeki kurtla gülümserken, Tomás arkasına yaslanıp açık bir eğlenceyle güldü, yanaklarını kırıştıran zayıf erkek gamzeleri yakışıklı yüzünü daha da muhteşem hale getiriyordu. Başını sallayan Indigo uzanıp kalemiyle Hawke'ın yanağına hafifçe vurdu. "Yaşayacaksın." Diğerlerine dönerek, "Kenji, ön sevişmeyi kes. Rapor ver."

Kenji o kadar hızlı teğmen moduna geçti ki, Indigo onun aynı şeyi daha önce de yaptığını görmemiş olsaydı kırbaç geçirirdi. "Rapor edecek önemli bir şey yok. Bölgeye fazladan birkaç Psy geldi ama istihbaratımız onların tehdit oluşturmadığını söylüyor; çoğu yeni bir Psy bilgisayar fabrikasında çalışmak için gelmiş gibi görünüyor."

"Fabrikanın başka bir şey için paravan olduğuna dair bir işaret var mı?" Hawke sordu. "Bunu daha önce de gördük."

"Gözüm üzerinde." Kenji düz siyah saçlarının tellerini geriye doğru itti. "Ama şu ana kadar her şey kontrol edildi. Ve bu Nikita Duncan'ın işlerinden biri -kârını politikasından ayrı tutmayı sever."

Indigo bu değerlendirmeye katılıyordu ama yine de inin yerleşik bilgisayar korsanlarının fabrikanın dosyalarını daha derinlemesine incelemesi için bir not aldı. "Tomás, yaman nasıl?"

"Değişiklik yok."

Sırada Jem vardı. "Cinayet oranlarında bir artış var, ama görünüşe göre bu, insan insana çete şiddeti."

"Üzerinde misin?" Hawke bir parmağını huzursuzca sandalyesinin koluna vurdu.

"Çetelerle zaten konuştuk. Sorun çıkarmak istiyorlarsa bunu bizim bölgemizde yapmasınlar." Söylenmeyen şey, eğer devam ederlerse, kendilerini çok yakında bir av gibi avlanmış bulacaklarıydı. Sürü, iyi davrandığı için ülkedeki en geniş bölgeyi elinde tutmuyordu. Tek bir uyarı yeterliydi.

Matthias ilk kez konuştu ve derin sesini dinlemek bir zevkti, yankılanıyordu ve neredeyse imkânsız bir netliğe sahipti. "Bazı garip gemi hareketleriyle ilgili notu sana gönderdim. Henüz bir şey tespit edemedik ama sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Indigo Cooper'a baktı. "Yeni bir şey var mı?"

"Keskin nişancılıkta beceri belirtileri gösteren iki kadın acemim var."

"Bana bilgilerini gönderin," dedi Judd. "Onları değerlendireceğim ve bir eğitim programı hazırlayacağım."

"Hey, Coop," diye seslendi Tomas, gözlerinde şeytan parıltısıyla. "Senin küçük güzel kurtla işler nasıl gidiyor?"

Cooper sinirlenmeden baktı. "Son öğrenen sen olacaksın. Ama bir dahaki sefere ona çiçek gönderdiğinde, dostça bir ziyaret için yanına geleceğim ve onları güneş bir yere sokacağım."

Indigo toplantıdaki herkesi etkilemiş gibi görünen şüpheli öksürüğü görmezden gelerek Alexei'yi işaret etti.

"Bu sektör istikrarlı," dedi genç teğmen, gülmemek için cesurca bir çaba sarf ederek, "yine de sanırım yine sürü çapında partilerden birini düzenlememiz gerekiyor. Bölgede çok fazla çiftleşmemiş yetişkin var ve rahatsız etmeye başladılar."

Indigo'nun düşünmesi gereken son şey hayvanlarının cinsel açlığıydı ama çenesini tuttu ve konuya girdi çünkü gerçek şu ki, dokunmaya aç şekil değiştirenlerin, özellikle de SnowDancer'dakiler kadar saldırgan kurtların bir çıkışa ihtiyacı vardı ve eğer seks yapamazlarsa şiddeti seçerlerdi. Alexei'nin nispeten küçük sektöründeki seçeneksizliği de eklediğinizde elinizde belaya davetiye çıkaran bir reçete vardı.

"Mayıs," dedi takvimini kontrol ederek. "Den bölgesinde bir hafta sürecek bir etkinlik düzenleyebiliriz. Bu bize güvenliğin aksamaması için esneklik sağlayacaktır."

Kimsenin bununla bir sorunu yoktu, bu yüzden devam ettiler.

"Şahinler uçuş anlaşmasından yararlanıyor," dedi Matthias sonlara doğru, kalın kirpikli gözleri karanlık ve yoğundu. "Onları benim bölgem üzerinde uçarken gördüm."

"Ben de öyle." Alexei öne doğru eğildi ve kollarını kiraz ağacından yapılmış parlak bir masaya dayadı. "Olası bir ittifak konusunda ne durumdayız?"

Hawke, "Bence bu gerçek bir olasılık," dedi. "Drew'i bir ay önce onlarla sahada biraz zaman geçirmesi için gönderdim ve onun raporu da benim içgüdülerimi destekliyor."

"Çalışma odasında mı?" diye sordu Cooper. "Söyleyeceklerini duymak iyi olur."

Hawke başını sallayınca Indigo, "On dakika ara," dedi, kulağa pratik gelmesini umduğu bir tonda, "sonra yeniden toplanacağız. Ben Drew'un peşine düşeceğim."

Bunun çocuk oyuncağı olduğu kanıtlandı. Odanın kapısını beline doladığı havluyla açtı, saçları ıslaktı. "Indy." Gözlerindeki suyu kırıştıtarak geri çekildi ve başını eğdi. "İçeri gelsene. Ben de tam bir şeyler giymek üzereydim."

Karnında bir sıcaklık belirdi ona ne kadar kızgın olursa olsun, Andrew Kincaid parmaklarının dokunmak için kaşınmasına neden oluyordu. Pürüzsüz, pırıl pırıl bir ten, sıkı kaslar ve hınzırlığını hiç kaybetmeyen gözler. "Beş dakika içinde ana konferans odasında bekleniyorsunuz."

Kadın kapının eşiğinde kalınca içeri dönerek kapının arkasında kayboldu. "Ne hakkında?"

"Şahinler." Havlunun vücudunu terk edip yere dökülüştüğünün yumuşak sesini, kot pantolonunu çekiştirirken çıkardığı daha sert sesi duyduğunda zihni ona her türlü müstehcen görüntüyü sunmakta ısrar etti

-"Geç kalma," diye ısırdı ve topuğunun üzerinde döndü.

Andrew'un parmakları tişörtün üzerinde sarsılarak **sıkıştı**. Hâlâ kızgındı; bu çok açıktı. Ve onu kızdırmak nihai stratejisinin bir parçası olsa da, onu kendine çekmek ve öfkesini dudaklarından öpmek için şiddetli bir dürtü duyuyordu.

Elbette, diye düşündü, kızın şu anki ruh halinde ona kazandıracak tek şey güzelce içi boşaltılmış bir göğüs olabilirdi. "Cazibe," diye mırıldandı nefesinin altında. "Bunu unutma, her şey cazibeyle ilgili. Plana sadık kal."

Tişörtünü çekti, spor ayakkabılarını bağladı ve konferans odasına doğru ilerledi. "Herkesi iş başında görmek güzel," dedi içeri girdiğinde onları sanal poker oynarken bulduğunda.

Buna bazıları kaba, bazıları dostça olmak üzere bir dizi yanıt geldi ama oyun bir dakikadan kısa bir süre içinde sona erdi ve Alexei kazanan ilan edildi. Altın saçlı teğmen sahte bir selam verdikten sonra Andrew -Hawke'in diğer tarafında Indigo'nun sessiz varlığının içten içe farkında olarak- şahin kanadıyla ilgili izlenimlerini anlattı.

"İyi, güçlü bir birlik," dedi. "Birlikte çalışmak için iyi talim görmüş ve eğitilmişler. Çekirdek grubun ataları kanadı Bölgesel Savaşlardan önce kurmuşlar, yani birkaç yüz yıldır buradalar."

"Neden şimdiye kadar sayıları artmadı?" Judd masanın en ucundaki pozisyonundan sordu.

Cevap veren Hawke oldu. "Kuşlar kanatlarını küçük tutma eğilimindedir. Bunun yeterince açık gökyüzü sağlamakla ilgili olduğunu düşünüyorum, yine de ülke genelinde diğer kanatlarla yakın temas halinde olduklarını duydum."

"Hawke haklı," dedi Andrew, kurdu Indigo'nun kokusunu odadaki diğer tüm ipliklerden alıp bir yavru gibi içinde yuvarlanırken bile. "Bunu kanat liderleri Adam'a sordum. Uçuş yollarının sık sık çakıştığını, bu yüzden işleri hoş tutmak için mantıklı olduğunu söyledi. Ama sonuçta WindHaven çok büyük olmasa da, onlarla ittifak kurduğumuzda ülke çapında bir kanat ağına erişim kazanıyoruz."

Cooper bir kaşını kaldırdı. "Küçümsenecek bir şey değil. Bizi idare edebildikleri sürece." Açık bir gerçek. "Aksi takdirde, baskınlık sorunları işleri karıştıracaktır."

Hawke sandalyesinde geriye doğru sallandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Adam ve ikincisi Jacques ile uğraştıktan sonra bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Yani topu yuvarlamaya mı başlayacağız?" Indigo'nun sesi Andrew'un konsantrasyonunu bir ustura kolaylığıyla kesiyordu.

Hawke, "DarkRiver'la konuşacağım," dedi, "bakalım başka bilgileri var mı, ama evet, bence bu fırsatı değerlendirmeliyiz."

Andrew, Indigo'nun toplantıyı bitirmeden önce birkaç konuyu daha gözden geçirmesini dinledi. Sözleri net, emirleri açık ve zekâsı bir bıçak kadar keskindi; bu işi onun için kolaylaştırmasına imkân yoktu.

Kurdu beklentiyle ayağa kalktı; hiçbir zaman kolay olanı istememişti. Her zaman İndigo'yu istemişti. Ve yarın, inden ve hiyerarşiden uzakta, tamamen kendisine ait olacaktı. . ve ona karşı patlayıcı tepkisini kontrol altında tutmak için kullandığı kurallardan uzakta. Ama o biliyordu. Tadına bakmıştı.

Ve Indy'ye bunu itiraf ettirecekti - kitaptaki tüm kirli numaraları kullanarak onun savunmasının altından gizlice zorunda kalsa bile. Bu bir savaştı. Adil oynamak kimin umurundaydı ki?

BÖLÜM 10

KonseY Üyesi Nikita Duncan, Konsey Üyesi Anthony Kyriakus ile Tahoe'nun ormanlarla kaplı kenarlarında yer alan küçük bir evin önünde buluştu. Kapıyı iterek açan Anthony'ye "Kızınız Net'teyken burada mı yaşıyordu?" diye sordu.

Anthony'nin şakaklarına dökülen siyah saçları, cevap verirken ormanın esintisiyle bir parça havalandı. "Evet." Kapıya doğru başını salladı. "Lütfen."

"Teşekkür ederim." İçeri girdiğinde mekânla ilgili her şeyi dikkatle inceledi. Hemen sağındaki oda bir zamanlar yaşam alanı olarak kullanılmış olabilirdi ama şimdi içinde bilgisayar paneli bulunan küçük bir masa ve dört sandalyenin yer aldığı bir ofis/toplantı odasıydı. "F yeteneği her nesilde ortaya çıkıyor mu?" NightStar Grubu'nun kâhin piyasasındaki hakimiyeti neredeyse tamamen sona ermişti.

"Ara sıra atlamalar oluyor ama genel olarak evet," dedi karşılıklı oturlurken. "Sizin ailenizde de durum aynı, değil mi?"

Nikita cevap verdi çünkü bu bir sır değildi - "kusurlu" E tanımı Duncan ailesinin genetik değirmen taşıydı. "Nesil atlama eğilimindedir." Tam olarak doğru değildi ama geçecek kadar yakındı. "Seninle neden iletişime geçtiğimi biliyorsun." Ve bunu neden PsyNet'in karanlık gökyüzünden uzakta yaptığını da.

Anthony'nin gözleri masanın karşısında onunkilerle buluştuğunda deliciydi. "Arrow Squad'da bir şeyler oluyor."

"Evet." Ming, Konsey'in en ölümcül ordusu olan suikastçıların resmi lideriydi ama Nikita'nın casusları işlerin değişebileceğini gösteren dalgalar yakalamıştı. "Eğer liderlik el değiştirirse, sadece iki olası halef var."

"Kaleb ve Vasic," dedi Anthony. "Ancak Vasic bir Ok ve Ağ'daki tek gerçek ışınlayıcı olsa da, aldığım bilgiye göre kendisini bu pozisyon için aday olarak görmüyor."

"Ancak onun desteğiyle liderliği başka biri üstlenebilir." Ekip inanılmaz derecede gizliydi ama Nikita ilk engelde pes ettiği için Konsey Üyesi olmamıştı. "Takımın lider olarak kabul edebileceği başka bir Ok'a dair söylentiler var" diyecek kadar kendinden emin hissedecek kadar veri ortaya çıkarmıştı.

Anthony'nin cevap vermesi biraz zaman aldı. "Adı Aden. Gelişmeleri takip ediyorum."

Nikita bunun çok bilinçli bir bilgi paylaşımı olduğunu anladı. "Güzel. Ama bu durum önemli olsa da bizim açımızdan kritik bir durum değil." İkisi de Oklar'a liderlik etme mücadelesinde değildi.

Anthony onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranmadı. "Henry ve Shoshanna," dedi. "Saflık fikrini diğer her şeyi dışlayarak destekliyorlar, ancak Sessizliğin başarısız olduğu açık."

Anthony'yi ilk aradığında kararını vermişti: "Bölündüğümüzde onların oyunlarına gelme şansımız yüksek," dedi, "ama birlikte hesaba katılması gereken bir gücüz." Sonra en önemli soruyu sordu. "Sen nerede duruyorsun, Anthony?"

Anthony dirseğinin dibindeki su bardağından bir yudum aldı ve ancak neredeyse on saniye düşündükten sonra cevap verdi. "Bireyselliğimi silecek hiçbir grubu ya da sistemi desteklemiyorum ve İskoçlar şu ya da bu şekilde gerçek bir kovan zihni yaratmaya kararlılar." Bardağı masanın üzerine koydu. "Daha da önemlisi, bu bölgeye ve benim ticari çıkarlarıma çok sık müdahale ettiler."

Nikita İskoçların Anthony'nin kızıyla yaptığı taşeronluk anlaşmasına karışmaya çalışıp çalışmadıklarını merak etti. Ayrıntıların önemi yoktu; ne yapmış olurlarsa olsunlar, bu Nikita'nın yararınaydı. "Eğer birlikte etkili bir şekilde çalışacaksak," dedi Nikita, "konuşmamız gereken başka bir şey daha var." Ve sonra ölümden bahsetti.

BÖLÜM 11

Judd'ın Xavier'in kayıp cemaat üyesi Gloria'nın izini bulması beklediğinden daha fazla zaman almıştı. Arkadaşı, parlak zekâsıyla, siber dedektiflik işinin çoğunu yapmış, telefon numarasının izini sürmüş ve adresi ortaya çıkarmak için güvenlik katmanlarını araştırmıştı.

"Son dört gündür kredi kartlarında hiçbir hareket yok," demişti Brenna, ona bu bilgiyi verirken gözlerinde endişenin karanlık bir gölgesi vardı. "Görünüşe göre kira kontratından da vazgeçmiş. Orada bile olmayabilir."

Şimdi, gece yarısının soğuk sessizliğinde Judd, Gloria'nın eski dairesinin alçak güvenlik kilidini açtı ve içeri süzüldü. Eğer içeride biri varsa, onu görmeden ışınlanarak dışarı çıkacaktı. Ama sadece günlerdir içinde hayat olmayan bir yerin soğuk boşluğunu hissetti.

Işığı kısık bir el feneri kullanarak her iki odayı da kontrol etti. Mobilyalar hâlâ oradaydı ama görünüşe daireyle birlikte gelmiş olabilirlerdi. Gardıropta giysi, banyoda banyo malzemeleri ve mutfakta yiyecek yoktu. Daha da önemlisi, daire temizdi.

Çok, çok temiz.

Birinin varlığının silindiği anlamına gelen türden bir temizlik.

Gloria ölmüştü.

İçgüdüleri ona birinin -muhtemelen Konsey üst yapısında -Kendini Xavier'in kilisesinde bulan kadından geriye hiçbir iz kalmadığından emin olmak için bir temizlik ekibi göndermişti. Ancak Judd emin olana kadar rahibe bu bilgiyi vermeyecekti çünkü Gloria'nın rehabilite edilmiş olma ihtimali çok düşüktü.

Ölümünden daha kötü bir kader.

Sabah olduğunda SnowDancer'ın Psy bağlantıları üzerinde çalışmaya karar vererek, eşiyle paylaştığı yatak odasının görüntüsüne odaklandı,

ve sonra ... evdeydi. Çilek rengi saten ve beyaz dantelli bir slip giymiş olan Brenna, şiltenin onun tarafına doğru kıvrılmış yatıyordu. O yanında değilken bunu hep yapardı, sanki uykusunda bile onu yakınında tutuyormuş gibi.

Ömür boyu aldığı eğitimin getirdiği sessiz bir zarafetle giysilerini çıkarıp onun yanına kaydı ve sonra bir kolunun üzerine dayanarak eğilip boynunun ipeksi sıcak kıvrımına bir öpücük kondurdu.

Titredi, vücudu kıvrıldığı pozisyonundan gevşeyerek ona döndü ve ellerini uzatıp göğüslerine bastırdı. "Judd." Uykulu bir hoş geldin mırıltısıydı bu, kurdu zar zor açılmış göz kapaklarının arasından gördüğü parlak gece ışığında belirgindi.

Dudaklarına kendi dudaklarıyla sahip olduktan sonra elini küçük, güzel geceliğinin üzerinde gezdirerek tenini buldu. Sonra her zamankinden daha delici, her zamankinden daha yoğun görünen bir zevke daldı. Bir zamanlar kendisine acı vermeden ona dokunamazdı. Şimdi ise sadece ona dokunmadığında canı yanıyordu.

Gün berrak ve parlak doğmasına, güneş parlak bir gösteri vaat etmesine **rağmen** Indigo sinirli bir ruh hali içindeydi ve bunu kontrol altında tutabilecek kadar iyi biliyordu. Drew'un embesilce bir seks oyunuyla aralarındaki her şeyi değiştiren, sonra da bununla yüzleşmeyi reddederek her şeyi daha da kötüleştiren bir aptal olması Beyaz Bölge'de dolaşan bu zavallı gençlerin suçu değildi.

Küçümseyici tavrını yenerek çocuklardan birinin küçük çantasının kayışlarını sıkmasına yardım etti. "Bugün için sabırsızlanıyor musun, Silvia?"

Kız yutkundu, teninin gür kahvesinin altında kızardı ve kelimeleri çıktığında tereddütlüydü. "Ben senin gibi güçlü değilim."

Ve Indigo *bunun*, baskın erkeklerin kontrol sorunlarından bile daha büyük bir sorun olduğunu düşündü. "Beni dinle," dedi, kızın yanağını kavrayarak, gençliğin yumuşaklığını hissetmek için

"Biz askerler kas gücüyüz. Sürünün kalbi senin gibi anaç dişilerdir. Bizi bir arada tutan tutkal sizsiniz. Bana kalırsa SnowDancer'in en güçlü parçası sizsiniz."

Silvia uzun, ipeksi kirpiklerini kırıştırarak yanağını biraz Indigo'nun dokunuşuna yasladı. "Ben ... annem söyledi ... ama bunu senden duymak güzel."

İndigo gülümseyerek ona sarıldı ve grubun geri katılmak üzere yürüdüler. Yaşları on üç ile on yedi arasında değişen on iki çocuk. Hepsi de doğru yola girmeleri için biraz daha fazla ilgiye ihtiyaç duyuyordu. "Herkes hazır mı?"

Bir baş sallama denizi.

"Drew' geleceğini sanıyordum," dedi ince yapılı, soluk kahverengi saçları ve cılız vücuduna göre fazla kalın bir sesi olan genç bir erkek. Brace omuzlarını büyüttüğünde mükemmel olacaktı ama şu anda ne zaman konuşsa kızarma eğilimi gösteriyordu.

"Yetişebilir." Tamam, belki de küskünlüğü geçmemiştir. "Beni takip edin."

Sabit bir tempo tutturdu - ne sıkılacakları kadar kolay, ne de yetişemeyecekleri kadar zor - onları dağların alışılmadık bir bölgesine götürdü, insanın kalbini durduracak kadar enfes bir güzelliğe sahipti, ancak sürünün bile nadiren ziyaret ettiği bir bölgeydi çünkü ulaşılması diğer pek çok muhteşem noktadan daha zordu. Ancak şu anda Sierra'nın güney kesimindeki benzer bölgeler beyaz örtüyle doluyken, burası neredeyse tamamen kardan olmanın avantajını yaşıyordu.

Kuşluk vakti bir şeyler atıştırmak için durdular. Drew'dan iz yok.

Eğer onu bütün hafta sonu yalnız bırakırsa, derisini soyacaktı. "Hadi ama," dedi, içindeki hırıltının belli olmamasını umarak. "Daha yolun yarısına bile gelmedik."

Acı dolu iniltiler ama numara yaptıklarını biliyordu. Vücutlarını test ederken, onunla konuşacak, ona sorular soracak kadar gevşediklerinde duydukları heyecanı hissetmişti. Bu yüzden hızını artırdı, bunu kaldıracabileceklerini, bununla gurur duyacaklarını biliyordu. Ancak bir tepenin kenarından geçip öğle yemeği için mola vermeyi planladığı noktaya doğru yürüdüklerinde hala bitkin durumdaydılar ... plato setini bulmak için

Meyve, içecek, sandviç, kek ve tabii ki patates cipsi bulunan büyük bir piknik  rt s .

Ama onları bekleyen sadece yiyecek değildi.

Drew belinden eğilmiş, kareli bir çay havlusunu kolunun üzerine dramatik bir şekilde katlamıştı. "Mutfağıma hoş geldiniz."

Indigo, yolculuğun büyük bölümünde zihinsel olarak içini boşalttığı adamı yüz yüze görmenin şokuna karşı mide kaslarını sıktı. Gençlerin böyle bir kaygısı yoktu. Tezahürat yaparak, sanki her biri birkaç saat önce bar ve kuru meyve yememiş gibi ziyafete akın ettiler.

Drew yağmacı kalabalığın arasından sıyrılıp ona katılmak için yürüdü. "şuraya senin için bir battaniye serdim. Biraz mola verebilirsin diye düşündüm."

Kurdu, aralarındaki son gariplikten sonra onun bu ilgisinden fazlasıyla şüphelenmişti. Ya da belki de, diye düşündü sessiz bir hırıltıyla, tüm bunlar onun "hiç olmamış gibi davranalım" politikasının bir parçasıydı. "Bu yüzden mi beni on iki gençle birlikte terk ettin?" Kollarını kavuşturdu ve adamın r zg rdan dağılmış saçlarını düzeltme dürtüsüne boyun eğmeyi reddetti. Bu daha önce de yapabileceği bir şeydi. Güvenilir bir arkadaş olduğu zamanlarda.

Drew uzanarak onun kulağına fiske vurdu. "Büyük kulaklar."

Omzunun üzerinden bakınca, diğerlerinin de yemeğe dahil olduğunu gördü ama adam haklıydı. Bu yüzden adam onu yamaçtan biraz aşağıya, diğerlerinin görüş alanından ve r zg rından uzakta küçük bir arazi parçasına kadar takip etmeye çağırdığında itiraz etmedi.

Orada bekleyen piknik battaniyesi daha küçüktü, mavi ve beyaz izgiliydi ve güneş ışığı alan bir yerde duruyordu. Katlanabilir bir piknik sepeti biraz kenarda duruyordu; battaniyenin üzerinde ise dolgun meyveler, dilimlenmiş tavuk, kabarık ekmek, taze salataya benzeyen bir şey güneşte parlayan iki şişe su içeren küçük tabaklar vardı.

Indigo'nun kurdu yemek fikrinden hoşlanmıştı ama ne o ne de kendisi Drew'un peşini bırakacaktı. "Bir cevap bekliyorum."

"ocuklarla başa çıkabileceğini biliyordum" -altını çizmeden kolay kelimeler- "ve buraya gelip kontrol etsem iyi olur diye düşündüm."

Fırtınadan kaynaklanabilecek olası kaya kaymalarına karşı. Bildiğim kadarıyla o zamandan beri kimse buraya çıkmadı."

Kahretsin, bunu düşünmesi gerekirdi. "Bana söylemeliydin."

"Telefonuna mesaj bıraktım."

Kaşlarını çatan Indigo cebinden cep telefonunu çıkardı. *İki kere lanet olsun.* "Şarj etmeyi unutmuşum." Hâlâ kızgındı -her ne kadar mantıksız olsa ve bugünkü davranışlarıyla hiçbir ilgisi olmasa da- sonunda çantasını silkti ve battaniyenin üzerine oturdu.

Kadın kendine bir sandviç hazırlarken Drew sessizce oturdu, sonra da kendisi için bir tane hazırladı. Buradaki hava berrak, taze ve bir şekilde özgürleştiriciydi. Omuzlarının gevşediğini, piknik sepetinin diğer tarafında oturan erkek kurda dair canlı ve neredeyse rahatsız edici farkındalığına rağmen duygularının yumuşadığını hissetti. Adam sepete uzandığında, kadın merakla ona doğru baktı. "Başka neyin var?"

Gözlerini kör edici bir tonda aydınlatan bir gülümseme, kadının ürkek bir nefes almasına neden oldu. Sebepsiz yere inatçı değildi; Drew'un kendine has bir tarzı olduğunu kabul edebilirdi. Daha önce de onu gülümsetmek için bunu hep kullanmıştı. Ama bugün büyülenmeye hazır değildi.

Sonra elindeki fırın kutusunu açarak bir dilim New York cheesecake'i ortaya çıkardı. "Diğerinin deneyimini mahvettiğim için." Dilimi aralarındaki battaniyenin üzerine koydu, üzerine birkaç taze çilek yerleştirdi ve ona itti. "Hepsi senin için."

Indigo'nun kalbi eriyecek gibi oldu ama kendini tuttu. Evet, adam üzgün görünüyordu ama Indigo onu buna kanmayacak kadar uzun zamandır tanıyordu. "Teşekkürler." Cheesecake'i aldıktan sonra çatalı eline alıp bir ısırık aldı ve Drew'un geri kalan eşyaları toplayıp sepetin yerini değiştirerek hemen yanına sokulmasını izledi. "Dikkat et," diye mırıldandı.

"Özür dilerim."

İrkilerek ona baktı ve her zaman gülen gözlerinin gerçekten ciddileştiğini, yüz ifadesinin niyetli olduğunu gördü. "Ne hakkında?" Kurdu emin olmak zorundaydı. İki yanı da grinin tonlarından hoşlanmıyordu.

"Geçen geceki davranışım hakkında." Utangaç bir gülümseme. "Haklıydın. Adrenalinin etkisindeydim, sana asılmak yerine kaza yapmalıydım."

Şüphe damarlarında fısıldadı. Söylemediği bir şey vardı, diye düşündü ama boşluğu tam olarak bulamıyordu. "Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Bunu doğru yapmak istedim ve sen beni dinlemeyecek kadar deliydin."

Evet, itiraf etti, . İhanete uğramışlık duygusu -şimdi itiraf edebilirdi ki- onun gerçekte yaptıklarıyla orantısızdı. Bunu yapanın o olması dışında, en derin güvenini verdiği bir kurt.

Sessiz kaldığında kendi omzuyla onun omzunu dürttü. "Şu anda sana dokunmaktan endişe duymaktan nefret ediyorum," dedi. "Ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum." Bir duraklama. "Indy, ama. Cheesecake'ini almak için ne kadar erken kalkmam gerektiğini biliyor musun?" Yeni doğmuş bir yavrununki kadar kuruntusuz bakan iri mavi gözler.

Bunun yarısının rol olduğunu biliyordu ama kurdu onun şakacılığını seviyordu. Her zaman sevmişti. Ve ... özür dilemişti. Açıkça. Hiç çekinmeden. Çoğu baskın kurt -ve Drew insanları aksini düşünmeleri için kandırır da kategorik olarak bir baskındı- tamamen hatalı olduklarında bile "s" harfini kullanmakta zorlanırdı. Belki de somurttuğu için ondan kaçmıyordu, diye düşündü; belki de aslında nasıl özür dileyeceğini düşünüyordu. Kendisi de bir dominant olarak, bunun onun için ne kadar zor olduğunu çok iyi anlıyordu.

Bu yüzden peynirli kekten bir ısırık aldı ve çatalı onun ağzına doğru kaldırdı. O da kabul etti, yüzünde bir gülümseme belirdi. Sonra boynuna sokuldu ve kurdu buna izin verdi ... hoş karşıladı.

İşte o zaman Indigo da Drew'a dokunamamaktan nefret ettiğini fark etti.

Andrew bir elini Indigo'nun arkasındaki battaniyeye attı, yağmur fırtınasını ve onun çelik kokusunu ciğerlerine çekti. Kurdu bu kokuya aç kalmış, sanki sarhoşmuş gibi içinde yuvarlanıyor, doyamıyordu. Kız onu itmediğinde, başını kaldırmadan önce teninin ipeksi sıcaklığına kendini kaptırmak için kendine değerli, dayanılmaz bir saniye daha tanıdı.

Cheesecake'in bir lokmasını daha ona doğru kaldırdı. Kocaman bir iç çekerek elini uzattı. "Hayır, hayır. Her şeyin senin için olduğunu söylemiştim."

Dudaklarını çekiştirdi. "Berbatsın, bunu biliyorsun." Çatalı onun dudaklarına götürdü.

Onları ayırdı, onun kendisini beslemesine izin verdi, bu küçük yakınlık kurdunun zevkle şarkı söylemek istemesine neden oldu. "Beni bu yüzden seviyorsun."

Başını salladı ama dudakları yukarı doğru kıvrıldı, gözleri kahkahayla parlıyordu. "Riley sen çocukken sana nasıl katlandı?"

"Riley'i bilirsin. Hiçbir şey onu rahatsız etmez." Mercy dışında, diye düşündü Andrew. Kardeşi, Duvar, düşmüştü. Andrew'un akıllı, inatçı İndigo'su da öyle. "Aptalca bir şey yapardım, , hırlamazdı, sadece beni göle atardı. Anlayana kadar durmadan tekrarlardı."

İndigo kıs kıs güldü ve bu onun kurdunu hareketsiz bırakıp başını eğmesine neden oldu. Onun mutluluk sesi... evet, bunun için her şeyi yapardı.

"Artık göle atılamayacak kadar büyük olman çok kötü."

Kollarını başının altında kavuşturarak battaniyenin üzerine uzandı ve gökyüzünün dayanılmaz karşı uzanan yapraklara baktı. Büyüleyici bir güzellikti ama dikkatini çekemiyordu. İndigo'nun kokusu, sıcaklığının bu kadar yakın olması, kalçasının onunkine sürtünmesi, ruhuna işliyordu. "Bilmiyorum," dedi hafifçe, çünkü onu tekrar ürkütmek istemiyordu, "birkaç hafta önce yaptı."

İndigo'nun kurdunun kulaklarını diktiğini görür gibi oldu. Vücudunu döndürerek boş fırın kutusunu piknik sepetinin yanına koymak için eğildi, sonra bir elini onun göğsüne koyup hafifçe dürttü. "Anlat bana."

Dokunuşu boğazındaki havayı kilitledi, kelimelerini, ruhunu çalmakla tehdit etti. Cevap vermeyince İndigo tekrar dürttü. "Nasıl olsa öğreneceğim, biliyorsun."

Sessizliğini yanıltış anladığına sevinen adam yüzünü ona çevirdi. "Tek söylediğim tıraş olması gerektiği idi."

Burnu neredeyse onunkine değecek kadar eğilerek gözlerini kıstı, "Hı-hı. Hangi tarafını tıraş etmesini önerdin?"

BÖLÜM 12

Sırıttı, kurdu ondan hoşnuttu. "Kafası." İndigo burnunu onunkine değdirdiğinde, ellerinden birini kaldırmaya cesaret etti ve atkuyruğu omzuna dökülen saç telleriyle oynadı. "Yaşlandığını ve saçlarının ağardığını ima etmiş olabilirim. Oh, ve belki de saçları dökülüyordu."

İndigo'nun vücudu titredi. "Yeni çiftleşmiş erkeklerin böyle konularda hassas olduğunu bilirsin." Ama eli onun tişörtüne sıkıca yapıştı, sonra da çekilip onun yanında sırtüstü yattı, kahkahasının sesi boğuk ve açıktı. "Tanrım, keşke yüzünü görseydim."

Andrew dirseğinin üzerinde yükselmek, aşağı uzanmak ve elini İndigo'nun yüzünde gezdirmekten başka bir şey istemiyordu. Gülümseyen dudaklarını kendi dudaklarıyla kavrarken parmaklarıyla çenesini tutacak, fırtına gecesinden beri aklından çıkaramadığı o tada bir kez daha doyacaktı.

Vücudu gerildi, kanı sıcak ve sert bir şekilde pompalandı. Dişlerini gıcırdatarak, "Buna kandiğine inanamadım," derken bile tepkisinin kör kanıtını gizlemek için bir bacağını büktü. Kardeşi hayatının baharında, sürüdeki en güçlü kurtlardan biriydi. Ve kesinlikle saçlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değildi.

"Bir süre tamamen doğru düşünemeyecek," dedi İndigo, "ama çiftleşme dansı en kötü kısmı. Erkekler o sırada biraz delirir. Elias'ın Yuki'yle tanıştığı zamanı hatırlıyorum. Şeytani ikizine dönüşmüştü, ona bakan herkese hırlıyordu."

Andrew, yumuşak huylu Elias'ın birine hırladığını hayal bile edemezdi. Ama kendisinin de bildiği gibi, tüm varlığınız bir kadına odaklandığında, onun tenine dokunma, kokusunu ciğerlerinize çekme ihtiyacı kanınızda bir ateş haline geldiğinde mantıklı olmak zordu. "Sanırım yerliler huzursuzlanmaya başladı."

"Evet, onları duyuyorum." Ayağa kalkarak onun göğsüne hafifçe . "Gidip temizlenmelerine yardım , kalanları daha sonra yemek üzere paketleyeyim."

"Ben buradaki işlerle ilgilenirim." Ayağa kalkarak onun uzaklaşmasını izledi; uzun boylu, güçlü bir kadındı ve inatçılığının içinde bir memnuniyet uğultusu vardı

Özür dilediği için, her şeyi eski haline döndürdüğünü düşündüğü için.
Eli tekrar yumruk oldu ama öfkeyle değil. Kararlılıkla.

O öğleden sonra geç saatlerde **kamp kurdular**. Hava güzel olduğu ve gece gökyüzü kıyaslanamayacak kadar güzel olacağı için Andrew uyku tulumlarını yere sermelerini önerdi. Toprağı test ettikten sonra Indigo'ya "Artık nemli değil," dedi. "Bu gece de yağmur yağacak gibi görünmüyor. Ve bu bölge son birkaç haftadır sadece tek tük kar yağışı aldı, bu yüzden bu konuda iyi olmalıyız."

Indigo gözlerini devirdi. "Belli ki hiç genç kız olmamışsın." "Ha?"

Dışarıda ağaçlara ya da ağaçlara yaslanmış çocuklara baktı. Yeryüzünde. "Hepsi iyi çocuklar. Ve onlar Dönüşenler." Hiyerarşideki yerleri ne olursa olsun, tüm kurtlar ormanda hiçbir olanak olmadan hayatta kalabilirdi.

Indigo başını sallayarak, "Herkesi tanıyan ve muhtemelen sürüdeki benden, Hawke'tan ve Riley'den daha fazla kişiyle yemek yemiş olan adama bunu açıklamak zorunda olduğuma inanamıyorum," dedi.

"Üstüne gitme." Bu alay karşısında kaşlarını çattı ama kurdu onunla oynadığı için sınırsız bir sevinç içinde dönüp duruyordu. "Ne olmuş yani?"

"Erkek ve kadın arasında geçen bakışları fark etmedin mi?" Bir kaşını kaldırarak onun dikkatini belli bir eşleşmeye doğru çekti. "Elbette, vardiya değiştirirken çıplak olmak önemli bir şey değil ama biz de insanız. Hiçbir genç kız vücuduyla barışık değildir. Özellikle de ilgi duyduğu bir erkek ona bakarken."

Andrew çenesini ovuşturdu, Indigo'ya odaklandığı için çocuklar arasında geçen işaretleri kaçırdığının farkındaydı. "Huh. Sevimli."

". Ama benim gözetimimde maymun işi olmayacak."

Onun sert ifadesine sırtıttı. "Bahse girerim gençken vücudunuz konusunda kendinize güveniyordunuz."

"Bu bahsi kaybedersin." Homurdanarak ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "Haydi çocuklar, çadırları kurun! Sonra bir oyun oynayacağız."

"Ödöl ne?" diye soran Harley'nin küstahça cevabı, on altı yaşında olmasına rağmen kontrolü ve bunun sonucu olarak da baskınlığı o kadar çılgınca dalgalanıyordu ki kimse onu hiyerarşide nereye koyacağını bilmiyordu. Hawke sürünün dominantlarıyla geçireceğı iki günlük yoğunlaştırılmış zamanın meseleyi öyle ya da böyle çözeceğini umuyordu.

Indigo sırtıttı. "Sıcak çikolatana fazladan bir marshmallow, eğer şanslıysan. Şimdi kendinize gelin."

"Köle gibi araba kullanmasına" homurdanarak çadırlarını çiftler halinde kurmaya başladılar, çünkü hepsi aynı çadırı paylaşacaktı. Indigo Drew'la bu konuda endişelenmişti ama artık normale döndüklerine göre onlar da aynısını yapacaklardı. Bu onun kurdunu mutlu ediyordu. Çoğu SnowDancer gibi o da yalnız bir yatak yerine sürüyle birlikte uyumayı tercih ediyordu. Yalnızlığı seçen sadece insan yarısıydı. Ama bu gece Drew'la her iki taraf da tatmin olacaktı.

Drew çadırı çantasının altına iliştirildiğı yerden çıkarmak için eğilmeye başlamıştı bile. "Buna inanamıyorum," diye mırıldanarak daha önceki konuşmalarına devam etti. "Gençken ne hakkında endişelenmek zorundaydın?"

"Ah, lütfen." Çadırın taban örtüsünü diğer çadırlara bakan düz bir toprak parçasına sermesine yardım etti ve çadırın fısıltı kadar ince kumaşını açarken yüksek mukavemetli mandalları avladı. "On dört yaşında tam boyuma ulaştım." Çıplak ayakla bir metre on santim olan Indigo boyunu seviyordu. Şimdi.

"Ama," diye devam etti, "hiç kıvrımım yoktu. *Hem de hiç*. Sahip olduğum tek şey sürekli takılıp düştüğüm palyaço ayakları ve dik açılardan oluşan bir vücuttu. Kendimi küçük insanların ülkesinde bir dev gibi hissediyordum. Kıyamet dirsekleri olan düz göğüslü bir dev."

Drew kıkırdayarak, merkezi bir destek direğine ihtiyaç duymadan çadırı dik tutan esnek desteklerden birini besledi. "On dört yaşındayken kısaydım. Gerçekten kısaydım."

Indigo geçmişini düşündü, hatırlamaya çalıştı. Ama on sekiz yaşındaydı ve on dört yaşındaki oğlanlar pek ilgi görmeyi hak etmiyorlardı. "Zor olmuş olmalı."

"Hiçbir fikrin yok." Kızın çapraz destekli ikinci adımını atmasını izledi. "Riley zaten erkek gibiydi ve ben ayakkabılarımın üstünü bile göremiyordum." Kederli bir ifade.

Gülerek işini bitirdi ve çantalarını içeri atabilmesi için kapakları açtı. "Ah, şey, ikimiz de bedenlerimizde büyüdük."

"Benim durumumda, ben büyüdüm," diye düzeltti Drew. "On dördüncü ve on beşinci yaşlarım arasındaki yaz bir çam ağacı gibi büyüdüm. Ne yazık ki erkeklikten yoksun olmaya devam ettim."

Indigo uzanarak onun üst kolunu sıktı, parmak uçlarının derisi genç dominantlarını eğitmek için yaptığı onca işten dolayı biraz pürüzlüydü. "Çok güzel çiçek açmışsın."

Andrew'un tek istediği çırpılıplak soyunmak ve o becerikli elleriyle vücudunun her santimini okşamak olduğu halde sesini hafif tutmak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekti. Tanrıya şükür tişörtü sikinin sert çıkıntısını örtüyordu ki onun yanına oturdu, kollarını dizlerine gevşekçe dayadı. Kadın cevap vermek için ona baktığında, "Teşekkürler," dedi. "Meadow Sanderson da beni bekâretimden mahrum bırakırken böyle demişti."

"Meadow ... hmm onu hatırlamıyorum."

"İnsan," dedi, uzun, puslu bir yaz boyunca onu düğümlere gür ve şehvetli kızı hatırlayarak. "Vücudumu bir banjo gibi çaldıktan sonra oyun kurucu için beni terk etti. Çok üzücü."

"Eminim."

"Ciddiyim. Kalbim kırılmıştı." "Ne kadar zamandır?"

"Bütün bir hafta." Ergen bir çocuğun hayatında sonsuzluk gibi bir şey. "Sonra diğer kızların da yeni erkekliğini fark ettiğini fark ettim ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu." Kızlara hayranlık duymak onun için hiç zor olmamıştı. Kokularını, vücutlarının kıvrımlarını, gülüşlerini seviyordu. Ama o mutlu yılda, hayatında ilk kez, o kızlar da ona hayranlık duymuştu. "Peki ya sen?"

"Ben avcıydım, avlanan değil," dedi yavaş bir gülümsemeyle. "Sonunda lisenin sondan ikinci yılında göğüslerim büyüdü ve yeterince beklediğime karar verdim, çok teşekkür ederim."

Onu zihninde canlandırabiliyordu; uzun boylu, tatlı kıvrımlı, başını döndüren bir kız. O aşamada bu genel bir hayranlıktı - kızın seksi olduğunu düşünüyordu, buna şüphe yoktu, ama daha çok kendi yaşındaki kızların ona ilgi göstermesini sağlamaya odaklanmıştı. "Şanslı adam kimdi?" Kıskançlık keskin pençelerini karnına sapladı ama o kapıyı neredeyse açılmadan sıkıca kapattı.

Değişkenler şehvetli yaratıklardı; birbirleriyle ilişkilerinin temel taşı . Indigo'nun yetişkinlik hayatını yakınlık olmadan geçirmesini asla istemezdi; bu onu en derin seviyede incitirdi. Ama o zamanlar öyleydi. Eğer şimdi başka bir adamla yatağa girerse...

Andrew'un kurdu kırmızıyı gördü.

"Dominic adında Ekvadorlu bir değişim öğrencisi." Indigo'nun sesi sisi yarıp geçerek onu şimdiki zamana geri çekti. "Esmer, yakışıklı, aksanlı ve ne yaptığını bilen bir çocuk." Bir kahkaha ... ama o boğuk ses tonu sadece bir parça "kapalı "ydı. "Yine de pençelerim kesildiğinde geriye doğru çabaladığını hatırlıyorum."

Onun en küçük yönlerine bile dikkat kesilmişti. "O da insan mıydı?"

"Değişken ve baskın ama daha önce bu kadar baskın bir dişiyle birlikte olduğunu sanmıyorum." Bir duraklama. "Bu deneyimin onu tekrarlamak istemesine neden olduğunu sanmıyorum."

"Aptal çocuk," dedi Andrew, açık sözlü olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar kızgındı. "Umarım bir dahaki sefere daha taşaklı birini bulursun."

Indigo'nun kahkahası irkilticiydi. "Tabiri caizse." Yüz ifadesinden gerginlik akarken omzuyla onu dürttü. "İşini yapmanın zamanı geldi, parlak çocuk. Yolları zorlaştır ama imkânsız hale getirme. Her şey onların güvenini kazanmakla ilgili."

"Peki hanımefendi." Ayağa kalktı, eşofmanını ve tişörtünü aynı anda çıkarıp çadırın içine attı.

"Hey," dedi Indigo kaşlarını çatarak, "çocuklara romantik ilgi alanları konusunda yardım etmek istediğin hissine kapıldım."

Andrew onun bakışlarını takip edince, üzerinde birkaç çift kadın gözü gördü. Genç kız gözleri. "Kahretsin." Çadırın içine girerek soyunmayı bitirdi ve kurdunun onu dinleyeceğini umarak yer değiştirdi.

Dışarıya adımını atar atmaz elini kafasına koyan ve kulağına fısıldayan kadın söz konusu olduğunda.

"Numara yok."

Onu yer değiştirene, gülüp peşinden koşana kadar yere yuvarlama isteğiyle içi titreyerek dişlerini serbest elinin etrafına geçirdi. Nazik bir ısırik. "Tamam," dedi kurdun kontrolünü neredeyse parçalayan bir gülümsemeyle, "üstesinden gelemeyecekleri numaralar yok. Git."

Drew'un kürkü Indigo'nun avucunun altından **kayarak** çıktı, ormanın içinde kaybolurken kaslı ağırlığı akıcıydı. Indigo ona baktı ama o gitmişti, akşamın ilk gölgelerinde bir fısıltı gibiydi. Suçlamalarıyla yüzleşmek için geri döndüğünde, parmaklarını avucunun içine kıvırdı, onun nasıl hissettiğinin, sıcaklığının ve vahşi güzelliğinin rahatsız edici bir şekilde farkındaydı.

"Basit kurallar," dedi gençlere yer değiştirdiklerinde. "Drew'i ilk bulan kazanır. Çiftler halinde çalışabilir ya da tek başınıza gidebilirsiniz ama şimdi karar vermelisiniz." Devam etmeden önce karar vermeleri için onlara birkaç dakika verdi. "Bubi tuzağı yok, kan yok. Bu iz sürmekle ilgili." Hepsinin anladığından emin olmak için etrafına göz gezdirdikten sonra kolunu kaldırdı ve aşağı doğru keskin bir vuruşla indirdi. "Hadi!"

Etrafından şimşek gibi fırlayan çocukları insan ayaklarıyla takip etti. Drew'un nereye gittiğini kolayca görebiliyor ve kokusunu alabiliyordu ama çocuklar onun gibi yetenekli biriyle nadiren çalışma fırsatı buldukları için daha yavaş hareket ediyorlardı. Bu durum Indigo'nun, eğer takip edilmek istemiyorsa onu takip edip edemeyeceğini merak etmesine neden oldu.

Kurdu bu düşünceden hoşlanmamıştı; Hawke hariç istediği herkesi takip edebilmeye alışkındı. Alfaları bulunmak istemediğinde her türlü kurnazlığı yapardı ama Drew onların iz sürücüsüydü, başıboş kurtları bulma konusunda neredeyse doğaüstü bir yetenekle doğmuştu. Yeni bir düşünce aklına geldiğinde alnında çizgiler belirdi. Drew'un, alfaları kaybolmayı tercih etse bile Hawke'in yerini bulabilmesi mümkün müydü?

Havada bir demir kokusu alınca, kimsenin yaralanmadığından emin olmak için yönünü değiştirdi. Silvia'yı buldu; sivri bir dal ağzını parçalamıştı. Indigo ona hasarın yüzeysel olduğunu söyleyemeden kız gitmişti. Indigo'nun kurdu onayladı.

Diğerlerini yanılslıkla bu tarafa yönlendirmeyeceğinden emin olmak için dalı gömerek avcılarını gözetlemeye devam etti. Akşamın serin rüzgârında muzaffer bir uluma duyduğunda gerçek karanlık ufukta geziniyordu.

Brace.

Erkek bir kurdu harekete geçirmek için bir kızı -bu durumda Silvia'yı- etkilemek istemek gibisi yoktu. Başını kaldırarak, Brace'in zaferine karşılık olarak gruptaki diğer kurtlar ulumaya başladığında o da onlara katıldı. Bu ses Ruha dokunuyordu, müzik akıldan çıkmıyordu, son derece saftı ama bir o kadar da dünyeviye.

Ev. Paket. Aile.

Drew'in herkesi kampa götüreceğini bildiğinden, son notanın solan yankısı üzerine başını eğdi ve koşarak geri döndü; Silvia'nın onu oraya kadar dövmüş olduğunu gördü. Kızın insan formunda daha kötü görünüyordu ama anaç dişi endişelenmemişti. "Bir şey buldum," dedi neredeyse köpek yavrusu gibi bir hevesle. "Bak." Avucunun içinde yuvarlak bir metal top duruyordu. Paslanmıştı ve kayalara çarparak daha kötü bir hale geldiği belliydi ama insan yapımı bir nesne olduğu anlaşılıyordu.

İndigo kaşlarını çatı. "Bunu nereden buldun?" SnowDancer çöp konusunda çok katıydı. Topraklarını hiçbir şeyin ama hiçbir şeyin kirletmesine izin verilmezdi.

Silvia, İndigo'nun onu en son gördüğü yerin yaklaşık beş dakika doğusunda bir yer tarif etti. "Derenin kenarındaki iki kayanın arasına sıkışmıştı. Sanırım yıkanmış olmalı."

İndigo'nun düşüncesi de buydu ve dağlardan aşağı doğru akan kollar ağı göz önüne alındığında, bu nesnenin kaynağını izlemenin bir yolu olmadığı anlamına geliyordu. "Brenna'nın bile bunun ne olduğunu anlayabileceğini sanmıyorum." Çünkü içinde birkaç kablo kalıntısı görebilmesine rağmen, metal kürenin içi çoğunlukla boştu.

Silvia'nın yüzü düştü. Indigo uzanarak kızın yuvarlak omzunu sıktı. "Ama onu bana getirerek iyi yaptın. Sadece çöp bile olsa, suçlunun izini bulmalı ve çöplerini topraklarımızdan uzak tutmalarını söylemeliyiz."

Diğerleri de içeri girmeye başladı ve o da küreyi çadıra koymak için döndü. Kadın hâlâ küreyi toplarken Drew içeri doğru ilerledi. Bir kıvılcım yağmuru içinde yer değiştirerek çantasının tokalarını çekti. "Gidip dereye bir dalış yapacağım."

Indigo onun sırtının kaslı yamacına baktığını fark etti, parmakları sanki okşamaya hazırmış gibi kıvrılıyordu. "Elbette." Kendi kabalığına kızarak çadırdan geri geri çıktı. Tanrı'ya şükür ki Drew kıyafetlerini değiştirmeye o kadar odaklanmıştı ki bunu fark etmedi.

BÖLÜM 13

Kovalamacanın tamamlanmasından **iki saat sonra** ve akşam yemeğinden bir saat sonra, suç ortakları çadırlarına çökmüşken, Andrew uyku tulumunun üstüne uzandı. O ve Indigo çadırlarının kapaklarını tutturmuş ve uyku tulumlarını dışa bakacak şekilde yan yana yerleştirmişlerdi. Bu pozisyon gece gökyüzünü seyretmelerine ve aynı zamanda nöbet tutmalarına olanak sağlayacaktı.

Şimdi, içinde gergin bir bekleyişle Indigo'yu bekliyordu.

Sonunda yalnız kalacaklardı ve dokunma mesafesinde olacaklardı.

Indigo yıkanmak için dereye inmişti ve kurdu onun peşinden gitmek can atıyordu. Çok güzel bir vücudu vardı; tüm kasları ve tehlikeli kıvrımları. Bu kıvrımları istediği gibi okşama hakkına sahip olmak istiyordu, tıpkı onu memnun ettiği gibi. Onu yıkanırken seyretme, pürüzsüz ve ıslakken okşama hakkına sahip olmak istiyordu. Sadece istiyordu.

Düşüncelerine yanıt olarak siki sertleşirken nefesini içine çekti, başının altına koyduğu ellerini sıktı ve bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Ama dişlerini gıcırdatan konsantrasyonu ne olursa olsun, banyodan dönen Indigo'nun nemli, taze ve gür kadın kokusunu aldığı anda vücudu hâlâ kontrol altında değildi. Lanet olsun. Onun tahrik olduğuna dair bir ipucu bile yakalasa, gözünü bile kırpmadan aralarına buz gibi bir kontrol bariyeri koyardı.

İkinci kez indirmesini sağlamak neredeyse imkansız olurdu.

Çadırın dışında ayağa kalktı, sanki doğanın çağrısına cevap verecekmiş gibi başparmağını ormana doğru uzatmadan önce sadece onu görene kadar bekledi. Kız başını sallamaktan başka bir şey yapamadan köknar ağaçlarının sert kütlesinin içinde kayboldu.

Ve sonra kaçtı.

Hareket etmesi gerektiğinde hızlı bir çıkış sağlamak için uyku tulumunun fermuarı açık yarısının **arasına uzanan** Indigo sonunda pes etti

Drew'u bekledi ve nöbet rotasyonundaki ilk yılında kullanmayı öğrendiği sıg uykuya dalarak gözlerini kapadı. Drew, diye düşündü bıkkın bir gülümsemeyle, muhtemelen soğuk ve berrak gecenin cazibesine kapılarak koşuya çıkmıştı.

Kurdu suratını astı, tabii bir kurdun surat astığı söylenebilirse. O da koşarak gitmek istemişti ama kendini kamp alanına geri dönmeye zorlamıştı. Gerçi Drew'in onu beklediğini bildiği için pek de zorlanmamıştı. Kaşlarını çatarak, düşüncelerinin yönünden ve karnındaki sıcaklığın düşük uğultusundan rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdandı.

Hissettiği duyguyu tanımlarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Şehvet. Arzu. Bundan hiç şüphesi yoktu. Drew daha önce masumca tişörtünü silktiğinde, dikkatini çeken sadece genç kızlar olmamıştı. Indigo o sağlam omuzları, o kaslı kolları, o pırıl pırıl, sağlıklı ve altın gibi parıldayan teni görünce memnun bir nefes almıştı. Sonra çadırda kendini onun çıplak formunun erkeksi güzelliğini içerken bulduğu an geldi.

Drew'un öpücüğünün tadına baktığı, o güçlü bedenin kayganlığını ve çıplaklığını kendi bedeninde hissettiği için karnındaki, göğüslerinin üzerindeki sıcaklık daha da artmıştı. Ve şimdi Drew cini şişeden çıkardığına göre, cin şişeye geri konmayı reddediyordu. Kısa süreli bir cinsel ilişkiden bile iyi bir şey çıkmayacağını biliyor olması bile önemli değildi.

Baskın bir dişinin daha az baskın bir erkeği, üstelik dört yaş küçük birini seçtiğinde neler olduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Acı. Acı. Öfke. Tekrar ve tekrar. Kısır bir döngü.

Bunların hiçbirisi vücudu için önemli değildi.

Drew'un artık daha fazlasını bildiğini, aralarında ciddi, yanıcı bir kimya olduğunu biliyordu.

"Sadece uzun zaman oldu, hepsi bu," diye mırıldandı kendi kendine, ama bu sözleri söylerken bile yalan olduğunu biliyordu. Evet, o yetişkin bir şekil değiştiren dişiydi. Evet, dokunulmak için can atıyordu. Ama ihtiyaçlarını her zaman kontrol edebilmişti.

Karnının alt kısmındaki sıcaklık daha da kıvrıldı, ağır, bekleyen bir sıcaklık.

Gökyüzüne bakarken, Drew'un suyun tazeliğine karışmış kokusunu yakalayacak durumda değildi. Belli ki koşuya çıktıktan sonra dereye dalmıştı. Zihnine göre muhtemelen çıplaktı ya da en azından yarı çıplaktı. Gözlerini kararlılıkla kapatarak, Drew içeri girerken hiçbir şey duymamaya çalıştı.

Terli kot pantolonunu bir köşeye fırlatıp üzerine hafif, yumuşak, sadece kulaklarıyla bile tanımlayamayacağı bir şekilde tenine değen bir şey giydiğini fark etmemek imkânsızdı. "Beni uyandırdın."

Adam dondu kaldı ve kadın onun kendisine baktığını biliyordu ama gözlerini açmadı. Tam olarak ne giydiğini görme isteğine boyun eğmeyi reddetti. Kendi cinselliğiyle sarhoş olmuş genç bir kadın değildi. Sevgililerini özenle seçmeye alışkın bir kadındı - vücudunun istekleri tarafından buna sürüklenmiyordu.

"Aslında uyumuyordun," dedi Drew, ses tonunda hafif bir gülümsemeyle. "Ve sana bir hediye getirdim."

Hırslı bir insan değildi ama ölü de değildi. Sonunda gözlerini kırıştırarak açtığında, atılmış kot pantolonunun cebinden bir şey almak için diz çöken adamın vücudunda yavaşça bir tur atmaktan kendini alamadı. Gölgede kalan kaslı omuzlar, okşanmak için haykırarak kadar güzel bir sırt ... ve boxer. Sade siyah ve- "Kamp yaparken ipek boxer mı?"

Omuz silkme hareketi dikkatini tekrar omuzlarına çekti. "Temiz çamaşırların en üstündeydiler." Ona getirdiği şey her neyse onu bulup uyku tulumunun üzerinde yüzüstü döndü ve bir kolunu dayayıp diğeriyle kapalı bir yumruk halinde bir şey tuttu.

Kadın şüpheyle baktı. "Ben hiçbir koku almıyorum." Adamın vahşi, topraksı ve biraz da kaba kokusu neredeyse fiziksel bir okşayışla etrafını sarmıştı... ta ki kurdu hırlayıp dudaklarını onun tenine bastırmak, aniden onu kırıma noktasına getiren dokunma açlığını doyurmak için insan yarısını dürtünceye kadar.

Drew yumruk yaptığı elini biraz daha uzattı. "Hadi Bayan Huysuz, al şunu." Alaycı bir gülümsemeyle dudaklarından öpmek istedi ... onu yere devirmeden ve vücudunu onun sıcak, kaslı gücüne sürtmeden önce.

İçindeki delice dürtüyü bastırarak yan döndü ve elini uzattı. Adam avucuna küçük, hafif bir nesne yerleştirdi. "Koleksiyonunuz için."

Ne olduğunu görünce oturur pozisyona geçti, çıplak bacaklarını altından geçirerek küçük yassı kaya parçasını gözüne yaklaştırdı. İçindeki fosil çok narindi; minik, güzelce korunmuş bir yaprak. Kalbi güm güm atarak onu daha da yaklaştırdı.

Oooh, güzel. Mükemmel.

Sırt üstü uzanmış, kollarını başının altında kavuşturmuş olan Drew'un yüzüne bakmak için döndüğünde, kendini beğenmiş bir gülümseme gördü. Adam kendinden o kadar memnun görünüyordu ki, elinde olmadan kendi dudakları da kıvrıldı. "Fosil topladığımı nereden biliyorsun?"

"Her görür ve bilirim."

Burnunu ona doğru kıvrarak, değerli fosili avucunun içine aldı ve onu dudaklarından öpmek için eğildi. Bunun bir teşekkür öpücüğü, yakın olan sürü arkadaşları arasında küçük bir şefkat öpücüğü olması gerekiyordu, daha fazlası değil. Ama onun altında donup kaldığında, vücudu büyük bir aleve dönüştüğünde, bir hata yaptığını anladı. İkisini de yakıp kül edebilecek bir hata.

Yakıcı temastan kendini geri çekerek ona baktı, göğsü kabarmıştı. Adam hiçbir şeyi ele vermeyen o berrak mavi gözleriyle onu izliyordu ama vücudu kendi hikâyesini anlatıyordu. Ve kadın kendini bakmaktan alıkoyamadığı gibi kalbinin hızlı atışını da durduramıyordu. Karnının düz düzlemi gergindi, teninin altın ipeği sadece boxer'ının bel bandında kaybolan ince siyah saç çizgisiyle bölünüyordu. Siyah ipek, ereksiyonunun gururlu çıkıntısına karşı gerilmişti.

O kadar güçlü, güzel ve erkekti ki, vücudunun her yeri onun yanında olmaktan duyduğu zevkle ısındı. Ona uzanmak, sikinin sert talebini okşamak, avucunun içine almak, tendonlarının skine karşı belirgin bir şekilde öne çıkmasına neden olan kontrolünü kaybetmesini sağlamak istedi-

Oh, Tanrım.

Bir şeyler söylemesi gerekiyordu ama ağzı açık kaldığı için boğazının düğümlenmesini engelleyemedi. Sonra Drew ona keskin, mahcup bir sırıtış attı. "Hey, ben

Erkek olmama engel olamıyorum. Aptal biyoloji." Dönerek başını bir kolunun üzerine koydu ve uyumaya gitti.

Gözlerini kırptırdı, az önce ne olduğundan emin değildi. Ama beş dakika sonra nefes alış veriş rahatlamıştı. Değerli fosili çantasının yan cebine koydu -eski bir tişörtün yumuşak kumaşına sardıktan sonra- sonunda tekrar uzandı ve uyku tulumunun üst kapağını rahatsız vücudunun üzerine çekti. Göğüs uçları tişörtünün kumaşına sürtünüyor, geriliyor ve ağrıyordu. Külotu aniden çok dar gelmişti ve kurdu reddedildiği için çok kızgındı.

Drew değil, dedi kurduna tekrar. *Onu incitmeye dayanamam*. Ve incitecekti de. Çünkü baskın bir dişi ile daha düşük rütbeli baskın bir erkek arasındaki ilişki felaketten başka bir şeyle sonuçlanmayacaktı.

Andrew saatler sonra, Indigo'nun sonunda gerçek uykuya daldığını hissettiğinde, yumruk yaptığı elini **bıraktı**. Dikkatlice ters çevirme üzerine onun Geri, bilinçli o uyanmak için ve En ufak bir tehdit farkındalığıyla, sırtı kendisine dönük yatan kızın vücudunun hatlarında bakışlarını izin verdi. Uyku tulumunun üstünü tekmelemişti ve bacaklarının uzun hatları tişörtünün beyazının altında çıplaktı, teni pürüzsüz ve çok dokunaklıydı. Arzu Çivili Tekrar, ama iç içe ile o oldu bir Neredeyse ezici bir şefkat. Vücudunu onunkinin etrafında kıvrırmak, kolunu beline dolamak ve onu kendine istiyordu. Sadece ona sarılmak. Daha önce izin vermiş olabilirdi ama o öpücükten sonra ... Bağırsakları sıkılaştı. Kurt onu bir kez daha tatmak için yeri eşeliyordu.

Onu istemişti. Onun gözlerindeki şok olmuş ihtiyaç parıltısını görmüş, kurdun açlığını sezmişti. Ama daha önce de öğrendiği gibi, söz konusu Indigo olduğunda, açlık asla tek başına yeterli olmayacaktı. Daha az inatçı bir adam pes edebilirdi, ama Andrew devam etmek için oynuyordu.

Biraz titredi.

Uyku tulumunun üst kapağını çekmek için hemen harekete geçtiğinde donakaldı, vücudunun sıcaklığını hissedecek kadar yakındı. Ne yapacaktı

ona sokulsa ne yapardı? Uykusunda yaptığını düşünerek buna izin ya da kışına tekmeyi basabilirdi. İçindeki kötülük kulaklarını dikti, risk almaya hazırdı.

Vücudunu olabildiğince gevşeterek ona sarıldı ve koluyla belini okşadı. Adam ona dokunduğu anda uyandı ama onu itip uzaklaştırmadı. Yüzünü saçlarına gömüp gözlerinin kapanmasına izin verdi. Kadın ona karşı sıcak ve tatlı davranırken artık numara yapmıyordu. Uyku kulağına fısıldamaya başladı ve Indigo'nun onu sadece tutmasına izin vermediği, çok daha fazlasını yaptığı rüyalara sürüklemesine izin vermeye karar verdi.

Uyuyor olmalı, diye düşündü Indigo, Drew'un kucağının sıcaklığında sakin bir şekilde uzanırken. Uyanık olsaydı bunu yapmasının imkânı yoktu; kazara ikisinde de uyandırdığı tepkiden sonra olmazdı. Elbette, o da yarı iblisti, yani kendininkinin bir kısmını geri almak için ona eziyet ediyor olabilirdi.

Yine de onun parmakları kendi parmaklarına dolandığında rahatladı. Adam dağ soğuğuna karşı cayır cayır yanıyordu, Pack'e ruhunun en derin çekirdeğine kadar güveniyordu. Kendini ona daha rahat bırakarak uykuya daldı, bir saatten kısa bir süre sonra tehlikeli bir uyanıklığa sürükleneceğinin farkında değildi.

BÖLÜM 14

Judd, kilometrelerce ötede, uyuyan San Francisco'nun eteklerinde, Xavier'in kilisesinin arka merdivenlerinde Peder Xavier Perez'in yanına oturdu.

"Üzgünüm Xavier," dedi, rahibin gerçeği hemen söylemeyi tercih edeceğini biliyordu. "Gloria gitti, öldürüldü." Bağlantılarını kullanmasına gerek kalmadan teyit almıştı. Brenna bir kayıt veritabanına girmiş ve ölüm belgesini bulmuştu. Ölüm nedeni olarak "ani kalp yetmezliği" yazıyordu ama tertemiz dairesi farklı bir hikâye anlatıyordu.

Xavier başını eğip sessiz ve içten bir dua mırıldanmadan önce uzun ve yavaş bir nefes verdi. Judd, diğer adam başını kaldırına kadar sessizce bekledi. "İzin verilenin ötesinde bir şeye ulaşmaya cüret etti," dedi Xavier. "Ve bu yüzden onu öldürdüler."

"Belki de." Xavier'e Drew'in kendisiyle paylaştığı ve Fare alfadan duyduğu bir şeyi anlattı. "Şehirde başka ölü Psy'lar olduğuna dair söylentiler var. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Xavier başını salladı. "Ortak arkadaşımız daha fazlasını biliyor olabilir."

"Evet." Başka bir adam da öyle. Judd, dış görünüşü dikkatsiz olan küçük kayınbiraderinin arkadaş değilse en azından dostça bir tanıdık dediği bir adam, diye düşündü. Drew'dan dağdan döndükten sonra konuyu o kişiyle görüşmesini isteyecekti.

Şimdi arka bahçede işlerine devam eden böcekleri dinliyor ve bekliyordu.

Karanlıktaki kıpırtı çok geçmeden geldi. Judd odaklandı. "Bu gece geç kaldın."

Hayalet yaşlı bir meşe ağacına yaslanmıştı, yüzü her zamanki gibi gölgelerle kaplıydı. "Beklenmedik bir misafir yüzünden geciktim."

Judd, "Şehirdeki ölü Psy" dedi ve en önemli soruyu sordu: "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Hayır," diye mırıldandı Hayalet. "Başka meşguldüm. Ne oldu?"

Judd, Hayalet'in "diğer meseleleri "nin doğası hakkında bir şeyler sezmişti -ve eğer haklıysa, Ağ'daki en tehlikeli asi daha da ölümcül hale gelmek üzereydi. "Şu anda elimde söylentilerden başka bir şey yok."

"Bir şey keşfedersem seninle paylaşırım." Bulutlar ayın inci gibi ışığını ortaya çıkarmak için ayrılırken Hayalet gölgelerin içine doğru ilerledi. "Ama San Francisco şu anda pek ilgimi çekmiyor."

Judd bu ifadede bir şey duydu, içgüdülerinin uyanmasına neden olan bir şey. "Ne planlıyorsun?"

Hayalet, "Üçümüz bir araya geldik çünkü Konsey'in Psy ırkını yok ettiğine ve dünyanın geri kalanını da beraberinde götürdüğüne inanıyoruz," dedi. "Konsey üyeleri şimdi bıçaklarını birbirlerine doğrultmuş durumdalar. Ortaya çıkacak herhangi bir savaş Ağı harap edecek, milyonlarca Psy, insan ve Dönüşen'i öldürecek."

Judd hemfikirdi ve aynı zamanda anlıyordu. "Hepsini öldürmeyi planlıyorsun."

"Gerekirse," dedi Hayalet. "Konsey yoksa savaş da olamaz."

Judd'a göre bu, ağı tamamen Hayalet'in kontrolüne bırakacaktı.

BÖLÜM 15

Metal. Davetsiz misafir.

İndigo gözlerini açtığında tamamen tetikteydi. Drew'un da neredeyse aynı canlandığını hissetti. Ona baktığında, gözlerinin gece ışıltısına büründüğünü, kurdun ön planda olduğunu gördü.

"Psy," demekten çok ağzından kaçırdı.

Kararlı bir şekilde başını salladı. Bu kokuyu başka hiçbir şey açıklayamazdı. Kar üzerindeki kan kadar belirgindi ve bükülmüş metalin pürüzlü acımasızlığıyla Dönüşenlerin duyularını kesiyordu. Tüm Psy'lar bu metalik lekeyi taşımıyordu ve mevcut teoriye göre bu koku sadece geri dönülmez bir şekilde Sessizliğe teslim olmuş, ruhunu PsyNet'in duygusuz soğuşuna kaptırmış olanlara sinmişti. Gerçek ne olursa olsun, burada, SnowDancer bölgesinin kalbinin derinliklerinde olması için hiçbir neden yoktu.

Hepsi de uyuyan çocuklara bakan İndigo ani bir karar verdi. "Gidin."

Harley'nin çadırına doğru yürüyüp omzunu sıkmak için uzandığında Drew kıpırdandı ve kamp alanından uzaklaştı.

Çocuk hemen uyandı. Parmağını dudaklarına götüren İndigo eğildi. "Nöbet tutmanı istiyorum. Eğer davetsiz bir misafir hissedersen alarmı çal."

Çocuk, çadır arkadaşını uyandırmadan çadırından çıktı, gözleri zaten tetikteydi. "Kurdun çağrısını kullanacağım."

Drew'un göreve hazır olduğundan emin olunca, tişörtünü çıkarma zahmetine katlanmadan yer değiştirdi ve Drew'un peşinden koşmaya başladı. Metalik koku güçlüydü, tazeydi ve Drew önden gitmemiş olsa bile izini sürmek zor değildi. Patikanın sonuna ulaştığında, kendini ay ışığının aydınlattığı, üzerinde belli belirsiz çizme izleri olan küçük bir korulukta buldu.

Burnunu toprağa dayayarak davetsiz misafirlerin çıkış rotasını bulmaya çalıştı ama bir sonuç alamadı. *Işınlanma*. Bu da büyük olasılıkla Konsey'in -ya da en azından bir Konsey üyesinin- bu ışın içinde olduğu anlamına geliyordu. Işınlanma yeteneğine sahip telekinetikler kıt bir kaynaktı,

ve Judd'a göre neredeyse her zaman Konsey saflarına çekiliyorlardı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde başını kaldırdığında, Drew koruluğun diğer tarafından belirdi ve görünüşe göre bölgeyi turlamıştı.

Ağızları neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıp başını salladı.

Lanet olsun.

Yer değiştirdi. Konuşmaları gerekiyordu ve bunun kamp yerinde olmasındansa burada olması daha iyiydi. Şu anda yapılacak hiçbir şey yokken çocukları korkutmanın bir faydası yoktu. "Bir iz yok mu?" Sözsüz raporunu onaylatmak için elini onun kürkünün içine soktu, tüylerinin koruyucu sertliğinin altında inanılmaz derecede yumuşaktı.

Başını bir kez daha salladıktan sonra çekiştirerek kızın karşısına çömeldi; hafif bir gece ısıltısı taşıyan göl mavisi gözleriyle şık ve kaslı bir adamdı; insan derisinin arkasından bakan bir kurttu bu. "Tk's." Sesi alçak, derin ve kurtçaydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bu sert ses tonunun vücudundaki her bir tüyü diken diken etmesini görmezden gelmeye çalışarak parmaklarını güdük çimlerin üzerine yaydı. "Neden burası?"

"İzole edilmiş ya da öyle olmalıydı." Drew başını insan yarısıyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde eğdi.

"Belki de burayı bir buluşma yeri olarak kullanıyorlardı, burada olduğumuzu fark ettiler ve ortadan kayboldular."

Indigo bunun haklılık payı olduğunu düşündü, kendi kurdu zihninin içinde sinsice dolaşıyordu, öfkesi soğuk ve mantıklıydı. SnowDancer bölgesi davetsiz misafirleri pek hoş karşılamazdı ama aynı zamanda o kadar genişti ki, eğer biri dikkatli gözlerden uzakta bir toplantı yapmak isterse ve nöbetçileri alarma geçirmeden bölgeye erişebilirse, burası mükemmel bir yerdi. "Bunu kaydetmeliyiz, geri dönmeye karar verirlerse diye buraya fazladan devriye göndermeliyiz."

"Bunu kampta da yapabiliriz." Drew bu sözlerle yerinden kıpırdadı ve bir an için kıpırdamadan oturup meraklı bakır rengi gözlerle kendisine bakan iri gümüş kurdun güzelliğine hayran kaldı.

Bir elini kaldırarak, insan formundayken yapmaya cesaret edemeyeceği şekilde kendini şımarttı ve parmaklarını uzun, yavaş bir okşamayla onun kürkünde gezdirdi. "Kesinlikle çok güzel bir kurtsun, Drew."

Bu ona çenesinden şefkatli bir ısırık, boynuna bir sokulma getirdi. Yüzünde bir gülümsemenin belirmediğini hissederek onun kendisini yere yuvarlamasına izin verdi. Psy'ler gitmişti ve hızlıca ayrılmaları kamptan haberdar olduklarını gösterdiğine göre bu gece dönmeleri pek olası değildi. Birkaç dakika daha geçmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

İnsan formunda kalarak, Drew onu sıkıştırmaya çalışırken onunla boğuştu, pençelerinin altından sıyrıldı ve onu arkadan yakalamak için etrafında döndü. Drew onun için çok hızlıydı, kayarak uzaklaştı ve üzerine atladı. Gülerek, kendini değiştirmeden önce onun oyunbaz tutuşunun altından sıyrıldı.

Adam tekrar saldırdı ama kadın çoktan yuvarlanarak yoldan çekilmişti. Karşısında, ön ayaklarını öne doğru uzatarak çömelmiş, sırtını kamburlaştırmış, açık bir oyun davetinde bulunuyordu. Karşı konulamayacak kadar cazipti. Ona doğru zıplayarak sahte bir saldırıda bulundu, boğazı düğümlendi. O da ona saldırdı ... ama aslında sadece dişlerini kuyruğuna çalışıyordu.

İçten içe gülerek ayağı kaydı ve neredeyse onu yakalıyordu ... ama vücudunu onunkine çarparak dengesini bozdu. Sonra da kuyruğuna saldırdı. Gözleri sadece içinde yaşayan kurdun kalbinden gelebilecek bir sevinçle dolup taşarak dans ederek yoldan çekildi.

Oynamaya devam etmek cazip geliyordu ama suç ortaklarını bütün gece yalnız bırakamazlardı. Onunla ağızlıklarını birbirine değdirerek döndü ve kampa geri dönerek Harley'i nöbetten çıkardılar, sonra da bulgularını bildirmek için Drew'un cep telefonunu kullandılar. Judd o sırada gece yarısından altıya kadar vardiyadaydı ve Indigo onun bakışlarının cep telefonunun küçük ekranında bile keskinleştiğini görebiliyordu. "Arkalarında bir şey bırakmışlar mı?" diye sordu Psy erkeği.

"Görebildiğimiz kadarıyla hayır," diye rapor verdi Indigo, ekrana bakabilmek için arkasından yaklaşan Drew'un vücudunun canlı sıcaklığının farkındaydı. "Silvia bugün erken saatlerde metalik bir şey buldu. Ancak herhangi bir yerden gelmiş olabilir. Nehirler tarafından yıkanmış olma ihtimali çok yüksek."

"Teknisyenlerin bakmasında bir sakınca yok zaten." Judd bir not aldı. "Tehdit değerlendirmesi mi?"

"Alçak," dedi Indigo. "Planlarımızı değiştirmek için herhangi bir neden göremiyorum.

Drew?"

"Sana katılıyorum. Eğer saldırmak isteselerdi," diye ekledi, "en iyi şansları bu gece sürpriz yapma şansları varken olurdu ve bunu kullanmadılar."

Judd başıyla onayladı. "Ayrıldığınız andan itibaren o bölgede fazladan devriyeler düzenleyeceğim. şu anda orada bulunmanız caydırıcı olacaktır."

İndigo başını salladı. "Sadece deneyimli erkek ve kadınları gönderdiğinden emin ol. Psiler acemilerin başa çıkamayacağı kadar tehlikelidir."

"Anlaştık. Hawke yarın size katılacak, o zaman bu konuyu daha detaylı görüşebilirsiniz."

Birkaç kelime daha ettikten sonra telefonu kapatan Indigo kaşlarını çattı. "Davetsiz misafirlere karşı ne kadar sert olduğumuzu bile bile bizim bölgemize gelmek biraz cesaret ister." SnowDancer önce ateş sonra cesetlere sorular sormasıyla ünlüydü.

"Bu," dedi Drew, kollarını kızın beline dolayıp onu kendine doğru çekerek, "ya da düpedüz küstahlık."

Indigo hemen cevap vermedi, vücudunu yalayıp geçen alev dalgası beyin hücrelerini kızartmıştı. Bir an için yüzünü arkasındaki güzel kurda çevirip sıcaklığın onu ele geçirmesine izin vermeyi düşündü. İyi olacağı kesindi. İri, muhteşem, oyuncu ve cömert, şefkatli bir aşık olacağının tüm işaretlerini veriyordu.

Kollarını ona dolayan Drew çenesini onun omzuna yasladı. "Geçtiğimiz yıl yaşanan tüm Psy olaylarından sonra, kötü bir şeyler olduğunu düşünmek istiyorum, ama bu büyük olasılıkla basit bir bölge ihlali olan bir şeye aşırı tepki gibi geliyor."

Nabzının hızla çarpan açlığının ötesinde düşünmek zordu. "Psy için hiçbir şey basit değildir," dedi, başını biraz çevirerek saçlarının yanağına değdiğini hissetti.

Onu çenesinden öptü, hızlı, neredeyse dalgın bir okşayış. "Doğru."

"Ama evet, burayı sadece güvenli bir buluşma yeri olarak kullanıyor olma ihtimalleri var." Karşı koyamayarak yüzüne dokunmak için uzandı. Adam sakallarıyla przlendirdiği çenesini avucunun içine bastırdı ve

Kurt içinde memnuniyetle mırıldanırken, araları bozulduktan sonra bu teması ne kadar özlediğini hatırladı. Eğer onu baştan çıkarırsa -ki bunu düşünmek bile onu suçlu hissettiriyordu- hemen oraya geri döneceklerdi.

Onun arkadaşlığına riske atamayacak kadar değer veriyordu. Çünkü ne olursa olsun seks her şeyi değiştirecek, hiçbir şeyin silemeyeceği ince bir gerilim yaratacaktı. "Biraz uyumalıyız," dedi, eski sevgilileriyle son derece samimi ilişkileri varken Drew'la yakınlaştıktan sonra arkadaş kalamayacağından neden bu kadar emin olduğunu merak etmeyi bırakmadan. "Yarın sabah erkenden kalkacağız."

Drew esnedi ve onu serbest bıraktı. Drew'un vücut ısısının yokluğunun neden olduğu ani ürperti tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Hawke'la Harley hakkında konuşmak istiyorum," dedi Drew, kendi uyku tulumuna geçerek. "Çocuk herkesin düşündüğü kadar dalgalanmıyor ve görünüşe bakılırsa üst düzey bir dominant olacağı benziyor."

"Bunu alıp almadığını merak ediyordum." Uyku tulumunun fermuarı açılmış yarisının içine girdi.

Drew onun kolundaki kabarıklıklara kaşlarını çattı. "Üşümüşsün."

"İyi olacağım." O yetişkin bir kurttu; insan formundayken bile üşümek onu rahatsız eden bir şey değildi. Tepkisinin beklenmedik gücünün ardındaki duygusal nedenlere gelince, o konuya girmeyecekti.

"Ve Silvia," diye mırıldandı Drew, sesi uykuluydu, "onda bir şeyler var."

"Hmm. Anaç bir dominant." Kız biraz daha güven kazandığında sürü için bir dayanak noktası olacaktı.

"İyi geceler, Indy."

Ona bu lakabı kullanmamasını söylemeyi düşündü, ama sonra vücudunu onunkinin etrafında kıvırdı, bir kolunu ve bacağını uyku tulumunun üst kapağının altına kaydırıp ve bu gece için buna izin vermeye karar verdi.

. . ve uykunun onu altına çekmesine izin verdi.

Hawke ertesi sabah erkenden kampa geldi ama yalnız değildi. "*Andrew*," diye seslendi yanında getirdiği genç ve güzel kadın, "demek saklandığın yer burasıydı."

"Maria-" Drew'un hoş geldin sözleri, minyon ama kıvrımlı kadın ayağa fırlayıp dolgun, yakut kırmızısı dudaklarını onunkilere yapıştırdığında kesildi, bacakları onun beline dolandı ve onu kalçalarının altından yakaladı.

Indigo gözlerini alfasına dikti, Drew'un parmaklarının Maria'nın gergin etinin üzerinde kapanışının görüntüsünü silemiyordu. "Bana başka bir kampçı mı getirdin?" Kurnazca, diye düşündü, bu çok kurnazcaydı.

Solgun gözlerinde bir parıltı vardı ama ses tonu dengeliydi: "Maria senin de çok iyi bildiğin gibi bir asker ve yetenekli bir asker." Hawke çocukların sırtarak Drew ve Maria'ya kurt ıslığı çaldıkları yere baktı. "Buraya gelip küçük çocuklara koçluk yaparak biraz zaman geçirmesinin onun için iyi bir deneyim olacağını düşündüm."

Drew şimdi kızı ayağa kaldırıyordu, öpüşmeyi kesmişti.

-Elleri kızın minik belinde kalmasına rağmen. Elmacık kemiklerinin rengi sıcak ve parlaktı ve Indigo bunun arzu değil utanç olduğuna inanmak istedi. Ancak o sağlıklı genç bir erkekti ve iri göğüslü, parıldayan kara gözlü ve dolgun kalçalı Maria ona ateşli sinyaller veriyor, ellerini göğsünde gezdirip açıkça okşuyordu.

Hawke iki parmağını ağzına götürüp ıslık çaldığı sırada Indigo pençelerinin derisinin iç kısımlarına battığını hissetti. "Ava çıkma zamanı. Herkesin kurt formuna girmesini istiyorum."

İyi, diye düşündü Indigo, çünkü kan havasındaydı.

Tercihen "tatlı genç şey" türünden.

Andrew, Hawke'u yavaşça ve büyük bir zevkle öldürmek **istiyordu**. Buraya getirilecek onca kadın varken. . . "Neden?" diye mırıldandı alfasına, Maria en sonunda paketini saklamak için kendini ayırdığında, omzunun üzerinden ona bir öpücük verirken kalçaları davetkâr bir şekilde sallanıyordu.

Hawke'ın bakışları o kadar masumdu ki Andrew bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyordu. "Bir gönüllü istedim, o da elini kaldırdı."

"Uh-huh." Parmaklarını saçlarının arasından geçiren Andrew, ilk fırsatta boğmaya niyetli olduğu adama ters ters baktı.

"Maria tatlı, seksi ve senin beynini istiyor." Hawke'ın sırtışı saf, eğlenen bir kurt sırtışıydı. "Burada bir sorun görmüyorum - özellikle de sevişmeye ihtiyacın olduğu aşikârken."

Alfa'sı hangi düğmeye basacağını çok iyi biliyordu ama Andrew da biliyordu. "Projeksiyon mu yapıyorsun Hawke?"

Buz mavisi daha sıcak, daha parlak bir şeyle parladı ama Hawke yemi yutmadı. "Ukala. Bana dün geceki sorunu anlat."

Andrew, Maria'nın Indigo'ya kur yapmaya başlamasının yol açtığı karmaşayı bir an için bir kenara iterek her şeyi ortaya koydu. "Bu sabah sen gelmeden önce dışarı çıkıp bir kez daha baktım. Hiçbir şey yoktu."

Hawke kaşlarını çatarak ormanın kış yeşiline baktı. "Gözümüzü durumdan ayırmayacağız, neler gelişeceğini göreceğiz. Judd bağlantılarından Konsey operasyonuna işaret eden bir şey duymamış ama tetikte olacağız."

"Kediler mi?"

"Lucas'a bir mesaj bıraktım," dedi leopar alfanın adını söyleyerek. "Riaz ve Elias bugün inin işlerini yürütüyorlar, kediler bir şey bulursa bizimle iletişime geçecekler." Etrafına bakınarak sabahın serin havasından derin bir nefes aldı. "Bugünün tadını çıkaralım, böyle bir fırsatı pek sık ." Ense köküne kadar uzanarak tişörtünü çekti ve Andrew kendi tişörtünden kurtulurken o da tişörtünü çıkardı.

Çocuklar geri dönene kadar ikisi de kurt formuna dönüşmüştü. Maria da değişmişti. Kıpır kıpır küçük bir kurttu, hayvan formunda bile güzel ve zarifti. Andrew onun yeterince tatlı olduğunu düşünüyordu ama istediği kadın o değildi. Bu kadın zarif, uzun bacaklı, zengin koyu gri kürklü bir kurttu ve Hawke'ın yanında durmak için yürüdüğünde altın gözlerinde belirgin bir şekilde mağrur bir bakış vardı.

Onu ısırarak istedi.

Maria onun yerine boğrünü ısırdı.

Bunun için Hawke'ı öldüreceğim.

BÖLÜM 16

Yavrular o gece çok yorgundu, karanlık çöker çökmez uyku tulumlarına girmişlerdi ama sürünün yaşlı üyelerinin konuşmalarını dinleyebilmek için tulumları dışarı çıkarmışlardı. Birkaçı kurt formunda kalmayı seçmiş, laz ateşine yakın bir yerde kıvrılıp oturmuştu; alevlere mükemmel bir yaklaşım sağlayan ama bir orman yangını yaratma şansı sıfır olan taşınabilir bir ısıtma cihazı.

Andrew, Hawke ve Indigo'nun karşısındaki kütükte oturduğu yerden onları izlerken, teğmeni -evet, sahiplenici bir piç olduğunu çabucak keşfediyordu- Silvia'nın bulduğu küçük metal topu alfalarına gösterdi. Hawke, kurdun burnunun ona bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini görmek için nesneyi kokladıktan sonra elinin üzerinde oynattı. "Bakalım Bren ve diğer teknisyenler bununla ne yapabilecekler," dedi. "Kimsenin topraklarımıza -Konsey ya da holding- burnunu sokmasından hoşlanmıyorum."

Hawke ve Indigo bu bölgede askerlere yer açmak için nöbet devriyelerinde ne gibi ayarlamalar yapmaları gerektiğini tartışmaya başladıklarında Maria dirseğiyle Andrew'u dürttü.

"Önümüzdeki hafta sonu mesain bitti mi?" diye fısıldadı, göğsü yumuşak ve sıcak bir şekilde adamın üst koluna yaslanmıştı. "Yeni bir gösteriye biletlerim var. Gerçekten harika eleştiriler var."

Andrew kollarını dizlerinin üzerinde sarkıtmış, parmaklarını gevşekçe birbirine geçirmişti. "Kieran'la görüştüğünü sanıyordum." Çocukla birlikte olduktan sonra kızın ona yem atmayı bıraktığını fark etmiş ve buna minnettar olmuştu.

Bir koklama, başını eğdiğinde buklelerinin yumuşak abanoz renginde parlayan ateş ışığı. "Dünün haberleri."

Andrew'un kurdu, onun duygusallığının alev alev yanan sıcaklığının altında hissettiği derin acı karşısında duruldu. "Yürüyüşe gel," dedi, diğerlerinin duyabileceği bir yerde asla açılmayacağını biliyordu.

O da büyük bir hevesle kabul etti. Indigo'nun onların gidişini fark edip etmediğini merak ediyordu, Hawke ile konuşmaya o kadar dalmıştı ki

egosuna indirilmiş müthiş bir yumruktu. Ama Maria'yı kamp alanından uzaklaştırıp daha özel bir yere götürürken bunu kendine sakladı çünkü güvenlik Indigo'nun sürüdeki görevinin bir parçasıysa, bu da onun görevinin bir parçasıydı; acılarını başkasına emanet edemeyecek olanlarla ilgilenmek.

Ağaçların karanlığına dalar dalmaz Maria elini adamın karnının üzerinde gezdirdi, hedefi adamın kot pantolonunun bel bandıydı. "Sooooooo

..."

Kontrolü tamamen ele alarak bileğini kavradı ve sıktı. "Sus." Sonra parmakları kızın bileğinde kilitli, onları kış yeşili köknarların arasından geçirmeye devam etti.

Maria onun ne tutuşuna ne de emrine direnmedi ve bu, önsezisinin doğru olduğunun açık bir göstergesiydi. Genç yırtıcı şekil değiştiren dişiler istediklerinin peşinden gitmek konusunda hiç de utangaç değillerdi ve Andrew daha önce onu hiç bu kadar çabuk vazgeçirememişti. Onları düz bir buzul kayanın yanına getirerek oturdu ve onu yanına oturması için çekti. "Demek kalbini kırdı, ha?"

"Kim?" Kadın elini çekti. "Beni buraya ilginç bir şeyler yapmak için getirdiğini sanıyordum, eski saçmalıklar hakkında konuşmak için değil."

"*Maria.*" Uzanarak ona sarıldı ve çenesini o güzel buklelerin yumuşaklığına sürttü. "Konuş benimle, tatlım. Konuşabileceğini biliyorsun."

Bir koklama daha, bu seferki daha ıslak. "Bütün kızlar beni onun hakkında uyardı ama ben dinlemedim. Onu evcilleştirebileceğimi düşündüm. Ne kadar aptalca!"

Andrew onu neredeyse kucağına gelene kadar daha da yaklaştırdı. "Anlat bana."

Ve öyle de yaptı, içini döktü. Kieran, tüm insanlığına rağmen - SnowDancer'a evlat edinilmişti - çoğu kişiden daha sinsi bir kurttu ve ardında kırık kalplerden oluşan bir iz bırakıyordu. Andrew, Maria'nın ne ilk kurban olduğunu ne de son kurban olacağını düşünüyordu. Kalbi iyileşecekti ama taze yaranın yakıcı acısını anlıyordu - istediğin kişi seni geri istemediğinde kalbinin ne kadar kötü sızlayabileceğini herkesten iyi biliyordu.

Indigo bütün gece boyunca onun yanında sıcak, tatlı bir varlık olmuştu, bacakları onunkilere dolanmış, daha sert tenine karşı pürüzsüzdü, ama onun bir sevgili olarak uygunluğu konusunda fikrini değiştirdiğini düşünme hatasına düşmedi. Yine de, dağlara çıktıklarından beri ona birden fazla kez cinsel bir şekilde karşılık vermişti, arzusunun kokusu alaycı bir parfümdü.

Dün gece onu öptükten sonra parmaklarını göğsünde gezdirmemek, aşağıya doğru sokulup kalçalarının birleştiği yerdeki sıcak, erotik kokuyu içine çekmemek, onu ağzıyla ve elleriyle tatmin etmemek, ona en çığ cinsel yollarla tapmamak için her şeyini vermişti.

Onun bir kez daha kendi bedeninin ihtiyaçlarına karşı savaştığını fark ettiğinde neredeyse kendini kaybedecekti. Bazen Indigo'yu sarsmak, mantıklı düşünmesini sağlamak istiyordu. Kokusunu aldığı uyarılmadan sonra, artık onu baştan çıkarabileceğini biliyordu, ta ki kurt -duyusal, dokunsal, insandan çok daha az endişesi olan- onu kollarına itene kadar tutkusunun közünü körükleyerek.

Ama tabii ki o kadar basit değildi.

Maria'nın nemli yanağını göğsüne sürttüğünü hissedince dikkatini şimdiki zamana geri çekti ve Maria sakinleşene kadar elini sırtında gezdirdi. "Kieran aptalın teki," diye mırıldandı, onu bir sürü arkadaşının iddiasız okşamalarıyla sevmeye devam ederek. "Biraz daha büyüdüğünde ve olacağın kadın olduğunda, kendini tekmeleyecek. Ve bunu onun yüzüne vurabilirsin."

Maria ona titrek bir gülümseme verdi, koyu renk gözleri gece görüşünde bile siyaha yakındı. "Bir kadının egosunu nasıl okşayacağını biliyorsun."

Başparmaklarını kullanarak kızın gözyaşlarından arta kalanları sildi. "Senin gibi biriyle çok kolay." Aralarında bir şeyler olabileceği ihtimalini bile kabul etmeyerek ikisini de deliliğe sürükleyebilecek bir kadına takılıp kalmış olması çok kötüydü.

Indigo, Drew gittikten yarım saat sonra Maria ona kudzu gibi yapışmışken **kendini** yalnız **buldu**. İkisinin ne yaptığına dair bir tahmin yok.

Ama neyse ki vücutlarının kokusunu alamayacağı ya da duyamayacağı kadar uzağa gitmişlerdi. Hawke ise yavrulardan dördünün akranları kadar bitkin olmadığını fark etmiş ve gecenin sardığı ormanı keşfetmeleri için onları bir araya toplamıştı.

Hawke'ın geride bıraktığı sekiz kişinin hepsi derin bir uykuya dalmıştı, yüzleri -seçtikleri şekil ne olursa olsun- hoşnuttu. Sadece İndigo ateşin başında uyanıktı, omurgası kaskatı kesilmişti, Drew'un karanlıkta kaybolduğu noktaya bakarken zihninin içinde kurt hırıliyordu, kolu Maria'nın biçimli formuna dolanmıştı.

Gözleri bilinçli bir kontrol olmaksızın yer değiştirdi, ta ki her şeyi kurdun delici gece görüşüyle görene kadar. Kontrolsüzlüğüne öfkelenerek çadıra gitti ve Drew'un uyku tulumuyla karşılaştı. Buraya geri dönme ihtimali yoktu ve dönse bile başka bir kadın kokan bir erkeğin yanında uyumaya hiç niyeti yoktu. Kararını verdi, Drew'un çantasını sardı ve hem çantayı hem de çantasını, Drew'un göremeyeceği kadar uzaktaki bir ağacın dibine düzgün bir yığın halinde koydu.

Sadece iyi bir sürü arkadaşı oluyorum, dedi kendi kendine. Bunun, içinde garip bir öfke kaynadığı gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Drew'la yatmak istemiyordu. Tamam, evet istiyordu ama bunu yapmayacaktı, bu yüzden onun başka bir dişiyle kaçmasına bu kadar vahşice öfkelenmesi için hiçbir neden yoktu. Yemlikteki köpeği oynayan bir kadından daha kötü bir şey olamazdı; bu onun için en kötü ikiyüzlülük olurdu.

Aklına Drew'un fırtına gecesi havluyu bırakırkenki çıplak vücudu geldi, kaslı bedeni dokunmaya davet ediyordu. Maria muhtemelen kendinden *geçmişti-Yeter*.

Kıyafetlerini çıkarıp külotunun üzerine büyük bir tişört geçirdi ve uyku tulumunun fermuarı açık yarısının arasına girdi. Dün gece Drew'un vücudunun yakıcı sıcaklığı karşısında buna ihtiyaç duymayarak üst yarısını çıkarmıştı. Kalp atışları onun arkasında yavaş ve sabit bir ritimle atıyor, nefesi şakağına sıcak bir şekilde çarpıyordu. Gecenin bir vakti elini kadının karnına doğru uzatmış ve bacaklarını kadınınkilerle birleştirmişti, kalçalarındaki tüyler

Tenine sert ve duygusal bir şekilde sürtünüyordu. Birbirine dolanmış iki yavru gibi uyumak sadece rahatlatıcı değildi, daha da fazlasıydı.

Hafızasının ağır etkisine karşı dişlerini sıkarak gözlerini kapattı. Uyku, en sinir bozucu av gibi ondan kaçmaya devam etti... ve kampa geri dönen iki tanıdaık formun kokusunu aldığında tamamen uyanıktı. Elleri yumruk oldu ve çenesini dikleştirdi, daha derin bir nefes almamaya, seksin misk kokulu tadını aramak için kokuları ayırmaya kararlıydı.

"Görünüşe göre herkes uyuyor." Kadınsı bir fısıltı.

Bir duraklama oldu ve Indigo bunun imkânsız olduğunu bilse de Drew'un gözlerinin kafatasını deldiğine yemin edebilirdi. "Sen de biraz dinlensen iyi olur."

Sesler, ten buluşması. Öpücük m? "İyi geceler, Drew. Bu gerçekten güzeldi. Teşekkür ederim."

Güzel mi? Pek de iyi bir onay sayılmazdı. Umarım bu Drew'un egosunu yakmıştır.

Sonraki sesler Maria'nın çadırına doğru ilerlediğini gösteriyordu. Drew'un ağır adımları onu takip etmedi. Bunun yerine, Indigo onun çantasına gittiğini hissetti ... ve sonra daha sessiz, kararlı sesler - kumaşlar açılıyor, botların bağcıkları çözülüyor ve yere bırakılıyordu.

Karşı koyamayarak gözlerini açtı ve bıraktığı yere doğru döndü; onu tişörtünü çıkarıp öfke dolu bir şekilde çantasının üzerine atarken buldu. Uyku tulumu yanında açık duruyordu. Gözlerini kapatıp uyumaya devam etmeliydi ama kurdunun sinirli öfkesi onu kalkıp onunla yüzleşmeye itti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Maria'nın duymasını istemediği için neredeyse alçak sesle. Çocuklar uyanamayacak kadar yorgundu.

Soğuk mavi gözler onunkilerle buluştu. "Uyumaya gidiyorum."

Verdiği yanıtın keskinliği onu bir an için şaşırttı; Drew'u daha önce hiç kızgın görmemişti. "Maria ile paylaşacağını sanıyordum."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, ses tonundaki donukluk kızın kollarını kendine sarmak istemesine neden oldu. "Kalbi yeni kırılmış bir kızıdan faydalanacağımı mı?"

"Ben-ne?" İyİ bir teğmendi ama Maria'nın davranışlarında bu tür bir incinmişliğe işaret eden hiçbir şey görmemişti. "Kim?"

"Önemli değil. O iyi olacak." Elleri kot pantolonunun üst düğmesine gitti ve fiskeyle açtı. "Üstümü değiştireyim bari," diye mırıldandı, fermuarı açmadan. "Yağmur gibi koktuğu için, insan formunda kalırsam bu gece pek uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Bunu söyleme şekli, ona bakışı, öfkesini kabartmıştı. "Tamam, durumu yanlış anlamışım." Kollarını kavuşturdu ve ellerini yumruk yaptı. "Rica ederim-"

"Hayır, teşekkürler." Ellerini kalçalarına koydu, göğsü ondan sadece birkaç santim ötede kaslı bir düzlemde. "Sanırım biraz yağmur, Teğmen Indigo Riviere'in güvenli küçük dünya görüşünün dışına çıkmasını istemeye cüret ettiği için donup kalmaya tercih ederim."

Kırmızı gördü. "Bu da ne demek oluyor?" Ses tonunu alçak tutan şey nefes kesen bir öfkeydi.

"Bunun yerine bir soru sormama ne dersin?" Parmak ucunda durana kadar aralarındaki mesafeyi kapattı, vücudunun sıcaklığı sessiz bir meydan okumaydı, "Neden buradasın, bana laf atıyorsun?" dedi.

"Ben 'çulluk' yapmam." Kurdu hırladı.

"Evet, bana biraz ters davranıyormuşsun gibi geldi." Ve sonra lanet olası erkek o yaptığı şeyi yaptı - onu öptü. Sanki vahşi sıcaklığıyla onun ağzını almaya, başının arkasını , alt dudağını ısırp üst dudağını ağzına almaya hakkı varmış gibi.

Ayak parmakları kıvrıldı, dokunmaya aç kurt kontrolü ele geçirirken kan dolaşımındaki öfke saf vahşi ısıya dönüştü. Avuç içleri adamın göğsünün sert duvarıyla buluşana kadar kollarını açtığını fark etmemişti bile. Sıcak. Güçlü. Güzeldi. Cinsel cehennemin ani alevinden bunalan Indigo onu yere itmek, ağzıyla, elleriyle ve son olarak da seksiyile erkeğin her bir santimini sahiplenmek istedi. Açlık içinde bir ateş, yükselen, gümbürdeyen bir nabız gibiydi.

"Kahretsin." Drew başını kaldırdı, göğsü kabarmıştı. "Hawke ve diğerlerinin kokusunu alabiliyorum."

Bu sözler tutkunun alevleri üzerine soğuk su döktü. Ellerin hâlâ adamın vücudunda olduğunu fark etti, parmaklarından biri hafifçe adamın etine doğru kıvrılmıştı, sanki ona iğnesini batırmak ister gibiydi

sanki kızışmış gibi. İttirerek uzaklaşırken biraz tökezledi. "Yalan söyledin," dedi, kendi şaşkınlığının acısını ondan çıkararak. "Her şeyin normale döndüğüyle ilgili tüm o saçmalıklar."

"Sen de öyle." Gözleri parlıyordu, sert ve parlak. "Beni istiyorsun ve bir saniyeliğine kendine yalan söylemeyi bırakırsan, iyi bir şeyler yaşayabileceğimizi fark edersin."

Artık cinsel cehennemin içinde olmayan kurdu bu meydan okumaya, onu dize getirebileceğini düşünen bu erkeğin küstahlığına karşı hırladı. "Kendini kandırma. Evet, öpebilirsin ama erkeğimde biraz daha fazlasına ihtiyacım var." Sert, öfkeli sözler, daha önce Maria'yla gittiğinde ona kendini nasıl hissettirdiğinden nefret eden yanından kopup gelmişti - o kadar savunmasız, o kadar zayıf. O asla zayıf değildi. Buna izin vermeyi reddetti. "Erkeklerle oynayabilirim ama onları tutmam."

Drew irkildi ve kan aktığını anladı. Her nasılsa, olması gerektiği kadar iyi hissettirmemişti. Ama bunu geri almaya gücü yetmedi, çok gururluydu, kafası çok karıştı ve Drew'un ondan istediği şeyden çok korkuyordu. Nasıl biteceğini biliyordu. Nasıl biteceğini *görmüştü*. İncinme, acı, bir erkek olarak kendini daha iyi hissetmesi için sürekli kendini *daha az gösterme* çabası.

Buna değmezdi. Çekip gitmek çok acıtacak olsa bile.

BÖLÜM 17

Henry adamına **baktı**. "Yapılabilir mi?"

"Evet." Kesin bir cevap. "Ancak, bizi tespit ettiklerine göre operasyonun geri kalanını devreye sokmak için elimizi çabuk tutmamız gerekecek."

"Sanırım bunu halletmişsinizdir." Henry bu adamı zekâsı ve Sessizlik'e olan bağlılığı nedeniyle seçmişti ve Shoshanna'nın aksine, sırf tehdit oluşturacak kadar güçlü olduğu için onu öldürerek bu kaynağı boşa harcamayacaktı.

Başını salladı. "İlk elementi bir şekilde keşfetseler bile, ikincisi bize ihtiyacımız olanı verecektir."

Henry, Sessizliği korumak için verilen savaşın bir kurban daha alacağını düşünüyordu.

BÖLÜM 18

Andrew çantasını odasına **bıraktı** ve duş için giysilerini çıkarmaya başladı. Kamp alanından aşağıya yürüyüş, gece boyunca yağan yağmura rağmen zahmetsiz ve gençler için eğlenceliydi. Çoğu daha sonra geri almak üzere çantalarını yarı yolda bırakmış ve dört yaşındaki çocuklar gibi su birikintilerinde oynatarak, zevk çığlıkları ruhuna şarkı söyleyerek yer değiştirmişti.

Ama kurdunun sürüsüyle birlikte olmaktan duyduğu sevinç ne olursa olsun, bu yolculuk onu , içini kanatmıştı; çünkü çekicilik ve kur yapma konusunda kendine söylediği her şeye rağmen, bir gece önce kendini kaybetmişti ve öfkesi hâlâ geçmemişti. Oyun oynayacak hali yoktu. -Indigo'da da yoktu.

Birbirleriyle sadece gerekli olduğunda konuşmuşlar ve geri kalan zamanlarda mesafelerini korumuşlardı. Andrew için bunun nedeni kısmen kendini korumak, kısmen de onun yanında kendine güvenmemektir. Dokunmak, okşamak, sahip olmak için duyduğu açlık artık içinde sürekli bir arzu haline gelmişti. Kendi arzusunun bağımlılık yaratan misk kokusuna rağmen, sahip olmadığı hakları, ona vermeyi reddettiği hakları talep etme niyetiyle onun peşinden gitmeye tamamen muktediri.

Üzerindeki son giysileri de yere atarak duş kabinine girdi ve aklını kaçırmamasına neden olan ihtiyacı, öfkeyi ovalayarak gidermeye çalıştı. Elbette yok olmamıştı ama kasıtlı olarak serinleten spreyin altında geçirdiği zaman onu bir nebze olsun sakinleştirmişti. Indigo'ya bu şekilde meydan okuyarak bir hata yapmıştı ama pişman değildi. Çünkü işin özüne indiğinde, o da tıpkı onun gibi baskın biriydi. Bu konuda ona yalan söylemeyecekti. Ama bu onun öfkesinin buzlarını eritmek için diğer becerilerini kullanmayacağı anlamına da gelmiyordu.

Erkeklerle oynayabilirim ama onları tutmam.

Onun keskin sözlerini hatırlayınca çenesini sıktı ve kendisini uzaklaştırmalarına izin vermeyi reddetti. İsteddiği buydu, kolay bir çıkış yolu olacaktı. Ve ona ne kadar kızgın olursa olsun

söylediği şey için, ona bunu vermeyecekti. Hayatta olmaz.

Duşu kapattıktan sonra giyindi ve garaja inerken Indigo'nun kapısının altından geçirdiği küçük bir kâğıda bir şeyler karaladı. Şu anda pek de uygun bir arkadaş değildi. Öfkesini işe yarar bir şeye yönlendirmesi daha iyiydi, arızalı araçlardan birini tamir etmek gibi. Gerçek şu ki, arabalarla arası iyiydi ama uzman değildi - bu da konsantre olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak, tüm araçların bulunduğu yeraltı bölgesine henüz ulaşmıştı ki, birisi onu kenara çekerek "safılık" ile ilgili söylentiler duyduğunu fısıldadı. Donup kalan Drew daha fazla ayrıntı istedi ama tamirci omuz silkti. "Sanırım kötü bir şey ama kimse tam olarak ne olduğundan emin değil."

Öfkesi sürüyü koruma ihtiyacıyla yatışan Andrew en iyi yaptığı şeyi yapmaya başladı: insanlarla konuşmak. Sonraki birkaç saat boyunca gruptan geçti, askerlerle öğle yemeği yedi, yaşlılardan birkaçıyla satranç oynadı, revirde ve eğitim odalarında takıldı.

Başlangıçta midesi düğümlenmişti. Sürüdeki son hain, SnowDancer'ın kalbine bir bıçak saplayarak onu neredeyse öldürüyordu. Buna ikinci kez katlanabileceklerinden emin değildi. Sürü çok sıkı bir birlikti, birbirlerine olan sadakatleri dünyalarını üzerine inşa ettikleri temel kayaydı. Ama bulduğu başka bir şeydi, beklenmedik bir şey.

"Bir e-posta," dedi Hawke'a o günün ilerleyen saatlerinde, sonunda bir kopyasını ele geçirmeyi başardıktan sonra. "Anonim bir hesaptan gönderilmiş ama içeriğinden Pure Psy ile bağlantılı olduğu anlaşılıyor, hani şu sessizliği korumakla ilgili grup. Kimse nereden geldiğini bilmiyor ve mesajı alanlardan geri izleme yapmaya çalışacak kadar beceriye sahip. Hiçbir şey yok."

Hawke e-postayı almak için elini uzattı. Andrew zehiri çoktan ezberlemiş olduğu için e-postayı uzattı.

SnowDancer'daki kardeşlerimizi mutlak Safılık dünyası hedefimize ulaşmamıza yardımcı olmaya davet ediyoruz. Şüphesiz ki siz

Kanınızın diğer ırklarinkiyle kirlenmesini istemezsiniz, sürünüzün insanlar tarafından zayıflatılmasını istemezsiniz.

Hawke elindeki kâğıt parçasını yere fırlattı, çenesi acımasız bir çizgiye dönüşmüştü. "Bir sorunumuz mu var?"

"Hayır," demekten mutluydu Andrew, kurdunun rahatlama sı tenine güçlü bir vuruş yapıyordu. "Bu şeyle teması olan karşılaştığım herkes onu çirkin ve kötü niyetli buldu ve hemen sildi. Bu kopyayı birinin geri dönüşüm kutusundan aldım."

Hawke alnını ovuşturdu. "Neden bana e-posta ile göndermediler? Böyle şeyleri bilmem gerek." Andrew hiçbir şey söylemeyince alfası sandalyesine geri oturdu. "Evet, evet, işte bu yüzden sen varsın."

Andrew ona alaycı bir gülümseme verdi. "Çoğu insan bunun o kadar da önemli olduğunu düşünmedi - bunun çatlak bir grubun kötü bir e-posta kampanyasından bir şey olmadığını düşündü." Şimdi rahatlamıştı ama kanında farklı bir gerginlik vardı, e-postaya başıyla onay verdi. "Bu Saf Psy'in yanlış bir hesaplamasıydı. Sürüdeki neredeyse herkesin ailesinde bir insan var ve Lauren çocuklarını korumaları gereken yavrular olarak görmeye başladılar." Ve kurtlar, dönüşen ya da vahşi, korumak için canlarını verirler. "Ama göndericinin hiyerarşide daha altta yer alan insanları hedef almış gibi görünmesi hoşuma gitmiyor."

"Sürünün nasıl en azından biraz olsun için bizi yeterince inceledikleri anlamına geliyor." Hawke parmağıyla masasına vurdu. "İnin dışından da üye toplamaya çalışıp çalışmadıklarını anlamamız gerekiyor."

Andrew ona, "Ekibimi çoktan bu işin üzerine gönderdim," dedi. "Şimdiye kadar, bu bölgedeki insanlarımıza yoğun bir e-posta patlaması olmuş gibi görünüyor."

"Güzel. Dikkate almamız gereken bir diğer husus da şehir nüfusu içindeki diğer grupları hedef alıp almadıkları. bir şey ciddi sürtüşmelere yol açabilir."

"Bunun olup olmadığını anlamak için bir kaç alacağım."

Bakışlarından kurt olduğu anlaşılan Hawke e-postayı tekrar eline aldı. "Bu sürünün içine giremeyecekler," dedi soğukkanlılıkla. "Ama PsyNet'te ne kadar güçlü olduklarını bilmemiz gerekiyor."

Andrew'un Hawke'a nedenini açıklamasına gerek yoktu. Psy ırkının ekonomi ve siyaset üzerindeki etkisi göz önüne alındığında, Ağ'ın içinde olan her şey hepsini etkileme potansiyeline sahipti. "Bundan sonra Judd'la buluşacağım. Bakalım o ne bulabilecek. Son duyduğumuza göre, Saf Psy çoğunlukla ayrılıkçı bir grupmuş."

"O lanet kovan zihninde işler çok hızlı değişiyor." Alnında çizgiler belirdi. Hawke, Nikita'nın yeni güvenlik şefini kastederek, "Belki o polisle de konuşmalıyız," dedi.

Andrew e-postayı alıp katlayarak kot pantolonunun cebine koyabileceği bir kare haline getirerek, "İlgileniyorum," dedi. "Bu arada, Nikita'nın bir insan güvenlik şefi varsa Saf Psy arasında pek de popüler sayılmaz."

Bir Konsey üyesinin bölgesinde bir insan olması bile başlı başına müthiş bir hikâye olmalıydı. Andrew, Max Shannon ve karısı olan J-Psy ile olanları parça parça duymuştu ama bunların çoğu gerçekleşirken başka bir bölgedeydi. Yine de, inine döndüğünde Max'le temasa geçmeyi ihmal etmemişti, çünkü polisin konumunun çok yararlı bilgilere sahip olabileceği anlamına geldiğini biliyordu. Max de SnowDancer'la doğrudan temas kurmanın faydasını görmüştü.

"O hâlâ bir Konsey Üyesi," dedi Hawke, ses tonu acımasızdı. "Hangi bilgiyi paylaştığınıza dikkat edin."

"Şu anda pek bir şey paylaşmıyoruz." Andrew gerçek güvenin zaman alacağını biliyordu. Leoparlarla on yıldan fazla zaman almıştı. "Birbirimizi hissediyoruz."

Hawke'ın gözleri beklenmedik bir mizahla parlıyordu. "Teğmenle bir şeyler hissediyor musun?"

Andrew küfretme zahmetine bile girmedi. Sadece ayağa kalktı ve alfasına doğru bir parmak salladı. "Karışmak yok." İndigo'ya kendi yöntemleriyle kur yapacak, onu baştan çıkaracak ve onunla uğraşacaktı.

Hawke ellerini kaldırdı, avuçlarını açtı ama gözlerindeki parıltı kaybolmadı. "Seninle oynuyor mu?"

Andrew onun kapısının altından attığı nota verdiği yanıtın sessizlik olduğunu düşündü. "Henüz değil. Ama olacak." Başka bir sonucu kabul edemezdi.

Acemi askerlerle yapacağı seans için üstünü değiştirmeye **gelen** Indigo, yatağının başucunda duran kâğıt parçasına bakmaktan kendini alamadı. Sözcükler bu sabahkinden farklı değildi ama yine de kağıdı eline alıp yüzüne yaklaştırdı -sanki bu daha iyi anlamasını sağlayacakmış gibi.

*Bu akşam benimle yemek ye. -Drew
P.S. Bilmek istemiyor musun?*

Bu, kavgalarının acısından sonra ondan yapmasını bekleyeceği son şeydi. Çünkü tüm çekiciliği bir yana, Drew baskın, yırtıcı bir şekil değiştiren erkekti. Hawke onu SnowDancer bölgesinde gezici bir irtibat görevlisi/casus olarak yeni görevine atayana kadar San Diego'daki istikrarsız bölgeden sorumluydu. Ve onların iz sürücüsüydü.

Böyle adamların öfkeleri vardı. Kara kara düşünür ve kaynarlardı. Zeytin dalı uzatmazlardı ... eğer bu buysa. Gözleri kısıldı. Kurnaz, diye düşündü; Drew sadece zeki ve güçlü değildi, içinde sinsî bir damar da vardı.

Nota gelince, kendine anlamadığını söyleyebilirdi ama gerçek, yüz kiloluk bir çekicin inceliğiyle kafasına inerken bu samimiyetsizlik olurdu. Hınzır, hınzır bir gülümsemeye sahip inatçı bir erkek tarafından kullanılan bir çekiç ve onun arkasına yaslanıp sadece hayranlık duymasına neden olan bir hareket tarzı.

Evet demek çok kolay olacaktı, hayal edebileceğinden çok daha kolay.

"Ama sonra ne olacak?" diye fısıldadı yüksek sesle, aralarındaki yaş farkının ve -daha da önemlisi- hiyerarşideki konumlarının herhangi bir ilişkinin geçici olacağı anlamına geldiğini biliyordu. Aralarında her zaman var olan şeyin bir kısmını kaybetmiş olmaları onu şimdiden paramparça ediyordu. Ne olursa olsun, Drew'a bir daha asla Pack'in neşeli aşinalığıyla dokunamayacak, bedeni onunkine dolanmış halde uyuyamayacaktı.

Bunu yaptığı için, ayaklarının altından çekilene kadar güvendiğini bilmediği bir ilişkiyi değiştirdiği için ona kızgın ve sinirli bir şekilde kâğıt parçasını buruşturup top haline getirdi ve köşeye fırlattı. Ama gözden kaybolmuş olsa da aklından çıkmayı reddediyordu.

Judd'la Pure Psy ve kayınbiraderinin takip etmesini istediği başka bir konu hakkında ilginç bir tartışma **yapmış olan** Andrew, Brenna'nın bugün izinli olduğunu bildiğinden ona uğradı. "Ee," dedi ona en çekici gülümsemesini takınarak, "öğle yemeğinde ne var?"

Güldü. "Beş yaşıma geldiğimde bu bakışa karşı bağışıklık kazandım." Ama ona büyük bir parça lazanya, meyve ve hatta bir dilim bademli-portakallı kek vermeden önce sarıldı.

Hızlıca yemeğini yedi ve teşekkür etmek için onu alnından öptükten sonra dairesinin mahremiyetini kullanarak Nikita'nın güvenlik şefini aradı. Max bugün ve yarın bütün gün meşguldü, bu yüzden ertesi günün sabahı için bir toplantı ayarladılar.

"Judd'ın duyduğu söylentiler hakkında mı?" Brenna telefonu kapattıktan sonra sordu. "Şehirde olası bir ölü Psy?"

"Evet." Yapılacaklar listesindeki her şeyi gözden geçiren Andrew, hepsini temizlediğini fark etti. Şimdi sıra kişisel avının peşine düşmeye gelmişti.

-En alışılmadık yerde. "Sonra görüşürüz, küçük kardeşim."

"Hey," diye seslendi Brenna elini kapı koluna koyarken, "cazibe saldırısı nasıl gidiyor?"

Andrew, Indy'nin ona ne kadar kızgın olduğunu düşündü, notuna karşılık sessizliğini de düşündü. "Üzerinde çalışıyorum." Oradan ayrılıp koridorlardan geçerek Beyaz Bölge'ye doğru ilerledi. Hedefi olan açık hava kreşi, belirlenmiş güvenli alanın iyi korunan bir sıkışmıştı ve kararlı iki yaşındaki bir çocuk tarafından saldırıya uğradığında içeriye bir adım bile atmamıştı.

"Kalk," dedi kollarını buyurgan bir şekilde kaldırarak.

Enayi olduğu için buna mecbur kaldı ve onu havaya fırlattı. "Tekrar!" diye emretti onu yakaladığında, sabah ışığı buklelerinin kalın kahverengisini parlatıyordu.

O da itaat etti. Tombul küçük kolları boynuna sarılmadan önce dört kez daha -kızın ciyaklayan zevkiyle- itaat etti. "Aşağı." Adam onu yere için eğildiğinde, kız sessiz bir teşekkürle adamın dudaklarına kendi dudaklarıyla vurdu.

"Yani tılsım iki yaşındaki çocuklarda da işe yarıyor mu?" En küçük Kar Dansçılarına zarar gelmemesini sağlamak için taş duvarlarla çevrili güvenli oyun alanında oynarken minikleri izleyen kadından nazik bir yorum.

Boyunun tamamına kadar yükseldi. "Üzerinde işe yaramıyor gibi görünen tek kişi," dedi, kızın keskin bakışlarının herhangi bir kaçamak girişimini göreceğinin farkındaydı, "kızınız."

Tarah Riviere'in gülümsemesi derinleşti ve içinde öyle bir dinginlik vardı ki, kendi kurdu sakinleşti, kaotik duygularıyla onu rahatsız etmek istemedi. "Eşin şanslı bir adam," dedi yapmacıksız bir şekilde. Böyle bir huzur kendi vahşi doğasına asla uymazdı ama bunun güzelliğini ve zarafetini de inkâr edemezdi.

"Beni etkilemenin kızıma karşı sana bir faydası olmaz." Tarah eğilerek bir sümüğünü öptü ve ardından küçük çocuğu mutlu bir şekilde uzaklaşmaya gönderdi.

Andrew ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Ona tapıyorum," dedi, dürüstlüğün sadece davasına yardımcı olacağını düşünerek. "Hiçbir şey değilse bile, o" -Indigo'nun annesine "beni istiyor" diyemezdi- "benden etkileniyor, ama bu konuda benimle konuşmasını bile sağlayamıyorum çünkü kafasındaki, çıkması gereken erkek imajına uymuyorum." Hayal kırıklığı kendisine rağmen ortaya çıktı.

Tarah kaşlarını çattı. "Bebeğimi eleştirmek yok."

"Özür dilerim." Ellerini saçlarının arasından geçirerek kurt formundaki bir yavruyu cesurca kaçmaya çalışırken yakaladı ve onu tekrar doğru yola sokmadan önce ağzına hafifçe vurdu. "Beni deli ediyor." Yere çömelmiş, hırlamak ve küçük patileriyle ellerine vurmak için geri dönen yavruyla oynamaya devam etti.

Tarah'nın parmakları onun saçlarına dokundu. "Benim İndigo'm inatçıdır. Her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak." Sevgi dolu sözler. "O ne istediğini bilir."

"Yanılıyor," diye mırıldandı, küçük olan baskınlık gösterisi yapmaya çalıştığında yavruya hırlayarak karşılık verdi.

Yavru dondu kaldı.

Andrew uzanarak onu kucağına aldı, bir kulağından ısırды ve yoluna gönderdi.

"Çok iyi iş çıkardın," diye mırıldandı Tarah. "Bebekler her zaman böyle şeyler denerler. Bu yaşta sınırlarını bilmeleri gerekir."

"Kurt," dedi Andrew, olduğu yerde kalarak... çünkü bir annenin parmaklarının saçlarında oynaması güzeldi. Kendi teğmen annesiyle ilgili sadece birkaç değerli anısı vardı ama onu özliyordu; yüzünü öpücüklere boğmasını, saçlarını taramasını, görevden geldikten sonra kokusunu duymayı. Küçük anlar, kısacık fısıltılar, hatırladığı şeyler bunlardı. "Hiyerarşinin kesinliğine ihtiyacı var."

"Bu yaşla değişmez." İç çekerek adamın saçını biraz çekti ve başını kaldırmasını sağladı. "Hiyerarşiye uymuyorsun, Andrew."

BÖLÜM 19

Neredeyse hiç kimse ona Andrew demiyordu. Kendini yeniden küçük bir çocuk gibi hissetti. "Bu benim suçum değil."

"Oh?" Kemerli bir ses. "Yürümeyi öğrendiğin andan itibaren ne çok iyi biliyordun. O yavru az önce ne denedi? Büyük Kaçış mı? Onda dokuzunu başardın ve bunu o kadar tatlı ve uslu davranarak yaptın ki kimse sana göz kulak olmayı düşünmedi." Biraz daha sert bir çekiş daha. "Senin peşinden kaç kez koşmak zorunda kaldım biliyor musun?"

"Pardon?" Pişman bir yüz ifadesiyle nihayet ayağa kalktı, Tarah'nın eli kayarak kolunun üst kısmına dolandı.

"Hayır, değilsin." Küçük bir attı ama gözleri ciddileşmişti. "Senden hoşlanıyorum Andrew," dedi, "ve kızım hakkında konuşurken ses tonun hoşuma gidiyor."

Andrew onun kolundaki ele dokundu. "Onun için her şeyi yaparım."

Tarah uzun süre ona baktı. "Annen sana 'sevgi dolu bebeğim' derdi."

"Öyle mi?" Andrew'un boğazı . "Riley neydi?"

"Onun inatçı bebeği." Tarah gülümsedi. "Brenna onun güneşli bebeğiydi." "Bizi ." Andrew Tarah'nın bakışlarını daha fazla tutamadı, Kendisi de buğulandı. Başını çevirerek gözlerini ayırmadan çocuklara baktı.

Tarah uzun süre konuşmadı ama konuştuğunda da annesi hakkında değildi. "Evangeline'imi tanıyor musun?"

Konunun değişmesine sevinen adam, "Elbette," dedi. Uzun siyah saçları, koyu gri gözleri ve bir balerinin ince vücuduna sahip olduğu izlenimi vardı. "Küçükken Bren'le birlikte oynarlardı." İki kız ilgi alanları farklılaştıkça birbirlerinden uzaklaşmışlardı ama yine de Evie çalışma odasında ara sıra birlikte sinemaya giderlerdi. "Şu anda üniversitede, değil mi?"

"Evet, ama birkaç hafta içinde ziyarete gelecek." Kolunu sıkarak başını kaldırdı. "Evie kırılgan bir çocuktur, her seferinde haftalarca

hastanede. On üç yaşına kadar kendine gelemedi."

Indy'yi onun kadar iyi tanıyan Andrew, Tarah'nın ona ne anlatmaya çalıştığını hemen anladı. Indigo, gücü ve iradesiyle, ailesinin omuzlarındaki yükü elinden geldiğince hafifletmeye çalışırdı ama Tarah'nın ifadesi bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. "Evie hiç ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kaldı mı?"

"Bir kereden fazla." Ciddi sözler. "Ve benim Indigo'm kız kardeşini çok sever. Evangeline'in hastaneye her götürülüşü onu paramparça etti."

Bu ateşten Indigo'nun doğasındaki çelik dövülmüştü. Kız kardeşini, ailesini seviyordu ama başka hiç kimsenin kalbinde bu kadar derin bir kırılacak yaratacak kadar yakın olmasına kolay kolay izin vermezdi. "Teşekkür ederim, Tarah." Çünkü o ve Indy, sadece seksle ilgili değildi. Indy onun kalbine uzanmaya cesaret edemeden çok önce arkadaşlık bağlarıyla birbirlerine kenetlenmişlerdi. Ve belki de, sadece belki de, korkarak kaçırıyordu çünkü derinlerde bir yerde, onun asla güvenli bir duygusal mesafeyi korumasına izin verecek bir sevgili olmayacağını anlamıştı.

Tarah bir annenin dalgın dokunuşuyla koluna düşen bir yaprağı fırçaladı. "Sanırım senin de ailemizin bir başka üyesiyle tanışmaya ihtiyacın var."

Bu ifadede gizli bir şey yakaladı. "Kim?"

"Hayır," dedi Tarah düşünceli bir duraksamadan sonra, kolunu bırakarak. "İlk engeli geç, sonra ikincisini konuşuruz."

Bu dolaylı imayı sürdürmek istedi ama Tarah'nın ses tonundan zorlanmayacağı anlaşılıyordu. Yine de onun yanaklarını kavradı ve başını eğdiğinde anaç bir elle saçlarını yüzünden . "Yapacaksın, Andrew." Bir parmağıyla burnuna dokundu. "Sadece kızımı çok fazla çıldırtma."

Andrew sırttı, aniden neşesi yerine gelmişti. Indigo annesine çok yakındı; Tarah işleri ciddi bir şekilde bozabilirdi. Bunun yerine ona bıkkın bir şefkatle bakıyordu. "Beni çok iyi tanıyorsun, Tarah."

"Haylaz." Başını sallayarak onu yavrularla oynaması için görevlendirdi.

O anda tüm dünyadan memnun, içinde kör edici bir parlaklık olan umutla, itiraz etmeden itaat etti.

Indigo, Drew'un davetini düşündüğüne **inanamıyordu**. Ezdikten dakikalar sonra geri aldığı ve o zamandan beri kendisiyle alay eden kâğıt parçasına bakarak onu bilmem kaçınıcı kez pantolonunun cebine soktu. "Yine," dedi sığınaktaki daha az kullanılan spor salonlarından birinde çalıştırdığı küçük acemi asker grubuna.

İnlediler ama devreyi yeniden başlattılar. İzledi, zayıflıkları, güçlü yönleri ve düzeltilmesi gereken şeyleri not aldı. Ne yazık ki bu ona, eğlenceli dış görünüşünün altında inatçı bir katıra dönüşen belli bir kurt hakkında düşünmek için hala bolca zaman bırakıyordu.

"İyi grup." Riaz'derin sesi arkasından geldi.

Onun koyu orman kokusunu almıştı, bu yüzden irkilmedi. "Evet, en iyilerimiz." En azından müstakbel bir teğmen, büyük ihtimalle iki.

"Bu Sienna Lauren mi?"

"Evet." Kız DarkRiver leoparlarıyla çok zaman geçiriyor olabilirdi ama o bir SnowDancer askeriydi ve Indigo'nun ona aşıladığı becerileri daha da geliştirmek için gerekli eğitim saatlerini hiç .

İlişkileri başladığında Sienna on yedi yaşında, sadece psişik yeteneklerine güvenmeye kararlı, kavgacı bir gençti. Indigo'nun bu dikenli dış görünüşü kırması ve içindeki yıkıcı korkuyu görmesi neredeyse altı ayını almıştı. Sienna Lauren gerçek ya da hayali bir canavardan korktuğundan daha çok kendi gücünden korkuyordu.

"Çok, çok iyi." Riaz onun yanına doğru yürüdü, grubun pistin bir bölümünü tamamlayıp diğerine geçmesini izlerken kollarını gevşekçe kavuşturdu. "Parkuru ben de deneyebilirim, bir süredir böyle bir şey yapma fırsatım olmamıştı."

"Bu senin için çok kolay olacak," dedi, onun yokluğunda yeteneklerini daha da geliştirmeye devam edeceğinden tamamen emin bir şekilde

..Çalışma odasından. "sen ynetmelisin."

Bir ilgi kıpırtısı. "Ayrıldığım zamanki ile aynı mı?"

"Birkaç değişiklik var ama ciddi bir şey yok." Bir şey hatırlayarak gülümsedi ve omzuyla onu dürttü. "Sanırım eski parkuru koşma rekoru hâlâ sende."

"yle mi?" Memnun olduğu her halinden belli olan adam, ona bakışlarını yakışıklılıktan yıkıcılığa eviren tembel bir gülümseme verdi. "Benimle yapar mısın?"

Kadın da kurt da açık olanın arkasındaki gizli daveti okudu, tereddüt etti ve sonra ileri atıldı. Çünkü o mükemmeldi. Riaz'la teke tek oyunlar oynamayacak, hâkimiyetinin ona zarar verip vermediği konusunda endişelenirken duyguları ya da özgüveni tükenmeyecek, gururunu kırabilecek bir şey yapmadan önce kendini yakalamak zorunda kalmayacaktı. "Elbette. Bu iş bittikten sonra boş musun?"

Başını sallamaya başladı, sonra kaşlarını çattı. "Hayır, bazı Avrupalı bağlantılarımla bir video konferansım var. Onun yerine dört gibi yapabilir miyiz?"

"Bu işe yarar." O konuşurken bile Drew'un notu cebinde bir delik açmıştı.

Andrew, Saf Psy'nin yeni girişimlerine karşı gözlerini dört amaları konusunda uyarmak üzere, doğrudan komutası altında bulunan ve sürünün dört bir yanına dağılmış olan küçük kadın ve erkek grubunun sonuncusuyla da görüştükten sonra telefonu **henüz** bırakmıştı ki, kurdu ininde filizlenmekte olan heyecan dalgasını yakaladı. İnsan formunda olmasına rağmen kürkünü neredeyse fiziksel olarak itiyordu.

Başını odasının kapısından dışarı çıkararak koridorda ilerleyen askerlerden birine selam verdi. "Eli, ne haber?"

"Indigo ve Riaz açık hava parkurunda koşacaklar." Elias'ın sözleri bir beklenti uğultusu taşıyordu. "Kızın ne kadar hızlı olduğunu biliyorsun, erkek de rekoru elinde tutuyor. Kimin kazanacağını söylemenin bir yolu yok."

Andrew omuriliğinin gerginlikle dğmlendiğini, damarlarında dondurucu bir rpertinin dolaştığını hissetti. "şimdi mi başlıyorlar?" Her nasılsa sesi normal, sıradan geliyordu, oysa tek yapmak istediği Indigo'yu avlamaktı.

ve ondan kaçmayı bırakmasını istedi. Çünkü o anda aklından neler geçtiğini, kurdunun Riaz'da ne göreceğini çok iyi .

"Evet. Geliyor musun?"

Andrew çoktan kapısını arkasından kapatmıştı. "Bunu kaçırmak istemezdim." Kurdu tedirgin olmanın ötesindeydi ama duygularını yüzünden uzak tutma konusunda her zaman iyi olmuştu. Hawke için yaptığı şu anki iş bu becerisini daha da geliştirmişti. Elias'la birlikte çalışma odasından çıkıp eğitim alanına doğru koşarken kimse onun bıçak sırtında yürüdüğünü anlayamazdı.

"Bahisleri kabul edecek misin?" Elias sırtarak sordu.

Andrew, sürü arkadaşları birbirlerine meydan okuduklarında zaman zaman bunu yapmasıyla bilindiğinden, soruyu yanıtlıyamadı. "Bu sefer olmaz. İndigo yüzebilir." Sesini hafif tutmak, Elias'ın ondan beklediği gibi davranmak zordu. Bu kur yapmanın kolay olmayacağını her zaman biliyordu ama Indy'nin onu bu kadar sert tekmelemesini hiç beklemiyordu.

Sonra koşunun kenarındaydılar ve vuruş acımasızlaştı. Indigo ve Riaz yan yana duruyordu, ikisi de ayakkabısızdı ve belli ki pompalanmıştı. Indigo, Riaz gibi yanları beyaz çizgili ince siyah bir egzersiz pantolonu giymişti. Erkek teğmen gömleksizdi, sol omzunun arkasındaki dövme cildinin doğal bronz tonuna çarpıyordu.

Ama sadece Andrew'un değil Elias'ın da dikkatini çeken Indigo oldu. "Çok güzel, değil mi?" Sessiz bir yorumdu bu.

Kurt Andrew'un içinde dişlerini gösterdi. "Çiftleştiniz."

"Güzel bir sanat eserini takdir etmek gibi bir şey," diye mırıldandı Elias. "Yuki de yanımda dursaydı aynı şeyi söylerdi."

Andrew Elias'ın ne demek istediğini anlamıştı. O pratik pantolonu ve vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan siyah atletikle, sıkı bir at kuyruğuyla yüzünü kapatan saçlarıyla Indigo, süssüz bir güzellikti - güçlü, ölümcül bir güzellik. Ve bir an sonra, birisi -Judd- marş zilini çaldığında hareket halindeki güzelliğe büründü.

Indigo devasa ilk duvarı tırmanırken sıvı bir şimşek gibiydi. Vücudu daha ağır olan Riaz ayağa kalkmakta daha yavaştı. Ama o da

tamamen üst vücut gücüyle ilgili olan bir sonraki bölümde avantaj sağladı. Halat örgülü labirentin altından sürünerek geçerken baş başa kaldılar, diğer uçtan dışarı fırladıklarında vücutları çamur içindeydi - dengeyi sağlamak için pençe kullanmanın diskalifiye olmanıza neden olacağı dik, dik bir tırmanışa doğru koşmak için.

Indigo kaydı, kaygan kütüğün üzerine düştü ama düşüşünü elleriyle kırmayı başardı.

Andrew'un kurdu onu ayağa kalkmaya çağırdı. O da kalktı. Ve Riaz tekrar aşağı kaydı.

İşte o zaman Indigo dönüp rakibine baktı. Gülüyordu, kurdu belli ki çok neşeliydi. Andrew'un kanı buza dönüştü. Gözlerindeki o bakış, o neşe . . . Yutkundu ve Riaz'ın tekrar yükselişini ve Indigo'ya katılarak bir su tehlikesinin üzerinden sallanışını, ardından da birçok SnowDancer'ın sonunu getirmiş olan "jungle gym "in parmaklıkları üzerinde el ele tutuşmalarını izlemek için kendini zorladı.

Her çalıştırmadan önce yer değiştiren birbirine kenetlenmiş parçalarla yaratılmıştı, doğası gereği öngörülemezdi ve bubi tuzaklarından payına düşenden fazlasına sahipti. Indigo bir patlattı, yere savrulurken küfretti ve metal karmaşasının başlangıcına geri dönmek zorunda kaldı. Bu kez kendini her şeyin üstüne atmayı başardı ve çevik, emin adımlarla ilerlemeye başladı. Önde giden Riaz, metal yapının bir parçası kopup onu neredeyse yere düşürdüğünde hava maviye döndü.

Vücudunu yukarı kaldırarak kendini yakaladı ama bu gecikme Indigo'ya arayı kapatması için zaman kazandırmıştı ve spor salonundan hem hız hem de güç gerektiren yeraltı tüplerine doğru ilerlerken bir kez daha yan yana hareket ediyorlardı. Riaz önce çıktı ama Indigo onun peşindeydi ve Riaz daha hızlı koşan taraftı. Onları başlangıç noktasına geri getiren kıvrımlı koşunun son bölümünde Indigo onu uçarak geçti.

Gülerek, bitiş çizgisinin hemen üzerinde oturur pozisyona yığıldı. "Sanırım çok fazla baget yedim." Riaz'a bir parmak salladı.

Riaz, göğsü kabarmış, elleri dizlerinin üzerinde, sırıttı. "Bunu seninle son yaptığımdan beri daha da hızlanmışsın."

İkisi arasındaki ortak geçmişin ifade edilmesine gerek yoktu; bu kadar rahat anlaşıldığı için daha da acı vericiydi.

Andrew, Riaz'ın elini uzatışını, Indigo'nun elini tutuşunu ve teğmen arkadaşının onu ayağa kaldırışını izledi. Tereddüt etmediler, baskınlık konusunda endişelenmediler - çünkü eşit olduklarını biliyorlardı, bu konuda rahattılar.

Bir bakıma Indigo, Andrew söz konusu olduğunda asla rahat edemeyebilirdi.

Herkes Riaz ve Indigo'yu alkışlayıp tebrik ederken - parkuru inanılmaz derecede hızlı koşmuşlardı - Andrew geri çekildi, gözleri Indigo'nun parlayan yüzündeydi. Yanağındaki çamur, saçlarını karıştıran ve giysilerine bulaşan kir ne olursa olsun, harika görünüyordu. Büyüleyiciydi. Ve onun yüzüne bu ifadeyi veren Andrew değildi.

Tam o anda döndü ve gözleri onunkilerle kilitlendi.

Öfke ve acının öfkeli karışımı onu kör etmekle tehdit ediyordu ama kendini ilerlemeye zorladı, "Bu iyi bir koşuydu," derken sesini eşit tutmaya çalıştı, yorumunu her ikisine de yöneltti.

Riaz sırttı ve sonraki sözleri iyi huyluydu. "Beni yerin dibine soktu."

"Bir dahaki sefere Judd'la yapmalısın," dedi Indigo, Andrew'dan uzaklaşırken kaşlarının arasında küçük bir çatıklık vardı. "Hızıyla garip şeyler yapabiliyor ve tırmanışta asla kaymıyor."

"Asla mı?"

İndigo başını salladı.

"O zaman onu almak zorunda kalabiliriz." Erkek teğmen saatine bakarak Indigo'nun gözleriyle buluştu. "Açlıktan ölüyorum. Duş aldıktan sonra birlikte yemek yemek ister misin?"

Zaman dondu. Indigo kısa bir an için Andrew'a baktı ve Riaz'a dönmeden önce onun kararını gözlerinde gördü. "Evet, kulağa hoş geliyor."

BÖLÜM 20

Indigo Riaz'ın teklifini kabul sonra **başını kaldırıp** Drew'un öfkeli bakışlarıyla karşılaşmayı bekledi ama Drew gitmiş, onu ve Riaz'ı parkurda koşarken görmeye gelen sürü arkadaşlarının arasında eriyip gitmişti. Midesi sanki taşlarla doluymuş gibi ağırlaştı - yine de kendine doğru kararı verdiğini söyledi.

Drew'la aralarında alevlenen şey her neyse, uzun sürmeyecekti ve dahası, bu süreçte ikisine de zarar verecekti. Bir yere varma ihtimali bir ilişkiye odaklanmak için bu ilişkinin önünü kesmek daha iyiydi. Kendini yine Drew'u ararken bulması dışında, kurdu bir o yana bir bu yana volta atıyordu.

Ondan hiçbir iz yoktu.

O anda, onun kapısının altından başka bir not daha atmayacağını biliyordu. Çünkü Andrew Liam Kincaid çekici olabilir, kolaylıkla gülebilir ve gülümseyen bir neşeyle alay edebilirdi ama aynı zamanda baskın bir erkekti. Çok gururluydu.

Bu gurur, kız açıkça başka bir seçim yapmışken ona tekrar yaklaşmasına izin vermezdi.

Artık fosil hediyeleri ya da tatlı rüşvetleri, pusuya düşüren öpücükler, meydan okumalar, Drew olmayacaktı. İçindeki taşlar buz kütlelerine dönüşürken, Drew'un kaybolan kokusunu takip etmek niyetiyle sığınağa doğru bir adım attı.

"Bu harikaydı!" Bir sürü arkadaşı sırtına vurdu. "Hızlı olduğunu ama bu bambaşka bir şeydi."

Etrafında herkes varken zarif bir çıkış yapmasının imkânı yoktu ve Drew'a yetişirse ona ne diyeceğini bilmiyordu. Çünkü verdiği karar doğrudu. Doğrudu.

Riaz ve Indigo'nun akşam yemeği için yola çıkmalarını **izleyen** Andrew, omzuna hafif bir sırt çantası asıp Hawke'ın ofisine doğru yürüdü. Alfa'sı bölge üzerinde bir şeyi işaretliyordu.

harita taş duvarlardan birine asılmıştı. "Drew," dedi omzunun üzerinden delici bir bakış fırlatarak, "nedir bu?"

"Bu gece ve yarın izin istiyorum." Kelimeler, boğazını hâlâ sıkı sıkıya tutan şiddetli duyguların arasından zorlukla çıkmıştı.

Hawke kaşlarını çattı. "Eli ve Yuki'nin Sakura'yı yarın Disneyland'e götürmesiyle zaten birkaç kişi eksilmiş olacağız. Sing-Liu ve D'Arn birkaç günlüğüne ailesini ziyaret etmek için bir saat önce yola çıktı."

"Bir gece, bir gün," diye tekrarladı Andrew. Kendine güvenerek söyleyebildiği tek şey buydu.

Hawke'ın soluk mavi gözleri onu delip geçti, köşelerinde küçük çizgiler belirdi. "Git," dedi alfası sonunda. "Ve eğer Sürü'ye ihtiyacın olursa, aptallık edip tek başına halletmeye çalışma. Beni ara."

Sürü Bir'di. Sürü aileydi.

Andrew bunu biliyordu ama şu anda yalnız kalmak istiyordu. İndigo'nun onun yerine başka birini seçmiş olması canını acıtıyordu. Ama koşu sırasında yüzündeki o parlayan ifadeyi görmeseydi, koşudan sonra kahkahalarını duymasaydı, bunu omuz silkip ona kur yapmaya, Riaz'a meydan okumaya devam ederdi.

Riaz onu *mutlu* etti.

Gerçekten, gerçekten mutluydu, Andrew ile ilişkisini renklendiren endişe ya da öfkeden yoktu.

Ve bu bilgi kurdunun derisinin içini şiddetle pençelemesine neden olsa da, Andrew onun mutluluğuna zarar verecek bir şey yapmadan önce kendi boğazını keserdi - kızın diğer erkeğe dokunduğunu görürse kaçınılmaz olarak olacağı gibi. Bu yüzden buradan gitmeli, duygularının şiddetini kontrol altına almanın bir yolunu bulmalı, sürünün iz sürücüsü olarak yeteneklerini SnowDancer'ın kanını dökmek için kullanma tehlikesi ortadan kalkana kadar öfkesini dindirmeliydi.

Çoğu insan iz sürücünün aynı zamanda izini sürdüğü haydutları öldürmek üzere eğitildiğini unutmaya meyilliydi. Andrew asla unutmadı. Bu yüzden kendini kontrol edene kadar değişmemişti ve değişmeye de niyeti yoktu; kurdun çok daha ilkel zihniyetine teslim olduğunda neler yapabileceğine güvenmiyordu.

Hawke'ın ofisinden başka bir şey söylemeden ayrıldı ve tünellerde başı eğik, konuşmaya davet etmeyen bir şekilde yürüdü.

Ben'i hesaba katmamıştı.

Beş yaşındaki çocuk köşeden hızla döndü ve bebek yumuşaklığındaki kollarını Andrew'un bacaklarına doladı. "Drew!" Parlayan bir yüz onunkeye doğru kalktı, o koyu, düğme kahverengi gözlerde mutlak bir güven vardı.

Andrew bu sevinci, Indy'yi kalbinden söküp atamayacağı kadar bastıramazdı. "Bay Ben." Eğilerek tatlı huylu çocuğu kaldırdı ve baş aşağı çevirdi.

Ben'in sevinçli kahkahası yanlarından geçen sürü arkadaşlarının dikkatini çekti ve yüzlerinde gülümsemeler belirdi. Andrew da gülümsedi ama kalbi bunu gerçekleştiremeyecek kadar yaralıydı. Ben'i sağ tarafına çevirerek koluna oturttu, gözleri Ben'in yumuşak polar pijamasındaydı. "Yatma vaktinden kaçtın mı?" Ben'in evine doğru ilerlemeye başladı.

Başını salladı, bir kolunu arkadaşça boynuna doladı. "Beni geri götürüyorsun."

"Evet."

Bir iç çekti, sonra başını Andrew'un boynunun kıvrımına yasladı ve evinin açık kapısına ulaşana kadar sabırla oturdu. "Tak, tak," dedi Andrew. "İade etmem gereken bir kaçığım var."

Ben'in annesi başını sallayarak dışarı çıktı. "Kaypak küçük maymun. Senin yatakta olduğunu sanıyordum." Ben'i kucağına alarak Andrew'a oğlununki kadar parlak ve açık bir gülümseme gönderdi. "Küçük adamımı geri getirdiğin için teşekkürler."

Andrew başını salladı ve gitmek üzereydi ki Ben, "Bekle! Drew'a bir şey vermek istiyorum," dedi. Annesinin kollarından sıyrılarak apartmanın arka tarafına doğru koştu.

Annesi bir şey söyleyecekti ki oturma odasının bir yerinden bir ağlama sesi geldi. "Oh, bu bebek," dedi annesi. "Gidip onu alsam iyi olacak."

O bunu yaparken Andrew kapı aralığında durdu. "Ben'in onunla arası nasıl?"

"Onunla saatlerce oynuyor." Omzunun üzerinden bakarken Ava'nın yanakları annelik gururuyla çukurlaştı. "Benny'm ne kadar sabırlı, inanamazsınız."

Ben o anda odasından dışarı fırladı ve küçük bacaklarının onu götürebildiği kadar hızlı koşmaya başladı. Andrew onun önünde çömeldiğinde, çocuk

küçük bir nesne uzattı. Mavi bir tulum giymiş, inanılmaz kaslara sahip bir adamın aksiyon figürüydü. "Teşekkürler."

"Onunla oynadığımda beni mutlu ediyor." Ben bebek yumuşaklığındaki avucuyla yanağına dokundu. "Üzülme, Drew."

Andrew o parlayan gözlere baktı ve Ben'in nasıl biri olacağını merak etti. Bu adam her kimse, Andrew tüm sürünün onunla gurur duyacağını hissediyordu. "Öyle mi? Tamam."

Güneş ışığı dolu bir gülümseme.

"Hadi Benny," diye seslendi Ava. "Seni yatağına götürelim, tatlı oğlum."

El sallayarak oradan ayrılan Andrew, küçük aksiyon figürünü çantasının yan cebine koydu. Ben görmüştü. Hawke görmüştü. Andrew başka kimsenin görmesini istemiyordu. Bu yüzden dışarı çıkıp Indigo'nun başka bir adamın kolunda geri döneceği bu inden uzaklaşırken bir daha durdurulmadığından emin oldu. Olabileceklerin geri kalanını, kurdun eziyet dolu öfkesini serbest bırakmadan düşünemiyordu.

Indigo, Riaz'ın **karşısında**, genellikle haftalar öncesinden rezervasyon yaptırmanız gereken bir çatı restoranının açık verandasında **oturuyordu**, şehrin ışıltılı ışıkları aşağıda parıldayan ipler halinde yayılıyordu. Ve ötesinde, körfezin karanlık kucağı. Büyüleyici manzaraydı ve karşısındaki adam inkar edilemez derecede yakışıklıydı, ama odaklanamıyordu, tüm vücudu savaşa hazırmış gibi gergindi. Kurdu ise tedirgindi, yerinde duramıyordu.

Riaz onun karşısında kıpırdandı. "Ne olmuş yani?"

Gülümsemek, her şey olması gerektiği gibiymiş gibi davranmak için çaba sarf etti. "Etkilendim," dedi bakışlarını manzaradan ona çevirerek. "Nasıl bu kadar hızlı rezervasyon yaptırdın?"

"Bir iyilik istedim. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem." Duygularını harekete geçirmesi gereken yavaş bir gülümseme. "Ne kadar medeni olduğumu fark ettin mi?"

Bu, Riaz'ın vahşi bir genç erkek olduğu ve onun da baskın bir dişi olarak kendini bulmaya çalıştığı geçmişlerine bir göndermeydi. "Neredeyse seni tanıyamayacaktım." Şarap kadehini eğdi

Bir yanı onun eski vahşı çocukluğunu özlese de, bir selamla ona doğru yöneldi. Bugünlerde neredeyse fazla olundu.

Riaz'ın gülümsemesi onun yorumuyla derinleşti ama gülümsemenin ardında gizli bir şey, kendi kafa karışıklığının keskin bir yankısını sezdiğini düşündü. Yine de konuştuğunda sesi sabitti. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Sen yap."

Riaz bir kaşını kaldırdı. "Seni ne kadar iyi tanıdığımı mı test ediyorsun?"

"Belki." Mükemmel şaraptan bir yudum aldı ve kadehinin üstünden onu izledi.

Muhteşem koyu altın rengi gözler, dünyayı görmüş ve ne istediğini çok iyi bilen bir adamın gözleri. Ama Avrupa'dan döndüğünden beri bu gözler gülmekten çok kapalı ve içe dönüktü ve onu gerçekten neşeli gördüğü tek zaman koşu yaptıkları zamandı. Gençken bile, çok heyecanlıydı.

Kendi kendine, bunun önemli olmadığını söyledi. Oyun erkekler ve çocuklar içindi. Riaz hayatının baharında güçlü bir erkekti. Doğasının her iki tarafı da onu kabul edilebilir bulmuştu ... ancak, diye düşündü kurt hüznü, biraz daha oyunbazlık iyi olurdu. Ne de olsa o da bir kurttu. Oyun onların hayatının bir parçasıydı. Kendisini cezbeden bir dişiyle oynamak *istemesi* gerekmez miydi?

O dinlerken, adam siparişlerini verdi. Her şey mükemmeldi. Ta ki, "Tatlı yok. Onun yerine kahve içeceğiz."

Kurdu kokladı. *Tatlı yok mu?* Drew asla böyle bir hata yapmazdı.

Bu düşünceyi ortaya çıkar çıkmaz yakaladı ve daha kök kıstırdı. Drew sadece çok genç değildi; ne düşünürse düşünsün, onun kurdunu idare edebilecek kadar baskın değildi. Ve daha önce de yakından gördüğü gibi, böylesine dengesiz bir ilişki yürüyemezdi; duygusal yıkım ikisini de mahveder, geriye kalan dostluğu da yok ederdi. Hatta öyle bir zaman gelebilirdi ki, ona zar zor gizlediği bir nefretle bakabilirdi.

Bu düşüncelerin uyandırdığı acı verici görüntüleri bir kenara iterek, dikkatini bilinçli bir şekilde Riaz'a yöneltti. "Bana uzaktayken neler yaptığından biraz daha bahset."

Diğer teğmen konuşmaya başladı, sesi alçak, derin ve karamel gibi pürüzsüzdü. O konuşurken, kadın kendini gerçekten ona bakmaya bıraktı. Teni mumların ışığında yanık bir kahverengiyle parlıyor, siyaha yakın saçları kumral vurgularla ışıltıyordu. Üç masa ötedeki göz alıcı sarışın, Indigo'nun izlemediğini düşündüğü anlarda onu süzüyor, bir masa sağdaki iki muhteşem siyah kadın ise hayranlıklarını gizlemeye bile çalışmıyordu.

İndigo'nun bakışlarıyla karşılaşınca ona gizli bir başparmak işareti yaptılar. Indigo dostça takdire gülümseyerek karşılık verdi ve odağını Riaz'ın güçlü çene çizgisine, bir zamanlar kendi üzerinde hissettiği o güzel biçimli dudaklara geri döndürdü. Sevgili olarak iyidiler, çok iyidiler. Ama en iyi arkadaşlar olarak ayrılmışlardı. Kırık kalpler yoktu. Parçalanmış ruhlar yok.

Bu, kurdunun düşüncelerinde durup düşünmesini sağladı. Değişken kurtlar ömür boyu çiftleşirdi.

Anne ve babasının ilişkisi Indigo'ya mantıklı gelmeyebilirdi ama birbirlerini tüm sevdiklerine dair en ufak bir şüphesi yoktu. Dahası, sanki biri olmadan diğeri de olmayacakmış gibi, ayrı bir bütünün iki parçası gibi birbirlerine uyuyorlardı.

Tüm doğru kutucukları işaretleyen, iyi bir partner olabilecek ama asla onun kalp atışı olamayacak bu inanılmaz adamın karşısında otururken bunu istediğini fark etti. Acıyı ve coşkuyu istiyordu, erkeği kadına en içgüdüsel şekilde bağlayan bağın vahşiliğini arzuluyordu. Böyle bir ilişkiye eşlik edecek savunmasızlık fikrinden korkuyordu ama bu, ruhundaki açlığı bastırmaya yetmiyordu.

"Hey."

Gözlerini kırptırdığında Riaz'ın kendisini rahatsız edici bir dikkatle izlediğini gördü. "Özür dilerim," dedi yanakları soğuk bir sıcaklıkla yanarken. "Bir an için aklım başka yerlere kaydı."

Riaz onun paçayı kurtarmasına izin vermedi. "Birbirimizi oyun oynamayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz, İndigo." Şarap kadehini kaldırarak altın rengi sıvıdan bir yudum aldı. "Bunun işe yaramayacağını biliyoruz ama işe yarayacakmış gibi davranmaya çalışıyoruz çünkü bu daha kolay, daha güvenli."

Sözlerindeki acı yankısını duyunca, boştaki eline dokunmak için uzandı - ne olursa olsun, o onun arkadaşıydı. O Pack'ti. "Kim?"

"."

İndigo'nun eli onunkini sıktı. "Onu buldun mu?"

"Çok geç." Gözleri titreyen mum ışığında kehribar rengi parıldarken, içinden bir şeyler koptu. "O başka bir adamın karısı, iyi bir adamın." Bu sözlerde ham bir acı vardı. "Ona dokunmamak, sadece onu almamak, yaptığım en zor şeydi - ama aldattığı için kendinden nefret ederdi."

Demek çekip gitmişti, diye düşündü Indigo, ama bunu yapmanın onu yaraladığı açıktı. "Üzgünüm Riaz." Eşinin başka birine ait olduğunu bilerek yaşadığı kâbusu hayal bile edemiyordu. Yırtıcı erkek şekil değiştirenler inanılmayacak kadar sahipleniciydi; başka bir adamın eşine dokunma, onunla bir hayat kurma hakkına sahip olduğunu bilmek işkence olmalıydı.

"Seninle oyun oynamıyordum Indigo," dedi, elini parmakları iç içe geçecek şekilde çevirdi, sesi . "Düşündüm ki-"

"Biliyorum," diye sözünü kesti içindeki tüm nezaketle. Acı çekiyordu ve kırılmıştı, Pack'e ihtiyacı vardı ve da arkadaşı olarak sevdiği biriydi. Ona dönmek, bir tür umut bulmaya çalışmak içgüdüsel bir davranış olurdu. "Aramızda özür dilemeye gerek yok."

"Sen olsaydın çok daha kolay olurdu." Küçük bir gülümseme verdi, gözlerindeki acı kontrol yumruğuyla örtülmüştü. "Aradığın kişi Drew, değil mi?"

Kadın elini geri çekmeye çalıştı ama adam elini tuttu. "Evet," diye itiraf etti. "Bana hissettirdikleri kafamı karıştırıyor, kurdumu şaşırtıyor." Neşe ve sevinç . . . ve mutlak, mutlak dehşet. Çünkü ya haklıysa? Ya Drew'la birlikte olmak sonunda ikisini de yavaş yavaş yok edecek aşındırıcı bir acı anlamına geliyorsa?

Riaz öne doğru eğildi ve parmaklarını ağzına götürerek parmak eklemlerini şefkatle okşadı. "Ne söyleyeceğimi biliyorsun." Bakışlarında şiddetli bir istek, kalbine şarkı söyleyen kadına sahip olmak için her şeyini verebileceğini söyleyen bir açlık gördü. Indigo, kendi kargaşasından doğan bir içgörüyle, onun için oynayabileceği kadın diye düşündü.

"Beni eve götür Riaz." Kendisini bu şekilde hissettirmemesi gereken bir kurtla boğuşmak için can atmıyormuş gibi davranmanın bir faydası yoktu. Ama o hissettirmişti. Ve yeterince uzun süre korkaklık etmişti.

Kaderi olabilecek şeyle yüz yüze gelmenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM 21

Indigo topuklu ayakkabılarını **tekmeledi**, elbisesinden sıyrıldı ve yüzündeki makyajı yıkadı. Saçlarını süslü düğümünden çıkarıp her zamanki at kuyruğu haline getirdikten sonra kot pantolonunu giydi, üzerine şık bir siyah balıkçı yaka geçirdi ve ayaklarını botlarının içine soktu ... sonra derin bir nefes aldı.

Kanı damarlarında düzensiz bir şekilde pompalanırken midesinde kelebekler bir oraya bir buraya uçuşuyordu. Ellerini yüzüne götürerek ovuşturdu. Cildi önce sıcak, sonra soğuk bir şekilde kızardı ve bu döngü tekrarlandı. "Oyalanmayı bırak," diye emretti kendine ve kapıyı kırarak açtı.

Koridorlar sessizdi, çalışma odasının çoğu gece için yatmıştı. Sadece gece vardiyasındakiler ayaktaydı ve yanından geçerken ona el salladılar. O da el sallayarak yoluna devam etti. Drew'un odası geçidin sonuna yakındı ve kapıyı çalmak için elini kaldırdığı sırada yandaki asker başını uzattı. "Hey, İndigo. aldım sandım. Drew'u mu arıyorsun?"

Başını salladı.

"Birkaç saat önce ayrıldı," dedi diğer erkek ona. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Sırt çantası vardı," diye cevap verdi. "Gezilerinden birine çıktığını düşündüm."

Midesi bulandı. Gitmiş miydi? Sonunda pes edip gitmiş miydi? Öfkesi kabarıken bile kurdu sessizleşti, emin değildi. Oyun böyle , erkek *gitmezdi* . , boğuştu ve dövüştü. *Ama kız onun yerine* başka birini seçmişti. Yırtıcı bir Dönüşen erkeğinin zırhındaki tek hassas nokta olan gururunu testereyle de kesebilirdi. "Teşekkürler."

Diğer asker başını sallayarak içeri girdi. Indigo kendini koridorda yürümeye ve sürüdeki tek baskınlar tarafından kullanılan odalardan uzaklaşmaya zorladı. Hawke'ın ofisine doğru gittiğini fark etmemişti bile, ta ki oraya varıp boş bulana kadar.

Hayal kırıklığı içinde çalkalandı ama geri döndü ve eğitim odalarına doğru ilerledi. Alfaları geceleri çok az uyurdu, çocukluğundan beri peşini bırakmayan şeyler ve belki de şu anda biraz cinsel hayal kırıklığı vardı.

Adamı ağırlık odasında buldu; adam bir bankta oturmuş serbest ağırlıklarla kol kıvrırma hareketleri yapıyor, bir yandan da duvardaki şeffaf bir iletişim ekranında borsa raporlarına benzeyen şeyleri okuyordu.

Raporlara sırtını dönerek, "İşte kas gücü var, beyin yok imajınız gidiyor," dedi.

Homurdanarak kullandığı ağırlığı yere bıraktı. "Kimseye söyleme. Bu benim gizli silahım."

Adam başka bir makinenin üzerinde asılı duran havluyu başıyla işaret edince ona bir havlu uzattı. Adamın yüzünü silip havluyu yere bırakmasını bekledikten sonra karşıdaki banka oturdu. Bu sayede adamın çıplak göğsünü rahatça görebiliyordu ve evet, terden parıldayan ve hafifçe gümüş-altın rengine çalan göğsü çok güzel bir manzaraydı, öyle bir manzaraydı ki çoğu kadının ağzının suyu akar ve adam homurdanıp kontrolü ele alana kadar onu okşamak için yalvarırdı.

"Ah," diye mırıldandı Hawke ama kurdun kahkahası bakışlarından okunuyordu. "Burada tüm ihtişamımla oturuyorum ve o beni başka bir adamla kıyaslıyor."

İndigo nefesini üfleyerek bankta arkasına yaslandı ve tavana dikti. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"İyileşmenin ilk adımı bunu kabul etmektir."

Bu özlü ifade için ona sol elinin orta parmağını gösterdi. "Ben inatçı bir aptal mıyım?" Savunmasını aşma tehdidinde bulunan tek erkeği uzaklaştırmış olabileceği gerçeğinin kanıtladığı gibi... kendini koruma paniğiyle saldıracak kadar savunmasız neden olan.

"Kararlılığınız sizi iyi bir teğmen yapan şeyin bir parçası." Tekrar oturduğunda, adam tekrar bukleler yapmaya başlarken ona baktı, Üst kolundaki kaslar her türlü ilginç şekilde bükülüyor ve esniyordu. Güzel bir göz zevkiydi ama yine de ısırmak istemedi. "Baskın kadın, eşit derecede baskın ya da daha baskın erkek, denklem bu. Her zaman böyle olur."

Karşıdaki ekrandan gelen renk titreşimleriyle parıldayan buz mavisi gözler onunkilerle buluştu. " her zaman böyle yürümediğini zaten biliyorsun, öyleyse neden aynı tartışmayı tekrarlayarak zaman kaybediyorsun? Git Drew'u bul ve bu işi çöz."

"Her şeyi bilme alışkanlığınız çok can sıkıcı."

"İyi ki senden büyüğüm ve beni eşek sudan gelinceye kadar dövemezsin." Ağırılığı bir rafa yerleştirdikten sonra ayağa kalktı ve bir egzersiz minderine geçti. Sırt üstü yatarak, "Ayaklarımın üzerinde dur," dedi.

"Bot giyiyorum." Nefes alış verişinde en ufak bir değişiklik olmadan mekik üstüne mekik çeken adamın yanına gitti ve avuç içleriyle kalkık dizlerine bastırdı. "Adria'yı biliyorsun."

Hawke dudağını büktü. "Akıllı bir kadına göre inanılmaz derecede kalın kafalısın." Kadın ters ters bakınca, kendini açıklamaya tenezzül etti. "Sen Adria değilsin, Indigo."

Hayır, diye düşündü, öyle değildi. Martin'in Adria'ya davrandığı gibi bir erkeğin ona davranmasına asla izin vermemişti. Drew, aksine . Hayır, o Martin değildi.

"Neden hâlâ düşünüyorsun?" Hawke, onlar konuşurken egzersiz yapmaya devam ettiği için karın kasları çatırdayarak sordu. "Bunu Drew ile yüz yüze halletmen gerekiyor."

"Kahretsin, Hawke. Sanırım her şeyi berbat ettim." Birbirlerine takılmak, birbirleriyle kavga etmek, bunların hepsi iyiydi. Ama denkleme üçüncü bir oyuncuyu dahil ettiğinde çizgiyi aşmıştı - aynı kendini koruma paniğiyle yapmıştı ama aralarındaki dengeyi mide bulandırıcı bir şekilde değiştirmişti.

"Evet, sanırım sen de öyle." Acımasızca dürüst sözler. "Ama sadece üç saatlik bir var, yani şimdi gidersen onu yakalayabilirsin."

Mekik çekmeyi bırakıp ürkütücü gözlerle onu izleyen adamın yüzüne baktı. "Beni karşılayacak mı?"

"Hayır." Kadın dizlerini bıraktığında ayağa kalkarak kumandayı eline aldı ve kanalı borsa haberlerinden günün spor haberlerine çevirdi. "Ama sen pes edecek bir tip değilsin. Tabii ki," diye ekledi kadın gitmek için dönerken, "bu da senin en büyük zayıflığın."

Indigo inden çıkıp serin gece havasına adımını atarken sırtındaki çantanın kayışlarını **test etti**. Kurt formunda koşabilir, karnını doyurmak için avlanabilirdi ama Drew'a ulaştığında zaten duygusal olarak fazlasıyla açıkta olacaktı. Bunun üzerine bir de çıplak olmanın bir faydası yoktu.

Hawke'ın Drew'un hangi yöne gittiğine dair hiçbir fikri yoktu ve yağmurla karışık rüzgâr koku izlerini berbat etmişti, bu yüzden bunu zor yoldan, iz sürme becerilerini kullanarak yapması . Rüzgâr dönüp yaprakları neşeyle savurarak Drew'un geçişine dair her türlü izi silmeye karar vermeseydi bu daha kolay olurdu.

Onun boyunda ve kilosunda bir erkeğin bu yoldan geçtiğini gösterebilecek daha ince kanıtları kontrol etmek için eğildiği sırada solunda bir şey hışırdadı. Başını kaldırdığında, o kadar derin düşüncelere dalmış olduğunu ve yan tarafını korumasız bıraktığını fark etti. Elbette burası SnowDancer topraklarıydı ve dışarı çıkan adam da teğmen arkadaşıydı ama yine de ... "Karanlıkta gizlenerek ne yapıyorsun?"

Judd gelip onun yanına çömeldi. "Bu doğal bir yetenek." Tamamen siyah giyinmişti, tam bir suikastçıydı. Eski kariyerini bırakmıştı ama Psy'larla ve özellikle de en tehlikeli Psy isyancısı olan Hayalet'le ilişkisinin devam ettiğini biliyordu.

"Ölümcül dostunu görmeye mi gidiyorsun?"

Judd başını salladı, koyu kahverengi saçları karanlıkta simsiyah parlıyordu. "Buraya sohbet etmeye gelmedim, bir saat içinde bir toplantım var." Buluşacağı kişilerin bekleme ihtimalinin düşük olduğu gerçeği dile getirilmemişti. "Drew şu yöne gitti." Doğruca önünü ve yukarıyı işaret etti. "Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için onu bir süre takip ettim. Son gördüğümde Yılan Geçidi'ndeydi."

Judd ayağa kalkarken Indigo da ayağa kalktı. "Teşekkürler." Bir kayışı biraz rahatsız edici bir şekilde çekiştirdi. "Neden?"

Judd karanlığın içinde kayboldu. "Çünkü bir zamanlar ben de sendim."

Topuklarının üzerinde kayarak Yılan Geçidi'ne doğru yürümeye başladığında Judd'ın sözleri kafatasında yankılanıyordu. Diğer teğmen Psy, sürüye ilk katıldığında buz gibi bir piçti, Sierra Nevada'daki kaya yüzleri kadar duygusuz ve sertti.

O bir Dönüşen'di. Dokunma onun yaşam kaynağıydı ve sürüye sayısız iplikle bağlıydı. Aralarında hiçbir benzerlik yoktu.

...

Kötü bir düşüşten sonra ağlamak ve ailesine endişelenecek başka bir şey vermek istemediği için gözyaşlarını tuttuğu bir anının titreşimi. Bu bir içgüdüydü - Evie'ye bakmak için tüm enerjilerine ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Kız kardeşini Indigo'nun sevdiği gibi sevmek, bu seçim ve sonrasında gelenler pişmanlık duyduğu şeyler değildi; bağımsızlığı ve gücü gurur duyduğu özellikleriydi.

Çelik olmakta, güçlü olmakta yanlış bir şey yoktu. Erkeklerden beklenen buydu. Sırf kadın olduğu için... Ama tam kendini toparlamaya başlamıştı ki, bu anılar ve düşünceler silsilesini başlatan sözleri kimin söylediğini hatırladı.

Buz olmayı, çelik olmayı bilen biri varsa o da Judd'dı. Ayağı bükülmüş bir köke takıldı ve neredeyse uçuyordu.

"Kahretsin." Kendini dengeleyerek odağını sıkıca şimdiki zamana geri çekti. Geçmiş ve geçmişin onu nasıl şekillendirdiği daha sonra konuşulabilirdi. Çok daha sonra.

Yola çıktıktan dört saat sonra, hafif kar parçalarının serpiştirildiği engebeli bir alanda, Drew'un kokusunun ilk ipucunu yakaladı. İçgüdüğü daha hızlı hareket etmek, ona bir an önce yetişmekti ama kendini yavaşlamaya, ona ulaştığında ne söyleyeceğini düşünmeye zorladı.

Bir boşluk.

"Harika. Tek kelimeyle harika Indigo," diye mırıldandı nefesinin altında, birkaç saat önce bir kaynaktan doldurduğu su şişesinin vidasını açtı ve duraksamadan yarısını yuttu. Susuzluğu giderilmişti ama aklı daha fazla gelmiyordu, çantasının kenarındaki yerine geri koydu ve sivri patikayı tırmanmaya başladı. Aslında bu bir patika değildi, daha çok bir

Zamanla katılaşan ve sürünün kurt formundayken merdiven olarak kullandığı kaya kaydıracağı.

Bir insan bedeninde bu kadar kolay değildi. Elleri keskin kenarlara biraz çarptı ve dizlerine birkaç kez vurdu ama yokuşu tırmanırken bu küçük acıların farkına bile varmadı. Çünkü Drew durmuştu - güneş yükseldiğinde doğrudan güneş ışığını yakalayabilecek, kardan arınmış küçük bir plato, gerçi onun ötesindeki alan, kolları bulutlara uzanan ağaçlarla sıktı.

Taşınabilir bir laz ateşi kurmuş ve uyku tulumunu nemin içeri sızmasını önleyecek bir örtünün üzerine açmıştı. Çoğu insan için hâlâ çok soğuk olabilirdi -muhtemelen pek çok şekil değiştiren için de. Ama Drew'un bedenini kendi bedeninde hissetmişti ve onun kor gibi yandığını biliyordu. Derin bir nefes alarak kamp alanına doğru ilerledi.

stnde gece kristal gibi bir karanlıktı, yıldızlar elmas parçaları kadar parlaktı; altında ise sadece sessizlik vardı. Yarı yolda, Drew'un ateşin çok uzağında olmayan bir ağaca yaslanmış çantasını gördü ama bulmaya geldiği adamdan hiçbir iz yoktu. Ancak platoya varmak üzereyken uzaktan gelen su şırıltısını duydu. Ceketıyla birlikte kendi çantasını da çıkarıp Drew'un­kinin yanına bıraktı ve bir dereye bu sesi takip etti.

Yağmurlar ve erimiş karlarla kaba­ran su, kayalara çarparak uzun süre geçmesiyle oluşan doğal bir havuza düştü ve sonunda burada durgunlaştı. Havuz, düşen suyun köpüğünün ötesinde simsiyahtı ama yıldız ışığından bir şeye ihtiyacı yoktu; gözleri hiç şaşmadan karanlık yüzeyi yaran adamın kaslı vücuduna gitti.

abucak havuzun kenarına indiğinde, Drew'un giysilerini bıraktığı kayayı gördü. Soğuk havaya rağmen ter kendi giysilerini de ıslatmıştı ve suya özlemle baktı. Drew henüz onu fark etmemişti ve fark ettiğinde bunun hoş bir şey olmayacağını biliyordu. "Canı cehenneme," diye mırıldandı ve botlarını çıkarmak için uzandı.

Balıkçı yaka kazağını çıkarıp yığının geri kalanının üzerine atmıştı ki Drew'un kafası sudan fırladı. Gözleri buluştu ve sanki evrenin kendisi nefesini tutmuş gibi hissetti.

BÖLÜM 22

Andrew, Indigo'nun kokusu her yanını sarmasa, hava akımları acımasız ve kaprisli olmasa halüsinasyon gördüğünü **düşünebilirdi**. Orada öyle gururlu ve öyle güzel duruyordu ki - o kadar güzeldi ki - suyun içinden geçip onu aşağı çekmemek için tüm gücüyle savaşmak zorunda kaldı, böylece ellerini göğüslerinin üzerinde kaydırabilir, ağzını kendi ağzıyla talep edebilirdi.

Onun bakışlarını tutmaya devam ederek uzandı ve saçlarını at kuyruğundan kurtardı. Koyu renk kütle sırtından aşağı, omuzlarına doğru dalgalandı. Saçlarını savurarak vücudunu şekillendiren sütyenin siyah kıvrımlarını ortaya çıkardı. Bu kadar uzaktan bile bunun dayanıksız, dantelli bir şey olmadığını anlayabiliyordu. Hayır, işlevseldi, onu destekliyordu ... ve nefes kesici bir samimiyetle onu kavıyordu.

Çıplak olduğunda ona sarılmış, hatta çıplak onu öpmüştü. Ama hiçbir an bu kadar yakın hissetmemişti. Adam onu izlerken, vücudu ani ve öfkeli bir uyarılmayla sertleşip içini yakarken, kadın arkasına uzandı ve sütyenini çözdü.

Hayır.

Sessizlikten, karanlıktan başka bir şey olmayacak kadar derine daldı, su soğuk ve tatlı bir sıvı saten okşayışıyla vücudunun üzerinde süzülüyordu. Ancak ciğerleri itiraz ettiğinde sudan çıkarak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve kıyı şeridinin boş olduğunu, Indigo'nun kıyafetlerinin kendisinininkilerin yanında terk edilmiş olduğunu gördü.

Yan tarafına çarpan bir su dalgası ile kızın da kendisiyle birlikte taş havuzda olduğunu anladı; kızın vücudu bir kürklü fokunki kadar zarif ve hızlıydı ve suya dalıp birkaç metre soluna çıktı. Vücudu ıslak bir şekilde parıldarken ona doğru ilerledi, hareketleri yavaş ve kolaydı, sanki onun kaybolmasından korkuyormuş gibi.

Kadının ihtiyatı adamın dişlerini göstermesine neden oldu. "Ben lanet olası bir tavşan değilim." "Hayır, sen sinirli bir erkek kurtsun," diye cevap verdi Indigo, nabızı

Çifte zamanlı çekiçleme. "Temel kural yavaş hareket etmek ve boğazınızı parçalamamaya çalışmaktır."

Orman yaratıkları donup kalırken etraflarındaki ani sessizlikte alçak bir hırıltı titreşti. "Egomun okşanmasına ihtiyacım yok, Indigo. Sen kararını verdin. Olan oldu."

"Drew-"

"Neden buradasın?" Açık sözlüydü, beklediği çekicilikten eser yoktu. "Piliçlerinden birinin başı dertte diye mi endişelendin?"

"İzin vermiyorsun-"

"Gördüğünüz gibi, ben iyiyim. Yani vicdanınız rahat bir şekilde ininize geri dönebilirsiniz."

Suyu yarmış ve onu durduramadan kendini dışarı çekmeye başlamıştı. Sürü arkadaşlarına mahremiyet tanımaya alışkın olduğundan gözlerini kapatacak oldu ama sonra boş verip açık tutmayı düşündü. Muhteşem bir vücudu vardı; akıcı hatları ve esnek kasları vahşi bir güç ve kuvveti gizliyordu.

Kirli giysilerini toplayıp giderken ona bakmadı ama onun kendisini izlediğinin farkında olduğunu biliyordu. Adam ormanda gözden kaybolurken kız bir nefes verdi ve sırt üstü süzülerek mücevherlerle kaplı gökyüzüne baktı. "İyi gitti." Kimse ona cevap vermedi, orman sakinleri bir kez daha işlerine devam ediyordu, hayatını sürdürdüğü kuralların etrafında parçalanmakta olduğu gerçeğiyle ilgilenmiyorlardı.

Havuzda ne kadar kaldığını bilmiyordu ama tüyleri ürpermeye başladığında nihayet kendini dışarı attı.

. kirli kıyafetlerinin olduğu yerde temiz bir tişört ve havlu bulmak için. Kalbi küçük bir umut atışı yaptı. Cildini ısıtmak için olabildiğince hızlı bir şekilde havluya sarındı ve tişörtü üzerine geçirdi.

Toprak sıcaklığı, güneş ışığı ve kahkaha.

Bu Drew'un tişörtüydü. Yüzünü omzuna gömdü ve havluyu saçlarına sarıp kamp alanına geri dönmeden önce onun kokusunu derin derin içine çekti. Drew'un arkasında bıraktığı koku izi onu aşağı inmek için kullandığından daha kolay bir patikaya götürdü ve çok geçmeden laz ateşinin sıcak ışığına ulaştı.

Kadın geldiğinde Drew uyku tulumunun üzerinde sırtüstü yatıyordu, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu, vücudunda solmuş bir kot pantolon vardı ve başka hiçbir şey yoktu. Uyku tulumunu açmak için hiç çaba sarf etmemişti. Hatta kirli kıyafetleri bile toplanmıştı. İpucu bir reklam panosu tabelası kadar açıktı.

Boğazından hırıltılar çıkararak havluyu yırttı ve adamın çantasının üzerine attı. Ardından, öfke ve bu karmaşayı en başta yaratan inatçı iradenin etkisiyle, onun sahte uyku halindeki bedenine doğru yürüdü. Ağırlığını kalçalarına verip kollarını göğsünde kavuşturduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Adam dirseklerinin üzerinde doğrulup "Ne? Riaz yatakta ne yaptığını bilmiyor mu?" dedi boyayı soyacak kadar sert bir sesle.

"Bu bir teklif mi?" Bu tatlı bir soruydu, çünkü kadın, adamın uyarılmışlığının güçlü çıkıntısını kalçalarının arasında kucaklamak için yer değiştirdi. Hissetti ... Karnı gerildi ve burkuldu, teni solundaki ateşle hiçbir ilgisi olmayan ani, kör edici bir sıcaklıkla parıldadı.

Cevap verdiğinde yüzünde saf bir çatıklık vardı. "Lanet olası bubi ödülü olmak istemiyorum, bu yüzden hayır, bu bir teklif değil."

Kollarını açan Indigo, avuç içleri başının iki yanında düz duracak şekilde kendini desteklemek için eğildi. Drew geri çekildi, elleri onun kalçalarına yaklaştı. "Ne yapıyorsun sen?" Sıkılmış dişlerinin arasından gıcırdadı.

O eller, o parmaklar, teninde markalar gibi hissediyor, tişörtün kumaşını yakarak tenine işliyordu. "Bunca yolu neden istismar edilmek için geldiğimi anlamaya çalışıyorum."

Parmakları gerildi. "Evet, neden ?"

"Belki de bunu yapmak istediğim içindir." Kız adamın alt dudağını sertçe ısırıldı. "Ve bunu." Üst dudağını ağzına aldı ve yavaş bir zevkle bıraktı. "Ve bunu da." Parmaklarını adamın nemli saçlarının arasına sokarak, dilini adamın ağzının içine soktu ve küstah bir öpücükle hiçbir şeyi geri çekmedi.

Göğsünde bir hırıltı titreşti ve bu onu ürpertti. "Bu iyi hissettirdi," dedi ve öpüşmeyi keserek nefesini içine çekti. "Çıplak olduğumda tekrar yap."

Elleri aşağı kaydı, sonra çıplak kalçalarını kapatmak için uyluklarına geri döndü. "Ne yapıyorsun, Indigo?"

Ama soruyu ağzıyla geçiştirdi ve bir elini uyku tulumunun yumuşak minderinden kaldırıp onun yanağını okşadı. Adamın tıraşsız çenesinin kirli sakalları avucunu tırmalıyordu ve aynı hissi daha yumuşak, çok daha narin bir tende hissetmek istedi. Kalçaları onun etrafında kenetlendi ve eğer verdiği tepki bir gösterge ise o da bunu hissetti.

Avuladığı teni sıkarak ellerini kadının st uyluklarına doğru kaydırđı, parmaklarını kadının nefesini kesecek kadar hassas i yüzlerinde gezdirdi ... sonra ellerini tekrar eski yerlerine kaydırđı. "Alay et." pşmeyi kesip ona baktı. Ve yüzünü onun boynuna gömmesine neden olan bir şey gördü, bacaklarını onun üzerine uzanana kadar uzattı, elleri hala çıplak bedenindeydi, ereksiyonu kalçasının altında sertleşti, göğsü pürüzlü bir ritimle yükselip alçaldı.

Kendi nefesi de tam olarak düzenli değildi ama dudaklarını yaladı ve konuşmaya çalıştı. "Bu bir oyun değil." Yumuşak, boğuk bir ses ıktı.

Ama Drew bir kurttu, kulakları avcı keskinliğindeydi. Yer değiştirerek, sahiplenici elleriyle onu sırtüstü yatana ve Drew bir dirseğini onun üzerine dayayana kadar yeniden düzenledi. Nemli saçları ellerinden dağılmış, alnına dökülmüş ve onu olduğundan daha da ge göstermişti.

Yine de gözlerinin üzerinde titreyen ateş ışığı farklı bir hikâye anlatıyordu. Orada gölgeler vardı, acının ve kederin, kaybın ve umudun yankıları. Bu kurt yaşamıştı, sürü için savaşmış ve kanını dökmüştü ve sırf ondan dört yıl nde diye bunu değerersizleştirmeye hakkı yoktu. "Oyun yok," dedi tekrar, alnındaki saçları okşamak için elini kaldırmaya cesaret ederek.

"Sonra ne olacak?" diye sordu, dokunuşa izin vererek, bir bacağını kendi bacağının üzerine atarak onu sıkıştırmaya devam etti, ama hâlâ çok soğukkanlıydı, hâlâ bildiği Drew değildi.

Parmaklarını adamın yanağından aşağı, çenesi boyunca gezdirdi ve omzunun sıcak ipeğini okşadı. Kasları dokunuşunun altında esnedike kalçaları sessiz, şehvetli bir tepkiyle sıkıştı. "Denemeye hazırım."

"Bu yeterince iyi değil." Sert sözler, çenesi acımasız bir izgi.

Kurdu bu meydan okuma karşısında hırladı. Drew gözünü kırpmadan ona baktı. "Denemek istiyorum," dedi Drew çıkmazı kırmayı reddedince. "Seni istiyorum. Ama kurdumun benden istediğin kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum."

Hem kadını de kurdu ne kadar çağırırsa çağırsın, kendine eş olarak alacağı kişi için kabul edilebilir parametrelere uymayan bir erkek konusunda kararsız kaldı. "Seni incitmek istemiyorum." Kendisini inciteceğinden, kim olduğu gerçeğini kabul edemeyeceğinden korktuğunu eklemedi. Bu çok büyük bir zafiyete işaret ederdi. Ama söylemesi gereken bir şey vardı. "Tutamayacağım sözler vermek istemiyorum."

Drew elini kaldırarak omzundaki eli tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. Kalbi göğsünün içinde keskin bir şekilde çarptı ve o anda bacağını kaydırmasaydı paniğe kapılabilirdi - kotun uylukları üzerindeki sert okşayışı bir nefes tıslamasına neden oldu. "*Drew.*"

Gülümsemedi ama elini bıraktı ve kendi elini göğüslerinin kıvrımının hemen altındaki kaburgalarının üzerine koydu.

"Kendim için endişelenmeme izin veriyorsun," dedi yüklü sessizliğin içinde. "Ama emin olmalısın Indigo." Kadın cevap vermek için ağzını açtı ama adam bir parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Riaz'la gitmene izin verdim çünkü onun seni mutlu ettiğini düşündüm."

Oh, diye düşündü, adam ses tonunda alışılmadık bir acımasızlıkla devam ederken bile, "Başka bir adamı tercih ettiğine karar verirsen ikinci kez çekip gidecek asalete sahip olmayacağım. Sonuna kadar savaşacağım ve sonuçları umurumda olmayacak. Onu alacağım, gerekirse kanını akıtacağım."

Kurdu zihninin içinde pençelerini esnetti. "Eğer sana karşı karar verirsem," dedi dirseklerinin üzerinde doğrulup bacaklarının arasından kayan kalçasının etkisine karşı karın kaslarını sıkarak, "kendi savaşımı kendim veririm." Ona gelmişti çünkü her şeyi berbat etmişti ama bu her zaman olduğu kişi olmadığı anlamına gelmiyordu. "Bunu benim için yapacak başka bir adama ihtiyacım yok."

"Güzel." Onu öptü.

Sıcak.

Sert.

Enfes.

"Sadece birbirimizi anlayalım diye." Alt dudağına bir ısırık. Bir diğeri, ağırlığını kullanarak onu uyku tulumunun yumuşaklığına bastırırken boynunun ve omzunun kıvrımına.

Onunla dans etmeye fazlasıyla hazırды, parmaklarını saçlarında gezdirdi. Ama adam geri çekildi ve o daha gittiğini anlamadan ondan birkaç adım ötede ayaklarının üzerine çömeldi. Gözleri karanlıkta gece ışıltısıyla parlıyordu. "Kaç."

İçine adrenalin pompalandı. Onun karşısında aynı pozisyona geçerek başını eğdi. "Kendini oynak hissediyor musun?"

O güzel, tuhaf, kurt bakırına dönmüş gözleri onun her kıpırtısını takip ediyordu. "Kaç."

Ensesindeki minik tüyler diken diken oldu ama bu korkunun değil, beklentinin bir işaretiydi. "Beni asla yakalayamayacaksın." Sağa dönmüş gibi yaparken tembel bir alaydı bu... sonra bir şekil değiştirenden başka kimsenin yapamayacağı bir sıçrayışla ateşin üzerinden atladı.

Arkasından hırladığını duydu ama çoktan ormana girmişti ve koku izini bozmak için elinden geleni yapıyordu. Derenin sığ bir kısmından iki kez geçti, geri döndü ve rüzgârın yönünü aşağı çevirmeden önce adımlarını tekrar takip etti. Yanakları renkten renge giriyor, kalbi göğsünde küt küt atıyordu, etrafına bakındı.

Sessizlik.

Çok fazla sessizlik.

Yakındaydı ve orman bunu biliyordu.

Sırıtarak izleri biraz daha karıştırdı, sonra derenin diğer tarafında kendine saklanacak bir yer buldu - kuşların bile yanından geçip gittiği, yenmeyecek kadar küçük kırmızı kış meyveleriyle dolu bir çalının arkasında. Tepeden bakarak, kurdun gece görüşünü kullanarak nehrin diğer tarafını izledi.

Şurada.

Karanlıktan dışarı aktı, insan formunda bir kurttu. Onun derenin etrafındaki alanı kokladığını ve geldiği yöne doğru gözden kaybolduğunu gördü. Ne yapıyordu? Onun bu küçük numaraya kanmayacağını biliyordu - *gerçekten* de onu kaybetmeye çalışmıyordu. Oyun oynuyorlardı. Eğlence kovalamacadaydı.

Ve Drew kurnazdı.

Ne yaptığını anlayınca tam zamanında arkasındaki ağaçların arasından fırladığını görmek için döndü. Göğsü kahkahalarla doldu, çalının diğer tarafına geçmeyi başardı, adam karşısına çömeldi ve kurt gibi bir ses tonuyla "Seni buldum," dedi.

Gözlerini açarak onun ötesine baktı. "Oh, hayır!"

Yapısına işlemiş olan korumacılık duygusuyla, tehdidi kontrol etmek için arkasını döndü ... ve kadın gitmişti, derenin kenarındaki kayaların üzerinden atlayarak diğer tarafa geçmişti, kurdu da bu sırada gülüyordu.

Andrew son zamanlarda hiç bu kadar eğlenmemişti. İndigo havalandığında onun peşinden giden Andrew, onun öne geçmesine izin verdikten sonra etrafında dönerek küçük bir ağacın arkasında pusuya yattı. Andrew'un kokusunu aldı, durdu ama bu bölgeden o kadar çok geçmişlerdi ki Andrew'un gerçekten orada olup olmadığını ya da sadece kokusunun mu kaldığını bilmesine imkân yoktu.

Onun alt dudağını ısırıldığını gördü ve bunu yapmaya karar verdiği anda anladı. Saklandığı yerden geçerken göğsüne yasladı, boynunda onu büyüleyen yeri ısırıldı ve onu serbest bıraktı. Biraz daha oynamak istiyordu.

Anlamıştı.

saf zevk dolu bir sırtış fırlatarak arkasını işaret etti. Adam döndü ve ona bir adım önde başladı. Onu aramaya başlamadan önce neredeyse beş dakika bekledi. Kız bu sefer kaçmıyor, saklanıyordu. Ayaklarının altında uçuşunun titreşimlerini hissedemiyordu ve orman yaratıkları bir kez daha sessizce gevezelik ediyorlardı, gürültü örtüsü sunmada onun gönüllü suç ortaklarıydılar.

İnsan gözüne imkânsız görünecek kadar akıcı olan hızlı bir yarı koşuyla yerde ilerlerken, havada bir parça çelik, bir parça bahar yağmur fırtınası yakaladı ... ve kız "saldırdığında" hazırды. Kız sıçramanın ortasındaiken dönerek onu göğsünde yakaladı, kolları ve saçları birbirine dolanarak onu çam iğneleriyle kaplı toprağa götürmesine izin verdi. Kadın adamın çenesini ısırıldığında adam hırladı ama kadın güldü ve tahriki tekrarladı.

Saçlarını yüzünden iterek, burun buruna gelene kadar onu aşağı çekti, kurtları birbirlerinin gözlerine bakıyordu. Adam ona dişlerini gösterdiğinde, o da ona karşılık verdi. Gülümsemesi yüzünü sonsuza dek buruşturacakmış gibi hissedene kadar yayıldı. Öpüşmeleri de kovalamacaları kadar vahşi, oyunları kadar eğlenceliydi.

Kollarını adama doladı ve adam onu kucaklayarak ayağa kalktığı anda itiraz etmedi, çam iğneleri kalın bir yatak sağlasa da bunu soğuk toprakta yapmak istemiyordu. Cesur ve utanmaz bir şekilde, ne istediğini ve hangi adamla istediğini bilen bir kadının tutkusuyla adamın ağzını aldı. Mantıklı bir düşünceye sahip olmak imkânsız hale geliyordu ama adam öpücüğü kesip onu ateşin yanında ayağa kaldırdı. "Bekle."

Kollarını başının üzerine uzatarak, uyku tulumunu açıp fermuarını çekerken ve kendi tulumunun üzerine sererken, vücudunun vaat ettikleriyle ona sataştı. İşte, diye düşündü, bu onun sırtında daha yumuşak olur. Adam işini bitirdiğinde bile, atılmış havluyu ayaklarının altını temizlemek için kullanmış olan kız, tulumun üzerine çömelmek için zıpladı. Şakacı ruh hali hâlâ belirgindi, "Çok fazla kıyafet giyiyorsun," dedi ve fermuarının üstündeki düğmeye uzandı.

BÖLÜM 23

Onu **durdurmadı**, ancak parmaklarının ağrıyan sikine bu kadar yakın olması ve dokunması işkence gibiydi. Düğmesi çözüldü, onu öne doğru çekti, itti. Adam geriye doğru uyku tulumlarının üzerine yayıldı, kadın dizlerinin arasına geldiğinde ona yer açmak için bacaklarını açtı. Ama fermuarını indirmede.

Hayır, başını eğdi ve -yakıcı göz temasını sürdürerek- dudaklarını adamın kasıklarının tam üstüne, ereksiyonunun zonklayan kalınlığının bir santimetre üstüne bastırdı. İnleyerek elini kızın saçlarında sıktı ve onu yukarı çekti. Kadın, adama kemiklerini sızlatan bir öpücük vermek için geldi.

"Fazla giyinen tek kişi ben değilim," dedi dudaklarına karşı. "Ne kadar da ." Gülümsemesi saf, şehvetli bir cazibeyle doluydu uzanıp ona verdiği tişörtü - onu kokusuyla kaplayan tişörtü - başının üstünden çekerken.

Ağzı kurudu, beyin hücreleri çok fazla spagetti gibi karıştı.

Yüce Tanrım, ama çok etkileyiciydi; göğüsleri, SnowDancer teğmeni olan bir kadının sıkı ve zarif kaslı yapısına karşı dolgun duruyordu. Teni hafifçe bronzlaşmıştı, meme uçları daha koyu renkliydi, karnının düzlemi, arzusunun nemli, topraksı kokusunu saklayan o koyu bukleleri burnuna çekmek için aşağı inmeden önce diliyle kirletmeye niyetli olduğu en ufak bir kıvrıma sahipti. Kadının narin kıvrımlarını ayıracak, okşayacak, yalayacak ve kadın adını haykırana kadar okşayacaktı.

Adam büyülenmiş bir halde onu izlerken, kadın dizlerinin arasındaki pozisyonuna geri döndü ve fermuarının tırnağını çekiştirmeye başladı. Nefesini içine çekti, karnını içine çekti ve kendini utandırmamayı umdu. Ereksiyonu merhametle serbest kaldığında kapalı göz kapaklarının ardında ışıklar parladı ve Indigo'nun kot pantolonunu çekip çıkarabilmesi için vücudunu kaldırması için onu teşvik ettiğini duymaktan çok hissetti.

Gözlerini açarak itaat etti ve kot pantolon yana doğru bir yere uçtu. Indigo ellerini onun kalçalarına koydu, bakışları

ereksiyonunun üzerinde. "İstiyorum ..." diye başladı ama adam uzanıp onu yukarı çekti.

Kadının nemli sıcaklığı adamın karnını okşadı ve adam 4 Temmuz gibi esip gürlememek için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. "Önce ben senin tadına bakacağım." Onun kalçalarını sıktı. "Sonra tekrar yapacağım."

Dizleri göğsünün her iki yanında, onun üzerine binmişti. Onu daha yükseğe kaldırdığında, gözleri kocaman oldu. "mi?"

Bir kıkırdama, şehvetli bulanıklığı yarıp geçti. "Sakin bana şok edilemez teğmeni şok ettiğimi söyleme."

"Her türlü ahlaksız şeyi bildiğini tahmin etmeliydim." Ama kadın ona itaat etti ve yukarı doğru kaydı... ta ki adamın tek yapması gereken onu kalçalarından kavrayarak yerinde tutmak, tutkusunun karanlık sıcaklığını içine çekmek ve tatmak için can attığı şeyi kucaklamak olana kadar.

Indigo'omurgası ilk dokunuşta **dikleşti** ve lanet kurdun onu çelik gibi kavradığını, kıpırdanmasına izin vermeyeceğini fark etti. Bu zevk dayanılmazdı. Pençeleri derisini kesip çıkardı. Onları geri çekmek için çabaladı ama başaramadı.

"Artık yok." Çok uzun zamandır acıkmıştı ve vücudunun neredeyse acı verici bir sınırdan gezinmesi için sadece birkaç kötü okşama yeterli oldu.

"*Drew.*" Son bir yalamayla kaçmasına izin verdi. Gözleri saf kurt gibiydi. "Bir dahaki sefere," dedi boğuk ve derin bir sesle ve hiçbir şekilde

"Ben seni tatmayı bitirene kadar kıpırdamadan yatacaksın."

Boğazının arkasında bir hırıltı gümbürdedi. "Öyle mi?"

"Adil olan adildir."

Kurdu onun mantığını anlamadı, zihni ten ayrıcalıklarının en mahremine, en tatlısına duyduğu açlıkla parçalanmıştı. "Ne?" Vücudundan aşağı kayarak, kendini onun uyarılmışlığının kadife çeliğine sürttü.

Drew'un karnı avuçlarının altında kaya gibi gergindi, siki daha da sertleşmişti. "Çünkü," dedi o çakıllı, insanlık dışı sesiyle, "burada yatacağım ve senin de ne istersen yapmana izin vereceğim."

Kurdu dondu, ona baktı, dudaklarını yaladı. İri, muhteşem ve tehlikeli bir şekilde tahrik olmuş olan bu adam, onun ... Kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Gel, vücudu çok sıcak, çok muhtaç. Vücudunun onunkine karşı alaycı oyununa son vererek, "Şimdi" dedi.

Elleri kalçalarında sıkılaştı ve sonra onu çevirerek altına yatırdı, bacakları onun daha büyük ve daha ağır vücuduna uyum sağlamak için genişçe açıldı. Teni terden parlıyordu ve kaslarındaki gerginlik onları çeliğe çevirmişti. Ama ereksiyonunun küt başıyla onu dürtmesine rağmen, şaft vücudunun girişinde hevesle itiyor, ona ıslak, ağzı açık bir öpücük verecek kadar uzun süre durdu, hepsi yaladı ve küçük ısırıklar, şefkatli ve şefkatli ve aynı anda seksi.

Ve sonra, vücudu yükselirken, tek bir sert itişle içine girdi.

Çılgılı adamın ağzına düştü, parmakları adamın pazularını sıktı.

Sonraki birkaç saniye boyunca ikisi de hareket etmedi. Adamın kalbinin avuçlarının altında attığını hissedebiliyordu ve bu, kendisinininkinin çılgınca hızını yankıladı. Pençelerinin azıcık dışarıda olduğunu fark etti, sadece tutkunun sancıları içinde onu kana bulamaya yetecek kadar, onları geri çekmeye gitti.

Alt çenesini ısırdı. "Hoşuma gitti."

Onun sözüne inanarak, içinde hissetmeye alışmaya çalışırken onu hafifçe tırmaladı. Sert, kalın ve lezzetli bir şekilde uzun, onu sınırlarına kadar gerdi, ama uydular. Oh, çok, çok güzel uyuyorlardı. "Sanırım," dedi birkaç saniye sonra, "söylentiler abartı değilmiş."

Cevap vermedi, tüm vücudu belli ki onu toprağa gömmek için harcadığı çabayla titriyordu.

"Drew," diye fısıldadı kulağını ısırarak, "ben kırılgan değilim."

Kurt bakırı gözleri onunkilerle buluştu, içlerinde insanlığa dair hiçbir şey yoktu. "Hayır, sen benimsin." Bir eliyle onun kalçasını kavradı, diğer eliyle de üzerine çıktı ve sonra da ona bindi.

Indigo, duyuları patlarken, bunun için başka bir kelime olmadığını düşündü. Bu herhangi bir sofistike çiftleşme değildi; ham, sert ve ilkeldi, Drew'un itişlerinin gücü tüm vücuduna şok dalgaları gönderiyordu. Drew'un kavrayışı onu yere yapıştırmasaydı, bacaklarını onun etrafında kilitlemeseydi ve sığa teslim olmasaydı, birden fazla kez uyku tulumlarından aşağı itilebilirdi.

gücü ve itici cinsel açlığı. Hayatında hiç bu kadar terk edilmiş bir sevgilisi olmamıştı ve buna bayılmıştı. Bayılmıştı.

Ona hayrandım.

Sırtını pençeleyerek kalçalarını onun vuruşlarına karşılık vermek için kaldırdı ama adamın ritmi çok hızlı, çok saldırgandı ve vücudu çoktan patlayıcı bir yay şeklinde gerilmişti. Artık kalçalarının hareketlerini durdurmak imkânsızdı; bedeni, onu inanılmaz derecede derinlere çeken terk edilmiş bir cinsel ritimle onunkini sahipleniyor ve serbest bırakıyordu. Arada bir yerde, adamın boştaki elinin parmaklarının, başının yanında avuç içi yukarı bakarken onunkilerle kilitlendiğini fark etti.

İçinde bir gerilim oluştu. Daha sıkı. Daha sıcak. Acı verici. "Drew!" Basınç kaynama noktasına ulaşır patladığında bu bir çığlıktı.

Son düşüncesi, Drew'un da sonunda kendini olduğuydu.

Bir süre sonra **uyandığında** adamın onları tekrar çevirdiğini gördü, böylece göğsüne yayılmıştı. Sağ eli adamınkine dolanmıştı, sol eli ise adamın boynunun arkasında kıvrılmıştı. Bir bacağını adamın kalçasına dolamıştı; diğer bacağı ise kaslı bir erkek bacağının üzerine uzanmış, adamın tenindeki tüyler kadının hassaslaşmış etine karşı lezzetli bir şekilde aşındırıcıydı.

Kendi eli onun sırtını yukarı aşağı okşadı, biraz sertti ama hepsi mükemmeldi. "Uyan, Indy."

"Mmm." Bir parça kıpırdandığında, adamın iç uyluğunun derisine karşı yenilenmiş ereksiyonunu hissetti. "Dönüşenler bile bu kadar hızlı iyileşemez." Kalbi hâlâ ilk sürüşün coşkusuyla çarpıyordu. Gözünün önünde dans eden yıldızların gökyüzündekilerle hiçbir ilgisi olmadığından emindi.

Onu sırt üstü çevirdi, kollarından biri başını destekliyordu. "Gördün mü," dedi, "genç bir sevgili seçersen olacağı budur." Gözlerindeki o ukala, alaycı ışık geri gelmişti.

Onu ne kadar özlediğini, onu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Bacağını onun kalçasına doğru savurarak, dirsekleri üzerinde durana kadar aşağı çekti. "Burası yatmam gereken yer mi?"

Hala mı?"

"Evet." Diğer bacağını dizden bükülecek şekilde yukarı itti. . ve sert bir hamleyle içine girdi.

Omurgası uyku tulumundan dışarı çıktı. "Drew!"

Donakalınca saçlarını yüzünden çekti. "Hazır değil miydin?" Çıplak endişeyi duydu, gözlerindeki kurt titreşimini gördü.

Kollarını adamın göğsünde dolaştırarak çenesini ısırıldı. "Oh, ben hazırdım ama küçük bir uyarı olabilirdi."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı, kurt gözlerinde parlamaya devam ediyordu ama şimdi en şehvetli şekilde eğleniyordu. "Hayır, hiç sanmıyorum." Bu sevimli küstahça ifade için ona çıkışmadan önce ağzını tutarak içinde hareket etmeye başladı.

İlk sürüşlerinden çok keyif almıştı, yine sert, kaba vuruşlar bekliyordu; genç (daha genç!) bir erkekti ve incelik o yaşlarda pek de güçlü bir nokta sayılmazdı. Ama bu Drew'du - ne yapacağı belli olmayan, vahşi Drew. Bu sefer vuruşları uzun, yavaş ve derindi ve kızın pençeleri dördüncüde adamın omuzlarını kazıyor, vücudu adamın altında dalgalanıyordu.

Şakacı bir azarlamayla dişlerini kızın alt dudağının üzerine kapattı. "Hareketsiz yatmıyorsun." Bir eli göğsünü kavradı, parmakları göğüs ucunun gergin tepesini çekiştirdi.

Soluk soluğa bir nefes alarak, bir karşılık vermek için gözlerini açtı ... ve kurdun ona baktığını gördü. "Merhaba," diye fısıldadı.

Adamın cevabı onu öpmek oldu, dili cüretkâr bir taleple ağzının içine girdi, vücudu onun üzerinde güçlü ve güzeldi ve onu yavaş yavaş başka bir parıltılı zirveye doğru sürükledi. Bu kez, adam paramparça olurken kadın onu tuttu, vücudu onun üzerinde gerginleşti.

Adam üzerine yığıldığında, kadın ona sokuldu, bir bacağını adamın etrafına doladı, diğer bacağını da dizlerinin yanında kaldırdı. Vücuduna şarkı söyleten ve görünüşe göre, diye düşündü, omuzlarındaki birkaç pençe izinin üzerinde dilini yalarken, seks sırasında birazdan daha fazla vahşileştiği gerçeğiyle hiçbir sorunu olmayan bir adamla burada çok, çok doygun bir şekilde yatmak günahkârca lüks hissettirdi.

Dürüst olmak gerekirse -sırıtsı geniş ve parlaktı- bu kadar sınırsız ve bu kadar parlak bir sevgiliyle çok vahşi olmak neredeyse imkansız olurdu.

Drew kadar hevesliydi. Yanağını adamın başının yan tarafına sürterek parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve ensesine masaj yaptı.

Biraz kıpırdanarak onun üzerinde daha da ağırlaştı.

Ve o kadar kasla ağırdı. Ama camdan yapılmamıştı ve doyuma ulaşmış bir erkek kurdun sıcak battaniyesiyle örtölmek için söylenecek bir şey vardı. Gülümseyerek ağzını kıvırdı, donmaması için uyku tulumunun üstünü onun üzerine çekti ve sonra onu sevmeye devam etti, önyargılarının her birini ayak bileklerinin etrafında yıkıp geçen bu kurdu.

Şimdi geleceğın ne getireceğini göreceklerdi.

Adam "onu eziyorum" diye mırıldandığında **pozisyon değıştirdiler** ve bir elini karnına götürerek onu yanına yatırdı. Vücudunu onunkine doğru kıvrarak uykuya daldı, iyice zevk almıştı, sıcaktı ve bölgenin güvenli olduğundan emindi. Kurdu vücudunun, benliğinin tam korumasını ona bırakmaya hazır değildi -bunu hiçbir erkeğe bırakmaya hazır olmayabilirdi- ama onun becerisinden ve gücünden gözlerini kapatıp uykunun ikisini de altına almasına izin verecek kadar memnundu.

Uyandığında burnunu bir erkeğın omzunun kıvrımına sokulmuş buldu. Kafası karışmadı, kim olduğunu merak ettiğı bir an olmadı; kokusu çok tanıdık, çok hoştu. Kendine alışılmadık bir tembellik anı yaşatarak elini adamın göğsünde gezdirdi. Adam uyuyordu, kolları ona kilitlenmişti - hiç şüphe yok ki bu sahiplenici bir tutuştu. Bu konuda ne hissettiğinden tam olarak emin değildi ama baskın, yırtıcı bir şekil değıştiren erkekle birlikte olmak bazı ayarlamalar gerektiriyordu.

Ayarlamalar.

Teyzesi Adria'yı düşündü, Adria'nın her gün yaptığı ayarlamaları da düşündü ve kaslarının kilitlenmeye başladığını hissetti. Hayır, diye fısıldadı içinden, hayır. Hawke haklıydı, o Adria değildi. Martin'in Adria'ya yaptığı gibi bir şey yaptığı anda Drew'u kapı dışarı ederdi.

Drew'un bu tür pasif-agresif bir davranış sergileyeceğini düşünemiyordu. Tüm sinsiliğine rağmen, bu tür bir düşmanlık için yeterince kurnaz değildi, diye düşündü açık bir şefkatle. Hayır, ona bağırması ve bu işe yaramazsa -artık samimi olduklarına göre- onu soyup zevkten boğarak kazanmaya çalışması daha olasıydı. Bu tür baskınlık oyunlarını anlıyor ve hoş karşılıyordu.

Bunun farkına varmasıyla neşelenen kadın, adamın ağzına en yakın kısmına bir öpücük kondurdu. Adam kıpırdandı ama uyanmadı. Tenine bir öpücük daha kondurduktan sonra onu hafifçe itti. Adam göğsünden guruldayan bir ses çıkardı, titreşimler kadının meme uçlarının karıncalanmasına neden oldu, kaslı formuna bastırılmışlardı ama adam bırakmadı. Kadın onun çenesini ısırıldı. "gerek." Hâlâ hareket et, daha sert itti.

Homurdanarak, kadının kıpırdayarak kurtulmasını sağlayacak kadar gevşetti. Adam hemen kadının boşalttığı alana yayıldı, yüzü yan yatmış, saçları dağılmıştı. Elinde değildi. Uzandı ve adamın boynunun sıcak kıvrımına bir öpücük kondurdu. Bir homurtu daha. "Sabah insanı değilim," dedi, kışkırtıcı bir şekilde kulağını ısırıldı - bu ona uykulu bir hırıltı getirdi. "Bunu hiç bilmiyordum." Yarı şaşkın bir ifadeydi bu. Onun hakkında her şeyi bildiğini sanıyordu ama bunu bilmiyordu.

Şaşkınlıkla, bir tişört bulmaya çalışmadan önce onu bir kez daha öptü. Sonunda bir gece önce giydiği tişörtü bir ağaç dalında asılı buldu. O kadar yükseğe nasıl çıkmıştı, hiçbir fikri yoktu. Parmak uçlarında durarak tişörtü tam yakalamıştı ki, minnettar bir kurt ısılığı duydu.

BÖLÜM 24

Gülümseyerek tişörtünü **çekt**i ve omzunun üzerinden baktı. Uykulu gözlü bir erkek -kesinlikle bir kurttu- belli ki şehvetli bir niyetle onu izliyordu. "Indy." Bu bir davetti.

Ona gitmek çok ama çok cazipti. O kadar cezbediciydi ki kurdu ani bir ihtiyatla geri çekildi. "Bana bir saniye ver." Ormana doğru ilerledi, yüzüne biraz su dökmek için dereye doğru yürüdü, parmaklarını saçlarının arasından geçirirken titriyordu. Bu, Drew'un bildiği parametrelerin hiçbirine uymuyordu. Hayatının her alanında kontrol sahibi olmaya alışkın bir kadın için bu-

"Bunu yapmak için burada olacağını biliyordum." Drew kendi yüzüne biraz su dökmek için eğilmeden önce bir el ensesine kapandı, ayrılmış dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Üzerinde sadece bir çift haki kargo pantolonu vardı ve çok dokunaklı görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ayağa kalkarak parmaklarını avuçlarının içinde kavuşturdu. Drew'a karşı hissettiği bu amansız tensel çekim onu tedirgin ediyordu - dürüst olmak gerekirse, tedirgin etmekten de öte. Karşı cinsle ilişkilerinde dizginleri elinde tutmaya alışkındı.

Başını kurtlara özgü bir şekilde sallayarak bir elini onun baldırına doladı ve o harika, değişken gözleriyle yukarı baktı. "Yanlış gidebilecek her şey için endişeleniyorsun. Anın tadını çıkar, Indy. Olduğumuz şeyin tadını çıkar-"

"Bunu yapabileceğimi düşünüyorsan," dedi alaycı bir gülümsemeye, gerginliğinin bir kısmı dağılmıştı, "beni tanıımıyorsun."

Onun bacağını sıktı. "Evet, işte bu yüzden bu saatte kalkıp seni kurtarmaya geldim."

"Şafak sökeli en az birkaç saat oldu." Orman kuş cıvıltılarıyla çalkalanıyordu, gökyüzü parlak bir günün habercisi olan altın ve pembenin ışıltılı tonlarıyla soluk bir masmaviydi.

Drew yüzünü buruşturdu, gözleri güneş ışığının suya vuran oyunundaydı. "Şafaktan birkaç saat sonra mı? Delirdin mi sen? Öğle vakti

rasyonel insanlar ."

Gölerek, elini tembel bir okşayışla bacağının üzerinde gezdirirken hafifçe ona yaslandı. "Gece nöbetinde ya da erken vardiyadayken nasıl çalışıyorsun?"

"İyi çalışıyorum. Sadece mümkünse yatakta yatmayı tercih ediyorum."

"Kurt olduğuna emin misin?" diye alay etti. "Bana koca tembel bir kedi gibi geliyorsun."

Boğazının altından homurdandı. "Bunun için seni havuza atardım ama dün gece beni nasıl çalıştırdığından sonra kendimi çok yumuşak hissediyorum."

"Sırtında çürükler olan sen değilsin."

Pişman olmayan bir gülümseme. "Sende hiç yok, kontrol ettim bile." Kız onu suya itecekmiş gibi yapınca ayağa kalktı ve ellerini tişörtünün altından geçirerek çıplak poposunu avuçladı. "Hey, Indy?"

Adamın garip bir şekilde ciddi olan ses tonuna şaşırarak başını kaldırdı. "Ne oldu?" "Neden bana dokunmaktan kaçınıyorsun?"

Ellerine baktığında onları tekrar yumruk haline getirdiğini gördü. İnleyerek alnını onun göğsüne bastırdı. "Özür dilerim." Bunu hak etmemiştii.

Şakağına bir öpücük kondurdu, güçlü elleri avuçladıkları küreleri okşadı. "Sadece bir geceden sonra yetti mi?"

Neredeyse bu kederli sese kanacaktı ama başını kaldırdığında şeytanın gözleri dans ediyordu. "Çok komik."

Okşamakta olduğu eti sıktı. "Çıldırđın, ha? Sana söyledim, bunu bekliyordum."

Kollarını ona dolayarak başını salladı. "Bu kadar ..." olmaya alışık değilim. *Bağımlılığa yakın.*

Başını eğdi ve onun bakışlarıyla buluştu. "Sana zaten bir keş olduğumu söylesem yardımı olur mu? Ve mümkün olduğunca şımartmaya niyetli olduğumu- ve sonra biraz daha yapacağımı? İstersen seni yatağına bağlayabilirim, böylece dokunamazsın."

Bu çirkin alay karşısında kurdu ona bir pençe savurdu. "Bence bağlanması gereken sensin," diye mırıldandı karanlık bir sesle ama adamın aralarındaki açlık konusunda gösterdiği rahatlık, kendi ihtiyacının derinliğı konusunda onu daha rahatlatmak için uzun bir yol kat etti. "Buraya gel."

"Ne için?" diye sordu, her hecesinde şüphe vardı.

Kurdu güldü. "Günaydın öpücüğü için yaşamana izin vermeye karar verdim."

Gözleri parlıyordu. "Mükemmel bir fikir." Dizlerinin üzerine çöktü ve kız nefes almaktan başka bir şey yapamadan onu ağzının doymak bilmez talebine doğru çekti. Elini saçlarında kenetleyerek onu tekrar yukarı çekmeye gitti... ama sonra diliyle ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan bir şey yaptı ve kendini ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarını açarken buldu.

Ona karşı hoş bir gümbürtü, ardından zevk üzerine zevk.

Daha sonra, onu cinayetle tehdit edecek kadar alay ettikten **sonra**, bir dalış yapıp yemek yediler.

"Madem ikimiz de bu saçma saatte ayaktayız," diye homurdandı Drew daha sonra, "Wolf Point'e kadar yürümek ister misin?"

Bu bölgeye yerleşen ilk kurtlar tarafından bu şekilde adlandırılan Kurt Noktası, bölgeyi çevreleyen göller boyunca nefes kesici bir manzara sunuyordu. Böyle bir günde gökyüzü dayanılmaz bir maviye bürünür, güneş ışınları parlak ve sert olurdu. Cildi duyusal bir zevkle karıncalandı. "Evet, gidelim."

"Çantalarımızı alıp orada kamp yapabilir miyiz?"

Onun başını sallamasıyla birlikte adam uyku tulumlarını sarmaya başlarken, kadın da laz ateşini kapatıp paketledi. İşlerini bitirdiklerinde "Yarın ine geri dönmeliyiz," dedi.

"Evet." Drew'un bakışları ciddiydi. "Hawke'ı eli boş bıraktık. Sence şimdi geri dönmeli miyiz?"

Zihinsel olarak çalışma odasında kimlerin olduğunu ve yerlerini doldurabileceklerini gözden geçirdikten sonra başını salladı. "Cep telefonum yanımda, bize ihtiyacı olsaydı arardı." Drew ile aralarındaki bu beklenmedik bağı keşfetmek için daha fazla zaman istiyordu. Çünkü ine döndüklerinde, paylaştıkları ve paylaşmaya devam edecekleri samimiyetle bunu saklamak mümkün olmayacaktı. Kurt burunları bir saniye içinde bunun kokusunu alırdı.

"Saklamak mı istiyorsun?" Drew hiç uyarmadan sordu.

Adamın sesindeki mutlak tarafsızlığı duyan kadının omurgası kaskatı kesildi. "Ne?"

"Bu. Biz."

Düşüncelerinin yönünü tahmin etmiş olması onu ürkütmüştü ama cevabı hemen gelmişti. "Hayır." Emin değildi ve kafası karışmıştı ama korkak değildi; onunla dans etmeye karar verdiğine göre korkak değildi. Dahası, seçtiği erkekle gurur duyuyordu. Ne olursa olsun, o ona aitti ve diğer kadınlar pençelerini ondan uzak tutsa iyi olurdu. "Haremini uyarman için sana bir telefon vereceğim, artık yasak bölgedesin."

Şaşırmış bir ifadeden memnun bir kibre dönüştü. "Artık bir iddiada bulunduğuna göre kimse bana yaklaştırmaya cesaret edemez." Bir duraklama. "Meraklı parkçılar için mi endişeleniyorsun?"

"Belki de Riley ve Mercy'yi sistemlerinden atmışlardır," dedi bir umut patlamasıyla. "Biz iki kurdur, önemli bir değil." Drew homurdandı, eğilerek üzerinde için pat onu eşek ile rahat bir tavırla. "Sen YaniŞirin ne zaman sen kandırmakkendin." Koluna inen yumruğu kolayca savuşturarak çantasını kaptı ve ona uzattı. "Günlerini gün edecekler - bir teğmen bir adamı sadece içindeki buzla yere serebilir. bakışlar, ve ... *Drew?*" Şaşkın ve inanmayan bir yüz ifadesi takındı.

İndigo homurdanarak kollarını çantasının kayışlarından geçirdi. "Seni çok uzun zamandır tanıyorum ve yaptığın o şeyi hâlâ anlamıyorum."

Kendi çantasını almaya giderken sorgulayıcı bir bakış attı.

"İnsanların senin zararsız olduğunu düşünmelerini sağlamak." Kalçalarındaki destek kayışlarını tıkırdattı. "Soruma cevap vermediniz Bay Zararsız."

"Bu bir hediye." Çantasını hazırlayan adam, eşofman üstündeki UC Berkeley ambleminin üstündeki ikinci destek kayışına tıklamak için yürüdü, o da aynısını kendisi için yaptı.

"Teşekkürler, Indy." Sıradan bir yorumdu ama tam o anda gözlerinin mavisi kalbine çarptı.

Ona zarar verebilirdi. Gerçekten incitebilirdi. Ve bu beklenmedik ilişkinin daha ilk adımını atmışlardı. "Rica ederim," dedi, daha önce dere kenarında onunla nasıl dalga geçtiğini hatırlayarak kurdun temkinliliğiyle savaştı.

Onunla ilgileniyorum.

Bunu fark ettiğinde kurdu dondu ve Drew kamptan çıkış yolunu göstermek için döndüğünde bilinçli olarak kendini toparlamak zorunda kaldı. Eğer bunu doğrudan yapmaya çalışsaydı ona bakmasına asla izin vermezdi ama oyunculuğuna aldanıp altındaki koruyucu dürtüyü gözden kaçırmıştı.

Şimdiye kadar daha iyi bilmesi gerekirdi, diye düşündü başını içten içe sallayarak, ama adam o kıvrak zekâsıyla onu şaşırtmaya devam ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, keskin zekâsı onun en çekici yanlarından biriydi - her ne kadar onu hazırlıksız yakalamanın bir yolu olduğu anlamına gelse de. Bu düşünce kaşlarını çatmasına ve başka bir şey düşünmesine neden oldu. "Drew?"

Ona baktığında, "Sürünün iz sürücüsü olduğun için mi? Zararsız görünmek için bu kadar çaba harcadığın için mi?" Bu soruyu daha önce sormayı hiç düşünmemişti çünkü adam insanlara ne olduğunu unutturmakta çok başarılıydı.

Drew'un eli onunkine dolandı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Büyürken bunu gerçekten bilinçli olarak düşünmedim," dedi, "ama bir yetişkin olarak, evet, bu bir parçası. Ben bir kurdum ve sürünün tam bir parçası olmam gerekiyor."

Ve anladı ki, herkes ondan korkarken o böyle biri olamazdı.

Başını sallayarak bu kadarla yetindi; bu ilişki, onu böylesine özel bir yönünü paylaşmaya zorlamak için fazla yeniydi. Ama Drew onun elini sıktı. "Sorun değil Indy. Bu konuda konuşmaktan çekinmiyorum. Hawke ve Riley bunu düzenli olarak yapmamı sağlıyorlar."

"Öyle mi?" Gözlerini kırıştırdı.

"Uh-huh." Bir sırıtma. "Sanırım baskı altında çatlamayacağımdan emin olmak istiyorlar."

İşte o zaman, o eğlenen gözlere bakarken, onun içindeki inanılmaz güç derinliğini fark etti."Her an bir sürü arkadaşını izlemeye ve infaz etmeye çağrılabilceğini bilmek çok zor olmalı."

Bunu inkar etmedi. "Mesele şu ki, Hawke'inkinden bile daha iyi olan, sürü arkadaşlarımı takip etme gibi esrarengiz bir yetenekle doğmuştum; bu yüzden sürüde hangi rolü oynayacağım belliydi. Ya bu sürünün

Bununla başa çıkmayı öğrenmek ya da anlayacak yaşa geldiğimde görevi devrederek başka birinin eğitilmesini sağlamak."

Bugüne kadar onun neden böyle bir sorumsuzluk havasına büründüğünü anlamamış olsa da, onu yıllar önce yüzeyin altını göremeyecek kadar uzun süredir tanıyordu ve sürüdeki en güvenilir kurtlardan biriydi. "Vazgeçmeyi hiç , değil mi?"

"Kurtlar haydutlaştığında" -sessiz kelimeler, güçlü kelimeler-"düşünseler asla kabul edemeyecekleri şeyler yaparlar. Avlanmaya çalışırlar, sürü arkadaşlarını katlederler, çocuklar da dahil. Eğer bu benim başıma gelseydi, peşimde benim gibi birini isterdim, zarar vermeden önce beni bulabilecek ve merhamet gösterebilecek birini."

Duyguları boğazında düğümlenen Indigo durdu ve uzanıp onun yanağını okşadı. Yanağına sürtündü. "Öyle bakma Indy." Parmakları şakağında, saçının uçuşan bir telini çekiştiriyor. "SnowDancer güçlü ve tutarlı bir sürüdür. Pek çok insanın izini sürmüş olsam da, onu bulduğumda sadece bir kurdu infaz etmek zorunda kaldığımı biliyorsun ve bunun için beni yargılayacağını sanmıyorum."

"Yaşlıydı," dedi Indigo, ihtiyarın ölümü üzerine çalışma odasındaki üzüntüyü hatırlayarak. "Sağlık kontrollerinden bir şekilde kaçan bir akıl hastalığı vardı." Ama ondan önce uzun ve mutlu bir hayat yaşamış, üç kez büyük büyük baba olmuştu. "Hayır, hayatını koruyarak geçirdiği insanlara zarar vermek istemezdi."

Drew onun elini çekiştirdi, dokunuşu sıcak ve sertti. " gel."

El ele yürürlerken, bu adam söz konusu olduğunda içinde meydana gelen devasa değişimi düşündü. Daha önce onu o yapan şeyin büyük bir kısmını anlamamıştı ama şimdi biliyordu... şimdi kurdu biliyordu.

Bir anlık bir renk, kadın ve kurt şaşkınlık içinde hareketsiz kaldı.

"Yukarı bak," dedi Drew'a, "çok, çok yavaşça."

Adam itaat edince, "Biraz solunda. Görüyor musun?" Uzun, yavaş bir nefesle cevap verdi. "Çok güzel."

Mavi-gri kuş karla kaplı bir dalın üzerinde gururlu ve heybetli bir şekilde oturuyordu, pençeleri sıkı bir tutuş sağlıyordu. "Kuzey goshawk?"

Drew mırıldanarak onayladı. "Kaş çizgisi var, kuyruk doğru boyutta görünüyor - bu güzelliğin ağaçların arasından uçuşunu görmek isterdim."

Onlar izlerken, kuş başını eğerek ona ve Drew'a onları gördüğünü ama dikkatini çekmediklerini söyledi. Hafifçe gülerken, Drew kenetlenmiş ellerini ağzına götürüp parmak eklemlerine bir öpücük kondurduğunda irkildi.

Bu sevgi dolu bir hareketti, aynı zamanda sahipleniciydi de. Kurdu bunu onun doğası hakkında öğrendiği diğer her şeyle birlikte değerlendirdi. "Tüm 'benim' hareketlerini fark etmediğimi sanma," dedi onun ne yapacağını görmek için.

Dudakları bir an sonra onunkilerin üzerindeydi, boştaki eli kadının yanağını kavrarırken ağzını iyice inceledi. "Bu da bir taneydi."

Dudakları kıpırdadı. O daha kaçamadan elini kaldırarak elmacık kemiğine çok dikkatli bir çizgi çekti. İnsan gülümseyip küçük yaraya dokunmadan önce kurdu gözlerinde vahşi bir bakır aleviyle parladı. "Yuvaya dönmeden önce iyileşir." Bir şikâyet.

"Hayır, olmayacak." Bunu yaptığına, onu bu kadar açık bir şekilde işaretlediğine neredeyse inanamıyordu - şimdi sürü arkadaşlarının azarlamalarının sonu gelmeyecekti. "Ve eğer olursa, eminim sırtındaki tüm pençe izleri işini görecektir." Yırtıcı şekil değiştiren erkekler, konu bir kadın üzerindeki iddialarını sergilemeye geldiğinde korkunç teşhircilerdi.

Bundan tatmin olan Drew geri çekildi ve yürüyüşlerine devam ettiler.

"Bak," diye mırıldandı neredeyse yarım saat sonra, iki kayanın arasından görünen narin beyaz bir çiçeği işaret ederek. Dikkatini kaya parçalarından fosilleşmiş bir deniz kabuğuna çekmek üzereydi ki, yırtıcı hayvan hareketsizliğine dondu. İndigo gitti sessiz bir soru işaretiyle çenesini yukarı kaldırdı.

"Psy," diye mırıldanırken kurt bakışı gözleri onunkilere çarptı.

BÖLÜM 25

Indigo kendi kurdunun yüzeye çıkmasına **izin verdi**, duyuları genişledi. Bir an sonra, serin dağ havası akımlarıyla onlara taşınan kokunun en zayıf fısıltısını yakaladı. Drew'un kalçasına dokunarak onun dikkatini çekti ve çantasının kayışlarını çekiştirdi.

Başını salladı ve sessizce birbirlerinin sırt çantalarını çıkarmalarına yardım ettiler. Onları eski bir ağacın budaklı köklerinin oluşturduğu saklanma yerine koyarak soyundular; kurtları daha sessiz olacaktı, ayaklarının pedleri kayalık zeminin kar ve yapraklarla kaplı arazisi için yapılmıştı.

Gözü Drew'un kıyafetlerini çıkarırken sırtında esneyen kaslara takıldı ve kendine bu manzarayı seyretmek için kısa bir süre verdi. O onun sevgilisiydi, diye düşündü, pençeleri derisinden başlamıştı, çünkü onu izlemeye hakkı vardı. Ve eğer görsel okşayışına biraz da sahiplenme duygusu karıştıysa... onu seçmişti. Şimdi bununla başa çıkmak zorundaydı.

Vardiya devralmadan önceki son düşüncesi buydu.

Vücudu binlerce ışık kıvılcımına dönüştükten sonra yere daha yakın yeni bir şekle bürünürken, kurdun koku alma duyusu o kadar net ve berraktı ki, Psy izinsiz girenlerin işaretlerini havada parlayan metalik teller olarak neredeyse görebiliyordu.

Ayağa kalktığında Drew'un da vardiyasını tamamlamış olduğunu gördü. Ondan daha iriydi ama daha az zarif değildi, kulakları en ufak sesi yakalamak için dikilmişti. Omzuyla onu dürterek avlarına doğru ilerlemeye başladı. Neredeyse kokunun üzerine gelene kadar hafif bir tırısla ilerlediler ve sonra konuşmadan hedefin etrafında daire çizmek için ayrıldılar.

Indigo, küçük açıklığın ortasındaki Psy erkeğini uyarmak istemeyerek karnının üzerindeki noktaya doğru süründü. Drew'un gümüş kürkünün diğer taraftaki karanlık gövdelerin arasında belirmediğini gördü ama hedeflerinin kuşatıldığından haberi olmadığını biliyordu. Ayaklarının dibindeki toprağa her ne yapıyorsa ona odaklanmıştı.

Kadın onu izlerken, adam ellerinin tozunu aldı ve sanki bekliyormuş gibi ayağa kalktı.

SnowDancer güvenliğinin herhangi bir izinsiz hava ya da kara aracını tespit edeceği düşünülürse, bu sadece telekinetik bir pikap için telepatladığı anlamına gelebilirdi. Tk gelmeden önce bu adamı indirmek için belki bir ya da iki saniyeleri vardı ama Indigo buna karşı çıkmaya karar verdi.

Drew'un onu takip edip etmeyeceğini ya da kendisinin mi gireceğini merak ederken zihninde küçük bir endişe kurdu dolaştı. Başka bir operasyonda, sürünün bölgedeki en kıdemli üyesi olarak otomatik bir otoriteye sahip olduğu için bu bir soru olmazdı. Ama erkekler -en zeki olanları bile- bazen bir kadınla yattıktan sonra her şeyi farklı görebiliyordu.

Bu düşünce aklından geçerken bile Tk çemberin içinde belirdi. Bundan otuz saniye sonra her iki Psy da gitmişti, son varlıklarının tek işareti o keskin metalik kokuydu.

Otuz saniye. Judd'a sormak için aklına bir not almıştı ama ona göre bu, Tk'nın daha az güçlü olanlardan biri olduğunu gösteriyordu. Judd'ın kendisinin ışınlanmadan önce sadece birkaç saniye konsantre olması gerekirken, ona en güçlülerinin hiç zaman almadığını söylemişti.

Psy'ın geri dönmeye niyeti olmadığından emin olmak için tam on dakika bekleyen Indigo, Drew'un kendi saklandığı yerden çıkmasıyla birlikte saklandığı yerden süzüldü. Indigo yer değiştirirken kurt formunda kaldı; Psy uyarıda bulunmadan tekrar ortaya çıkarsa bu şekilde daha ölümcül olacaktı. Pençelerini serbest bırakan Indigo, Psy ajanının gömdüğü her neyse onun üzerindeki toprağı kazımaya başladı. Eli yaklaşık otuz santimetre aşağıda metale dokundu.

Duyuları onu herhangi bir patlayıcıya karşı uyarmamıştı ama Drew'a ilerlemesini işaret etti. "Tehlikeli bir şeyin kokusunu alıyor musun?" Geldi, pençeleri yapraklarla kaplı zeminde sessizdi. başını sallayana kadar bekledikten sonra uzandı ve toprak büyük bir kısmını görebileceği kadar gevşeyene kadar kazmaya devam etti. "Silvia'nın bulduğu metal topla aynı görünüyor." Ama bu topun hâlâ tek parça olduğu belliydi. Üzerindeki kiri temizlediğinde pırıl pırıl parlayan çelik, tepesinde yanıp sönen kırmızı bir ışık dışında hareketsiz görünüyordu.

Koku olsun ya da olmasın, içgüdüleri ona bunun bir tehlike işareti olduğunu söylüyordu ama o bir teknisyen değildi. "Ne olduğunu öğrenene kadar onu hareket ettirmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Omzunun yanında duran Drew onaylarcasına hırladı. Sonra onun karşısında bir pozisyon almak için etrafından dolanarak yer değiştirdi. Onun çok iyi tanıdığı kaslı insan erkeğine dönüşmeden önce çok renkli kıvılcımlardan oluşan bir parıltı içinde eriyişini izlemek onu şaşırttı. "Tam bir değerlendirme yapmak için bir teknisyene ihtiyacımız var."

İndigo toprağı tekrar deliğın içine itti. "Kontrol etmek için geri gelirlirse diye."

"İyi fikir." Drew, Psy ajanının yaptığı gibi, tüm parazit izlerini gizlemek için onu sıvazladı.

"Gidip cep telefonumu getireyim." Ama gittiğinde ne çantaları sakladıkları yerde ne de açıklığın kendisinde sinyal olmadığını gördü. "Kahretsin, fırtına buradaki vericiye zarar vermiş olmalı. Daha alçak bir yere gitmem gerekecek." Telefon kamp alanında gayet iyi çalışıyordu.

Drew, "Çok büyük bir aciliyet olduğunu sanmıyorum," dedi. "Eğer yakında bir şey yapacak olsalardı nesneyi saklamalarına gerek kalmazdı."

İndigo da aynı fikirdeydi. "O zaman birimiz mağaraya geri dönse iyi olur. Teknisyenleri buraya yönlendirmek, onları o noktaya yönlendirmeye çalışmaktan daha kolay olacaktır."

"Sen daha hızlısın," dedi. "Sen koş. Ben yer değiştirip ağaçların arasında kalacağım."

Telefonu devrilmiş bir ağacın kovuğuna koyan İndigo yer değiştirdi. Drew onun kurt formuna girmesini bekledikten sonra elini sırtında uzun ve yavaş bir okşayışla gezdirdi. "Dikkatli ol." Bir duraklama. "Artık bana aitsin."

İtiyordu. Yırtıcı şekil değiştiren erkeklerin yaptığı buydu ve onun başa çıkabileceğı bir şeydi. Sahte bir sitemle adamın kolunu hafifçe ısırın kız, adamın dokunuşunun altından sıyrıldı; adamın parmakları kürkünde sıcak ve ağır bir şekilde ilerliyordu.

Ancak yolu neredeyse yarıladiğında, Drew'un daha hızlı koşanın kendisi olduğunu söylemeden önce tereddüt bile etmediğini fark etti. Daha önce onu takip etmiş olmasına rağmen, bir parçası

O hâlâ aptalca bir erkek davranışı bekliyordu ama adam onu yine şaşırtmıştı.

Neredeyse bir atlayışı kaçıracaktı.

Bunu bir işaret olarak kabul ederek tüm insani düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve kurdunun kontrolü ele almasına izin verdi. Koşunun yoğunluğundan yorulmaya başladığı sırada ormanın içinde beliren in, hoş bir manzaraydı. İçeride, Hawke'ın kokusunu takip ederek çiftleşmemiş askerler için ayrılmış alandaki odasına gitti. Alfa olarak çok daha büyük bir alana hükmedebilirdi ama Drew'unkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir odası vardı. Aradaki tek fark, sürünün kıdemli üyeleriyle özel, rahat toplantılar yapabileceği, biraz daha büyük, bağlı bir mutfağı olan başka bir odaya sahip olmasıydı.

Pençesini kapısına sürterek onun kapıyı açmasını bekledi. Adam bunu neredeyse hemen yaptı. "Indigo," dedi, ses tonu keskindi. "Sana bir tişört getireyim."

Başını salladı, minnettar olmuştu. Alfa'sının yanında çıplaklık önemli bir şey değildi ama Drew'un kollarından yeni çıkmıştı -Hawke'ın kokusunu aldığı belliydi- ve Drew'la aralarındaki ilişki bu kadar yeniyken, bu kadar kırılğanken başka bir erkeğin önünde çıplak olmak tuhaf hissettirebilirdi. Ön odadaki koltuklardan birinin arkasına geçerek yer değiştirdi.

Hawke vardiyanın hemen ardından ona büyük, düz siyah bir tişört attı ve o da ayağa kalkarken tişörtü başına çekti. "Bir sorunumuz var," dedi ve gerçekleri ortaya koydu. "Brenna Psy teknolojisiyle çalıştı. Bu şeyi çözebilir."

Hawke hemen başını salladı. "Dorian burada. Arkadaşının Bren'in bakmasını istediği bir şeyden bahsetti."

Bir yıl önce, Indigo bir leoparı sürü işine sokma fikri karşısında şaşkına dönerdi ama artık leoparlar bir anlamda sürü olmuşlardı. Kurdu bunu tuhaf bulmaya devam etti ama o bile kedilerin cesaretlerini kanıtladıklarını ve SnowDancer'ın güvenini kazandıklarını kabul etti. "Harika," dedi, DarkRiver mesleği mimarlık olsa da karmaşık bilgisayar sistemlerine hem büyük ilgi duyduğunu hem de bu konuda tecrübeli olduğunu biliyordu. "İkisi birlikte bunun ne olduğunu bulabilir ve gerekirse Ashaya'yı da -Dorian'ın arkadaşı- devreye sokabilirler"

Hawke zaten telefon görüşmeleri yapıyordu. O bunu yaparken, iyi stoklanmış mutfığa gitti ve yüksek hızlı koşusu sırasında harcadığı kalorileri dengelemek için kendine kocaman bir sandviç yaptı. Hawke içeri girdiğinde son lokmasını çiğniyordu. "Dorian ve Brenna beş dakika içinde seninle ön tarafta buluşacaklar. Nesneyi test etmek için ekipmanla birlikte insan formunda gelmeleri gerekecek."

"Tahmin etmiştim." Protein karışımıyla güçlendirilmiş bir bardak sütü mideye indirdi, ardından ikinci ve daha büyük bir sandviç yaptı ve bunu bir beslenme çantasına koydu. "Dört tekerlekten çekişli araçlardan birini alacağım." Yolun son bölümünü yine de yürüyerek zorunda kalacaklardı ama gerekirse daha ağır ekipmanlar için her zaman araca dönebilirlerdi.

Hawke başını kaldırdığında yüzü asıktı. "Psy'nin sürümümüzü tekrar zehirlemesine izin vermeyeceğim, ne 'Saflık' hakkındaki o e-postalarla ne de bu saçmalıkla."

"Eskisinden daha güçlüyüz." Hawke'ın henüz çocuk olduğu karanlık yıllardan nadiren bahsederlerdi ama o yıllar SnowDancer'ın bugünkü halini büyük ölçüde şekillendirmişti. "Ve artık yalnız değiliz."

Hawke bir şey söylemedi.

Atıştırmalıktan sonra enerji seviyeleri tam gücüne geri döndüğünde, yanağına şefkatle vurmak için ona doğru yürüdü. "Sen ve Riley, kanka olmanıza şaşmamalı. İkiniz de her şeyi çok sıkı, çok yakın tutuyorsunuz."

Onun dokunuşundan kurtulamadı, arkadaşlıkları yeterince eski, yeterince derindi, bu tür ten ayrıcalıkları ilişkilerinin kabul edilmiş bir parçasıydı. "Bakın kim konuşuyor," diye işaret etti burnuna vurarak.

Omuz silkerek elini bıraktı ama uzaklaşmadı. "Birini tanımak için biri gerekir."

"Drew ile aranızda neler olduğunu bana anlatacak mısınız?" "Hayır."

Gün ışığına çıkarılamayacak kadar yeni, çok özel bir şeydi.

Hawke bir kaşını kaldırdı. "Sana bir tavsiye, Drew ve Riley insanların sandığından çok daha fazla birbirlerine benziyorlar."

Indigo, Drew'un onu nasıl ittiğini, kendi çekici tarzıyla nasıl ezmeye çalıştığını düşündü. "Beni daha önce uyarabilirdin." Bu hoşnutsuz bir ifadeydi.

"Ve tüm eğlenceyi kaçırayım mı?" Saçının kıvrılan bir tutamını çekti. "Bunu neden yapayım ki?"

Kaşlarını çatarak, zamanının geleceğini düşünerek kendini rahatlattı.

Hem de ne zaman. "Gidip yolculuk için uygun kıyafetler giysem iyi olacak." Kamarasına kadar olan kısa yürüyüş için onun eşofmanlarından birini ödünç aldı, dönüş için de hızla kot pantolon ve uzun kollu bir sweatshirt giydi. Bu dolambaçlı yola rağmen, Dorian ve Brenna'nın SnowDancer'ın teknoloji laboratuvarından gerekli teçhizatı almak ve değerlendirmek için durdukları araca ilk ulaşan kişi o oldu.

Çantaları arkaya yerleştirdikten sonra Dorian ön yolcu koltuğuna geçerken, Brenna

Tarayıcılardan biriyle oynayabileceği arka tarafa.

"Eski model," diye mırıldandı. "Açıldı ama tam olarak çalışıp çalışmadığını kontrol etmek istiyorum. Bir süredir kullanmak için nedenim olmadı."

Yolculuk Dorian ve Brenna arasındaki teknik diyalogların akışı içinde geçti ve kısa süre sonra yolculuğun son kısmı için dışarı çıkıyorlardı - sadece gerekli teçhizatla. "Bren," dedi Indigo, yaptığı sandviçi ön panelden alırken, "bunu çantana koyabilir misin?"

"Elbette."

Onları Drew'le birlikte çantalarını bıraktıkları yere götürürken, gök mavisi bir tişört ve kot pantolon seçecek kadar durdu. Komando olmak, diye düşündü biraz da eğlenerek, Drew için sorun olmazdı. Tanıdığı en az utangaç erkek oydu ve bu da bir kurt sürüsünde önemli bir şeydi. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

Oraya vardıklarında Drew onları karşılamak için ağaçların arasından çıktı; rahatlamış halinden Psy'nin geri dönmediği anlaşılıyordu.

Kurdu ona sokulmak istedi ama ses tonunu profesyonelce tuttu. "Giysiler," dedi ve onları bir ağacın arkasına yerleştirdi.

Diğerlerine katılmak için geri döndüğünde, Drew parmak uçlarının kürkünü okşayacağı kadar yakınından geçti. Onu takip etme, biraz daha okşama dürtüsüyle savaşılarak Bren ve Dorian'ın yanına çömeldi. "Ne olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Brenna, Dorian'ın zemin üzerinde çalıştırdığı cihaza kablosuz olarak bağlı küçük bilgisayarda bir şeye dokundu. "Metalik bileşimde olağandışı bir şey yok," diye mırıldandı. "Cihaz şüphesiz bilgisayarla çalışıyor ve işlevsel."

Dorian tarayıcıyı yere bırakarak, "Bir güç kaynağı olmalı," dedi. "Bir çeşit batarya."

Brenna peremlerini gözlerinden uzaklaştırdı. "Kazma zamanı geldi sanırım." Indigo yardım etti ve metal topu ortaya çıkarmak sadece bir dakika sürdü.

Brenna ve Dorian sandviçi kaldırmak yerine kafalarını birleştirip daha fazla teknosöz mırıldandılar. Drew'un gelip omzunda durduğunu hisseden Indigo, Brenna'nın çantasından sandviçi aldı ve ayağa kalktı. "Ye," dedi, onun avlanmak için cihazı başıboş bırakmayacağını biliyordu.

Parmak eklemlerini kızın yanağında gezdirdi. "Teşekkürler."

Büyük bir ısıruk aldığında, içki şişesini almayı unuttuğunu fark etti. "Yakınlarda su var mı?"

"Evet, ama paketlere doğru koşmak daha hızlı olur." Sandviin yarısını çoktan bitirmişti. "Yakında döneceğim."

Brenna ve Dorian'ın meseleyi hallettiğinin farkında olarak, Drew gittikten sonra açıklığın kenarlarına doğru yürüdü ve Psy'nin geride başka bir şey bırakmış olma ihtimaline karşı detaylı bir çeyrek çeyrek arama yapmaya başladı. Yakın çevrede hiçbir şey yoktu. Cihazın bulunduğu yerden birkaç metrelik bir yarıçap içinde de hiçbir şey yoktu. Tam geri dönmek üzereydi ki esintide Drew'un kokusunu aldı.

Birkaç saniye sonra onu buldu. "Hey, Teğmen." Kız cevap vermek için dudaklarını aralamaktan fazlasını yapamadan ağzı onunkinin üzerindeydi.

Adamın bunu yapma şekline alışkın olmalıydı ama biraz sendeleyerek geri çekildi ve kendini dik tutmak için adamın belini kavradı. Gerçi buna gerek yoktu; adamın kolları çoktan kızın etrafında kenetlenmişti ve ağzı, kızın kedi gibi mırlamak istemesine neden olan tembel bir şehvetle kızın ağzını keşfediyordu.

"şimdi," dedi bir solukta, "bunun zamanı değil."

Bir öpücük daha, büyük bir el kalçalarını şekillendirmek için aşağı iniyor. "Uslu duruyorum," dedi ona, tüm masumiyetiyle. "Dorian ve Bren'in önünde yapmadım, değil mi?"

Kurdu kahkahalar atarak kollarını onun etrafından çekti ve yüzünü avuçlamak için uzandı. Sonra da Andrew Liam Kincaid'i öpücüklere boğdu.

BÖLÜM 26

Andrew bir dakika kadar önce mantıklı bir düşünceye sahip olduğundan **emindi**, ama bu uzak bir hatıraydı. Teğmen beyninin kulaklarından dışarı sızmasına neden oluyordu, dili ağzında hızlı, zarif bir dart, dişleri dudaklarında keskin küçük vurgular, elleri teninde markalar. İnleyerek kadının kalçalarını kavradı ve teslim oldu.

Ödül olarak aldığı öpücük o kadar sıcaktı ki kot pantolonunu rahatsız edici bir şekilde daralttı. Ellerini sabit tutamayınca, eşofmanının üzerinden yukarı doğru okşayarak elini yemyeşil bir göğsün etrafında birleştirdi. Göğüs ucu sütyeninin yumuşak kumaşının arkasında çoktan çakılanmıştı ve onu neyin çıldırttığını her yönüyle öğrenmek isteyen adam giysinin içinden onunla oynadı.

Sesin bilincine süzülmesi zaman aldı, ses tanınabilirdi. Dorian, Indigo'nun adını söylüyordu. "Geri dönme zamanı," diye mırıldandı onu gönüllü bir köleye dönüştüren o gür dudaklara karşı.

"Eğer çok uslu bir çocuk olursan," diye mırıldandı Indigo seksi, boğuk bir ses tonuyla, bir elektrikli saniye boyunca onun zorlanan sikini avuçlamak için aşağı uzanırken, "seni başka yerlerinden de öpebilirim."

Kadın elini çekip geri adım atarken, adam hüzünlü bir kelimeyi ısırdı. "Öfkeden kudurmuş bir haldeyken nasıl geri dönüp kız kardeşimin yüzüne bakabilirim ki?"

"Zavallı bebek." Ama gözleri alışılmadık bir hınzırlıkla dans ediyordu. "Eminim bir şeyler düşünürsün." Kadın uzaklaştı, kalçaları adamın zaten kaynamakta olan ateşini tavana vurduracak şekilde dönüyordu. Cinsel hayal kırıklığı çok kötü bir şeydi ama kurdu gülümsedi çünkü teğmen yine onunla oynuyordu. Ve Indigo Riviere çok az kişiyle oynayan bir kadındı.

Nefesini üfleyerek dişlerini sıktı ve bir şekilde vücudunu kontrol altına almayı başararak bine kadar saydı. "Peki, ne kaçırdım?" diye sordu, nesnenin etrafında çömelmiş olan diğerlerine katılarak.

Dorian elik küreyi elinde tutarken, "Bu bir verici," dedi.

Leopar nöbetçinin srf mavisini gözleriyle karşılaştı. "Sesin çok emin geliyor."

Ama cevap veren kız kardeşıydi. "Süslü dış görünüşünü bir kenara bıraktığınızda teknoloji oldukça yaygın."

"Menzil çok büyük değil," diye ekledi Dorian. "Belki beş yüz metre falan."

Brenna'nın gözleri Andrew'unkilerle buluştu, ağzının kenarlarında bir gülümseme vardı ve bu gülümseme bela habercisiydi ama sözleri pratikti. "Bunun bir yer belirleme feneri olarak kullanıldığını düşünüyoruz."

"Ne için yer belirleyici?" Indigo mırıldandı. "Bu bölge vahşi doğa. Orman yaratıkları dışında sadece kurtlar gelir-"

Dorian'dan sivri bir ksrk.

"Kurtlar ve leoparlar," dedi Indigo, sarışın nöbetçinin sırtışı karşısında başını sallayarak, "buraya sadece onlar geliyor." Kaşlarının arasında çizgiler oluştu. "Gelmesi gerekenler sadece onlar. Acaba yavrularla birlikteyken kokusunu aldığımız Psy bu şeyleri koyacak yer arıyor muydu?"

"Mantıklı," dedi Brenna. "Buranın biraz daha doğusundaydınız ama yükseklik açısından o kadar da aşağıda değildiniz."

Dorian başını bir kez daha cihaza doğru eğerken saçları sert güneş ışığında neredeyse bembeyaz parlıyordu. "Yeri sprebiliriz ile yüksek mukavemetli Tarayıcılar, ama Biz var a Lojistik bir sorun -den bölgesi çok geniş bir alanı kapsıyor." Brenna'ya bir bakış.

Andrew'un kız kardeşi başıyla onayladı. "Aramak için belirli bir bölge bulmamız gerekiyor."

"Bu şeylerin pilleri ne kadar dayanır?" Indigo sordu. "En iyi tahminle mi?"

Brenna, Dorian'a bakarak, "Bir sktğmzde teyit edeceğim, ama üç ay dış sınırlar olacaktır," dedi.

Başını salladı ve ekledi: "İletim fonksiyonu çok enerji tüketiyor. Güvenlik için üç, ama iki ayın daha gerçekçi bir tahmin olacağını söyleyebilirim."

Andrew, Indigo'nun nereye gittiğini gördü. "Yani muhtemelen kar örtüsünün oldukça fazla olduğu tüm alanları eleyebiliriz.

iki aydan fazla bir süredir sağlam." Bu onların bölgesinin büyük bir halledecektir.

"Evet." Brenna'nın gözleri parladı. "Bir telekinetik karı hareket ettirebilirdi ama birincisi, bu çok büyük bir güç israfı olurdu ve ikincisi, tüm bu beyazlığa rağmen, herhangi bir davetsiz misafir uydumuz tarafından fark edilirdi."

Indigo başını salladı. "Katılıyorum, karla kaplı alanları şimdilik güvenli bir şekilde eleyebiliriz. Ayrıca yoğun trafik alan tüm bölgeleri de ortadan kaldırabiliriz."

Andrew kız kardeşine baktı. "Bir parça kağıdın var mı, Bren?"

"Sanırım bu çantada bir ped var ..." Çantayı karıştırmak için döndüğünde, başarılı olduğunu gösteren bir ses çıkardı. "İşte burada. Ve bir de kalem."

"Teşekkürler, küçük kardeşim." Kızın ona verdiği öpücüğe sırtarak defteri açtı ve bölgelerinin ana hatlarını çizdi. "Tamam, işte burası." Harita üzerinde bir X işareti yaptı. "Diğeri bir işaret olarak işe yaramaz çünkü herhangi bir yerden gelmiş olabilir, ama buna ne dersin?" Bulundukları noktayı yayın merkezi olarak kullanarak kabaca bir yarım daire çizdi.

Indigo omzunun üzerinden baktı. "Tüm bölge in bölgesinin en uç noktasına eşit ." Bunu düşünmek için bir an durdu ve başını salladı. "En azından teoriyi test edebilmemiz için yeterince ışık var."

"İki tarayıcımız var," diye hatırlattı Brenna onlara, "böylece her iki yöne de gidebiliriz."

"Drew," dedi Indigo, tam çalışma moduna geçerken ses tonu netti, "sen Bren'le git. Ben Dorian'la çalışacağım."

Ne yaptığını biliyordu - her bir teknoloji uzmanını güvenliğe göz kulak olabilecek biriyle eşleştiriyordu, ama onu yakışıklı leopar erkekle yalnız istemediğini fark etti. O anda kızın gözleri onunkilerle buluştu ve gözlerindeki ani dondan, kızın sahiplenme dürtüsünü doğru okuduğunu anladı. İradesinin gücüyle bunu bastırarak -ve bunu yapmak için kurduyla savaşmak zorunda kalarak- Brenna'ya döndü. "Tüm teçhizata ihtiyacın var mı?"

"Sadece tarayıcı paketi." Küçük bilgisayarı bir taşıma çantasına yerleştirdi ve vücudunun üzerinde çapraz olarak salladı, tarayıcının kendisi elindeydi. "Dorian, tarayıcıyı kullan-"

"Sorun değil, tatlım." Bilgisayarı Brenna'yla aynı şekilde vücudunun üzerine yerleştiren Dorian, biraz daha hantal olan tarayıcıyı eline aldı. "İşimizi görür ama menzili daha kısa," dedi Indigo'ya, "bu yüzden daha az mesafe kat edebiliriz."

Brenna dışarı çıkmaya başladı. Andrew onu takip etti, dikkatini kendisine sessizce öfkelenen bir kadında değil de kız kardeşinde tutmaya zorluyordu kendini. Brenna onlar iyice uzaklaşana kadar hiçbir şey söylemedi. "Judd bana söyledi."

Andrew homurdandı, dalga geçilecek havada değildi.

"O bir teğmen, salak herif," diye mırıldandı Brenna. "Ona erkek gibi davranmak seni onun gözüne sokmaz."

Gözlerini kırıpştırdı. "Artık kafanın arkasında gözlerin mi var?"

Muhteşem bir gülümseme. "Dik kafalı erkeklerle ilgili tecrübelerim var ama seninle bu küçük konuşmayı yapacağımı hiç düşünmemiştim. Her zaman Riley'nin sorun yaşayacağını düşünmüştüm. O da gitti ve kendini mutlu mesut bir nöbetçiyle çiftleştirdi."

Etrafta tehdit olup olmadığını kontrol ettikten ve orada sadece ikisinin olduğunu anladıktan sonra dikkatinin kendisi ve Indigo konusuna dönmesine izin verdi. "Elimde değildi," diye mırıldandı, kendini somurtkan ve huysuz hissediyordu - bunu bebekliğinden beri göz kulak olduğu kız kardeşinden başka kimseye göstermezdi. "Beynim aptalca bir şey yaptığımı biliyordu ama hormonlarım onu korumamı söylüyordu ve şu anda içgüdülerim mantığımın kıcına tekme basıyor."

Brenna başını salladı, öğleden sonra güneşi saçlarının ince tellerini altın gibi parlatıyordu. "Kolay çözüm, senin yalvarman ve onun da seni affetmesi. . ."

"Ama?" Kendi omzuyla onun omzunu dürttü, kurdu daha genç ve çok daha az baskın olsa bile onu dinlemeye istekliydi.

"Ama o böyle biri," diye mırıldandı Brenna, başını kaldırdığında gözleri sıkıntılıydı. "Benim için bir kurşunun önünde durdun, Drew." Sesi titriyordu. "İşte sen busun."

"Hey." Ona sarıldı ve başının üstünü öptü. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Birkaç saniye daha ona tutunan Brenna geri adım attı ve tekrar taramaya başladı. "Demek istediğim şu ki, sen kendini koruyorsun."

Korumanıza ihtiyacı olmadığı gibi, bunu teklif etmeniz bile kime hakaret olur?"

Kelimeler sertçe çarptı, derinden kesti. Ama gerçeğin Indigo'nun rütbesini kabul etmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Kıskanıyorum," diye açıkça itiraf etti, kırılğanlığını itiraf edebileceği tek kişiye. "Aklındaki mükemmel eş imajına uymadığımı biliyorum ve bu imaja uyan başka bir erkekle etkileşime girdiğinde beni yanlış yola sürüklüyor." Muhtemelen onun kurdu için çok daha kabul edilebilir olan bir erkek, her ne kadar o kurt onu belli bir seviyede kabul etmiş olsa da.

"Dorian'ın ve bir leopar olmasına rağmen mi?" "Evet.

Aptalca, değil mi?"

"Aşık olduğumuzda hepimiz biraz aptal oluruz." İfadesinin hemen ardından makinesi bip sesi çıkardı. "Bekle."

Kadın daha derin bir tarama yaparken o sabırla bekledi.

"Hiçbir şey," dedi bir dakika sonra. "Sanırım kayalardaki metalik bir içerikten kaynaklandı."

Dorian, diye düşündü Indigo, tıpkı bir kedi gibi hareket ediyordu. Akıcı ve zarıftı. Değişken olduğunu bilmeseydi bile onu bir leopar sanırdı. Birkaç ay önce birkaç kez çıktığı leopar Hamilton da aynı kedi zarafetiyle hareket ediyordu.

Seksi . . . Indigo için olmaması dışında.

Elbette Dorian insan formundayken de beyaz-sarı saçları ve elektrik mavisi gözleriyle gülünç derecede çekiciydi. Keskin dağ güneşinin altında saçları bembeyaz bir ateşle yanar, gözleri üzerine çekerdi. Hamilton da birlikte insan içine çıktıklarında her kadının başını döndürürdü.

Indigo görsel etkiyi takdir etmişti, tıpkı Hawke ve Riaz'ı takdir ettiği gibi. Ciğerleri gayet iyi çalışıyordu, kalbi Hamilton onu öperken bile sabit bir ritimle atmaya devam ediyordu. Okşamaya izin vermişti, elini ensesine kaydırmasına ve ağzını keşfederken onu yerinde tutmasına izin vermişti - çünkü

Kimyalarının uyuşma ihtimali olup olmadığını öğrenmek istemişti. Hiçbir şey yoktu. Hiç. Zilch.

Buna karşılık Drew'un sadece
"Dünya'dan Teğmen Bacaklarına"
vardı.

İndigo dikkatini Dorian'a yöneltti. "Bir şey mi aldın sarışın?"

"Emin değilim." "Boynunda gördüğüm bir aşk ısırığı mı?" demeden önce bile içgüdülerinin uyarıda bulunmasına neden olan bir kedi gülümsemesi.

Buna kanacak kadar saf değildi. "Yüzünde gördüğümün kocaman bir palavra olduğunu biliyorum."

Leopar erkek güldü, dikkatini tarayıcıya verirken bariz balıkçılığından hiç utanmıyordu. "Kurnazlık yapmaya çalışıyordum."

"Uh-huh." Bu huzursuz enerjiyi yakma ihtiyacı duyarak ona baktı. "Tarama yaparken etrafına göz kulak olabilir misin?" DarkRiver'daki en güçlü kedilerden biriydi ve eski bir suikastçıyla göğüs göğüse dövüş eğitimi almıştı; Dorian'ın üstesinden gelemeyeceği çok az şey olduğundan emindi.

Ona meraklı bir bakış attı. "Tabii. Bir yere mi gidiyorsun?"

"Etrafta biraz keşif yapmak istiyorum - yerlere kanıtlar görebilirim."

Dorian ona bunun bir saçmalık olduğunu söylemedi, sadece başını salladı. "Hey, Indigo."

"Ne?"

"Kaçabilirsin," dedi Dorian, yüzündeki ifadenin yoğunluğunu azaltmayan nötr bir tonda, "ama er ya da geç kaçacak yerin kalmaz."

Sağındaki hafif yokuşu tırmanmaya başlamıştı bile, cevap vermedi. Ama soğuk dağ havasını yarararak ilerlerken adamın sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Yaptığı şey bu muydu? Koşuyor muydu? Bu, kurdunun şiddetli bir reddedişle başını sallamasına neden oldu; o her zaman yerinde durmuş, darbeleri geldiği gibi almıştı. Dorian kıcığınan konuşuyordu. O bir kediymiş, yani gerçekten, neden şaşırmıştı ki?

Bu onu birkaç dakika daha idare etti, ta ki pratik zekâsı kızdığı şeyin kedi olmadığını gösterene kadar. Drew'du. O bakışı görmüştü.

ona bu görevi vermişti. Yine de, hakkını yemeyelim, çenesini kapalı tutmuştu. "Yine de çok fazla itibar etmedi," diye mırıldandı nefesinin altında. Çünkü gerçek şu ki, o baskın, yırtıcı bir Dönüşen erkeğiydi. "Sahiplenici", "koruyucu" ve "sinir bozucu" kelimeleri profiline silinmez bir şekilde kazınmıştı.

Tıpkı bağımsızlık, kontrol ve inatçılığın onunkine kazınmış olması gibi. *Şurada.*

Ne gördüğünü anlaması için geçen sürede neredeyse elli metre uzaklaşmıştı. Durarak, sanki ağır botların ayak izleri tarafından ezilmiş gibi kahverengileşmeye başlayan bahar yeşili çimenlerin bulunduğu açıklığa doğru döndü. Orada bir aygıtın gömülü olabileceğini gösteren hiçbir şey göremiyordu ama oranın görüntüsü hoşuna gitmemişti. İçgüdülerine güvenerek yeri zihninde işaretledi, sonra Dorian'ı almak için geri koştu.

Vericiyi bulması on saniyeden az sürdü. Pençelerini kullanarak kazmaya başladıklarında, "Bir süredir buradaymış," dedi. "Üzerinde otlar büyümüş."

"Ama bu ezilmiş ot parçaları Psy'nin yakın zamanda geri döndüğünü gösteriyor, belki de kontrol etmek için." Dar gözlerle, pençesinin cihazın kenarına dokunduğunu hissetti. "İşte."

"Biraz paslanmış ama onun dışında iyi durumda," dedi Dorian onu ortaya çıkardıktan sonra, "ve bulduğumuz diğeriyle aynı." Bakışları onunkilerle buluştu. "Ne halt planlıyorlar?"

Bir saat sonra başlangıç noktasında **tekrar** buluştular. Drew ve Brenna elleri boş dönmüşlerdi ama Indigo'nun bulduğu ikinci cihazla birlikte, arama alanını nasıl yapılandıracakları konusunda artık daha iyi bir fikirleri vardı.

"Bu nesneler inin yakınına bile yaklaşamaz," dedi Indigo. Sürünün gerçek evinin yerini saklamak için o kadar çok zaman ve çaba harcamışlardı ki bu kadar kolay ele veremezlerdi. "Onları devre dışı bırakabilir misin?"

Brenna Dorian'la konuştuktan sonra başını salladı. "Sorun değil. Dediğim gibi, teknoloji seviyesi oldukça basit. Güvende olmak için, bileşenleri bile aşağı indirmeyeceğim, ama tüm işi burada yapacağım - Silvia'nın bulduğu bir kabuktu, bu yüzden o güvendeyiz."

Drew çenesini ovuşturdu, gözleri kısılmıştı. "Onları devre dışı bırakmamız gerektiğini sanmıyorum, henüz değil."

BÖLÜM 27

Herkes ona baktığında, ellerini kalçalarına koydu, saçlarının parlak kahverengi telleri akşamın ilk esintisiyle havalandı. "Bu kadar yakın mesafede iki tanesini kapatırsak, Psy'lar kontrol etmek için dışarı çıkabilir ve hepsi aynı anda gelirse onları karşılayacak sayımız yok."

Indigo'nun kurdu, yaptığı şeyi neredeyse kesinlikle bilerek yapmadığını kabul etmesine rağmen ona hâlâ kızgındı ama önerisinin mantığını görebiliyordu. "Bu şeyleri devre dışı bırakmaya başlamadan önce mümkün olduğunca çoğunu bulmalıyız."

Dorian, "Her iki gruptaki tüm askerleri ve stajyerleri aramaya koyarsak," dedi, "muhtemelen vericilerin çoğunu buluruz, ancak onları toplu olarak devre dışı bırakmaya başladığımız anda Psy keşfedildiklerini anlayacaktır."

"Ve onları yakalama şansımızı kaybederiz." Indigo bir nefes verdi, kaşlarını çattı. "Bence bunu göze alalım; bu şeyleri topraklarımızdan çıkaralım ve nedenini sonra düşünürüz." Daha önce aldığı cep telefonunu çıkardı. "Bunu Haw-Damn ile konuşmam gerek." Brenna'ya baktı. "Buradaki vericinin kontrol edilmesi gerekiyor." Bu onu meraklandırdı: "Bu cihazların onu etkileme ihtimali var mı?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Brenna. "Ama emin olmak için bakımı kendim denetleyeceğim."

"Muhtemelen sadece fırtına hasarıdır." Dorian konuşurken cebinden bir şey çıkarıyordu. "Uydu telefonu," dedi ve uzattı. "Sizin değiştirdiğinizi sanıyordum."

Indigo telefon etmek için uzaklaşırken Brenna, "Aradık," dedi. "Ama sevkiyattaki pillerle ilgili bir sorun vardı. Değiştirilmelerini bekliyoruz."

Indigo bir dakikadan kısa bir süre sonra yanlarına döndü. "Bren," dedi, "sen ve Dorian aşağı inin, toplayabildiğiniz kadar çok teknisyen toplayın."

Hawke çoktan askerleri organize etmeye başladı. Drew ve ben burada kalıp olaylara göz kulak olacağız."

Dorian, "Telefonu ikinize bırakacağım," dedi.

Andrew kediye teşekkür ederek, Max'i arayıp buluşmalarını yeniden planlayacak kadar uzun bir süre ödünç aldı ve Indigo'ya verdi. Indigo onu aldı ve ikinci bölgede kamp kurmak üzere oradan ayrıldı; her ihtimale karşı yaptıkları Psy'ları alarma geçirmişti.

"En iyi ," dedi **Hawke** ertesi sabah şafak vakti herkes merkezi bir buluşma noktasında toplandığında, "ipucunu alırlar ve bölgemizden uzak dururlar." Sesi değişti, kurt sertliğine dönüştü. "Ama nedense bunun şüpheliyim."

Indigo başını salladı. "Devriyelerimizi şu ana kadar yaptığımızdan da uzağa yaymamız gerekiyor. Adamlardan oluşan birliklerden birkaç gün boyunca daha uzak bölgelerde dönüşümlü vardiyaalar halinde dolaşmalarını istemek iyi bir fikir olabilir."

Hawke dikkatini Riaz'a çevirmeden önce, "Organize et," dedi. "İndigo'nun normal görevlerinden bazılarını üstlenebilir misin?"

Erkek teğmen hızlıca başını salladı. "Judd henüz bir şey bulamadı mı?"

Hawke'ın nefesi sabah soğuğunda bembeyazdı. "Bu Konsey gibi kokuyor, ama Konsey'in artık uyumlu bir birim olarak çalışmadığını doğruladı, bu yüzden onlardan herhangi biri olabilir."

Andrew bunun çok ama çok ilginç olduğunu düşündü. Nikita'nın güvenlik şefiyle buluştuğuunda Max'e bu konuyu aması gerekecekti.

Hawke Indigo'ya döndü. "Riley ve Mercy'den yolculuklarını kısa kesmelerini istememiz gerekiyor mu?"

"Henüz o kadar ciddi olduğunu sanmıyorum." Indigo'nun gözleri buradaki ışıkta neredeyse masmaviye dönmüştü, altın sarısı tenine rağmen capcanlıydı. "şimdilik üstesinden gelebiliriz - askerlerden bazıları fazladan birkaç vardiya tutabilir."

Andrew yakındaki bir am ağacının gövdesine yaslandı, Indigo'ya uzanmamak için kollarını kavuşturdu ve iddiasını diğer dominantlara, özellikle de Riaz'a açıkça gösterdi. "İkisinin de molaya ihtiyaı var."

Çiftleşmelerinin hemen ardından Mercy yaralandığında kardeşi paramparça olmuştu. Çift, duruşmadan aralarındaki bağ daha da güçlenmiş olarak çıkmıştı ama - "Balayına çıkmaya pek şansları olduğunu sanmıyorum."

Hawke'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Riley'su anki durumunu bir balayı mı yoksa araf olarak mı gördüğünü merak ediyorum."

Herkes güldü ama sesler kısılmıştı, içgüdülerini davetsiz misafirlere karşı . Ortalık yeterince aydınlanır aydınlanmaz kendi gruplarına ayrıldılar ve samanlıklarda iğne aramaya koyuldular.

"Bölgemizin kuzey ucunda **on** cihaz **bulduk**," dedi Andrew o gece şehrin en iyi mikro biralarını sunan karanlık, küçük bir Çin mahallesi tavernasında bira içerken Max'e. "Diğer taraflar boyunca oldukça kapsamlı bir tarama yaptık ama hiçbir şey bulamadık."

"Yine de çok büyük bir alan," dedi Max, "ve bu cihazlar küçük görünüyor."

"Evet." Şişesinin camındaki buğunun akmasını izlerken polisin gözleriyle karşılaştı. "Ama neyin peşinde olurlarsa olsunlar, izole edilmiş tüm bölümlerde güvenliği artırarak planlarını bozduk."

"Bir teorin mi var?"

"Bir çift." Öylece bıraktı.

Max, Andrew'un sormasını beklemeden, "Nikita olmadığını doğrulayabilirim," dedi.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bu tür bir operasyonu organize edebilecek birine sahipse beni işe alması için bir neden yok." Omuz silkti. "Ve bana Psy verilerine erişim izni verdiği göz önüne alındığında, bunun büyük bir ihanet olduğunu sanmıyorum."

Bölgedeki diğer tek Konsey Üyesi Anthony Kyriakus'tu ve kızı Faith başka bir DarkRiver nöbetçisiyle çiftleşmişti. Kediler çoktan Anthony'bu işe karışmadığına dair haber göndermişlerdi. Bu

SnowDancer hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmezdi ama bu sefer Hawke kabul etmişti. Bu da SnowDancer - DarkRiver ittifakı hakkında çok şey söylüyordu.

"Nikita'nın bu konuda söyleyeceği başka bir şey var mı?" Andrew sordu.

Max birasından bir yudum aldı ve boğazının arkasından minnettar bir ses çıkardı. "Ona söylediğimde dikkatini verdi ama başka bir şey dikkatini dağıtıyor."

"Paylaşmak ister misin?" Kendi birasından biraz içti.

Max kabinin bordo derisine yaslandı. "Bir Konsey Üyesi için çalışmak ama artık istiyorum ve yaptığımız anlaşmayı bozmadığı sürece ona sadık kalacağım."

Andrew anlaşmanın ne olduğunu sormadı. Tahmin edebilirdi. "Yeterince adil." Bu onun işini zorlaştıracaktı ama aynı zamanda kurdunun polise olan saygısını da pekiştirecekti. "Ama bunun şehirdeki ölü Psy'larla bir ilgisi var mı?"

Max bira şişesini Drew'a doğru eğdi. "Sizin bunu anlamamanızın ne kadar süreceğini merak ediyordum." Şişeyi yere bırakarak kollarını masaya . "Dört şüpheli ölüm, hepsi de psişik isabet."

"Medyada bir şey yok. Nikita'yı mı koruyorsun?"

Max'in derisi çenesinin üzerinde gerildi. "Buna izin veriyorum çünkü altı ay önce ben de aynı sonuca varırdım." Öfkesi gözlerinde soğuk bir alev gibiydi. "Bu bir örtbas değil. İcra durumun tamamen farkında, sadece bir kereliğine ağzını kapalı tutuyor."

Andrew bunda bir gerçeklik payı olduğunu hissetti. "Kusura bakma dostum. Sormak zorundaydım." "Evet, bunu bir daha yapma." Polis nefesini dışarı üfledi. "Bak, Hedeflenen grubu uyardık -Düşük Dereceli Psişik- ama sessizce yaptık çünkü cinayetlerin siyasi amaçlı olma ve sivil nüfusta huzursuzluk yaratma ihtimali yüksek."

"Konsey saflarında sorun olduğuna söylentiler duyduk."

Max başını salladı. "Cinayetlerin bunun bir parçası olma ihtimali çok yüksek." "İlginç." Andrew, Pure Psy'ın gönderdiği e-postayı SnowDancer kurtları. "Bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben bahse girerdim." Max çirkin e-postayı geri verdi. "Başka delilerin Pure Psy'dan 'esinlenmiş' olma ihtimaline karşı cinayetler konusunda açık fikirli olmalıyım ama içimden bir ses Henry Scott ve fanatiklerinin dizlerine kadar bu işe battığını söylüyor."

"Gloria," dedi Andrew, polisin yüzüne bakarak, "o silindi." Polisin hafifçe kalkık gözlerinin köşelerinde çizgiler belirdi.

"Çok iyi istihbaratınız var. Bu benim bilgim dışında yapıldı; diğer siteler olması gerektiği gibi işleniyor."

Andrew, silme emrini verenin bunu bir daha yapmayacağını sormadan biliyordu. Nikita'nın kendisine bu kadar yetki veren polisle tam olarak nasıl bir anlaşma yaptığını çok merak ediyordu ama bunun Max'in cevaplayacağı bir soru olmadığını biliyordu. O yüzden başka bir soru sordu. "Bir Konsey Üyesi için çalışmak nasıl bir şey?"

"Zamanın yarısında bilgiler karşısında delice sevinçle ellerimi ovuşturuyorum."

"Peki ya diğer yarısı?"

"Birini öldürmemeye çalışıyorum, genellikle de Nikita'yı." Max'in telefonu bu yorumun hemen ardından bipledi. Polis gülümseyerek göstergeye baktı. "Karım akşam yemeği için beni eve çağırıyor."

Andrew'un diğer adamın katıksız zevkini hissetmesi için medyum olması gerekmiyordu. Indigo'nun kendisine kızgın olmasından başka bir sebep yokken kendini kötü hissederek, "Onu hiç kızdırdın mı?" dedi. Polis, karısıyla sürekli bir cinsel mutluluk içinde yaşadıklarını söylerse, Andrew yumruk atmak için tam bir nedeni olacağına karar verdi.

Max bir kaşını kaldırdı. "Elbette, ben insanım." Telefonu takım elbise pantolonunun cebine soktu ve gözlerinde belirgin bir eğlence parıltısıyla ayağa kalktı. "Barışmak işin eğlenceli kısmı, eğer henüz anlamadıysan."

Indigo o gece geç saatlerde hak ettiğini düşündüğü bir banyoya **daldı**, diğer teğmenleri Psy istilalarıyla ilgili durum hakkında bilgilendirmeyi ancak şimdi bitirmişti. Tomás'ın paylaşacak daha fazla rahatsız edici haberi vardı; bu kez eyaletin sınırlarında ve gözden kaçamayacakları halka açık alanlarda bırakılmış daha fazla ölü Psy.

Daha önce bu durumun takibini üstlenen Judd, bu işi yapmaya devam etmek için gönüllü olmuştu ve Indigo buna çok minnettardı,

onu öpebilirdi. Aramaktan yorulmuştu, kasları gergindi ama en çok da bir kaşıntısı vardı ve kaşıyacak kimsesi yoktu. Nefes nefese sıcak suyun derinliklerine gömüldü, duş yerine banyosu olan odalardan birini seçtiği için çok memnundu. Lif kabağını alıp bacağında gezdirmek üzereydi ki dairesine birinin girdiğini duydu.

Çok ama çok az insan elini kolunu sallayarak içeri girme hakkına sahip olduğunu düşünürdü.

Sonra vahşi, hınzır bir erkeğin kokusunu aldı ve bacaklarının arasındaki sıvı sıcaklığının banyoyla hiçbir ilgisi yoktu. "Toplantı nasıl geçti?" diye sordu Drew kapıda belirlediğinde, gözleri boynundan ayak parmaklarına kadar onu kaplayan köpüklerin üzerinde geziniyordu.

"Ölü Psy, Saf Psy ile bağlantılı olabilir. Görünüşe göre siyasi bir hesaplaşmada ikincil zarar görüyorlar."

Psiler düşmandı ama bugün PsyNet'te kalmaktan başka çaresi olmayanlara acıyordu. "Tanrım, böyle sosyopat piçlerin lideriniz olduğunu hayal edin."

"Şu anda Konsey hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Oh? Ne konuşmak istersin?" Bir kolunu küvetin dışına kaldırdı ve cinsel hayal kırıklığının intikamını almak için ona işkence etmek isteyerek lif kabağını küvetin içinde gezdirmeye başladı.

Aralarındaki mesafeyi kapatarak küvetin kenarına tünedi, parmaklarını köpüğe daldırdı, gözleri kızın yüzündeydi. "Indigo."

Yukarı baktı, bir kaşını kaldırdı.

Bir eli küvetin her iki yanında olacak ve onu çelik gibi bir erkek kasının hapisanesine hapsedecek şekilde tutuşunu değiştirirken bakışlarını ondan ayırmadı. "Ben," dedi sessizce, "baskın bir erkeğim. Bununla başa çıkmayı öğrenmen gerek."

Adamın ses tonu pençelerinin derisinin iç kısımlarına batmasına neden olsa da kendi ses tonunu nötr tuttu. "Baskın erkeklerle uğraşmaya fazlasıyla alışkınım."

"Bull. Bok." Sessiz. Yoğun. "Sevgililerin oldu, ama hiçbir zaman sonuçlarıyla gerçekten uğraşmak zorunda kalacak kadar içeri girmesine izin verdiğin olmadı."

"Bu düzeni bozmak üzere olduğunuzu size düşündüren nedir?"

Drew kot pantolonu ve her şeyiyle küvete girip diz çökerek onun üzerine oturduğunda su kenardan fayans zemine doğru aktı. Yaşadığı şoka rağmen, Drew yüzünü ellerinin arasına alıp dilini ağzına götürdüğünde ona hazırды. Topraksı erkeksi bir şehvetin, bir miktar biranın -pürüzsüz ve koyu- ve duyularını ateş gibi yalayan bir şeyin tadını aldı. *Drew*. Dili okşuyor ve yalıyordu, elleri onu zevk için yerinde tutarken, dişleri alt dudağını ısıyor, üst dudağıyla alay ediyordu.

Ne yaptığını tam olarak anlamış olsa da, karnındaki ısı açığa çıktı. Bu da başka bir sahiplenme gösterisiydi. Kurdu bu fikir karşısında dişlerini gösterdi ve öpüşmeyi kesip pençeleriyle adamın omuzlarını itmesi için ona yeterli irade gücünü verdi. Adam hareket etmeyi reddetti ama ellerini arkasındaki banyonun kenarına koydu.

Konuşmak için nefesini içine çekiyordu ki, adam başını eğip onu tekrar öptü. Sıcak, ılık, seksi ve talepkâr. Seks, düşündü, hiçbir şeyi çözmeyecekti ... ama sonra bir elini göğsünü sıkmak için aşağı kaydırды ve kör edici bir tutku dalgası diğer tüm düşünceleri gölgede bıraktı. Adamın alt dudağını ısırarak, bir eliyle saçlarını tutarak başını yukarı çekti. "Tişörtünü çıkar."

Şaşırtıcı bir şekilde, adam itiraz etmedi, uzandı ve yarı ıslak kumaşı başının üzerinden çekti. Kenara fırlattığı gibi kabarık banyo paspasının üzerine sessizce indi. Adam onu tekrar öptüğünde, ellerini göğsünde gezdiriyor, vücudunun sıcak ipeğinden zevk alıyordu ve bu sefer, hiçbir birikme olmadı. Hayır, adam kaldığı yerden devam etti ve kızın hem inleyip hem de ısırmak istemesine neden olan özel bir dokunuşla göğsünü okşadı.

Boşta kalan elini kadının karnına bastırmak için aşağı doğru indirdi.

Kız onun ereksiyonuna uzanmak üzereyken, adam elini aşağı indirdi ve parmaklarını kızın buklelerinin arasından geçirdi.

Adam iki parmağını içine sokarken kadın çığlık atarak adamın ağzının içine girdi. "Kahretsin, Drew," diye soludu, "bu ön sevişme değil."

Boynunu ısırdı, diğer elini kaburgalarından aşağı indirdi, sonra tekrar göğüslerini sıkmak ve okşamak için yukarı kaldırdı, başparmağını sıkıca kıvrılmış bir meme ucuna sürttü. "Evet, öyle." Başka bir öpücük, başka bir

dudaklar, dişler ve dil. "Seni ipeksi ve tatlı hissedebiliyorum" -iki hızlı itiş onu şok edici bir şekilde orgazma yaklaştırdı- "ve hazır, çok sıcak ve hazır."

İnleyerek, sırlıslıkla kot pantolonuyla boğuşmak için aşağı uzandı. Aptal düğme açılmayı reddediyordu ve adam da yardım etmeyi reddederek onu delirtmeye niyetliydi; bu yüzden pençelerini savurdu ve kotu parçaladı. Eli, etkileyici uyarılmışlığının sıcak, zonklayan çıkıntısını gizleyen daha ıslak kumaşla karşılaştı. Adam ona nefes alması için bir saniye verdiğinde, "O kadar gün içinde bugün iç çamaşırı giymeye karar verdin," diye mırıldandı.

Drew'un öpüşmeyi sevdiğini öğrenmişti. Ve onun öpüşme tarzına bağımlı olmaya başlamıştı.

"Dokun bana, Indy." Ağzına karşı boğuk bir istek.

Tanrım, o ses.

Saf duyusal zevk içinde titredi. "Deniyorum."

Kumaşın üzerinden onu sıkıp okşarken, parmaklarının vücudunun içinde ritmini kaybettiğini hissetmekten memnun oldu.

Ama çabuk toparlandı, boştaki elini yukarı kaydırıp saçlarını sıktı, böylece başını geriye çekip ağzını yutarken parmakları daha sert ve daha hızlı pompalamaya başladı. Indigo'nun görüşünün köşelerinde yıldızlar titreşti, ama dişlerini sıktı ve dayandı - lanet kurdu içinde istiyordu. İç çamaşırını büyük bir dikkatle parçaladı, çünkü ona zarar vermek istemiyordu, tüm gücüyle göğsünü itti.

Öpüşmeyi kesti, parmaklarını uzun süren bir vuruşla ondan ayırdı ve onu sırt üstü yatırana kadar geri itmesine izin verdi. Ona verdiği tek kontrol buydu. Bir an sonra, elleri kalçalarında ve ereksiyonu onu dürtüyordu ve künt bir vaatle ona doğru itiyordu.

Indigo haykırarak banyonun kenarlarını kavradı, vücutları suyun altında kaygan ve sıcak bir şekilde dans ederken göğüsleri nemli ve onun üzerinde parlıyordu. Birleşme biraz sertti, tamamen hamdı. Sonra dişlerini kızın göğsünün narin etine geçirdi ve kızın vücudu bir zevk patlamasıyla gerildi, kasları onu sıkıca kavradı ve sert, patlayıcı bir homurtuyla boşaldı.

BÖLÜM 28

Max'le konuştuktan sonra Drew'den bir telefon **alan** Judd, kendi telefonunu açtı. "Konsey dağıldı," dedi, "durum ne kadar kötü?"

"Kötü. İskoçlar Nikita'dan kurtulmaya kararlılar. Sessizlik'e karşı bazı kışkırtıcı açıklamalarda bulundu ve bunları eyleme döktü."

Judd, Konsey Üyesi Nikita Duncan hakkında bildiklerini düşündü ve bu işten onun çıkarının ne olduğunu merak etti. "Hepsini öldüremezsin," dedi, Hayalet'in son konuşmalarındaki ifadesini hatırlayarak.

"Onlar bir hastalık, halkımızdan beslenen bir virüs."

"Ağa ne kadar yakın olduğunuzu hiç düşündünüz mü?" Karanlık bölgeler, ölü bölgeler, gezegendeki milyonlarca Psy'nin zihnini besleyen geniş psişik ağ hakkında sahip olduğu bilgiler bunlardı - sanki psişik dokusunun bir kısmı çürüyormuş gibi. "Dejenerasyon sizi etkiliyor olabilir."

"Hayır," dedi Hayalet. "Benim aklım başımda."

Judd, Hayalet'in hiçbir zaman gerçekten akli başında olduğundan emin değildi - o kadar güce sahip hiç kimse olamazdı. Ama o her zaman mantıklıydı. "Konsey'in çöküşü, yeni bir sistem olmadan, Net'in istikrarını bozacak, yüz binlerce masumu öldürecek."

"Sence benim bir kalbim var mı?" diye sordu Hayalet merakla. "Böyle bir gerçekten etkilenmek için mi?"

Judd, Hayalet'in giderek uçurumun kenarından kaymaya yaklaştığını biliyordu ve buna izin veremeyeceğini de biliyordu. Sadece isyancının ölümcül gücü yüzünden değil, Judd onu arkadaşı olarak gördüğü için. "Bir kişi," dedi Judd. "Ölmesini istemediğin bir kişi olmalı."

Uzun, çok uzun bir duraklama. "Eğer ?"

Judd'ın rahatlaması yıkıcıydı. "Her karar verdiğinizde o kişiyi düşünün."

Bu kez duraklama daha uzun, daha kalın ve daha karanlıktı. "Düşüneceğim. Şimdilik."

BÖLÜM 29

Indigo banyodan yatağa nasıl **tam olarak** emin değildi ama yüzeye çıktığında kendini sıcak, kuru ve yatağa yüzüstü uzanmış, yanında da aynı derecede rahatlamış bir Andrew bulmuştu. Tabii ki, ellerinden biri poposundaydı ve "benim" diyen bir şekilde okşuyordu, kelimelerin asla yapamayacağı kadar güçlü bir şekilde.

Bir yerlerden güç bularak onu kolundan dürttü. "O da neydi öyle?"

Okşadığı küreyi sıktı. "Gerçekten mükemmel seks."

Kurdu hırladı ama hepsi rol icabıydı. Drew ikisinin de huyunu suyunu çıkarmıştı. "Bana boyun eğdirmek için seks yapmaya çalışıyordun."

"İşe yaradı mı?" Ona bakmak için döndüğünde tembel bir sırıtış. "Sadece kendim oluyordum."

Başlangıçta söylediklerine çok yakındı. "Birdenbire tüm bu baskınlık saçmalıklarını kabul edecek değilim."

"Senden yapmanı istedim mi?" Mavi gözleri kısıldı. "Ama ben inatçı ve buzdan duvarlar örmeye meyilli bir teğmenle nasıl başa çıkacağımı öğreniyorsam, sen de onu ezip geçmene izin vermeyecek bir iz sürücüyle başa çıkmayı öğrensen iyi edersin."

Bu onun gözlerini devirmesine neden oldu. "Buralarda gördüğüm tek buharlı silindir 1.80 boyunda ve iki yüz küsur kiloluk bir kas yığını."

Bu, öfkesinin ateşini körüklemek yerine gözlerinin ısınmasına neden oldu. Bir bacağını onun üzerine atarak kaydı ve daha da sahiplenici bir elle onun açıkta kalan bedenini okşadı. "Ön sevişmeyi bilmediğimi söylediğinde kalbimi kırdın."

Dudakları kıpırdadı. "Evet, seks konusunda çok kötüsün. Korkunçsun." İşte bu yüzden burada erimiş kemikleri ve uyuşuk bir iç kurtla yatıyordu, tam bir terk edilmişlik içinde yayılmıştı.

"Hmm." Omzuna bir öpücük kondurdu. "Sanırım bunun üzerinde çalışmalıyım."

Tam cevap vermek üzereydi ki, adam onun üzerine doğru hareket etti ve bir kolunu dirseğinden bükerek kendini destekledi.

diğer eliyle kalçalarını ayırmak için aşağı uzandı. Göğsünün sıcaklığı yaktı ve ona bu kadar yakın olmanın verdiği zevkle iç çekti. "Eğer bundan sonra bana tekrar hazır olduğunu söylersen, sana yalancı demek zorunda kalacağım."

"Pekala, Teğmen, bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum."

Adamın sert, ipeksi sıcaklığının kendisini dürttüğünü hissedince sarsıldı. "Drew ..." Yorgunluğunu unutmuş, onun içinde olmasını isteyerek poposunu biraz kaldırmıştı. Onun hissetme şeklini seviyordu, dokunma, okşama ve sevme şeklini seviyordu.

"Uh-huh." Hâlâ sikişinin en ufak dokunuşuyla onu kızdırmaya devam eden adam, boynunun arkasını, omurgasının üst kısmını öptü, nemli, sıcak ve penetrasyonu için hazır olan yerde tek bir çıldırtıcı parmağını okşadı. "Gururumu yeniden kazanmam gerek." Omurlarının hizasında daha fazla öpücük, elleri kalçalarını kavırıyor. "Sana o ön sevişmeyi yaşatacağım."

Adamın tıraşsız çenesi sırtının alt kısmına değdiğinde, dudakları omurgasının eğimine dokunduğunda, dili sıcak bir nefes üflemeden önce o noktayı ıslatmak için dışarı ürperdi. "Mmm." Vücudunu yatakta daha da aşağı kaydırırken tembel bir zevk sesiydi bu ... ve sonra gitmişti.

Kafası karışmış bir halde tam dönecekti ki, adam ayak bileklerinden tuttu ve kalçaları yatağın kenarına, ayakları yere değene kadar onu çekti. Elleri tekrar uyluklarının arkasına doğru hareket etti. Onları aralayarak ona doğru bir nefes üfledi. "Nelerden hoşlanırsın, Indy? Çığlık çığlığa hassaslaşan etine kedi gibi hızlı dokunuşlardan mı?" "Dudaklardan mı?" "Klitorisinde dişlerin hissini duymaktan mı?" "Öpücüklerden mi?" Islak, sıcak ve her şeyi tüketen ağız onu sahiplendi, dili geri çekilmeden önce alaycı bir hamleyle içine kaydı.

Adam durup "Ee?" dediğinde kadın hava almaya çalışıyordu. "Ne?" diye soluk soluğa kalmayı başardı.

"Bana neyi sevdiğini söylemedin. Yanlış anlamak istemem."

İblisin güldüğünü hissedebiliyordu. "Kiminle uğraştığının farkında değilsin."

Çenesinin sertliğini kızın iç bacaklarının yumuşak derisine sürüyor, rahatlama sağlamadan eziyet edecek şekilde yalıyor ve ısıırıyordu. "Sanırım bu tür ön sevişmeleri seviyorum."

Indigo onu yakalamaya ve yorulana kadar üzerine binmeye kararlı bir şekilde geri çekilmeye çalıştı. Ancak kaslarındaki gerginliği hissetti ve onu daha sıkı tuttu. Sonra da ağzıyla alay etmeye devam etti. Zaten doymuş olan bedeninden daha fazla zevk alabileceğini düşünmemişti.

Yanılıyordu.

O hınzır, gülen ağzıyla onu baştan çıkarıyor, yalıyor, okşuyor ve en uç noktaya gelene kadar alay ediyordu.

Adam bu kez geri çekildiğinde, kadın sırtını dikleştirerek adamın bedenini ele geçirmesine izin verdi. Adamın kalçaları bir an sonra kadınıninkilerle buluştu ve vücudu sıkı, yavaş bir itmeyle kadınınkine girdi. Duygunun yoğunluğu karşısında bir çığlığı bastıran kadın, yumruklarını çarşafın üzerinde sıktı.

Avuç içleri yatağın üzerine gelecek şekilde kendini destekleyene kadar onu yukarı çekti. "Canını yakıyor muyum?"

"Hayır." *As/a.*

Sonra sadece etin et üzerinde kaygan bir şekilde kayması, ateşli, şehvetli mırıltılar ve en yakıcı zevk vardı.

* * *

Indigo şafağa yakın uyandı ve kendini ağır, sıcak bir erkeğin altında gömülü bulduğuna hiç şaşırmadı. Gece boyunca öğrendiğine göre Drew utanmaz bir yatak domuzuydu ama onu yanında tutmaktan hoşlanıyordu, bu yüzden yataktan itilmek yerine onun altına çekildi, kalçası onunkinin arasında, eli göğsünde, yüzü boynuna sokuldu.

Daha önce hiçbir sevgilisi onu bu kadar sahiplenmeye çalışmamıştı. Ama, diye düşündü, kalbini bir parça açarak, bu tür bir şefkate alışabilirdi. Çünkü ne alırsa alsın, şaşırtıcı bir cömertlikle geri veriyordu.

Parmaklarıyla onun saçlarını okşayarak söylediklerini düşündü. Çünkü o, iki gün önce dağda ilk kez anladığı gibi, sadece sevgi, kahkaha ve oyundan ibaret değildi. O bir

sürünün iz sürücüsüydü. Ayrıca çok ama çok güçlü bir dominanttı. Onunla başa çıkmayı öğrendiği gibi, kızın da onunla başa çıkmayı öğrenmesini talep etmekte kesinlikle haklıydı.

Kurdu hırladı, herhangi bir erkek için eğilme fikrinden mutsuzdu.

Ama bu gerçekten boyun eğmek miydi, diye sormaya cesaret etti Indigo ilk kez, eğer adam karşılığında size doğru eğiliyorsa?

Sabahın üçünden beri uyanık olan Hawke, SnowDancer'ın sessiz ortak olacağı yeni bina/arazi anlaşmasının son taslağını okumayı bitirmiş, masadan kalkmak üzereydi ki telefonu çaldı. Arayanın kimliğini görünce sabırsızlığını dizginledi. "Lucas, ne oldu?"

"Dün gece Pure Psy e-postası aldık," dedi DarkRiver alfası, "ve birkaç gencimiz bana çevrimiçi sohbet odalarında kendilerine yaklaşıldığına dair hikayelerle geldi."

Hawke'in kurdu grubun cüretkârlığı karşısında dudaklarını sıyırdı. "Gençler iyi mi?"

"Sadece aşığıldım," dedi Lucas, ses tonunda bir parça gurur vardı. "Tekrar denemeleri ihtimaline karşı Dorian'a sohbet odalarını izletiyorum. Belki bundan bir şeyler çıkarabiliriz. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Birkaç kelime daha ettikten sonra telefonu kapatan Hawke, Drew'a yeni bilgileri içeren hızlı bir not gönderdi ve ardından kapıya doğru yürüdü. İçeride olmaktan çoğu Dönüşen'den bile daha az hoşlanıyordu ama bu iş sürünün sağlığı için kendi fiziksel koruması kadar önemliydi. Bu yüzden -yanındaki teğmenleri sayesinde- bu işi iyi yapmayı öğrenmişti.

Ama masasını toparladıktan sonra ve Indigo'nun kaleyi tutabilecek kapasitede olmasıyla -ve Riaz'ın bugün dağlardaki güvenlik/arama devriyelerinden sorumlu olmasıyla- içindeki vahşi açlığa teslim oldu ve kurt formunda koşuya çıktı. Sürüsünden erken kalkın birkaç kişi onu gördü ama hiçbirisi yalnızlığına müdahale etmedi. Hepsi de bazen bir kurdun kendi başına dolaşması gerektiğini anlamıştı.

Ancak, tüylerini anında yanlışı yöne çeken bir koku yakaladığında kapı aralığını zar zor temizlemişti. Sonbahar gibi kokuyordu.

ateş ve biraz zengin, egzotik baharat. Bu kadar genç ve mesafeli durması gereken biri için fazla güçlü bir kokuydu. Bunun yerine baharat kokulu havayı ciğerlerine çekti ve onu avını izleyebileceği küçük bir yükseltiye çıkaran, yeri yutan bir hızla başladı.

Küçük bir çanta ve şık bir holografik kameraya benzeyen bir şey taşıyarak, sonunda onu in bölgesindeki orta yol alanlarından birine getirecek olan yolda yürüdü; burada, DarkRiver topraklarına gidip gelmek için garajdan imzaladığı arabayı park ettiğini biliyordu. Ama şu anki hızıyla o noktaya ulaşması yine de birkaç saatini alırdı.

Kadın durup yüzünü çiğli sabah güneşine doğru kaldırdığında ve nefesini uzun, yavaş bir nefesle bıraktığında, adam hareketsiz kaldı. Sierra Nevada'nın sade, çarpıcı güzelliğinde olmaktan duyduğu gizli sevinç ona şarkı söylüyordu ve bu tehlikeli bir çekimdi. Geri çekilmeli, ters yönde hareket etmeliydi.

Yapmalı.

Döndü ve Sienna'nın yanındaki patikada görünene kadar ağaçların arasından aşağı doğru eğildi. Şaşkınlıkla geri çekilen Sienna iri gözlerle ona baktı. Adam onu beklemekten başka bir şey yapmayınca, Sienna patikada ilerlemeye devam etti ve adamın sadece kendisine eşlik etmeye niyetli olduğu anlaşılana kadar ona şüphe dolu küçük bakışlar fırlattı.

Sonra adımları gevşedi ve yürüdüler.

Sessizlik içinde.

Andrew'un Indigo'yu banyosunda pusuya düşürdüğü günden bu yana bir haftadan fazla zaman geçmişti ve Andrew ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi. Teğmen onun kokusunu teninde taşıyordu ve söyleyebildiği kadarıyla bu konuda endişelenmiyordu. Kardeşinin Mercy'den aynı tavizi koparmasının ne kadar uzun sürdüğünün farkında olan Andrew kendine biraz çalım atma izni verdi çünkü bu kabul Indy'nin kurdunun kendisine karşı olan kararsızlığını üzerinden atmaya başladığı anlamına geliyordu.

Elbette, bunun bir kısmı teğmenin herhangi bir erkek Dönüşen kadar sahiplenici olmasıyla ilgiliydi. Birkaç izden daha fazlasıyla birlikte onun kokusunu da teninde taşıyordu. Boynundaki aşk ısırtısına dokunurken sırtarak, bu durumdan çok ama çok mutlu olduğunu -hayır, çok *memnun olduğunu*- düşündü.

Elbette sürü arkadaşları bu durumu son derece eğlenceli buluyordu, dağlardaki güvenlik devriyelerinin sürekli tetikte olmasından hoş bir mola. Teknisyenler ana taramadan sonra sadece üç verici daha bulmuştu ve hepsini olmasa da çoğunu ortaya çıkarmış gibi görünüyordlardı ama SnowDancer, Konsey sürünün bölgesinin tam kalbini istila etmeye cüret etmişken gardını düşürmek üzere değildi.

Tabii ki bu, kurtların kurt olmaktan çıktığı anlamına gelmiyordu.

Andrew bu alaylara sırtarak ve omuz silkerek karşılık verirken, Indigo kaşlarını çatı. Her iki tepkinin de dedikodular ya da Andrew'un sürüdeki kadınlardan almaya başladığı iyi huylu tavsiyeler üzerinde herhangi bir etkisi olmadı.

Baskın bir dişi ona, "Ona biraz zaman tanı," diye öğüt verdi, "ama çok fazla değil."

"Ne yaparsan yap, Tanrı aşkına ona bir kızmış gibi davranma. O bir kadın."

"Andrew, seni seviyorum ama sen tanıdığım en sinsisi, en kurnaz kurtsun, bunu kullan."

Birkaç gün böyle devam ettikten sonra Andrew kadınlardan birini köşeye sıkıştırdı. "Minnettar olmadığımından değil," dedi, "ama neden hepiniz bu kadar yardımcı oluyorsunuz?"

Bu ona bir kıkırdama, yüzünde sıcak, becerikli ellerin dokunuşu ve şapırdayan bir öpücük getirdi. "Aptal çocuk. O bizim ve onu seviyoruz- ve sürü adına kendini ne kadar zorladığını hepimiz merak ediyoruz. Onu mutlu ediyorsun."

Basit kelimeler bir vahiy gibiydi.

Bu yüzden Indigo onu resmi bir aile etkinliğine davet ettiğinde flörtlerinin bir sonraki aşamasını idare etmeye hazır.

"Annemlerle onların evinde akşam yemeği yiyeceğiz," dedi sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi. "Evie henüz dönmedi ama teyzem Adria ve onun

Sevgilisi Martin de orada olacak. Oregon sınırı yakınlarından geliyorlar."

Tarah'nın kardeşinin çok daha küçük olduğunu hayal meyal hatırlayarak, "Adria ile yakın mısınız?" diye sordu.

"Evet." Bir gülümseme. "Benim yaşıma anneminkinden daha yakın."

İçgüdüleri burada basit bir aile ilişkisinden daha fazlası olduğunu fısıldıyordu ama o sessizliğini korudu. Teyzesiyle tanıştıktan sonra Indy'yi konuşturmak çok daha kolay olacaktı, Indigo'nun kurdunun onun adından bahsedildiğinde neredeyse utanmasına neden olan şeyin ne dair bir fikir edinecekti.

Adria'nın gerçekliği karşısında şaşırıp kalmıştı. Üç kadın arasındaki fiziksel benzerlik ürkütücüydü; yan yana duran Tarah, Indigo ve Adria neredeyse birbirlerinin farklı yaşam evrelerindeki ayna görüntüleriydi. Ama Tarah'ın itaatkâr olduğu yerde Adria baskındı. Tarah onu anne şefkatiyle yanağından öperken, Adria ona dar gözlerle, değerlendirci bir bakış atıyordu. Ve Tarah'nın eşine açık bir memnuniyetle güvendiğini bildiği yerde, Adria ile sevgilisi Martin arasında gerçek bir itme-çekme titreşimi vardı.

Indigo'nun annesinden çok teyzesine benzediğini hemen fark etti.

"Demek," dedi Adria el sıkıştıktan sonra, "aradığım kişi sensin."

Ondan hoşlanmıştı ama soğukkanlı, inatçı kadınlara karşı bir ilgisi vardı. "Öyleyim."

Alnında çizgiler oluştu, kaşları birbirine yaklaştı. "Beklediğim gibi biri değilsin."

Bunun bir iltifat olmadığını biliyordu. "İnsanları şaşırtmak gibi bir huyum var."

"Hmm." Kurt, Indigo'nunkinden bir ton daha açık gözlerinin ardında sinsice ilerledi. "Seni bizim sektörde gördüm ama hiç konuşmadık. Bana kendinden bahset."

Kaba emre itaat ederken, kurdu Adria'nın kabaran koruyuculuğu karşısında her şeyden çok eğlenirken bir şey fark etti. Martin, Adria'nın yanında durmasına rağmen konuşmaya katılmamıştı. Bu tek başına hiçbir şey ifade etmiyordu -Riley, Mercy'nin yanında bir sfenks gibi sessiz duruyordu. Bununla birlikte, Martin'in Adria'nın

Riley'nin sadece konuşmaya değil, arkadaşının varlığının en küçük yönüne bile yüzde yüz sağlamış olduğu insanların zihnindeydi.

Burada rahatsız edici derecede farklı bir şeyler vardı.

Sevgilisinin omzu kendi omzuna değdiğinde Adria'nın omurgasının sertleşmesi, Martin'in ağzının etrafındaki beyaz çizgiler, ikisinin de diğeriyle göz teması kurmaması... ikisi de birbirine kızgındı. Andrew bunu anlayışla karşıladı. Güçlü bir kadınla birlikte olmak zaman zaman bazı yangınlar anlamına geliyordu. Indigo'yu şımarıklığı olmadan düşünemiyordu.

Kurdu onaylarcasına hırlayarak Tarah kız kardeşine yetişmek için gelene kadar Adria ile konuşmaya devam etti. Indigo'nun duvarın dibinde durup elmasını bitirdiği yere doğru ilerleyerek onun atkuyruğunu çekiştirdi. "Beni engizisyoncu teyzene bırakıp gitmek de neyin nesi?"

Kalçasını onunkine çarptı. "Gülümsemenin işe yaramadığını söyleme sakın?" "Ukala." Arkasına uzanarak kalçasını okşadı.

"Dikkat ."

"Bu gece geç saatlerde niyetliyim."

Indigo ona sakinleştirici bir bakış fırlattı ama arkasındaki kahkahayı yakaladı. "Teyzem hakkında ne düşünüyorsun?"

"Senin daha yaşlı bir versiyonun gibi," dedi tüm dürüstlüğüyle. "Ölüm bakışını mükemmelleştirmiş."

Bir elinde elma çekirdeğini tutan Indigo diğer elini onun omzuna koydu. "Bana birkaç yıl ver."

Onun derisinin içinde daha da büyümesini izleme düşüncesinden derin bir memnuniyet duyarak, diğerleri konuşurken onun yanında durdu. Herhangi bir durumdaki alt akımları okuma becerisine rağmen, burada bir şeyi gözden kaçırdığını fark etmesi biraz zaman aldı. Martin ve Adria birbirlerine kızgın değillerdi, sadece biri kızgındı.

Adria elini Martin'in koluna koydu... ancak eli Martin'den kurtuldu. Adria'nın yüzü, kalkanlarını yeniden soğukkanlı ve kontrollü bir şekilde kaldırmadan önce, o korkunç anda kalbinin acıdığını ele veriyordu.

Böylesine güçlü bir kadının yüzüne bu ifadeyi için Martin'i yumruklama dürtüsüyle savaşıyor Andrew, fark ettiği diğer küçük şeyleri, Martin'in neredeyse işaret ederek

"En güçlü olan arkadan gelmeli, değil mi?" diyerek odaya girdi.

O zamanlar Andrew bunu sevgililer arasında bir şaka olarak algılamıştı ama şimdi "Kim daha baskın?" diye sordu, damarlarında bir ürperti fısıldadığını hissederek. "Adria, değil mi?"

BÖLÜM 30

Indigo'nun bedeni onun yanında hareketsiz **kaldı**. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Andrew bu zehirli ilişkinin Indigo'da bırakmış olması gereken izlenimi silmek için büyük bir savaş vermesi gerektiğini hemen fark etti, ama konuyu takip edecek zaman yoktu, çünkü Abel tüm eyaletteki SnowDancer askerlerinin eğitim ve kaynak koordinatörü olarak işe gecikmiş bir halde içeri girdi. Abel önce eşini öptü. Sonra kızının bir elini omzuna koyup onu öpebilmesi için yanağına hafifçe vurdu. Daha sonra Adria'ya sarıldı ve Martin'in elini sıktı. Sonra yürüdü ... ve Andrew kendini dışarıya çıkarılırken buldu.

"küçük bir sohbet."

"Açık konuşacağım," dedi Abel, ellerinde içkiler, gecenin serin havasında dururlarken, "Indigo ne istediğini bilen yetişkin bir kadın. Kimi seçeceğine kendisi karar verir."

Abel cevap vermek için duraklayınca Andrew, "Evet efendim," dedi. Kurdu Adria'yı iyi idare etmişti ama Abel'a karşı temkinliydi. Andrew ondan daha kıdemli olduğu için bu bir üstünlük meselesi değil, aile meselesiydi.

Abel viskisinden bir yudum aldı. "Ben de seni soruyordum."

Andrew bekledi.

"Senin gibi kadınlar." Küçük kızına miras bıraktığı o derin gri gözlerde bir parıltı.

"Sadakatim konusunda endişelenmene gerek yok," dedi Andrew, bu noktada hiçbir hata ya da yanlış anlaşılma istemiyordu. "Indigo istediğim tek kadın."

"Bunu biliyorum," dedi Abel şaşkınlıkla. "İlk tanıştığımızda Tarah'ya senin Indigo'ya baktığın gibi bakmıştım." Bir kıkırdama. "Aslına bakarsan hâlâ öyle."

Andrew

rahatladı. Çok
erken.

"Bil diye söylüyorum," dedi Abel aynı sıcak ses tonuyla, "onu incitirsen vücudundaki bütün kemikleri kırarım. Hem de iki kez."

Hem Abel'dan hem de akşam yemeğinden sağ kurtulan Andrew mutfağa girdi ve Tarah tatlı pastayı dilimlere ayırırken onun omzunda durdu. "Tarah?"

Tarah cevap vermek yerine bir dilim kek aldı ve ona yedirmek için döndü. "Eee?"

Çiğnedi, konyak ve çikolata patlamasının tadını çıkardı, yutkundu. "Benimle evlenir misin?"

Bu ona parıldayan bir gülümseme getirdi. "Bilmek istediğin şey nedir, tatlım?"

Onun tarafından tamamen eritilmiş olan adam, gizli bir amaçla onu buraya kadar takip etmemiş gibi davranma zahmetine girmede. "Kız kardeşin senden çok daha genç."

"Ben neredeyse yirmi yaşına geldiğimde ailemiz çok mutlu bir sürprizle karşılaştı."

Drew bunu düşünmek için bir an durdu. Değişkenler insanlardan ya da Psy'lardan daha az doğurgandı, bu yüzden bu tür şeyler olsa da nadirdi. "Bir kutlama olmalı."

Pastayı tepsiye yerleştiren Tarah, üst dolaptan fincan ve tabakları indirmesini işaret etti. "Oh, ," dedi adam itaat ederken. "Herkes kıskanacağımı düşündü ama ben onun gördüğüm en şirin, en sevimli şey olduğunu düşündüm." Anılarla dolu boğuk bir kahkaha. "Onu her zaman annemden çalar ve kendiminmiş gibi gösterirdim."

Riley'nin ona ve Brenna'ya gençken nasıl davrandığını düşünerek kıkırdadı. "Adria, Indigo'dan çok daha yaşlı olamaz."

"Eşimi erken buldum" - hafızanın göz kamaştırıcı bir yankısı - "ve kısa süre sonra güzel Indigo'muz oldu. Adria o zamanlar sadece dört yaşındaydı, bu yüzden şeyden çok kız kardeş gibi büyüdüler."

Kadının açık sözlülüğünden cesaret alarak, pek çok kişinin kendisini ilgilendirmediğini söyleyeceği bir konuda soru sordu. "Adria ne zamandır Martin'le birlikte?"

"On yıl, aralıklı olarak." Her şeyi tepsiye yerleştirdikten sonra Tarah tepsiyi almaya gitti.

Ellerini onunkilerin yanından kaydırđı. "Ben bakarım."

Başını kaldırdığında, elini kolunun üst kısmına koyarak onu durdurdu. "Sen harika bir çocuktun Andrew. Dönüştüğün adamı tanıdığım için çok mutluyum."

Bu dokunuştaki, bu sözlerdeki sevgiyi hissederek son ve en önemli soruyu sordu. "Ne zamandır araları böyle?"

"Başından beri." Acı yüz ifadesini sıkıştırdı. "Birbirlerini seviyorlar ama Martin hiçbir zaman Adria'nın gücüyle başa çıkamadı. . . ve her seferinde bunu açıkça belirtmesi kalbini kırıyor."

Andrew yatakta çırılçıplak **uzanıp** Indigo'nun kendisine katılmaya hazırlanmasını izlerken, bu gece öğrendiklerinin ne anlama geldiğini düşündü. Indigo'nun ilişkiler hakkındaki görüşlerinin ona en yakın iki kişi tarafından şekillendirilmiş olması gerektiğini görmek için psikiyatrist olmasına gerek yoktu.

Ebeveynlerinin çiftleşmesi, kendi durumuna uygun olmasa da, kabul edilen parametrelere uyuyordu ve çok ama çok başarılıydı. Buna karşılık Adria kalıpları kırmış, daha az baskın bir erkekle birlikte olmuştu ve sonuçları pek de ilham verici değildi.

"Derin düşünceler mi?" Indigo yatağın karşısındaki makyaj masasının önünde saçlarını tararken sordu.

Gözlerini, ince siyah bir kaşkorse ile eşleştirdiği, gözlerini yansıtan bir renkte ipeksi küçük boxer üzerinde gezdirdi, saçları omuzlarının üzerinde parlayan bir abanoz şelalesi. "Çok güzelsin, kalbimi durduruyorsun."

Eli yumuşak vuruşlarında dondu ve odanın diğer ucundan ona baktı. "Drew... etrafta böyle şeyler söyleyip duramazsın."

"Neden olmasın?"

Fırçayı makyaj masasının üzerine koyan Indigo yatağa doğru yürüdü ve onun vücuduna sarıldı. "Çünkü o zaman sana daha çok tapıyorum ve bununla başa çıkabileceğimden emin değilim." Alaycı bir ifade,

Ama alttan alta gerçeğin fısıltısını duyuyordu. Teğmeni aralarındaki bağın giderek derinleşmesinden korkuyordu.

Onu suçlayamazdı. Onun kendisi için o olduğunu ilk fark ettiğinde, bu onu da şaşkına çevirmişti. Sonuza kadar. "Bu durumda - gözlerin komik ve dişlerin çarpık."

Tüm yüzü parlıyordu. "Çok daha iyi."

Kalbindeki duygunun yavaş bir gülümsemeye dönüşmesine izin vererek, ellerini kadının kalçalarında ve kaşkorse kenarının altında gezdirdi. "Böyle bir fantezim var."

"Gerçekten mi?" Kemik bir yorum. "Çıplak olmamı da içeriyor mu?" "Nereden biliyorsun?"

"Sizi okumak o kadar da zor değil bayım." Vücudunu adamın ereksiyonunun zonklayan çıkıntısına sürttü. "Yoksa sertliğinizi okumak kolay mı demeliydim?"

Bir nefes çekti, kadının uyarılmışlığının gür, topraksı sıcaklığını içine çekti. "Komik."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Avuçlarını göğsünde gezdirdi, pençeleri kurdu hırıltılı bir hayata teşvik etmeye yetecek kadar batıyordu. "Bakıyorum da biri oyun oynamaya gelmiş." Gözlerinde kendi kurdu, başını eğdi ve dişlerini göğüs ucunda gezdirdi, saçları teninde binlerce alaycı parmak gibi gezindi.

Bir elini ipeksi kütleye sokarken, diğer elini çarşafın üzerinde sıktı. "Tüm sahip olduğun bu mu?"

Yarık göz kapaklarının arasında çivit mavisi bir parıltı ve sonra zar zor örttüğü göğüslerini yavaşça adamın göğsüne sürttü, elini aşağıya doğru sarkıtarak adamın ereksiyonunu açıkça sahiplenici bir şekilde kavradı.

"Tanrım." Sıkılmış dişlerinin arasından gıcırdayarak çıkmıştı. Adam omuzlarından tutup onu yukarı çekmeye çalıştığında, kadın pençelerini hissetmesine izin vererek tutuşunu sıkılaştırdı. Küfrederek ellerini indirdi. "O zaman elinden geleni yap, Teğmen."

Sıcak, güçlü elleriyle adamın sertleşmiş ereksiyonunu okşayıp sıkarak kalçalarının üzerinden aşağıya doğru kıpırdandı. "Oh, niyetim bu." Aletin kör ucunda sıcak, nemli bir nefes, vücudu ağzının ılık ıslaklığına doğru eğildi.

"Sabır." Tekrar ayağa kalkıp avuçlarını kalçalarına bastırması için onu serbest bırakırken gülerken bir uyarıda bulundu.

Kendini yerinde tutmak, onun istediği gibi oynamasına izin vermek için sahip olduğu her şeyi aldı. Ama yine de kendisinin olduğunu düşündüğü bir kadınla birlikte olan yırtıcı bir şekil değiştiren erkekti. "Üst. Off." Boğuk ve sert bir sesle çıkmıştı.

Parmağıyla kaşkorse askısına bir fiske vurdu. "Bunu mu kastediyorsun?" Gözlerini kısarak tek bir hassas pençeyle yukarı doğru kaydırıldı.

Indigo geri çekildi ama yeterince hızlı değildi. Kaşkolu önden iki düzgün yarıya ayrılırken ağzı açık kaldı. "Hey!"

Gözleriyle kızın göğüslerinin çıplak kıvrımlarını takip etti. "Oops."

İç çamaşırını yırtıp kenara fırlatan Indigo, avuçlarını başının iki yanına dayayarak vücudunda gezindi. "Kendini çok zeki sanıyorsun."

Ellerini kalçalarında ve sırtının alt kısmında gezdirmek, ona istediği gibi dokunmak göz kamaştırıcı bir zevkti. "Evet." Onu yeterince aşağı iterek dişlerinin arasında bir meme ucunu kavradı. Kız elini saçlarına attığında elini bıraktı, sonra tekrar içine çekti ve sertçe çekiştirdi.

Ona karşı ürperdi. "Daha fazla." Bu hem bir emir hem de bir talepti.

Andrew gülümsedi ve aynı okşamayı onun ihmal edilmiş göğsüne de yaptı, bir elini kaldırıp hiç saklamaya zahmet etmediği özel bir zevkle onu okşadı.

"Sen," diye mırıldandı ağzından uzaklaşırken, "yatakta kontrolü ele geçirmenin bir yolunu buldun, ama bugün benim kendi niyetlerim var."

Başını yastıklara yaslayan adam, kadının parmaklarıyla göğsünden aşağı inip sikişinin azgın sertliğine ulaşmasını nefes almadan izledi. Bu sefer parmakları onun etrafında bir amaç uğruna dönüyordu ve hiçbir uyarı yoktu; bir dakika önce onun üzerine binmişti, bir dakika sonra onu ağzının ıslak sıcaklığına almak için aşağı kaymıştı.

"Siktir!" Zevk, duyularına kısa devre yaptırırken içinden kopup gitti. Aşağı uzanarak bir elini kızın saçlarının arasına soktu.

Kadın onu çıldırtmak için geri çekildiğinde, adam onu ileri doğru itti. Dişlerini hissetmesine izin verdi. Adam hırladı. Onunla buluşan gözlerde kahkaha vardı. Ve battığını anladı.

İnleyerek, kadının vermek zorunda olduğu her şeyi aldı ve bundan zevk duydu. *Benim*, diye düşündü kadın zevk üstüne zevk verirken, içindeki kurdu kontrol ederken, *sen benimsin*.

Indigo, **Drew**'u tekrar tekrar sınıra **getirdi** ve kontrolünü kaybetmeden bir saniye önce geri çekildi. Son bir kez yaladıgında, boxer'ından kurtulduğunda ve bir kez daha onun üzerine çıktığında kendi ihtiyacı içğlık atacak seviyedeydi.

Kurdu gözlerinde, yatağa saptadığı ve çarşafı parçalayan pençelerindeydi. "Özür dilerdim ama bunu hak ettiğini sanmıyorum," diye hırladı bakışlarını takip ederek.

Şu anda bile, açlık aralarında doymak bilmez bir canavar gibi dolaşırken, onu gülümsetebiliyordu. "Bu durumda... belki de bunu bir süreliğine yaparım." Kendini kaldırarak göbeğini adamın sikinin ucuna sürttü.

Bunun alaycı bir ceza olması gerekiyordu.

Bu onu çılgına çevirdi.

Drew'un elleri kadının kalçalarına kenetlendi. "Aşağı!" Çekti.

Sert bir telaşla onun üzerine kayarken, neredeyse acı veren dolgunluk karşısında haykırdı. Adamın elleri kızın üzerinde esnedi ve kız adamın pençelerini kınına sokmadığını fark etti. Sorun değildi. Kadın kendini hazırlarken pençeleri adamın göğsüne batıyordu.

"Indy?" O kadar kısık bir sesle söylemişti ki, bu kelimeyi çıkarmanın onun için bir mücadele olduğunu biliyordu.

Nefesini içine çekerek iç kaslarını sıktı, adamın gözlerinin yuvalarından fırladığını gördü ve yine de elleri kalçalarını tutarak hareket etmesini engelledi. "Ben iyiyim," dedi, ağlamasıyla birlikte onun korumacı yönünün ön plana çıktığını biliyordu. "Sadece bu pozisyonda biraz daha önemlisin."

Dudaklarını çekiştirmesi, şakacı bir kibirle onu aynı ölçüde hem kızdırmak hem de memnun etmek istemesine neden oldu. Ellerini okşayarak uzaklaştırdı, kendi elleriyle kavradı ve sonra kurduna bindi. Tenin tene sürünmesi, birleşen kokularının zengin misk kokusu, karnındaki sıcaklığın alevli ateşi, hepsi egzotik, erotik dansa katkıda bulundu. Ama hepsinden daha güçlü olan his ise

Hem kurt hem de insan aralarındaki cehenneme teslim olurken Drew'un gözleri maviden bakıra ve tekrar maviye dönüyordu.
Onu yanında götürürken.

BÖLÜM 31

Henry, adamlarının SnowDancer bölgesine yerleştirdiklerine benzer bir verici aldı. Keşfedilmiş olmaları ne yazıktı; gelecekte ona küçük bir taktik avantaj sağlayabilirlerdi ama bu oyunun bitmesine yakın bir şey değildi. Hayvan doğalarının zayıflığıyla kör olan kurtlar henüz diğer teknoloji parçalarını bulamamıştı.

Bunu yaptıklarında çok geç olacaktı.

BÖLÜM 32

Ertesi gün öğleden sonra Andrew, alfası Judd'la iletişim ekranı üzerinden yaptığı konuşmayı bitirdiği sırada Hawke'ın ofisine girdi. Ekran kapanmadan önce kayınbiraderine başını sallayarak Hawke'a baktı. "Judd nerede?"

"Güney Amerika'da bir yerde."

Judd'ın sadece birkaç saat öncesine kadar ininde olduğu düşünülürse, bu cevap çoğu insan için bir anlam ifade etmezdi. Sadece sınırlı sayıda kişi adamın çok güçlü bir telekinetik olduğunu biliyordu. Gerçek bir ışınlayıcı değildi ama uzun mesafelere ışınlanabiliyordu.

"Vericilerin neden orada olduğunu doğrulayacak bir şey yok mu hâlâ?" diye sordu, bir koltuk kaparak.

"Dört olasılık." Hawke bir parmağını kaldırdı, öfkesi yatışmıştı ama bunun için daha az ölümcül değildi. "Işınlanma ya da hava araçları için yer belirleme işaretleri görevi görmek için" -ikinci bir parmak- "bu tür bir saldırıyı ne kadar çabuk tespit edeceğimizi görmek için bir test" - üçüncü bir parmak- "ya da patlayıcıların nereye yerleştirileceğine dair işaretler olarak."

Andrew nefesini dışarı üfledi. "Büyük bir kaya kaymasına neden olmaya mı çalışıyorsun?" Hawke önündeki karalanmış diyagrama dokunarak salladı.

"Bu bölümü havaya uçurursanız, sadece topraklarımızın bir kısmını kesmekle kalmazsınız, herhangi bir istilacı ordunun den bölgesinin kalbine ulaşmak için kat etmesi gereken çok daha az mesafe olur."

"Dört olasılık demiştin. Dördüncüsü nedir?"

"Bunları o kadar hızlı bulduk ki, bulmamız gerekiyordu sanırsınız."

"Tuzaklar." Andrew kaşlarını çattı. "Ama ne amaçla?"

"Judd'ın araştırmayı umduğu şeylerden biri de bu. Bunun Saf Psy ile bağlantılı olabileceğini söyleyen fısıltılar duyuyor. Ayrıca teknisyenleri orada olmaması gereken başka bir şey olup olmadığını taramaları için yukarı gönderdim." Ellerini saçlarının arasından geçiren Hawke çenesini sıktı. "Gerçek ne olursa olsun, içgüdülerim bana olayların er ya da geç şiddetle sonuçlanacağını söylüyor."

"Eğer Judd vericileri kategorik olarak Pure Psy'a bağlarsa," dedi Andrew, zihnindeki diğer parçaları yerine oturtarak, "ve biz de

E-postalar da işin içine girince, paketlerin tek başına değil, bir bütün olarak kente karşı yürütülen bir kampanyanın parçası olarak hedef alındığından eminim."

Andrew'a döndüğünde kurt Hawke'ın gözlerinden dışarı baktı. "Başka bir şey bulmuşsun."

"Teijan bu sabah beni aradı. Adamları şehre sürekli bir Psy akını olduğunu ve ev kurduklarını fark etmişler. Bazılarının işi yok gibi görünüyor."

Hawke'ın çenesi gerildi. "Sorun mu?"

"Teijan'la konuştuktan sonra Max'ten aldığım bilgiye göre öyle değil. Görünüşe göre Nikita'nın kusurlu bir Psy'yi yönetimine kabul ettiği haberi yayılmış." Max'in karısı Sophia hâlâ ağdaydı. Ve artık Sessiz değildi.

Hawke kendi kızını evlatlıktan reddeden soğuk gözlü kadını düşündü ve Nikita'nın duruşunda bir şeyler olması gerektiğini anladı. Ya öyle ya da Konsey Üyesi kendisine umut bağlayan zavallı ruhlara saldırmak için fırsat kolluyordu. "Dalga mı yaratıyorlar?"

"Max'in gözü onların üzerinde ve çoğunun sadece sığınak bulmaya çalıştığını söylüyor."

"Ama bu şehrin dengesini değiştirecek." Ve Hawke'ın ilk önceliği sürüsünün güvenliğiydi. "Lucas'la konuşacağım, kendi adamlarımızın durumu gözetim altında tuttuğundan emin olacağım."

Drew bir kalemi parmaklarının üzerinde oynattı. "San Francisco'nun Sessizliği bozan Psy'lar için sıfır noktası haline gelmesi ... şehirdeki ve eyaletin kenarlarındaki ölü Psy'ları açıklıyor, değil mi?"

"Zavallılar iki Konsey grubu arasındaki çapraz ateşe yakalandılar." Masasının köşesinden küçük bir top alan Hawke topu duvara fırlattı ve geri dönerken yakaladı. "Bizim de çapraz ateşten etkilendiğimizi mi düşünüyorsun?"

Drew başını salladı. "Judd'ın istihbaratına göre Henry Scott Nikita'dan kurtulmanın peşinde ve Henry'nin Pure Psy'ı kontrol ettiğini zaten biliyoruz. Ve San Francisco bir Dönüşen şehri olabilir ama aynı zamanda Nikita'nın güç üssü."

"Psikolojik savaş," diye mırıldandı Hawke. "Nikita'nın altını oymak için şehrin kargaşa içinde olmasını istiyor-ve ..." Hawke topu tekrar sekerken yakaladı ve tuttu. "Bunu yapmak için insanları ve Dönüşenleri birbirlerine karşı kışkırtmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Beni endişelendiren de bu," dedi Drew. "Ama sanırım bir şey duysaydık

- "Eğer bu tür bir çirkinlik kaynıyorsa."

Hawke topu fırlattı ve Drew'a doğru sekmesini sağladı. "Tarih ne?"

Topu yakalayan Andrew saatine baktı ve topu Hawke' verdi. "Neden?"

"Japantown'da Kiraz Çiçeği Festivali."

"Şu anda açık." Alfa'sının ondan ne yapmasını istediğini hemen anladı. "Kedilerin oradaki halktan bilgi alma şansu çok daha yüksek olacak." DarkRiver şehri elinde tutuyordu ve onu yeterince uzun süre ve yeterince iyi tutmuşlardı ki şehrin dokusunun güvenilir bir parçası olmuşlardı. SnowDancer ise buna kıyasla temkinli bir ihtiyat uyandırıyordu - ki istedikleri de buydu.

"Onlarla birlikte çalış," dedi Hawke, "ama seni de orada istiyorum."

"Kedilere şimdi bile güvenmiyor musun?"

Hawke omuz silkti. "Bu güvenle ilgili değil. Sürüyle ilgili."

Andrew anlamıştı. Hawke'ın görevi SnowDancer'ı korumaktı. SnowDancer ve DarkRiver arasındaki kan bağı ne olursa olsun, halkının hayatını asla tek başına onların ellerine bırakmazdı.

Indigo'nun pek de memnun olduğu söylenemez.

-Drew'un , "kız arkadaş rolü oynamak" için görevlendirilmişti. "Madem bir yeme ihtiyacın vardı," diye mırıldandı, cadde boyunca sıralanmış, her türden şekerleme sunan kalabalık tezgâhlar arasında dolaşırken, "neden hareminden birini seçmedin?"

Omuzlarına doladığı koluyla onu kendine doğru çekerek burnunun ucunu ısırdı. "Çünkü," dedi sırtarak, "o buz gibi bakışlarıyla beni paramparça ederdin.

senin"-elleri sırtından aşağı kaydı-"kanayan, inleyen kıcımlı yatağından attıktan sonra. Ve yatağını gerçekten sevdim."

Gülmezdi. "Herkesin içinde kıcımlı okşamayı bırakmazsan çok yakında inlemeler başlayacak."

Elini daha da aşağıya indirdi ve boştaki eliyle kızın yüzünü kavrayarak, içindeki tüm öfkeyi eriten kahkahalı bir öpücükle kızın ağzını aldı. Tanrım, diye düşündü, ona dikkat etmesi gerekiyordu. Kendini her durumdan sıyrabiliyordu ve onu da suç ortağı yapabiliyordu.

Öpüşmeyi kestiğinde geri çekilmedi ama burnunu şefkatle onunkine sürttü. "Bunu bir randevu olarak düşün."

O anda, sonsuza dek ilk kez, Indigo ne halt edeceğine karar verdi. San Francisco'da güzel, güneşli bir gündü; ellerini ondan uzak tutamayan muhteşem, seksi bir adamla birlikteydi; ve bugüne kadarki el altından taktiklerine bakılırsa, şu anki sorun çıkarma girişimlerinin arkasındaki Psy grubu yakın zamanda silahlarını ateşleyerek gelmeyecekti. "O halde," dedi kolunu adamın beline dolayarak, "bana bir dondurma ısmarlamalısın."

Kalabalığa rağmen ne kadar dikkat çektiklerini ancak tekrar yürümeye başladıklarında fark etti. Onlara doğru yönelen birden fazla gülümsemenin yanı sıra tek tük göz kırpmalar da gördü. Kurdu iç çekti ama o bile Drew'un oyun anlayışından memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Tam o sırada, Drew dondurmalarını almaya gittiğinde, Indigo kendini küçük bir tezgahta oturan küçük bir Japon bayan tarafından el sallanırken buldu. Merakla yanına gitti. Yukata giysili kadın buruşuk küçük eliyle onu öne doğru itince, Indigo festival kalabalığının uğultusu arasında kadını duyana kadar masadaki tatlı *mochi* tepsilerinin üzerine eğildi.

"Şu," dedi yaşlı kadın yumuşak ama güçlü bir sesle, "bela."

Indigo sırtıttı. "Kesinlikle."

Kadın yüksek sesle gülerek masadan bir mochi aldı. "Güçlü bir kadından korkmayan bir adam görmek kalbime iyi geliyor." İkramı Indigo'nun eline tutuşturduktan sonra ödeme teklifini elinin tersiyle itti ve ona "derdine" geri dönmesini söyledi.

İndigo gülümseyerek teşekkür etti ve dişlerini yapışkan pirinç karışımına batırarak ortasının sıvı çikolata olduğunu keşfetti. "Mmm." Dudaklarındaki şurubu yalayarak başını kaldırdığında Andrew'u gördü, gözleri onun ağzındaydı.

"Paylaş," dedi boğuk bir sesle.

Kasten yanlış anlayarak -çünkü son birkaç haftadır fark etmişti ki onu kızdırmak eğlenceliydi- mochi'nin yenmemiş yarısını ağzına attı. Adam kaşlarını çatığında, dondurmasını kaptı - mangolu - ve bir yudum aldı. "Sen ne aldın?"

Drew ağzındaki lokmayı yutarken parmakları onunkilere dolandı ve "Çikolata, üzümlü rom ve tutti-frutti" dedi.

Donup kalan İndigo üçlü külahına baktı. "Tadı tuhaf değil mi?"

"Hayır. Dene." Bu rahat bir hareketti ama kız onun tat karışımının tadına bakarken gözleri buluştu ve aniden o an neşeli olmaktan çok uzak göründü.

. . . güçlü bir kadından korkmayan bir adam.

Geri çekilirken yaşlı kadının sözleri zihninde fısıldanıyordu, parmaklarını onun parmaklarına doladı ve şeker ve buz kokularının birbirine karıştığı, daha sonra da en narin sashimi kokularının yayıldığı deniz ürünleri tezgahlarının arasından tekrar yürümeye başladılar. Daha aşağıda, sanat ve el sanatları için ayrılmış alanda, kürlenmiş ahşap ve muhteşem bir şekilde açan kiraz çiçekleri kadar uzak kokular aldı.

Gün eskisinden daha aydınlık görünüyordu ve ilk kez kalbindeki umut korkuya ağır basıyordu. Çünkü o yaşlı adam haklıydı. Drew ona meydan okusa da, kendi çekici tarzıyla kontrolü ele geçirmeye çalışsa da ve şüphesiz kontrolü elinde tutmaktan hoşlansa da, asla -ne olursa olsun- onun gücünü küçümsememiş ya da kim ve ne olduğu yüzünden kendisini daha az kadınsı hissetmesine neden olmamıştı. Aslında, onun yetenekli, bağımsız doğasının çekiciliğinin bir parçası olduğunu sayısız şekilde açıkça belirtmişti.

"Buraya gel," diye mırıldandı, bu alışılmışın dışında -ve son derece harika- ilişkinin her şeye rağmen yürüyebileceğini düşünmeye cesaret ederken kalbi kırılğan ve yine de son derece güçlü hissediyordu.

Adam başını eğdiğinde, kadın onu öptü. "Mango girdabını nasıl seversin?" diye mırıldandı çok iyi tanıdığı dudaklarına karşı.

"Sanırım ikinci bir tada ihtiyacım var."

Andrew bütün günü İndigo'yla oynayarak **geçirebilirdi** ama şehrin duygusal sağlığı hakkında bir fikir edinmelerinin ne kadar önemli olduğunun farkında olarak, sorularını hafif, yorumlarını zararsız tutarak tanıştıkları insanlar üzerinde çalıştı. Ve parça parça, kelime kelime bilgi kırıntıları elde etmeye başladı.

İndigo alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı.

"İyi misin?" diye sordu geçit törenine bakmak için durduklarında.

"Seni daha önce hiç böyle bir iş yaparken görmemiştim," dedi.

ona baktı. "Çok iyisin."

Gurur onun içinde kanatlarını açtı ve kurdu kasılarak yürüdü.

Bir saat sonra, her ikisinin de tanıdığı DarkRiver'lı bir çiftle -Emmett ve Ria- karşılaştıklarında, kalabalığın arasından sıyrılıp küçük bir kafenin dışındaki ferforje masaya oturdular. İçkilerini sipariş eden Andrew çiftle bir şey fark edip etmediklerini sordu, DarkRiver'ın tüm üst düzey çalışanlarının olası durum hakkında bilgilendirilmiş olacağını biliyordu.

Emmett başıyla arkadaşını işaret etti; ufak tefek, kıvrımlı bir esmerdi ve gözleri Asya kökenli olduğunu belli edecek kadar yukarı kalkıktı. "Ria'nın ailesi Çin Mahallesi'nde yaşıyor ve müşterilerinden duydukları bazı şeyler onları endişelendiriyor."

Ria konuşmanın akışını o kadar yumuşak bir şekilde yakalamıştı ki, ikisinin birbirlerinin ritimlerini öğrenecek kadar uzun süredir çiftleştikleri belliydi. "Şehirde 'Saflık' hakkında fısıltılar dolaşıyor," dedi ve yüzünü buruşturarak bedenini eşine yasladı. "Bazı gruplar insanları 'bozulmamış' kanla daha iyi olacaklarına inandırmaya çalışıyor."

Emmett onun yanında arkadaşının saç telleriyle oynadı. "Eğer bölünmeye neden olmak istiyorlarsa, yanlış ağaca havlıyorlar." Bir elini Ria'nın boynuna doladı, parmaklarıyla hafifçe okşadı. "Bu şehir

ve halkı DarkRiver'a sadıktır; Psy yardım etmediğinde biz onlara yardım ettik ve bu sadakati sağlamlaştıracak kadar çok kez yardım ettik."

Andrew bir içki aldı, kurdu çiftin etkileşiminden büyülenmişti. Nedenini tahmin etmek zor değildi - biraz kıskançtı. İndigo'ya dokunamadığı için değil, henüz o derin yakınlığa ulaşamadıkları için. Hayır, bu tür bir aşkın yerleşmesi, büyümesi ve şekillenmesi yıllar alırdı.

Ve Indy henüz ona tamamen bağlanmamıştı. Birbirlerine dönüştükleri her şeye rağmen, kurdunun onu önce genç bir erkek olarak görmeye devam ettiğini ve diğer her şeyi ikinci planda tuttuğunu biliyordu. Sabırsız bir adam değildi ama bir aziz de değildi. Böyle zamanlarda, sahip olabileceklerini gördüğünde, bu ince mesafe onu tehdit ediyordu.

"Bugün öğrendiklerim aşağı yukarı bu kadar," dedi ve herkesin kendisinden cevap beklediğini fark edince dikkatini elindeki konuya verdi. "İnsanlar rahatsız, ama Safılık fikrinden daha çok fikri benimsedikleri için rahatsızlar."

Indigo smoothie'sini bıraktı. "Bazı hoşnutsuzlar olacaktır. Bu konuda durumu izlemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Evet," diye onayladı Emmett, vücudu Andrew'un diğer adamın farkında olduğunu bile düşünmediği bir şekilde arkadaşına doğru eğilmişti. "Ama benim görüşüm? Genel olarak nüfus hakkında endişelenmemize gerek yok."

Andrew kabul etti. "Bu arada," dedi, tahmin ettiği için bundan bahsetmemenin aptalca olacağını düşünerek, "tebrikler."

Ria parladı. "Sürü dışındaki Dönüşenlerin bunu bilebileceğini düşünmemiştim."

"Çoğu yapmaz." Ria'nın elini sıkmak için uzandığında bile İndigo'nun sesi kuruydu. "Ama Drew hayatı boyunca kadın formu üzerine çalıştı."

Emmett güldü ve arkadaşının şakağına bir öpücük kondurdu. "Onlara Lucas'ın öğrendiğinde ne dediğini söyle."

"Luc'un yönetici asistanı olduğumu biliyorsunuz, değil mi?" Başlarını salladıklarında Ria devam etti: "Hamile olduğumu anladığında bana bağırdı."

Andrew gözlerini kırptırdı. "Ciddi misin?" Kediler de en az Kar Dansçıları kadar çocuklara . Leopar alfanın çocuklardan hoşlanmadığını düşünemiyordu.

etkinlik hakkında memnun.

"Uh-huh. Ben doğum iznine ayrıldığımda ne yapması gerektiğini sordu bana." Ria can alıcı noktayı söylemeden önce bir süre bekledi. "Sonra bana ayaklarımı uzatmamı söyledi ve ben kafasına vurmakla tehdit edene kadar zımbayı elime almama bile izin vermedi."

Indigo bir kahkaha patlattı. "Öğrendiğinden beri seni kaç kez tehdit etti?" diye sordu Emmett'e.

"Sadece yirmi kadar." Emmett cevap verirken yavaşça gülümsedi ve Ria biraz sıçradı.

"Emmett."

Andrew, diğer kadının yanakları renklenirken Indigo'nun bir sırıtışı ısırdığını gördü. "Emmett'in kusuruna bakmayın," dedi Ria kahkahaya boğulmuş bir sesle, "kesinlikle medeni değil. Onu toplum içine çıkaramam

-Emmett!"

Andrew başını Indigo'ya doğru eğdi. "Sence masanın altında ne yapıyor?" diye kulağına fısıldadı, kendi elini kızın kalçasına doğru kaydırırken bile.

"Aklına bir şey gelmesin, ateşli çocuk." Ama kurdun gözlerinde parıldayan altın rengi bir ışıltı vardı.

Ve o gecenin ilerleyen saatlerinde, yatakta sarmaş dolaş uzandıklarında, kadının gözleri gece ışıltısını ona çevirdi ve adam hem kurtla hem de kadınla dans ettiğini biliyordu. Tam olarak her şey değildi ama kendi kurdunu yatıştırmaya yetecek kadar yakındı.

BÖLÜM 33

Diğer teğmenlere şehirdeki ve in bölgesindeki durumla bir güncelleme göndermiş olan Indigo, Brace ine girdiğinde Riaz'ın vardiyasından sonra hazırladığı raporu okumak için ofisine gidiyordu. Çizilmiş ve kanlar içindeydi, tişörtü yırtılmıştı. Indigo'yu görünce konuşmaya başladı. Paniğe kapılmaktan bir adım uzakta olduğu belliydi. "Silvia bir uçurumdan aşağı düştü. Onu yakalamaya çalıştım ama zamanında yakalayamadım. Yapamadım-"

İndigo ellerini sırık gibi omuzlarına koydu ve onun gözleriyle buluşmasını sağladı. "Nerede?" Bu onun doğuştan gelen hâkimiyetiyle dolu bir soruydu.

Hızlı bir dörtnala koşarak ona yerini bildirdikten sonra bir nefes daha verdi. "Aşağıya seslendiğimde cevap vermedi. Indigo, o-"

"Odaklan, Brace." Omuzlarını sıkarak Sürü'nün dokunuşuyla onu sabitledi. "Ne kadar aşağıda ve bölge ne kadar erişilebilir?"

"Um"-zihnindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalıştığını görebiliyordu-"halatlara, tırmanma ekipmanlarına ihtiyacınız olacak. Aşağı inmeye çalıştım ama neredeyse dik bir kaya yüzeyi var. O kadar aşağıda bir çıkıntıya sıkışmış ki onu zar zor görebiliyorsunuz."

"Kurtarma operasyonunu ben organize edeceğim," dedi ve somut bir görevi olursa çok daha iyi çalışacağını bildiğinden ekledi, "Senin görevin Lara'nın izini sürmek ve onu bölgeye getirmek. Anlaşıldı mı?"

Keskin bir baş sallama, kurdu doğrudan emri takdir ediyordu. "Onu bulacağım."

Brace ayrılırken cep telefonundan arama yapan Indigo, sığınakta olduğunu ve müsait olduğunu bildiği askerleri topladı ve Hawke'ı da durum hakkında bilgilendirdi.

Arabasıyla sığıntıdan uzaklaşıyordu ama kadının çağrısı üzerine geri döndü. "Sizinle şantiyede buluşuruz," dedi sert bir sesle.

Drew, Sing-Liu ve Tai'nin çağrıya cevap vermeleri sadece birkaç dakika sürdü. Sürünün erzak dolaplarından birinde buluştular ve hızlı bir şekilde

Silvia'nın yaralı halini yukarı çekmek için ihtiyaç duyacakları ipleri, tırmanma malzemelerini ve diğer ekipmanları aldı.

Kimse onun ölmüş olma ihtimalini tartışmadı bile. O Pack'ti. Ne olursa olsun geri getirilecekti. "Gidelim," dedi Indigo ve bu, kazanın ayrıntılarını paylaştığından beri içlerinden herhangi birinin söylediği ilk sözdü. Şimdi birlikte koşuyorlardı, en sağlam araçlarla bile ulaşılması imkânsız bir yerdı.

Geçen her saniye Silvia'yı ölüme daha da yaklaştırıyordu, bu yüzden ittiler ve normal sürenin yarısından daha kısa bir sürede başardılar. Taşdığı teçhizatı uçurumun kenarından biraz geride bir yığın halinde bırakan Indigo, üzerinden bakabildiği kadarıyla ufalanan kısma doğru sürünerek ilerledi. Görme yeteneği değışkendi ama Brace haklıydı. Silvia'nın kot pantolonunun soluk mavisini, hırkasının kırmızısını ancak görebiliyordu, en az yüz metre aşağıda, bir eli dışarıda, bir çıkıntının üzerine yığılmıştı. Bacakları vücudunun altında olmaması gereken bir şekilde bükülmüş gibi görünüyordu.

Drew'un yanında süründüğünü fark edince başını çevirdi. "Ne düşünüyorsun?" Onunla birden fazla tırmanış yapmıştı, çok yetenekli olduğunu biliyordu.

"Birimizin iple inmesi gerekecek," dedi ve omzunun üzerinden bakarak sağlam bir çamı işaret etti. "Ana çapayı kurmak için o ağacı kullanabilir, destek için bir iniş hattı kurabiliriz."

Indigo kabul etti. İkisi de kenardan geri kadar bekledikten sonra Sing-Liu'ya koşum takımını getirmesi için başıyla işaret etti. "Ben-"

Drew elini onun koluna koydu. "Bu çok tehlikeli bir uçurum. Ben giderim, daha tecrübeliyim."

İlk cümle onu sinirlendirdi, ama iniş için kendisinin daha iyi bir seçim olmasının pratik nedenine odaklanmak için omuz silkti. "Eğer bir şeyler ters giderse, buradaki insanlar için benim ağırlığımda biriyle başa çıkmak seninkiyle başa çıkmaktan daha kolay olacaktır."

"Tai'nin gücü seninkine ve Sing-Liu'nunkine eklenince olmaz ve eğer Silvia'nın stabilize edilmesi gerekiyorsa, ben senden daha fazla tıbbi eğitim aldım."

Indigo Lara'yla birlikte yaptığı modülleri unutmuştu. Daha deneyimli bir tırmanıcı olduğu gerçeği de eklenince, terazi onun inişinden yana ağır basıyordu. Bunu söylemek üzereydi

"Tartışarak vakit kaybedemeyiz Indy. Sing-Liu, koşum takımını bana ver."

Başını çınlatan bir tokattı bu. "Ben teğmenim," hatırlattı ona ses tonundaki buzla. "Emirleri ben veririm." Kelimeler ağzından dökülürken bile onun hareketleriyle daha sonra ilgileneceğini düşündü. Şu anda Silvia'nın onlara ihtiyacı vardı. "İşte ne-"

Drew daha sözünü bitiremeden kızın suratına kapandı. "Sen teğmen olabilirsin ama ben sürünün kıdemli bir üyesiyim ve sırf beni daha az baskın genç bir erkek olarak ısrar ediyorsun diye fikrimi görmezden gelmen için hiçbir neden yok."

Indigo bu kavgayı herkesin içinde yapacaksa lanetliydi. Koşum takımını kaptığı gibi adamın göğsüne çarptı. "."

Bunu yapmaya başladı, yüksek hızda ilerliyordu ama öfkesi parlamaya devam ediyordu. "Eğer birlikte yatmıyor olsaydık," diye mırıldandı, "kanıtlayacak bir şeyin olduğunu düşündüğün için yarım yamalak girmeye çalışmak yerine, en başından beri beni dinlerdin."

Indigo'nun kendi öfkesi üzerindeki kontrolü kırıldı, pençeleri kesilirken bile boğazından bir hırıltı çıktı. Tam o sırada Hawke ağaçların arasından belirdi. "Yeter." Kesik kesik bir emirdi bu. "Drew, koşum takımını kontrol et. Indigo, yürüyüşe ihtiyacın var mı?"

Sadece bir ömür boyu süren kontrol, kurdu dizginlemesine, "Ben iyiyim. Bu taraftaki işleri ben organize edeceğim." Konuşurken Lara ve Brace'in de geldiğini fark etti. Hawke'ın onu tokatladığına şahit olmaları buz gibi öfkesini daha da arttırdı ama acımasızca kontrol altında tuttu.

Sing-Liu tişörtünün yakasına bir mikrofon takarken, Drew her şeyi iki kez kontrol edip kulağına bir dinleme cihazı yerleştirirken tek kelime etmedi. "Ben hazırım."

"Biz de öyle." Indigo ağacı bir üs olarak kullanarak çapayı kurmuştu ama o ve diğerleri yedeklemeyi elle kontrol edeceklerdi; iki hayat söz konusuyken çok dikkatli olamazlardı. "Gidin."

Kendini ipe bağlayan Drew uçuşunun kenarında gözden kayboldu ve Indigo'nun kalbi uzun, hareketsiz bir an boyunca kaburgalarına sertçe çarptı. Sonra ip gerildi ve onun aşağı inmeye başladığını anladı.

İniş çöğü kiři için güvenli olandan daha hızlı gerçekleştiren Andrew, yere dūřen sūrü arkadaşının yanına çömeldi, hava yolunun açık olduğundan emin olduktan ve nabzını kontrol ettikten sonra yaraları gürsel olarak kontrol etti. "Kırık bacak, kırık kaburgalar, öyle görünüyor ki," dedi mikrofona, "ciddi morluklar, başının arkasında kötü bir kesik." Islak ve yapışkan kanı hissedebiliyordu. "Bilinci yerinde değil ama nefes alıyor."

Lara ondan kırıkları daha yakından değerlendirmesini istedi. "Taşımamız için onu bir sedyeye koyabilir misin?"

Andrew, Silvia'nın sırtını daha iyi görebilmek için vücudunu dar çıkıntıda dikkatlice kaydırđı. "Omurgası için endişeleniyorum Lara. Bükölme şekli... onu hareket ettirirsem zarar görebilir." Yirmi birinci yüzyılın sonlarındaki büyük teknolojik gelişmelere rağmen, omurga yaralanmaları sorun olmaya devam ediyordu. Çöğü iyileştirilebiliyordu ama iyileşme süreci acımasızdı.

Lara'nın sesi sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi bir parça kısıldı. "Aşağı inmem gerekiyor."

Andrew, "Geri gelip sana aşağıya kadar rehberlik edeceğim," dedi, çünkü bu uçurumun yamacından aşağıya kontrollü iniş bile deneyimsizler için tehlikeli olabilirdi. "Bazı dayanaklar görüyorum. Yardım almadan yukarı tırmanabilirim."

"Kayarsan seni yakalarız." Indigo'nun sesi kulağında, sakin ve sabit.

"Teşekkürler." Uçurumun yamacını aşması, aşağı inmesinden çok daha uzun sürmüştü. Zirveye ulaştığında kasları çığlık atıyordu ama bu yanıkla yaşayabilirdi.

O geldiğinde Lara gitmeye hazırđı. şıfacı derin bir nefes alıp Lara'ya yapışmış halde aşağı inmeye hazırlanırken Andrew, Indigo'nun bakışlarını arama dürtüsüyle savaştı -bu özel kavga daha sonra gelebilirdi- ve uçurumun kenarından geri adım attı.

Lara'nın Silvia'yı güvenli **bir** şekilde vinçle yukarı çekilebilecek kadar iyileştirmesi **bir** saat, Lara'nın Andrew'un arkasından tırmanarak yukarı çıkması ise bir çeyrek saat **sürdü**. Lara'nın koşum takımını çıkarma ve ipleri sarma karmaşası içinde Indigo'nun gittiğini görmedi, ancak onun yaralı kızı revire taşımaya yardım ettiğini varsaydı.

İyi ki de öyle, diye düşündü dişlerini sıkarak. Hawke döndüğünde kendi ipini yere bırakmış, Lara'ninkini sarıyordu. "Tanrı aşkına, Drew," diye mırıldandı alfası, terk edilmiş diğer malzemeleri toplarken. "Kadınlarla aran iyi olduğunu sanırdım."

Andrew ipi bıraktı ve diğer kurda döndü. "Haklıydım. Kaynakları doğru kullanmıyordu."

Hawke karşılık vermedi, sadece bir kaşını kaldırdı. "Ben öyle demedim."

Nefesini üfleyen Andrew, pürüzlü dağlık manzaraya bakmak için döndü. Çok güzeldi ve ruh hali onu ele geçirdiğinde inanılmaz derecede ölümcüldü. Bu tanımın teğmenine tam olarak uyduğunu düşündü. "Sonra ne olacak?"

"Bana hala Indigo'ya kızgın olduğunu mu ?"

Topuğunun üzerinde dönerek alfasına kaşlarını çattı. "Elbette öyleyim."

Hawke başını salladı, gümüş-altın rengi zarif saç telleri ani bir rüzgârla yüzüne doğru savruldu. Onları geriye iterek, "O zaman belki de beyninin çalışabilmesi için gidip serinlemen gerekiyordur," dedi.

Andrew eğildi ve kolları çizilmiş ve kirlenmiş halde ikinci halatı sarmaya yeniden başladı. Ama bu iş için hiç sabrı yoktu. Hepsini yere atarak tekrar ayağa kalktı. "Bir karara varması çok uzun sürdü."

"Söyleyebileceğim kadarıyla, belki on beş saniyesini aldı ve herhangi bir durumda riskleri tartmak ve tüm seçenekleri değerlendirmek onun işi," dedi Hawke, teçhizatı istiflemeye devam ederek. "Eğer o kadar sakin düşünemeseydi, ihtiyacın olan her ekipmanla buraya gelmezdin."

Andrew bir şeyleri kaçırdığını bilerek alfasının sırtına baktı. "Ne söylemiyorsun?"

Hawke omuz silkti. "Eğer doğru yoldan gitmiş olsaydın, istediğin şeyi sorunsuzca elde edebilirdin."

"Bu gibi konularda onunla dans etmeyeceğim." Diğer her şey, ama bu değil. "Ona bana olduğum gibi davranmayı öğrenmesi gerektiğini söyledim."

"Evet, çünkü sen de onunla aynı şeyi yapmakta çok iyi bir iş çıkarıyorsun." Alaycılık yüzüne bir ustura gibi saplanmıştı.

"I-" Durakladı, omurgasında bir ürperti hissetti. "Kahretsin, *kahretsin*, *kahretsin*!"

Hawke, Andrew kendini tekrar kontrol altına alana kadar tek kelime etmedi.

"Diğerlerinin önünde onu geçersiz kıldım." Yaptığı şeyin gerçekliği ona bir vücut darbesi gibi çarptı. "Seni astlarının önünde ona rütbe zorladım." Ve onun gururu, Tanrım, onun gururu.

Hawke başını salladı, ağzının etrafında çizgiler oluşmuştu. "Onu bir kenara çekip tırmanma becerin ve tıp eğitimin hakkında konuşmalıydın. Aletinin beynini kontrol etmesine izin verdikten sonra bile makul davrandı."

"Ama neredeyse kontrolünü kaybedene kadar zorlamaya devam ettim." Kontrol Indigo için her şeydi, kendini nasıl gördüğünün önemli bir parçasıydı. "Lanet olsun." Ellerini saçlarının arasından geçirerek Hawke'ın sardığı iplerden birini aldı ve Hawke diğerini alırken kolunun üzerine koydu.

Yürümeye başladıklarında alfası, "Geri kalan eşyalar için Tai'yi geri göndereceğim," dedi. "Bunun için seni kolay kolay affetmeyecektir. Açık konuşmak gerekirse, onu suçlamıyorum. Bunu benimle deneyen biri olsaydı, şimdi kan temizliyor olurduk."

Andrew, Indigo'nun teyzesinin zehirli ilişkisine tanık olmasının onu ne kadar incittiğini hatırlıyor, onunla olan bu ilişkiye güvenmesinin ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğini biliyordu. Ve yine de her şeyi berbat etmişti. "Her şeyi berbat ettim." Belki son bariyerlerini indirmekte zorlanıyordu ama bu yolda binlerce küçük adım atmıştı. Tüm bu karmaşanın sorumlusu oydu.

Hawke homurdandı. "Patlatmayı unut. Sen bombaladın."

Silvia güvenle Lara'nın ve neyse ki durumu stabildi. Saçları duştan dolayı nemliydi, avuç içleri

En ufak bir ip yanığı bile taşımıyordu. Ama o bunların hiçbirini hissetmedi. Tek hissettiği ezici bir aşağılanma duygusu ve incinmişlikti. Drew onu zorlamış, sürünün daha az baskın üyelerinin önünde ona meydan okumuştı, ta ki kurdu öfkelenip yaşadığı her kurala karşı gelene kadar.

Tanrım, Hawke onu herkesin içinde azarlamıştı.

Yanaklarında kırmızı bir ateş yanıyordu, ama utanç yakıcı olsa da, olayların şemasında o kadar önemli değildi. Herkes bazen kendini kaybederdi. Sing-Liu, Tai, Lara, hatta Hawke bile... Hiçbiri onun hakkında kötü düşünmezdi.

Kalbine bıçağı saplayan Drew'du. Özel hayatlarında birbirleriyle didişmeleri bir şeydi ama ... "Yeter artık." Bir tarak alıp saçlarında gezdirmeye başladı. olmuştu artık. yenik düştüğü için Hawke'tan özür dileyecek, görevlerini yerine getirecek ve yoluna devam edecekti.

Drew'a gelince... Kalbi burkuldu. Profesyonel, dedi kendi kendine, profesyonel olacaktı. Bununla başa çıkmanın tek yolu buydu. Başka türlü çok acı verirdi-

Çok tanıdık bir kokunun fısıltısını yakaladığında kafasını kapıya doğru çevirdi. Kapı birkaç saniye sonra çaldı. Bir an için cevap vermeyi düşündü ama sonra kurdu çelik gibi bir gururla başını kaldırdı ve onu dürttü. Aşağı bakarak dizlerine kadar uzanan havlu kumaştan bornozunun kemerinin sağlam olup olmadığını kontrol etti ve kapıya doğru ilerledi.

"Evet?" dedi diğer taraftaki adama, yüzüne profesyonel bir ilgisizlik ifadesi yapıştırmış olmasına rağmen, cüppesinin kıvrımlarının arkasına sakladığı eli o kadar sıkıydı ki avucunda yarım ay daireler çiziyordu.

Drew ona bir kez baktı ve nefesinin altında sert bir şeyler mırıldandı. "Ne yapmalıyım?"

O kadar kaybolmuş, o kadar savunmasız görünüyordu ki, kadın gözlerini kırptırdı, şaşırdı ama sadece bir anlığına. "Yapacak bir şey yok. Hawke bizi yerinde çözdü ve ne olursa olsun, bu duruma öfkemi karıştırdığım için özür dilerim." Sözleri samimiydi ama kalbi göğsünde soğuk bir kaya gibi duruyordu. "Bunun ne yeri ne de zamanıydı."

Drew'un gözleri o parlak, vahşı bakır rengine döndü. "Bunu bize yapma, Indy. Beni dışarıda bırakma."

Eli kapıya sıkıştı ama soğukkanlılığını korudu, dışarıdaki koridorda yürüyen sürü arkadaşlarının farkındaydı. "İstedığınız özel bir şey var mıydı?"

"şeyi berbat ettim." Açık sözler, beklenmedik ve çiğ. "Özür dilerim."

Kararlılığı sarsıldı, başın gücü onu kapıyı açmaya, onu içeri davet etmeye itiyordu. Ama-"Yaptığın şey, bir baskınlık mücadelesiydi." Adam sözünü kesmek üzereyken elini kaldırdı. "Elinde değil." O bir dominanttı, hem de çok güçlü bir dominant. "Olmaya devam edecek ve ben buna izin veremem."

"Indigo, sen-"

"Hayır, Drew. Sürünün sağlığı için hiyerarşi açık *olmalı*." Başka bir şeyi kabul edemeyecek kadar güçlü ve vahşydiler. "Eğer sevgili olmaya devam edersek ... bana tekrar meydan okumaktan kendini alıkoyamayacaksın." Yırtıcı bir şekil değiştiren erkek olan Drew, içgüdüsel olarak verdiği düşmanca tepkiyi durduramayacağı gibi, yaptığı şeyi yapmaktan da kendini alıkoyamazdı.

Drew hemen cevap vermedi ama çenesinde, kızın çok iyi tanıdığı bir gerginlik vardı. Sonra şöyle dedi: "Yani bu kadar mı? Denemeyecek misin bile?"

Kurdu dudaklarını araladı, mantıklı bir tartışmaya dair tüm umutlar suya düşmüştü. "Bunca zamandır ne halt ettiğimi sanıyorsun?"

BÖLÜM 34

Drew avuçlarını kapı çerçevesinin kenarlarına **bastırarak** dış dünyayı engelledi. "Ama iş zora gelince, kolay olanı seçiyorsun."

Dişlerini sıkkan İndigo, bakır kurt gözlerinin içine baktı. "Ben sürünün iyiliğini seçiyorum. Bir teğmen böyle yapar."

Drew, nefesi dudaklarına fısıldayana kadar eğildi, tatlı, sıcak, öfkeli bir okşayış. "Öyle mi? Yırtıcı şekil değiştiren erkekleri çok iyi tanıdığına göre, bundan sonra ne yapacağımı çok iyi biliyorsun."

Bir elini onun göğsüne bastırdı. "Bana dokunursan seni lime lime ederim."

Tanıdığı herhangi bir erkeğin yapacağı gibi yoluna devam etmek yerine, ona bir milim bile güvenmediği hafif bir gülümseme verdi ... ve kapıyı itti. "Bir sonraki görüşmemize kadar, Teğmen."

Bir saniye sonra gitmişti.

İndigo, yanından geçen bir sürü arkadaşı merhaba diye seslenene kadar orada şaşkın şaşkın durdu. Bir cevap mırıldanarak kapısını kapattı. Kurdu az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak başını salladı. Hiçbir fikri yoktu ama Drew'un bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu.

Ellerini yumruk yaptı. neyse, üstesinden . Çünkü onu ne kadar çekerse çeksin, kalbinin derinliklerine ne kadar işlemiş olursa olsun, teğmen olduğunda sürüyü korumak için yemin etmişti ve şimdi bunu yerine getirme zamanıydı. Onu harekete geçiren şey .

Yalancı.

Omurgasını çelikleştirerek o sesi duymazdan gelmeye çalıştı ama ses susmadı. Çünkü mesele sadece sürü değildi. Onunla ilgiliydi. Gururu ve kalbiyle ilgiliydi. Onu incitmişti. Kendini savunmasız bırakmış, kalbini açmıştı ... ve o da onu incitmişti.

Andrew uzaklaşırken sadece irade gücüyle kendini kontrol altında tutmayı **başardı**.

Odasına doğru yürürken nefesinin altından "Baskınlık mücadelesiymiş, hadi oradan!" diye mırıldandı. Hiyerarşide daha yüksek bir rütbe için savaşmak gibi bir arzusu yoktu. *Tam olarak* olması gereken yerdeydi. Bu yüzden kendini kaybetmişti -herkes ara sıra kendini kaybeder. Durum oldukça stresliydi. Düşünmeden konuşmuş olması şaşırtıcı mıydı?

Kendi iç monologuna o kadar dalmıştı ki, bir paket arkadaşının dikkatini çekmek için üç deneme yapması gerekti. Andrew nihayet kafasını kaldırdığında kadın, "Drew? Birini pençelerinle parçalamak ve sonra da kanlı, parçalanmış parçaları yemek istiyormuş gibi görünerek kreşe gidemezsin."

"Kreş mi?" Başını sallayarak etrafına bakındı. "Kahretsin." Topuklarının üzerinde döndü ve omzunun üzerinden bir "teşekkür" fırlattı.

Ama bu kesinti zihnini sıfırlamıştı. Sinirlenmenin hiçbir işe yaramayacağını fark etti. Evet, Indigo bu konuyu onunla konuşmayı reddederek inatçılık ediyordu ama yaptığı şey ... evet, tamam, kızmakta haklıydı.

Ve incinmiş, diye fısıldadı vicdanı, onun bakışlarının gölgeli menekşesinde gördüğü acıyı hatırlayarak. Onu incitmişti ve bu kendini bok gibi hissetmesine neden olmuştu. Onun dairesine gizlice girmek, içeri girmek ve buzlar kırılana kadar onunla tartışmak istiyordu, ta ki ona sarılıp onu dinlemeye ikna edebilsin. Ama elbette, diye düşündü başka bir öfke patlamasıyla, tanıdığı diğer tüm baskın dişilerin kızdığında ya da incindiğinde erkeğiyle yaptığı gibi onunla kavga etmeyecekti. Hayır, Indigo'nun ağırbaşlı ve sessiz olması, duygularını katı bir şekilde kontrol altına alması gerekiyordu.

"İyi," diye mırıldandı kapısını iterek, "o zaman beni görmezden gelmesini o kadar zorlaştıracam ki benimle kavga *etmek zorunda kalacak*."

Indigo ilk gülü ertesi sabah, içeride antrenman yaparken eşyalarını saklamak için kullandığı dolapta **buldu**. Derin, çok derin bir

Kırmızı. Kızıl, diye düşündü, doğru kelime buydu. Ve cennet gibi kokuyordu. Ama yemyeşil çiçek buketinin altında vahşi ve oyuncu bir erkeğin kokusu yatıyordu.

Karnında bir sıcaklık belirdi ama onu soğuk bir mantıkla bastırdı. Bu bir gül ve özürle geçirilebilecek bir sevgili kavgası değildi. Bu, kim olduklarının, yapmak zorunda oldukları seçimlerin kalbine gidiyordu.

Gülü dolabın içine geri bırakarak kapıyı kapattı ve on sekiz yaşındaki mevcut grubunu bir tür dövüş şekline sokmak için dışarı çıktı. "Pekâlâ çocuklar, geçen sefer çalıştığımız setten iki tekrar istiyorum. Başlayın!"

Seans sona erdiğinde, birden fazla öğrenci emeklemeye yakındı, ancak Indigo'nun kendi enerji seviyesi yüksek kalmaya devam etti, duyuları Drew'un varlığına dair herhangi bir ipucu için tetikteydi. Ama Drew ona gelmedi. Kurdunun hırıltısını duymazdan gelerek, bunun kesinlikle doğru olduğunu düşündü. Belki de gül bir vedadan başka bir şey değildi.

Damarlarında bir ürperti dolaştı ve dolabını tekrar açtığında güllerden nefret etme yolunda ilerliyordu. Aptal, diye düşündü, aptallık ediyordu, kendi aklını bilmeyen o aptallardan biri gibi davranıyordu. Karar verildi. Hikayenin sonu

-

Her yerinden çiçekler fışkırıyordu. Yumuşak, hoş kokulu ve nefisti. "Bu da ne-" Şaşkınlıkla bakarken dolabının tıka basa dolu olduğunu fark etti.

güllerle dolu.

Kırmızı, kırmızı güller.

Arkasından Sing-Liu kendi dolabını kapatırken ısıklık çaldı. "İşte ben buna özür derim. Adamın tarzı var."

"Onları alabilirsin." Indigo kaşlarını çatarak gülleri aldı ve dolapların arasındaki bankın üzerine koydu. "Al bakalım."

Sing-Liu mükemmel bir çiçeği alıp kulağının arkasına yapıştırdı, rengi saçlarının parıldayan jölesine karşı şok edici derecede parlaktı. "Hey, hadi ama," dedi asker küçük bir gülümsemeyle, "onun bir pislik olduğunu biliyorum, ama yaratıcılığı için biraz övgü almalı. Çoğu erkek sadece hırlar, homurdanır ve sevgililerini iyi bir ruh haline sokmaya çalışır." Şehvetli bir gülümseme. "Ayak parmaklarım kıvrılana kadar seks yapmayı umursadığımdan değil. Sen de denemelisin."

Indigo askere hırladı. "gereken bir yer yok mu?"

"Sanırım öyle." Dudakları hâlâ o kışkırtıcı gülümsemeyle kıvrık olan, inindeki kurtların çoğundan daha ölümcül olan küçük, zayıf insan kadın köşede kayboldu.

Dolap temizlendi, Indigo kapıyı kapattı ve çıkmak için döndü. Ayakları tereddüt etti.

Güllerin koyu kırmızı dökülüşüne baktı, savunmasız kalbinin yumuşadığını hissetti. Ama yumuşama gerçekleşir gerçekleşmez etrafına çitler ördü. Bu özrü kabul ederse, ilişkilerinin yeniden ilerlemesine izin verirse, söylediği şey gerçekleşecekti. Drew yine kurduna kabul edilemez şekillerde hükmetmeye *çalışacak*, onu kurdunun saldıracağı noktaya kadar zorlayacaktı. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Böyle bir ilişki ikisini de mahvedecekti, ta ki onları birbirine bağlayan aşk çarpıtılıp kırılana kadar. Adria ve Martin artık birbirlerinden neredeyse nefret ediyorlardı. Ayrılacak kadar değil ama kalan sevgi de lekelenmiş ve çukurlaşmıştı. Indigo neden birlikte kalmaya devam ettiklerini bilmiyordu - birbirlerine hiç gülmüyorlardı ve aralarında o kadar çok ölü hava vardı ki Indigo'nun kurdu delici sessizlikten inciniyordu.

Kendisine ve Drew'a bunun olmasına izin vermezdi.

Eli uzandı ve bir gülün yapraklarına dokundu. Kadifemsi yumuşaklık onu baştan çıkarıp gardını düşürmeden önce elini geri çekerek koridorda ilerlemeye başladı. Kimse onu durdurmadı, yine de ona doğru atılan birkaç ilgili bakış vardı. Dedikodu yapacak havada değildi, odasına çarptı ... ve tamamen durdu.

Lanet kurt odayı gümüş köpüklü çikolata öpücüklerine boğmuştu.

. Hırladı.

Ve sonra dolabın kapısını açtı.

İkramlar ertesi gün ortaya çıkmaya **başladı**. Küçük ofisindeki masasının üzerinde bir kase şampanya ile ıslatılmış çilek, tutku

Buzdolabında gizemli bir şekilde beyaz çikolata kıvrımları olan meyveli cheesecake, ceketinin cebinde kristalize meyveler. Ve her zaman, her zaman öpücükler. ikolatalı pckler. Nereye dönse.

Buna karşılık, Drew'u hiç görmemişti ama gittiği her yerde onun kokusunu alıyordu. Onun gölgeli varlığı, ona karşı giderek büyüyen açlığını beslese bile, hayal kırıklığını daha da artırıyor. Uzaklığın bu ihtiyaı azaltacağını dşnmşti. Bunun yerine, sadece daha da güçlendiriyor gibi görünüyordu - ta ki ağrı vücudunda sürekli bir nabız haline gelene ve o lanet olası çikolata pcklerini aramaya başlayana kadar.

Hawke'la buluşmaya giderken başka bir sürü arkadaşı ona sırtınca, "Yemin ederim," diye mırıldandı nefesinin altında, "onun boynunu kıracağım." nk iblis artık sürüyü kendi tarafına çekmişti.

Yuki birkaç gece önce ona, "Sadece kendini kaybetti, İndigo," demişti. "Herkesin başına gelebilir."

"Eğer ona bir şans vermezsen," diye teklif etmişti Jem, Los Angeles'tan buraya kadar -sürünün dedikodu değirmeni sayesinde her şeyi biliyordu

- "Nasıl öğrenecek ki?"

"*Amigo*'m acı çekiyor," demişti Toms çok geçmeden, uzun yüzü ve bir milim bile güvenmediği duygulu kara gözleriyle. "Seni bu kadar seven birine karşı nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?"

"Onu rahat bırakın," demişti Lara daha dn. "O kadar depresif görünüyor ki kalbim parçalanıyor."

"Depresyondayım, ayağım," diye mırıldandı Indigo. Onu çok iyi tanıyordu. O cazibesini herkesi kandırmak için kullanıyordu- "Kahretsin." Hawke'la konuşması gereken birkaç şeyi not aldığı küçük not defterini unuttuğunu fark ederek topuklarının üzerinde döndü ve odasına yöneldi.

Sırtışlar onu uyarmalıydı, ama o sadece bir gl daha düşündü. Belki bu düşünce kalbini yerinden oynatmıştı ama bu amansız takibe boyun eğmemeye kararlıydı. Andrew Liam Kincaid onu yıpratamayacaktı.

Sonra kapısının önüne geldi. Ve dondu kaldı.

Yumuşak bir oyuncaktı. Tam olarak bir kurt. Yemyeşil gümüş kürklü ve mavi, mavi gözlü bir kurt. Ağzında bir zarf taşıyordu.

Şüpheli bir şekilde boş olan koridora göz atarak -hah!- sürü arkadaşları muhtemelen köşeye beş kişi yığılmıştı- tüylü şeye baktı. Onu görmezden gelmeliydi.

Kapısını açıp içeri girdi ve not defterini alıp cebine koydu. Ama dışarı çıkarken kurt o kadar sevimli görünüyordu ki onu koridorda bırakıp gidemezdi. Hırlayarak oyuncağı aldı ve içeri getirip kapıyı arkasından kapattı.

Artık elinde sevimli bir şey vardı ve zarfa uzanmaktan kendini alamadı. Oyuncağı yanında tutarak kapağı açtı ve birinin elle çizilmiş dikenlerle süslediği bir gülle kabartılmış bir kart çıkardı - büyük dikenlerle. "Şirin," dedi, kurdu zihninin içinde pençelerini esneterek.

Kapağı açtığında kendini Drew'a ait olamayacak kadar güzel bir el yazısına bakarken buldu. Altın mürekkeple yazılmış olan bu mektup, o gece San Francisco'nun en havalı restoranlarından birinde, ... vesilesiyle bir akşam yemeği davetiydi. Indigo gözlerini kırıştırdı ve satırı tekrar okudu.

. *Andrew Kincaid'in veda partisi için.* Indigo gözlerini kıstı, kurdu şüpheyile hareketsiz kaldı. Şimdi neyin peşindeydi? Çünkü onun vazgeçtiğine asla inanmıyordu. Yırtıcı şekil değiştiren erkeklerin kelime dağarcığında "teslim olmak" diye bir kelime yoktu.

Ya da belki, diye fısıldadı bir parçası, sadece buna inanmak istemiyordu. Çünkü eğer vazgeçerse, o zaman her şey biterdi. Biter ve son bulurdu. Sonsuza kadar. Kurdu bir milyon yıl geçse de pes eden birini asla kabul etmezdi.

"Argh!" dedi başını sallayarak. Yine yapmıştı, hâlâ kur yapıyorlarmış gibi düşünmesini sağlamıştı. Oysa onun tüm ısrarlarına rağmen öyle *değildi*. Ama, diye düşündü, dikenli güle bakarak, daveti kabul edecekti.

Drew'la bunu yüz yüze konuşmalarının zamanı gelmişti.

BÖLÜM 35

Sürüdeki dedikodu değirmeni Indigo'nun oyuncağı içeri götürdüğünü ve üstelik kızgın görüldüğünü haber verdiğinde **Andrew** rahat bir nefes aldı. "Güzel," dedi Brenna'ya, o çalışmaya çalışırken onu rahatsız ederek otururken. Ayaklarını karşısındaki masanın üzerine koyarak sırtını kız kardeşininkinin yanındaki konsola yasladı.

Dokunmatik ekranda bir şeyler yaptığı yerden başını kaldırıp baktı. "İyi mi? İndeki en güçlü, en ölümcül kadın seni şiş kebaba çevirmek istediği için mutlu musun?"

"Buz şeyini yapıyor," dedi kız kardeşine, kurdu bunu düşününce bile hırıliyordu. "Buz olayından nefret ediyorum."

Brenna durakladı ve ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Evet, ben de." Görevini bir an için bırakıp burnunun kenarını ovuşturdu. "Judd artık buz olayından paçayı kurtaramıyor."

Andrew, Psy erkeğinin Brenna'yla çiftleşmeden önce ne kadar soğuk olduğunu hatırladı. "Bunu nasıl başardın?" Belki bir şeyler öğrenebilirdi.

"Kardeşimle paylaşmak isteyeceğim bir şey değil," dedi Brenna şımarık bir gülümsemeyle.

"Brat."

"Teşekkür ."

Kadının sırtışı kurdu güldürdü. "Judd hala uzaktayken nasılsın?"

"Birkaç gece önce geri geldi." Kaşlarını çattı. "Bir daha yaparsa derisini yüzeceğime yemin ettim. Aşama aşama yapsa bile o kadar uzağa ışınlanmak onu gerçekten mahvediyor. Saatlerce bilinci yerinde değildi."

Andrew, Judd'ın geldiği gibi sessizce gittiğini sormadan biliyordu. Psy erkeği onlara çeşitli Güney Amerika ülkelerinden Saf Psy operasyonunun izini sürdüğü mesajlar göndermişti. Artık SnowDancer topraklarındaki vericilerin arkasında Henry'nin desteğiyle bu grubun olduğundan emindi.

"Biliyorsun," dedi Andrew, zihnini şimdilik bu durumdan uzaklaştırarak, "o buradayken her şey için bana gelebilirsin."

değil mi?"

"Sanki buna gerek varmış gibi," diye mırıldandı, "sürüden biri başım beladaymış gibi görüldüğüm anda beni sana ispiyonlayacakken." Ama eğilip adamın çenesine bir öpücük kondurduktan sonra tekrar ekranda çalışmaya başladı, karmaşık bir bilgisayar tasarımının parçaları gibi görünen noktaları silip yeniden çiziyordu.

"Bu senin ışınlanma makinen mi?" FAST projesinin onun en önemli uzun vadeli girişimi olduğunu biliyordu. Eğer bir gün herhangi birini -sadece Tks'i değil- bir yerden bir yere bu kadar hızlı göndermenin bir yolunu bulabilirse, bu dünyayı değiştirebilirdi.

"Uh-huh." Kaşlarının arasında küçük kaş çatma çizgileri. "Teğmenin dikkatini çektiğinize göre," dedi, önceki konularına dönerek, "bundan sonra ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Boş ver." Kız hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çattığında ona kendini beğenmiş bir bakış atarak bacaklarını masadan kaldırdı. "Gidip ekibimle bir iletişim konferansı yapmam gerekiyor, bölgede Hawke'ın dikkatine sunulması gereken bir şey olmadığından emin olmalıyım."

Brenna sağ tarafını göstererek, "Şuradaki odayı kullanabilirsiniz," dedi. "Şimdilik kimse rezerve etmedi." Bir duraksama, gülen gözler ona bakıyordu. "Ve pusu kurmaya hazır olana kadar Indigo'dan saklanmanı sağlar."

Andrew kız kardeşinin başının üstünü öptü. "Seni seviyorum." gülümseyen bir ifadeydi ama daha az doğru değildi.

"Ben de seni seviyorum," dedi Brenna, "Indigo'yu o kadar çıldırtmış olsan da, çalışma odasındaki herkesi terslemeye başladı. Gerçekten onun telefonunu çaldın ve zil sesi olarak onun adını haykıran sesini mi kaydettin?"

"Belki." Mevcut durumdan son derece memnun olan Andrew konferans odasına girdi, kapıyı kapattı ve aramaları başlattı. Bren'e güveniyordu ama diğer teknisyenler her an gelebilirdi ve ekibinin topladığı bilgiler çoğu zaman hassas bilgilerdi. Hepsini görüşmeye dahil ettikten sonra arkasına yaslanıp dinledi ve gerektiğinde notlar aldı.

Neyse ki, kısmen Riley ve Mercy'nin çiftleşmesinin bir sonucu olarak, şu anda işler çok istikrarlıydı. Güçlü bir çiftleşmenin olması şart değildi.

Hiyerarşinin tepesinde yer alsa da sürünün bir bütün olarak istikrarlı olmasına yardımcı oluyordu. "Peki ya şu grubu?" diye sordu ekibindeki kadınlardan birine. "Hani bir şeylerin peşinde koştuklarından endişelendikleriniz?"

"Sadece huysuz yaşlı adamlar oldukları sonucuna vardım."

Kahkahalar, ardından toplantıyı erken bitirmeden önce birkaç bilgi kırıntısı daha ve Andrew, Hawke'a bazı küçük konularda bilgi vermek için koridorlardan gizlice geçti. Alfası sürüsünün nabzını tutmayı severdi.

Andrew sözlerini bitirdikten sonra Hawke, "İyi durumdayız," dedi, ikisi de kısa brifing için oturmayı tercih etmemişti. "Psy'nin oynadığı bu oyunlar dışında."

Durumu gözlemleyen Andrew, "Saf Psy en azından din değiştirme çabalarında yenilgiyi kabul etmiş görünüyor," dedi. "Sürü içinde ya da şehirde yeni bir rapor yok."

"Ve topraklarımıza yönelik başka bir saldırı tespit edilmedi." Hawke kollarını kavuşturmuş, duvardaki bölge haritasına bakıyordu. "Ama içimden bir ses bunun henüz bitmediğini söylüyor."

"Hayır," diye onayladı Andrew, "amaçlarından -her ne ise- bu kadar kolay vazgeçmeleri için orada çok fazla planlama vardı."

"Bir aşamada, Meclis Üyesi Henry Scott'a burada hoş karşılanmadığını bildirmek için küçük bir uyarı dokunuşu yapmamız gerekebilir."

SnowDancer, DarkRiver ile birlikte zaten bir Konsey Üyesini alaşağı ettiğinden, Andrew "uyarı musluğunun" gerçek bir olasılık olduğunu biliyordu. "Yakın bir zamanda mı düşünüyorsun?"

"Hayır. O piç hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. O zeki biri." Hawke haritaya dönerek bir kaşını kaldırdı. "Şu andan itibaren önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca vardiyadan çıkıyorsun. Git en sevdiğin oyunu oyna."

Karnında beklentinin uğultusunu hisseden Andrew, alfasına masum bir gülümseme verdi. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Hawke parmağıyla onu işaret etti. "Sakin ve soğukkanlı teğmenimi hafta sonuna kadar geri istiyorum, yoksa seni bir kutuya koyup Sibirya'ya gönderirim."

Andrew sırtıttı. "Yılın bu zamanlarında oraların güzel olduğunu duymuştum."

Indigo, kalçasının ortasına kadar gelen ve vücudunu bir sevgilinin okşaması gibi saran straplez küçük siyah elbisenin içinde iyi görüldüğünü **biliyordu**. Ayakları üç inçlik topuklu ayakkabılarla kaplı, saçları omurgasının alt kısmına kadar dökülüyor ve dudakları dolgun ve kırmızıyken, Andrew Kincaid'in gözlerini "onu affetmesi" için maruz kaldığı amansız baskının intikamını almak için patlatmaya niyetliydi. Bunun affetmekle değil, sürünün sağlığıyla ilgili olduğunu kaç kez açıkladığının bir önemi yoktu; kimse dinlemedi.

Yeterince içmişti.

Kadın restorana girdiğinde barda bekleyen birkaç adam kıpırdamadan durdu. "Andrew Kincaid," dedi hostese, diğer herkesi görmezden gelerek.

Ufak tefek esmer kadın şık bilgisayarlı ajandasını kontrol etti. "Bu taraftan, Bayan Riviere."

Indigo gözlerini kısıtı ama kadını restoranın halı kaplı ortasından geçip arkadaki küçük merdivenlerden yukarı çıkarken takip ederken hiçbir şey söylemedi. O geçerken birkaç erkeğin nefesini tuttuğunu, birinin de "Tanrım, ben buna bacak derim," diye inlediğini duydu ama bunların hiçbiri öfkesini dindirmedi.

Hostes onu üst kattaki bir masaya götürmek yerine küçük bir özel odanın kapısına götürdü. "Umarım yemeğinizi beğenirsiniz Bayan Riviere," diyen kadın kapıyı açtı ve Indigo'nun içeri girmesini .

"Teşekkür ederim." Kapının arkasından kapandığını duydu ama gözleri masanın yanında duran, onu muhteşem ve lezzetli bir seksilikten yıkıcı bir yakışıklılığa dönüştüren bir smokin giymiş adamdaydı - ama gözlerinde hâlâ hınzırlık vardı.

"Vay canına." Gözlerini kızın vücudunda gezdirdi, sonra tekrar yukarı, sonra tekrar aşağı.

Yavaşça. Çok, çok yavaş.

O şakacı mavi gözler tekrar onunkilerle buluştuğunda teninin her santimi aşırı hassaslaşmıştı. Bir elini kalbinin üzerine koyarak, "Resmen öldürüldüm," dedi.

Gülümsemedi. "Bunun bir parti olduğunu sanıyordum."

"İki kişilik." Sandalyesini çekerek başını eğdi. "Oturmaz mısın, İndigo?"

Onun tam adını kullandığını duymak garip hissettirdi. Ama bu gecenin bütün amacı onunla yüz yüze konuşmak olduğu için teklifini kabul etmeye karar vererek aralarındaki mesafeyi kapattı ve çantasını masanın üzerine koyarak oturdu. Adam arkasındaki sandalyeye oturdu, kollarını vücudunun iki yanına koydu. "Kokuyorsun ..." Uzun, yavaş bir nefes, sanki onun kokusunun tadını çıkarıyormuş gibi.

Cevap vermedi, adamın duyuşsal etkisi altında ezilmişti. Adamın vahşî erkek kokusu görünmez bir okşayış gibi etrafını sararken bile vücudunun sıcaklığı tenine vuruyordu. Neredeyse onun başını eğip ensesini öpmesini bekliyordu, o kadar ki vücudu beklentiyle gerildi, ama adam sandalyenin kollarındaki tutuşunu bıraktı ve karşısına oturmak için hareket etti.

"Kokumu hâlâ teninde taşıyorsun."

Kendini kontrol altına almak için ellerini sandalyenin kollarına sertçe kapattı. "Gececektir." Konuşurken bile içinde acı ve evcilleştirilmemiş, adı konmamış bir duygu alevlendi.

"Ben de seni tenimde hissediyorum," dedi kadının okuyamayacağı bir tonda ve yan tarafta duran küçük dokunmatik yüzeydeki bir kodu . "Umarım sakıncası yoktur ama daha önce ikimiz için de bir sipariş vermiştim. Seninle kesintiye uğramadan konuşabilmek istedim."

Adamın davranışını nasıl yorumlayacağını bilemeyen kadın, "Sorun değil," dedi ve kapının açılarak şık siyah takım elbiseli bir görevlinin içeri girmesini izledi. Servis arabasını getiren ince adam, masanın yanına sessizce yerleştirdi. "Kalmamı istemediğinize emin misiniz efendim?"

"Hayır, biz ."

Adam hem Drew'e hem de İndigo'ya başıyla selam vererek oradan ayrıldı.

Drew ayağa kalkarak bir örtüyü kaldırdı ve bir tabak dolusu lezzeti onun önüne koydu. "Başlangıçlardan birini seçmek istersiniz diye düşündüm."

Sanki farkında olmadan bir tuzağa düşmüş gibi ensesinde garip bir karıncalanma hissetmeye başlayan İndigo yine de bir hamur işi aldı ve kendi tabağını getirirken ağzına attı. Tatlar dilinin üzerinde bir tatlılık ve baharat patlamasıyla patladı. "Lezzetli."

Drew'un gülümsemesi keskin ve tatmin ediciydi... ve başka bir şey daha vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığı ama "Güzel," diye mırıldanırken kurdunun hırlayarak uyarmasına neden olan bir şey.

Boğayı boynuzlarından tutmaya karar vererek, "Peki, bu ne hakkında?" demeden önce şarabı doldurmasına izin verdi.

"Sürüden ayrılıyorum."

Gözlerini kısmadan önce kalbi bir kez daha çarptı. "Uh-huh." Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Şaka değil. WinterFire ile konuştum Kuzey Dakota. Beni kabul etmeye hazırlar."

WinterFire güçlü ama çok çok daha küçük bir sürüydü. "Peki WinterFire'da ne yapacaksın?" Bunu bir an bile yutmadı.

"Burada yaptığımın aynısı."

"Sıkıntıdan patlayacaksın." Bölgelerinin genişliği onun yeteneklerine çok uygundu.

Drew omuz silkti. "Bu riski almaya hazırım."

Gözlerini devirerek öne doğru eğildi ve adamın bakışlarının göğüs dekoltesine kaydığını gördü. Kız, "Saçmalamayı kes, Drew" derken adam onu süzmüyormuş gibi davranma zahmetine bile girmede. Gerçekten neyin peşindesin?" Göğüsleri aniden çok sıkı, çok kapalı hissetti, teni sıcak ve ağrıyordu.

Bardağını yere bırakan Drew bakışlarını onunkilere dikti. "Ben ciddiym, Indigo." Ciddi sözler.

İlk kez bir parça belirsizlik hissetti. "Delirdin mi sen? Sürüdeki en güçlü erkeklerden birini kaybetmeyi göze alamayız! İz sürücümüzden bahsetmiyorum bile!"

"Seni istiyorum," dedi açık bir dürüstlikle ve kadının aklını başından aldı. "Ve sen de beni istiyorsun."

Adam ona yaklaştığında tüm vücudu alev alev yandığından -kızın uyarılmışlığının kokusunu alabiliyor olmalıydı- bunu inkâr edemezdi. "Mantığını anlamıyorum."

"Görebildiğim kadarıyla," diye mırıldandı, bakışlarıyla kızarmış göğüslerini okşayarak, "sadece iki şey bizi ayrı tutuyor. Birincisi, birlikteliğimizin sürünün sağlığı için iyi olmayacağını düşünmen."

"Kendini sürüden ayırmak duruma pek de yardımcı olmayacaktır."

"Evet," dedi, ses tonu niyetliydi, "öyle olacak. Hiyerarşi söz konusu olduğunda kafa karışıklığı konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak ve WinterFire gerektiğinde SnowDancer ile çalışmaya devam etmemden mutluluk duyacak."

Mantıklı argümanı duyunca, kurdunun pençelerinin öfkeyle değil ama garip, vahşi bir panikle derisine battığını hissetti. "Bunu düşünmüştün."

Çenesinde bir kas gerildi. "Evet, öyle. Çünkü bizden uzaklaşmayacağım Indigo. Seninle ne kadar mücadele etmem gerektiği umurumda değil."

Elini masanın altında yumruk şeklinde kıvırdı. "İki şey söyledin. İkincisi ne?"

"Senin katır kafalılığın."

Ezme yukarı onu Peçete, o attı o at onu.

"Benim Katır kafalılık mı? Bittiğimizi kabul etmeyi reddeden ben değilim!"

hiç çaba harcamadan yakalayan Drew onu masanın üzerine bıraktı. "Gerçekten istediğin bu mu Indy?"

"Tabii ki! İstemediğim şeyleri söylemem."

Ayağa kalktı, kadın yerinde dururken - "katır kafalılığı" sayesinde-onun etrafında ve arkasında yürüdü. Ellerini onun sandalyesinin kollarına koyarak, dudakları kulağına değene kadar eğildi. "Yalancı."

"Drew, hiç havamda değilim-"

Boynunu öpüyor, yavaş, ıslak, ikna edici. "Seni havaya sokabilirim." Dişler, küçük ısırıklar ve tüm vücudunu sıkan ısırıklar.

"Kes şunu." Ellerini adamın ellerinin üzerine koydu ama onu itmedi, onunla ten tene temasa çok aç kalmıştı. Tanrım, ama onu kendisine bağımlı kılmıştı. Bunun farkına varmak onu dehşete düşürmüştü ama aralarındaki bağı koparmaya yetmemişti. "Sürüden ayrılmak gibi aptalca bir fikirden bahsediyoruz."

"Karar verildi." Bir öpücük daha.

Pençelerini serbest bırakma tehdidiyle sandalyesini geriye itti ve yüzünü ona dönmek için ayağa kalktı. Adam gözünü kırpmadan onu izledi. "Elbisenin fermuarı nerede?"

Indigo titreyen parmağını kaldırıp işaret etti. "SnowDancer'ı terk etmiyorsun."

"Karar sana düşmez." Havalı sözler, yüzeyin altında parıldayan baskınlık.

BÖLÜM 36

Sandalyenin arkasından **çıkıp**, bir eli sandalyenin arkasında, diğeri kalçasında, ona ters ters baktı. "Aptalca davranıyorsun."

"Hayır, akıllı davranıyorum." Ona doğru bir adım atarak elini ensesine koydu ve dudaklarıyla buluşması için onu öne doğru çekti.

Bu sert ve hızlı hareket karşısında o kadar şaşırmıştı ki -ama nedenini bilmiyordu- savunmasını zamanında yapamadı. Elleri adamın belini kavramak için uçtu ve kendini sadece ona tam erişim sağlamakla kalmayıp, dilini onunkinin lezzetli bir şekilde dolaştırarak kendi özgürlüklerini alırken buldu. Günah, ayartma ve her türlü kötülüğün tadındaydı. Ve vücudu, vücudu onun için açıktan ölüyordu.

Adam iki elini de yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaldırdığında, kadın ürperdi ve bir engelin daha yıkıldığını hissetti. Çünkü öpücüğün tahrip ettiği, aldığı ve talep ettiği yerde, onun tutuşu neredeyse dayanılmaz derecede şefkatliydi. "Sen inatçı bir aptalsın," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "Ama sana tapmaktan kendimi alamıyorum."

Dondu kaldı, yüz ifadesi ani ve beklenmedik bir kırılganlık gösteriyordu. "Benimle böyle oynama, Indy."

Bu kez onu öptü, kollarını boynuna doladı ve bir elini saçlarının zengin ipeğine sokarak ağzını kendi ağzına çekti. "SnowDancer'ı terk etmiyorsun." Onun alt dudağını sertçe ısırıldı. "Bunu yaparsan işimiz biter."

Alçaltılmış kirpiklerin altında mavi yarıklar parlıyordu. "İşimizin çoktan bittiğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim." Gerçek şu ki, ona ilişkilerinin bittiğini söylediği andan beri onu düşünmeyi bırakmamıştı ve milyon yıl geçse de bunu kabul etmeyecek olsa da, onun sözüne inanıp geri adım atması onu mahvederdi. Baskın kurtlar böyle kur yapmazdı ve biraz da şaşkınlıkla, onunla hâlâ bu düzeyde mücadele ettiğini fark etti. "Tartışmak mı istersiniz, yoksa eve gidip birbirinizin kıyafetlerini yırtmak mı?"

Dudaklarının kıvrımı onunkilere değiyordu. "Zaten Kuzey Dakota'yı hiç sevmemiştim."

Kurdun kahkahasını duyunca başını kaldırdı, gözlerinin açıldığını hissetti, kendi kurdu da şaşkınlık içinde ayağa kalkmıştı. "Benimle oynadın!" Daha önce hiç kimse ne kadını ne de kurdu bu derece kandırmıştı.

Onun kulağını ısırdı. "konusunda ciddiymdim ama izin vermeyeceğini umuyordum." O kadar kurnazca bir bakıştı ki bunun kurdun masum görünmeye çalışması olduğunu biliyordu.

Giderken, ayağı, diye düşünödü. Bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Nedense onun hınzırlığı kendi kurdunun başını sallayıp sırtmasına neden oldu. "Sırf bunun için," dedi çenesini ısırarak, ereksiyonunun karnına doğru istekli itişini hissedebiliyordu, "bana akşam yemeği ısmarlamayı bitirmeni sağlayacağım." Kalçaları beklentiyle gerildi, teni sadece Drew'un tatmin edebileceği bir dokunma açlığıyla parıldıadı.

Dudaklarını tatlı, sıcak bir öpücökle aldıktan sonra elini kızın poposuna kaydıldı ve sıktı. "Sıra sende, Teğmen."

Başlangıçlar ve ana yemekler nispeten sorunsuz geçti - eğer Indigo, Drew'un gözleriyle *onu* yiyip bitirdiği gerçeğini göz ardı ederse - ama sonra tatlıya geldiler. Adamın ne sipariş ettiğini görünce "Ah," diye mırıldandı.

Yanında limon şerbeti ile minyatör üç çikolatalı fırında cheesecake.

Tabağı önüne koyup bir parmağını çarpıttığında, kurdu dişlerini gösterdi ama onunla birlikte oynamaya ve ona biraz işkence etmeye karar verdi. Yanına giderek bir elini ensesine koydu ve kucağına yerleşirken parmaklarını saçlarına geçirdi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek, "altımda hissettiğim şey ne?"

Drew'un kahkahası acı vericiydi. "Cadı." Kaşığı şerbete daldırarak kadının dudaklarına götürödü.

Ona sarılmak. Onu sahiplenmek.

Soğuk gümüş dudaklarına dokunduğunda, gözleri onunkilere kilitlendi ... ve tüm kahkahalar akıp gitti. Sabırla bekledi. "Kurdunu görebiliyorum," dedi ona.

Kurdu da onu gördü. Ve kafalarını karıştıran, şaşırtan, eğlendiren, memnun eden ve aynı ölçüde zevk veren bu erkeğin değerli bir rakip olduğuna karar verdi. Dudaklarını aralayarak kaşığının içine girmesine izin verdi. "Mmm." Aynı anda hem ekşi hem de tatlı olan misket limonunun keskin tadının tadını çıkarırken, gırtlaktan gelen bir mutluluk sesiydi bu.

Drew bir parça cheesecake almak için geri döndüğünde eli kızın sırtının alt kısmına yayıldı. Bu kez dudaklarına götürdüğünde, tereddüt etmeden açtı, tüm zaman boyunca onun bakışlarını tuttu, kendi bakışlarının onun üzerinde kurtlaştığını biliyordu. Sonra çikolata aromaları dilinde canlandı ve Drew Kincaid'in bu gece ona yapacağı akıllara durgunluk veren seksi hak ettiğine karar verdi.

Eğilerek cheesecake'in tadını onunla en samimi şekilde paylaştı. "Güzel, değil mi?" Adamın eli kalçasında kenetlenirken, kadın dilini tembelce adaminkine sürttü.

Kaşık tabağa çarptı ve Drew'un eli aniden kalçalarının arasında, şok edici, çiğ bir samimiyetle onu kavradı. "*Drew.*"

Ürperdi. "Çok ıslaksın, çok hazırsın." Bir şeyin yırtılma sesi duyuldu ve ardından siyah dantel yere döküldü. "Üstüme çık."

"Yapamayız, ya yaparsak?"

Çoktan vücudunu pozisyona getirmişti, elleri elbisesini poposunun kenarına kadar itiyordu. "Kimse içeri girmeyecek. Yemek teslim edildikten sonra kilidi açtım."

Adam ellerini onun kalçalarını avuçlamak için yukarı kaldırdığında Indigo ürperdi. "Bir restoranda seks yapamayız." Bu fikir onu dehşete düşürmüştü.

"Beni dışarı çıkar, Indy." Boynuna öpücükler, sıcak, tutkulu, topraksı.

Ellerinin adamın giyinik göğsünden kemerinin tokasına kadar inmesini engelleyemediği gibi, vücudunun adaminkine şehvetli bir şekilde sürtünmesini de engelleyemiyordu. Aniden beceriksizleşen parmaklarına rağmen kemeri çözmeyi başardı, günaha boyun eğmeden ve parmaklarını onun üzerine yerleştirmeden önce pantolonunun üst düğmesini açtı. Adam nefesini içine çekti ve ona karşı donmuş gibiydi. "Fermuar, Indy." Fermuarı indirirken sesindeki boğuk ihtiyaç kendi açlığını daha da körükledi, parmakları onun uyarılmışlığının sıcak, sert çıkıntısına sürtündü.

"İç çamaşırıyla ne alıp veremediğin var?" Şikâyet ettiğinden değil. Elinde bu kadar sert ve güzelken değil. Kalın, ipeksi ve şehvetle zonkluyordu. Onun için. Sadece onun için. Sahip olma duygusu onu yavaş ve kolay bir şekilde okşamasına, acele etmemesine, işaretini koymasına neden oldu.

Elbisenin içinden göğüs ucunu ısırdı; kısa, keskin bir uyarı. "İç çamaşırı fazla abartılıyor." Ellerin arasında daha da sıcak atmaya başladı ve aniden daha fazla bekleyemedi.

Pozisyonunu bir parça değiştirerek onları mükemmel bir senkronizasyona getirdi. Onun içine doğru itildiğini hissetmek Titreyerek ellerini adamın saçlarında kenetledi ve kendisini o güzel sakin üzerine bırakmasına izin verdi. "Benimkini." Onun kulağını ısırdı. "Başka bir kadına dokunursan onu keserim."

Kızın poposuna hafifçe vurdu. "Başka bir erkeğe dokunursan seni cırılçıplak yatağa bağlar ve hatanı anlayana kadar öyle tutarım."

Onun ağzına karşı gülümsedi. "Sadece açık olalım diye."

"Crystal." Sonra adam kızın içine doğru kaymaya başladı ve kız sevinç çığlıklarını tutamadı.

Drew onu ağızıyla yakaladı ve ellerini yukarı kaldırarak elbisesinin üst kısmını aşağı çekti, ta ki göğüsleri sınırlarından kurtulana kadar. Kaba, cinsel içerikli takdir ve zevk sözcükleri mırıldanarak, yaladı, öptü ve okşayarak hızını onun belirlemesine izin verdi. Ayaklarını sandalyenin basamaklarına dayayıp, ellerini ceketle örtülü omuzlarına koyarak ilk birkaç vuruşta yavaş ve sakin davrandı. Ama çok uzun zaman olmuştu. Onu çok özlemişti.

Bu yüzden adam ellerini tekrar kalçalarına indirip hızlanmasını istediğinde, kadın hiç itiraz etmedi. Bunun yerine, adam çok daha cezalandırıcı bir ritim tuttururken ağızını onunkiyle birleştirdi ve ikisini de günlerdir hazırlandıkları bir orgazma doğru salladı.

"Beni halka açık bir yerde seks yapmaya ikna ettiğine **inanamıyorum**," dedi Indigo o gece koridordan geçip şehirde tutmaya karar verdikleri otel odasına doğru yürürken. Biraz vakit geçirmeleri gerekiyordu.

herkesten ayrı, yalnız bir zaman. Her şey değişmişti ve ikisinin de kabullenmek ve değerlendirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Drew kapıyı açıp onu içeri sokarken elini o sahiplenici tavrıyla kızın poposunda gezdirdi. "Sana sürekli söylediğim gibi, genç bir erkekle çıkmamanın avantajları var."

Dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Bunu görmeye başlıyorum." Neşeli bir yorumdu ama içinde bir gerçeklik payı vardı. Drew'un cinselliği vahşi, açık ve coşkuluydu. Elbette, diye düşündü, bunların çoğu onun kim olduğundan kaynaklanıyordu. Yaş çok az fark yaratıyordu. Muhtemelen sekizinci on yılında da onu öpücük yağmuruna tutmaya devam edecekti.

Bunu başarabileceklerini, o kadar uzun süre birlikte olabileceklerini düşünmemiş miydi?

Artık odanın mahremiyetinde olduklarına göre topuklu ayakkabılarını çıkarmak üzereyken, Drew'un ellerini kalçalarına koymasıyla durduruldu. "Ayağında kalsın mı?" Bu boğuk bir istekti, vücudu onunkinin arkasında güçlü ve sertti.

Kollarını geriye doğru uzatıp adamın boynuna doladı. "Fermuar yan tarafa gizlenmiş."

Andrew elini Indigo'nun yan tarafında gezdirdi, parmaklarını göğsünün üzerinde kıvırdı ve akıllıca gizlenmiş etiketi bulmak için tekrar yukarı doğru okşamadan önce kalçasının üzerinde yumuşattı. Bir kez çekti ve siyah kumaş duygusal bir fısıltıyla ayrılmaya başladı. Elbisenin altında çıplaktı, külotunun kalıntıları ceplerinden birine tıklmıştı.

Kurdu, garsonu şaşırtmak için elbiseyi geride bırakmalarını önererek onunla dalga geçtiğinde ona nasıl ters ters baktığını hatırlayınca sırıttı. "Bu elbiseyi sevdim," diye mırıldandı. Fermuar neredeyse kalçasına kadar inmişti ve elbise vücudundan düşmek üzereydi.

"Çünkü sana kolay erişim sağlıyor." Kadınsı olduğu her halinden belli olan küçük bir parıltıyla, elbise vücudundan düşerken kollarını adamın boynundan indirdi. Elbiseden dışarı adım atarak onu nazikçe yana doğru itti.

Hiçbir şey söylemedi çünkü beyni onu terk etmiş gibiydi. Hâlâ çivili topuklu ayakkabılarını giyiyor ve utanmadan çıtırçıplaktı; güçlü, seksi ve ellerinin dolaşmasını engelleyemeyeceği kadar sevilesi bir fantezinin hayat bulmuş haliydi. Ne zaman

Kız titreyerek ona yaslandı, kurdu gururla homurdandı.

Benim, diye düşündü, o benim.

Ellerini göğüs kafesinden yukarı kaydırarak göğüslerini kavradı ve biraz daha sert bir dokunuşla okşamadan önce meme uçlarıyla oynadı. Kadın kısık, gırtlaktan gelen bir zevk sesi çıkardı ama geri çekildi. Adam onu izlerken, kadın yatağa doğru yürüdü ve yüzünü ona dönerek uzanmak için üzerine tırmandı. Dirseklerinden destek alarak dizlerini yukarı doğru büktü ve ayak bileklerini çaprazladı, seksi topukları havadaydı. "Soyun." Bu şehvetli bir emirdi.

Ama daha da fazlası, Andrew ruhunda bir sevinç sıçramasıyla bunun bir oyun daveti olduğunu fark etti. Ve teğmen nadiren oyunlarını başlatırdı.

"Senin dileğin. Benim emrim." Teatral bir edayla eğilerek ceketini silkti ve parmaklarını boğazındaki papyona önce dikkatlice bir sandalyeye astı. Siyah kumaş şeridin boynundan çıkması saniyeler sürdü ama onu ceketin üzerine özenle yerleştirmek için birkaç saniye daha harcadı.

Ancak o zaman parmaklarını kol düğmelerine götürdü, Indigo'nun her hareketini izlediğinin farkındaydı, arzusunun parfümü havayı zengin bir miskle kokluyordu ve bu da sikinin zonklamasına neden oldu. Elindeki kol düğmelerini şifonyerin üzerine yerleştirmek için yürüdü, sonra geri dönüp onun önünde durdu ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Yarı yolda, "Önce ayakkabılar, sence de öyle değil mi?" dedi.

Başını yavaşça salladı, gözleri gömleğinin açık kenarlarının ortaya çıkardığı deri şeridindeydi. Ayakkabılarından ve çoraplarından kurtulurken erkeklik gururu her tarafına sıcaklık yaydı.

"Daha hızlı," diye emretti, adam tekrar tam boyuna ulaştığında, her santiminde buyurgan bir kadın vardı.

İtaat etti, gömleğini pantolonundan çekip çıkardı ve kalan düğmeleri çözmeye başladı, bakışlarıyla kızın göğüslerinin gür kıvrımlarını, bacaklarının zarif uzunluğunu, omurgasının seksi eğimini okşadı.

"An ... *drew* .." Indigo adını söyledi ve ancak zaman düğmelerle işinin bittiğini fark etti.

O anda duygularının ne kadarını açığa vurduğunu umursamayacak kadar keyifliydi, gömleğini silkti ve dikkatsizce üzerine attı

sandalye. "Bu noktada biraz krema ve yağ olması gerekmez mi?"

Parlak çivit rengi gözler onunkilerle buluştu. "Bir dahaki sefere bunu not edeceğim." Sözler boğucu bir vaatti. "Yakın zamanda pantolonunu çıkarmayı düşünüyor musun?"

"Duruma göre değişir," dedi Andrew, kemerini çözmeye başlarken yatağa yaklaşarak. "Restoranda yaptığın gibi zavallı bedenimi kullanmayı ve istismar etmeyi mi planlıyorsun?"

"O bir şey değildi." Yatağın ucunda diz çökmüş bir pozisyona geçerek adamın kemerini çekip çıkardı ve yere fırlattı. "Seninle işim bittiğinde inliyor olacaksın."

"Öyle mi? Göreceğiz." Ulaşamayacağı bir yere çekildi ve pantolonunun fermuarını açarak ona arkasını döndü. "Gözlerini kapat."

"Neden?"

"Ben utangacım."

Sırtına bir şey çarptı ve kadının yataktaki yastıkların yanına yığılmış küçük minderlerden birini fırlattığını fark etti. "İblis."

Kurdu bunu söyleme biçimine gülümsedi -açık, şehvetli bir şefkatle. Cevap olarak hiçbir şey söylemeden pantolonunu çıkardı ve yana fırlattı.

Indigo adamın muhteşem mükemmelliği karşısında iç çekti. "Buraya gel ki senden acımasızca faydalanabileyim." Adamın vücudu pürüzsüz altın rengi bir ten ve sıkı kaslardan oluşuyordu, poposu ise tam dişlerine göreydi.

Döndüğünde, parmakları ereksiyonunun etrafında dönerken, kendi bedeninin onun için inanılmaz derecede daha hazır hale geldiğini hissetti. Adamın gözlerine baktığında saf mavi bir alev ve başka bir şey gördü. Derin, amansız bir sahiplenme. Kurdu hırlamadı, bu sefer değil. Çünkü gelecekte ne olursa olsun, onu da kendisinin olarak kabul etmişti. Bu bir değiş tokuştu ve eğer kendine karşı dürüst olsaydı, ona ait olmaktan mutlu olan birine ait olmayı umursamazdı.

"Sırt üstü yat," dedi arzudan sertleşmiş bir sesle.

Yatakta kayarak yastıkların üzerine yarı destekli bir şekilde uzandı, bacaklarını büktü ve dizlerini birleştirdi. "Avantajlı olanın ben olduğumu sanıyordum."

Sertleşmiş ereksiyonunu serbest bırakarak yatağa uzandı ve bir elini kızın dizlerine koydu. "Daha sonra." Açık bir cinsel niyetle uyluklarını aralayan adam, ellerini uyluklarının iç kısmındaki zarif ve hassas deriye doğru kaydirdi.

Vücudu utanmaz bir hoşnutlukla yukarı kalktı.

Daha yakına kayarak içeri girdi. Künt penetrasyon tam da arzuladığı şeydi. Zevkin şok dalgasıyla inleyerek bacaklarını adamın beline doladı ve parmaklarını adamın saçlarına geçirdi. Bakışları onunkilerle buluştuğunda, vahşi bakır gözlerin ona baktığını gördü. *Kurt*. Başını aşağı çekerek alt dudağını ısırdı ve ağzına götürüp emdi.

Ona karşı hırladı ve sonra hareket etmeye başladı.

Sert ve hızlıydı, ta ki tahtaya çarpmamak için ellerini yatak başlığına dayamak zorunda kalana kadar. Ama, oh, çok iyi hissettiriyordu. Onun hamlesine hamleyle karşılık verirken, iri ellerinden birinin göğsüne yaklaştığını, başka hiç kimseye izin vermediği bir sahiplenmeyle sıktığını ve okşadığını hissetti. Ve öpücükler... Ağzını, boynunu baştan emdi, yaladı ve ısırdı, beynini seks yaparken bile ona dayanılmaz bir şekilde değer verildiğini hissettirdi.

37. BÖLÜM

Daha sonra, sert erkek kaslarının altında ezilmiş bir halde **yatarken**, kalbinin önümüzdeki yüzyıl içinde normal ritmine kavuşacağından neredeyse emindi. Bir elini Drew'un boynunun arkasına dolayarak, onun üzerine yığılmış, göğsü soluk soluğa inip kalkan Drew'un yüzünün yan tarafına sokuldu. "Sanırım az önce krallara layık bir şekilde yuvarlandım."

Dudakları ona doğru kıvrıldı. "Yuvarlandı mı?"

"Doğru kelime gibi görünüyor. Kendimi etekleri başına geçirilmiş bir taşra hizmetçisi gibi hissediyorum."

"Bir dahaki sefere."

Kulağını hafifçe ısırarak, bir ayağının çıplak topuğunu kalçalarına sürttü ve onun tamamen kendisine ait olmasının tadını çıkardı.

Bir süre öylece uzanıp birbirlerinin kokularını içlerine çektiler. Drew hareket ettiğinde, bu sadece onun vücudunu kendi vücuduyla kaşıklayabilmek içindi. "Indy?"

Adamın sesindeki tuhaf ciddiyeti fark edince elini yastık olarak kullandığı kolunun üzerinde gezdirdi. "Ne oldu?"

"Özür dilerim." Kesin bir ifadeydi. "Diğerlerinin önünde yaptığım şeyi yapmamalıydım. Kurdumla ne kadar savaşmak zorunda kalırsam kalayım bir daha yapmayacağım."

Bu sefer özrünü geçiştirmede. Çünkü bu önemliydi. Sadece ne söylediği değil, bunu ona geri döndükten sonra söylemiş olması da önemliydi. "Bir konuda da haklıydın," dedi, başka hiçbir erkeğe yapmadığı şekilde kendini açarak. "Daha genç olabilirsin ama çok baskın bir erkeksin. Sana kendini kötü hissettirdiysem özür dilerim-"

"Sus." Boynuna bir öpücük. "Biz iyiyiz."

Tanrım, o kadar cömertti ki, izin verse onu fena halde şımartacaktı. "Hayır," dedi, "bırak da bitireyim. Bu katır kafalı kadın bir daha söylemeyebilir."

Boğuk bir kıkırdama, ama bu sefer sözünü kesmedi.

"Kendime söylediklerime rağmen, senin hakkında kafamı kuma gömüyordum," dedi acımasız bir dürüstlikle, "çünkü seni sadece daha genç, daha az baskın bir erkeğe indirgediğimde aramızdaki bu şeyle başa çıkmak daha kolaydı." O böyle olduğu sürece, ihtiyat maskesi altında ince bir duygusal mesafeyi korumayı haklı çıkarabilirdi. "Bunu bir daha yapmayacağım. Seninle olduğun gibi başa çıkmayı öğreneceğim." Ve bu adam, diye düşündü, onun kurduna denk olmaktan çok daha fazlasıydı.

Elini kalçasında gezdirdi, sıcak ve şefkatli bir dokunuştı bu. "Bunun seni çıldırtması muhtemel bazı eylemlerden muaf olduğum anlamına geldiğini biliyorsun." Hafif kelimelerdi ama yine de içlerinde bir gerçeklik payı vardı.

Kolunu okşayarak, avucunun altındaki gevrek tüylerin hissederek, "Serbest geçiş yok. Sinirleneceğim. Bağırabilirim bile."

Ona daha sıkı sarıldı. "Bunu . Seninle tartışmayı seviyorum." Omzunun kıvrımına bir öpücük kondurdu. "Ama bir daha aramıza buzdan duvarlar örmene izin vermeyeceğim Indy. Adil bir uyarı."

"Ne demek 'izin vermek'?" diye sordu hoşnutsuz olduğunu bildiği bir ses tonuyla. " güller, öpücükler ve sevimli yumuşak oyuncaklarla bombardımana tutmaya 'izin vermek' mi diyorsun? Cep telefonumdan ya da dolabımdan bahsetmeyeceğim bile."

Bir kıkırdama. "Evet-şimdi ne kadar kötüleşebileceğimi hayal edin."

Gülümsemekten kendini alamayarak başını salladı. "Muhtemelen ileride yine buzdan duvarlarla karşılaşacaksın," dedi kendini tanıyarak. "Ama en kötüsünü yapmak için tam iznin var."

Kahkahası sıcak ve açıktı. "Bana daha yakın sarıl."

"Daha fazla yaklaşamam." Ama ona daha da sokuldu, kurdu hâlâ son sevişmelerinden dolayı içinde terk edilmiş bir halde yayılıyordu. Drew elini kalçasında gezdirmeye devam ederken uykulu uykulu Andrew Kincaid diye düşündü, nefesi saçlarında sabitti, ciddi hareketleri vardı.

Ayrıca bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi vardı.

Karanlıkta, adamın boynu boyunca uzanan kemirici öpücüğüyle uyandı, parmakları kalçalarının arasında oynuyordu. Eriyerek, bir öpücük için başını aşağı çekti. Adam bacağını kaldırıp içine girdiğinde, sinir uçlarının zevkle cızırdamasına neden oldu.

Bu seferki tembel bir aşktı, Drew onu uzun, derin bir orgazma doğru salladı, sonra da içinde bir sıcaklık dalgasıyla boşaldı.

Andrew, yanında İndigo'yla çalışma odasına geri döndüğünde adımlarında kendini beğenmiş bir kibir **olduğunu** biliyordu ama buna engel olamıyordu. O kadar mutluydu ki, neşesi damarlarında dolaşıyordu. İndigo ona "uslu dur" kaşlarını çatarak baktığında bile tek yapmak istediği sırtıtmak ve dünyaya *onun kendisinin* olduğunu haykırmaktı.

Çiftleşme dansı olsa da olmasa da onu elinde tutacaktı. "Bugün ne yapıyorsun, Teğmen?" diye sordu. değişti.

"Silvia'yı kontrol etmeye gidiyorum."

Andrew önceki gün kıza bakmış, bilincinin yerinde olduğunu ve iyileşme yolunda ilerlediğini görmekten mutluluk duymuştu. "Ben de sizinle geleceğim. Lara'nın uzun süreli bir sakatlık yaşamayacağından artık eminim."

"Düştüğü yüksekliğe bakılırsa çok şanslı." Bir kolunu onun beline dolayarak, "Kedilerin küçük şifacılarının bununla bir ilgisi var mı?" dedi.

Andrew başını salladı ve kendi kolunu onun omuzlarına doladı. "Küçük şifacılar" çok yetenekli iki çocuktü ve DarkRiver bu yeteneklerini SnowDancer'da sadece dar bir gruba açıklamıştı çünkü çocuklar sık sık yuvadaki arkadaşlarıyla oynamaya geliyorlardı ve kurtların onları revirden uzak tutmaları gerekiyordu. "Herkes bu ikisinin çocukluklarına ihtiyacı olduğu konusunda hemfikir," dedi. "Sanırım kediler onları on sekiz yaşına gelene kadar sınır dışı etmeye karar verdi."

"Güzel. Yavruların yavru olması gerekir."

"Ve," diye ekledi Andrew, "çocuklar tüm fiziksel yaralanmaları iyileştiremiyor olabilirler. Lara ve DarkRiver şifacısı, yeteneklerinin doğrudan travmatik beyin yaralanmalarıyla bağlantılı olabileceğini düşünmeye başladılar."

"Mantıklı," diye mırıldandı Indigo, "Psiler çok beyinsel olduğu için."

Revire yaklaştıklarında Andrew başıyla onayladı. "İşte Brace gidiyor." Çocuk diğer yöne doğru gidiyordu.

"Silvia'yla oturmak için dersleri asıyormuş diye duydum."

"Çocuk kötü durumda. Normalde çok iyi bir öğrenci olduğu için öğretmenleri şimdilik görmezden geliyor." Kızın, vahşi doğada kur yapan kurtların yürüdüğü gibi, vücutları ara sıra birbirine değecek kadar ona yakın yürümesine gülümseyerek teninin kokusunu içine çekti
-Şimdi o kadar derin ve gerçekti ki, artık solmasından söz edilemezdi.

Silvia'yı ziyaret ettikten sonra revirden çıktıklarında **Indigo ona** uyarıcı bir bakış attı. "Bugün acemilerle birlikte dışarıda koşacağız. Riaz bana yardım ediyor."

Kurdu hırladı ama Andrew aptal değildi. Onun ne yapacağını görmek için bekliyordu. Belki Riaz'ın kanını hâlâ istemiyormuş gibi davranması daha iyi olurdu ama sonsuza dek yanında olmasını istediği kadına yalan söyleyecek değildi. Ona dişlerini göstererek, "O zaman yakınlarda olmadığımın emin olacağım," dedi.

İndigo koridorda durakladı. "Uslu duracak mısın?"

"Belki." Kurdunun yüzeye çıkmasına izin verdi. "İkimiz de kim ve ne olduğumu biliyoruz. Dolayısıyla ikimiz de benim olduğumu düşündüğüm kadının yanında başka bir erkek varken çok doğru düşünmediğimi biliyoruz. Bu yüzden sana tamamen rasyonel bir davranış sözü veremem, ama seni bu kadar iyi takla attırmama izin verdiğin için deneyeceğim."

İndigo'nun dudakları biraz seğirdi. "Korkunç adam." Beyaz gömleğinin yakalarını kavrayarak onu bir öpücük için aşağı çekti.

Yoldan geçen bir sürü arkadaşı onlara ıslık çaldı ve görmezden gelindi.

"Sıkı dene." Bırakmadan önce pençelerinin iğnesini hissetmesine izin verdi. "Bugün ne yapıyorsun?"

"İne döndüğümde telefonumda Hawke'lgörüşmem için bir mesaj vardı, yani muhtemelen benim için bir işi vardır."

İndigo'nun alnında kaş çatma çizgileri belirdi. "Bölgemizde tur atmak için tekrar ne zaman yola çıkman ?"

"Birkaç hafta." Ondan bu kadar uzun süre ayrı kalma fikrinden nefret ediyordu. Özellikle de sonunda gerçekten birbirlerine bağlandıklarından beri. Çünkü güçlü olsa da, bu bağ henüz değildi. "Belki

yeniden çalışabilir, çalışma odasına daha düzenli bir şekilde geri dönebilir."

Indigo ona baktığında bakışları karanlıktı. "Yaptığın şey önemli, Drew. Sürüden eksik kalma çünkü-"

"Şşş." Bu kez onu öptü. "Beni mutlu ediyorsun. Mutlu bir Andrew daha üretken bir Andrew'dur."

Indigo gözlerini devirdi. "En son ne zaman bir tartışmayı kaybettin?"

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra eğilerek kulağına fısıldadı: "Birkaç saat önce arabayı durdurmayı ve benimle arka koltuğa sürünmeyi reddettiğin zaman."

Kısa bir süre sonra Andrew, güzel ve yeşil bir vadiye bakarken gözlerini alfasına dikti. "Huh."

Hawke bir kaşını kaldırdı. "Pek de beklediğim gibi bir tepki değil."

"Sadece biraz beklenmedik, hepsi bu." Teklifi düşünmek için bir an durdu. "Neden ben?"

"Adam senden hoşlanıyor," dedi Hawke, büyük bir köknara yaslanmış, saçları bu ışıktaki neredeyse saf gümüş olan WindHaven şahinlerinin liderinin adını söyleyerek. Ama bu, yaşını haykıran bir gümüş değildi - hayır, değerli metallerin gümüşüydü, eşsiz ve şaşırtıcı. Özellikle de diğer adamın kurt soluğu gözleri düşünöldüğünde. "Bunu üstlenmek senin için sorun olur mu?"

Andrew alfasından kaçırarak uçurumun kenarına doğru yürüdü.

"Elbette. Yani şahinlerle irtibatı sağlamakta bir sorunum yok ama

Adam çoğu konuda doğrudan seninle konuşmayacak mı?" "Büyük

şeyler, evet," dedi Hawke. "Ama DarkRiver'da olduğu gibi, bir

alfanın ilgisine ihtiyaç duymayan meseleler de olacak ama

daha kıdemli biri tarafından incelenmesi gerekiyor."

Andrew başıyla onayladı. Bir alfa olarak Hawke'ın önünde binlerce iş vardı. Bazı sorumlulukları devretmek sadece kendi akıl sağlığı için değil, sürüsünün sağlığı için de çok önemliydi; o kadar çok güçlü

Yapacak hiçbir şeyi olmayan kurtlar felakete davetiye çıkarır. "Neden teğmenlerden birine sormuyorsunuz?"

"Hepsinin zaten ağır sorumlulukları var ... ve ikimiz de biliyoruz ki sen de istersen teğmen olabilirsin."

Andrew başını salladı. "Öyle olsaydım yaptığım şeyi yapamazdım." Sürünün güç yapısının bir parçası olarak otomatik olarak tanımlanan biri değil, en zayıf ve kendine en az tarafından bile yaklaşılabılır olarak görülmesi gerekiyordu.

Hawke, "Indigo'yla ilişkini kolaylaştırır," dediğinde Andrew bunun bir soru olduğunu biliyordu.

"Hayır, olmaz. Temel sorunlar devam edecekti." Onun yaşı, onun daha baskın olduğu gerçeği. "Meraktan soruyorum, olası bir teğmen olarak radarınıza ne zaman girdim?"

Hawke onu şaşırtarak, "Sende bu yeteneğin olduğunu hep biliyordum," dedi. "Bu yüzden seni San Diego'da sektör lideri olarak görevlendirmiştım ve sen de bunu fazlasıyla yerine getirdin. Son on aydaki çalışmaların sadece pastanın üzerindeki krema oldu. Ama iş sürüye gelince acımasızımdır. Bulunduğun yerde benim işime yaradın."

"Sen, acımasız?" Andrew elini göğsüne koyarak kalp krizi geçiriyormuş gibi yaptı.

Hawke'in sırtışı keskindi. "Adam onların tarafındaki irtibat görevlisinin Jacques olacağını söylüyor."

"Onunla tanıştım. O iyi biri." Biraz sessizdi ama Riley ile birlikte büyüdükten sonra Andrew bununla başa çıkabilirdi. Sessiz olanları konuşana kadar dürtmek gerekiyordu. "Kediler irtibat görevlisi olarak kimi kullanıyor?" Çünkü Andrew onunla ya da onunla çalışmak zorundaydı.

"Nathan," dedi Hawke, DarkRiver'in nöbetçilerinden en kıdemlisinin adını söyleyerek.

"Muhtemelen bazı temel konuları çözmek için bir toplantı ayarlamalıyız." Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Çalışma odasına döndüğümde hepimizi hızlı bir iletişim konferansı için bir araya getirmeye çalışacağım."

Hawke başını salladı ve ağaçtan indi. "Ben kuzey sınırına doğru koşup işlerin nasıl gittiğine bakacağım."

"Psy müdahalesine dair başka bir belirti var mı?"

"Hayır. Ve teknisyenler başka hiçbir gömülü nesne bulamadılar." Hawke'in ağzının iki yanında derin oluklar belirdi. "Ama Judd dün gece bazı bilgiler vermek için aradı. Henry Scott'ın arazimizi tüm şehri silahlı olarak ele geçirmek için bir hazırlık noktası olarak kullanmak istediğine dair fısıltılar duymuş."

"Fiziksel olarak çok uzakta olmazlar mı?" Andrew sordu. "Evet, ama kanıtlar ışınlanma yeteneğine sahip birkaç telekinetikleri var."

Andrew bunu düşündü. "Evet, bu işe yarayabilirdi." SnowDancer toprakları, herhangi bir istilacı ordunun şehirden hemen fark edilmeyeceği kadar uzaktı. "Özellikle de tam bir saldırı yerine cerrahi saldırı yapmayı düşünüyorlarsa."

Hawke, "Gerçekten de teğmen toplantılarına katılmaya başlamalısın," dedi. "İstihbarat senin işin olduğuna göre."

Andrew başını salladı. Bu görevi ilk üstlendiğinde sadece sürünün nabzını tutmakla ilgiliydi ama şimdi kurduğu ağ sayesinde her türlü bilgi ona akıyordu. "Indy'nin bir sonrakinden önce bana haber vermesini sağlayacağım."

"Güzel." Hawke ağaçların arasından çıkan vahşi bir kurdu sevmek için uzandı. "Judd başka bir şey daha buldu; görünüşe göre Saf Psy uzak bir dağ köyünü silah ve malzeme toplama yeri ve eğitim alanı olarak kullanmak üzere ele geçirmiş."

"Ne öneriyor?"

"Operasyonu yerinde bırakıyor. Onlara göz kulak olabileceğini ve engereklerin nerede saklandıklarını bilmenin daha iyi olacağını söylüyor." Hawke başını kaldırdığında yüzünde merhamet yoktu. "Böylece İskoçlar şehre saldırmak için harekete geçerse onları sert bir şekilde vurabilir, kritik bir zamanda güçlerinin büyük bir kısmını etkisiz hale getirebiliriz."

Psy saldırılarının gerektirdiği daha geniş bir devriye alanını uzun vadede en iyi şekilde nasıl koruyabileceğine dair bir toplantı için dışarı çıkardığı adamlarından **oluşan grubu gönderen** Indigo, birinin bileğinden düşen bir bileziği aldı ve yukarı çıkmak üzereydi

Rüzgârda beklenmedik -ama bilinmeyen- bir koku yakaladığında kendisi de inine dönmüştü. Matthias açıklığa girdiğinde kurdu onu karşılamak için sıçramaya hazırlanıyordu bile. Bir çığlık atarak onun kollarına atladı ve bacaklarını kalçalarına doladı.

Pek çok erkek onun karşılama darbesine karşı koyamazdı ama Matthias bir tank gibi yapılı olduğu için onu yakaladı ve pek çok kadını utangaç olduğuna inandıran o küçük, sessiz gülümsemelerinden birini verdi. Bundan yarım saat sonra o kadınların çoğu muhtemelen kendilerini onun altında çırılçıplak bulmuşlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona şefkatli bir öpücük verdikten sonra.

Kalçalarına doladığı kolunu sıkarken gece yarısı dağ gökyüzü kadar karanlık gözleri onunkilerle buluştu. "Senin hakkında çok şaşırtıcı söylentiler duyuyorum, sevgilim."

"Bu doğru mu?" Bir kaşını kaldırarak kendini onun bedeninden kurtardı ve yüzüne bakabileceği kadar geri adım attı.

Matthias sadece bir tank gibi yapılı değildi, aynı zamanda sürüdeki diğer tüm erkeklerden daha uzundu ve boyu 1.80 civarındaydı. Tüm bunlar onu tehditkâr görünen bir paket haline getirebilirdi, ancak o muhteşem yüz; İspanya, Uzak Doğu ve annesinin memleketi Tanzanya'nın sıcak karanlığının unutulmaz bir karışımı, insanlara ne kadar ölümcül olabileceğini unutturmanın bir yolu vardı.

Ama Indigo onu kandırılmayacak kadar uzun zamandır tanıyordu ve şu anda o sıvı gecenin gözlerindeki alaycı ışığın çok farkındaydı. "Peki tam olarak ne duyuyordun?" diye sordu.

"Riley'nin küçük kardeşiyle ev kurmanla ilgili bir şey."

Bunun bilgi vermesini sağlamak için kasıtlı olarak yapıldığını biliyordu, bu yüzden yüzüne masum bir ifade yerleştirdi. "Gerçekten mi? Ne kadar ilginç." O anda ensesindeki tüyler diken diken oldu ve aniden yaklaşmakta olan başka bir erkeğin kokusunu aldığını fark etti.

"Evet," dedi Matthias daha topuklarının üzerinde dönerken, "bu yüzden gelip kime ait olduğunu unutmadığından emin olmam gerektiğini düşündüm."

Drew'in bedeni ormandan çıkıp Matthias'inkine çarparak erkek teğmeni yere sermeden bir an önce havayı bir öfke hırıltısı doldurdu.

BÖLÜM 38

Matthias içgüdüsel olarak karşılık verip o iri yumruklardan birini Drew'un kaburgalarına indirirken **Indigo, "Siktir," diye mırıldandı.**

Darbeyi hissetmemiş gibi silkinen Drew, Matthias'ın suratına bir yumruk indirerek onu geri savurdu. Matthias hırladı ve Drew'u göğsünden itti. Ancak Drew yerinden kıpırdamadı ve diğer adamın çenesine bir yumruk daha indirdi. Bu kez Matthias da benzer bir vuruşla karşılık verdi.

Indigo, bir boşluğu kollayarak, ayağa kalkan iki adamın arasına atladı. *"Durun!"*

Drew ona baktığında gözleri kurt bakışı gibiydi ve Matthias'a odaklanmışlardı. İnsan kılığına girmiş bir kurdu taklit ederek iyi bir iş çıkarıyordu. *"Çekil yolumdan Indigo,"* diye hırladı iri teğmen.

Drew'un vücudu avucunun içinde titreşti. *"Ona emir verme!"* Onu arkasına çekecekmiş gibi uzanan Drew, Matthias'ın dizine tekme attığı sırada karnına sert bir dirsek atınca nefesini içine çekti. Adam yere düşmek için fazla büyüktü ama yine de dikkatini ona çekti.

"Yeter," dedi ikisine birden seslenerek. *"Matthias, çalışma odasına gitmeni istiyorum."*

"Neden lanet olsun-" Matthias dondu, gözlerini kırptırdı ve aniden yeniden insan oldu. *"Ah, kahretsin."*

Indigo ona bakakaldı. *"Ne?"* Onun uyuyan volkan gibi öfkesiyle uğraşmak zorunda kalmayı bekliyordu... ama adam özür dileyecek gibi görünüyordu. *"Ne?"*

Matthias Drew'a bakmaya devam etti. *"Sadece şaka yapıyordum dostum, bunu biliyorsun. Bilseydim asla söylemezdim."*

Drew hâlâ boğazından hırıltılar çıkarıyordu, gözleri o tuhaf, büyüleyici bakır rengindeydi. Diğer adam bir eliyle morarmış çenesini ovuşturarak çalışma odasına doğru geri çekilmeye başladığında, Matthias'ı amansız bir odaklanmayla izlediler.

"Matthias," diye tersledi Indigo. *"Ne-"*

Drew onun ensesini kavradı, ağzı aniden kulağına geldi. "Onunla *konuşma*."

Hırlayarak, kendi öfkesini ona yöneltmek üzereydi ki, parçalar baş döndürücü bir anilikle yerine oturdu. Evet, Drew baskın biriydi. Evet, Drew'un bir öfkesi vardı - genellikle saklamakta çok iyiydi. Ama Drew aynı zamanda çok ama çok zekiydi. Mantık ve akıldan başka bir şey tarafından yönlendirilmeseydi, kendisinden daha büyük ve daha güçlü bir rakibe asla böyle saldırmazdı.

Matthias'ın ağaçların arasında kaybolduğunu zar zor fark ederek elini Drew'un göğsüne koydu. "Andrew," dedi sakın ve mantıklı bir ses tonuyla, "bırak gideyim yoksa iç organlarından spagetti yaparım."

Eli hâlâ ensesinde olan adam başını eğerek gözlerini onunkilere dikti; baskın, ilkel ve medeni düşüncelerden yoksun. Adamın hırlayarak dişlerini boynunun omzuyla birleştiği yumuşak kıvrıma geçirmesi onu hiç şaşırtmadı.

Nefes nefese kalarak bir elini adamın saçına sıkıştırdı. Mantıklı davranmak belli ki işe yaramayacaktı. Başka herhangi bir durumda, kurdu kana susamış olurdu. Ama bu başka bir durum değildi. Bu başka bir adam değildi.

Onun için birden fazla kez eğilmişti. Bugün de onun için eğildi.

Vücudunun yumuşamasına izin vererek başını ona yasladı ve boştaki elini tişörtünün altına sokarak sırtının sıcak tenine uzandı. *Ten ayrıcalıkları*. Adam birkaç saniye boyunca pozisyonunu değiştirmede. Kadın da elini sırtında gezdirmek dışında kırıdamayınca, sonunda dişleriyle onu kavrayışını serbest bıraktı, kolları çok daha yumuşak - ama daha az sahiplenici olmayan- bir tutuşla ona sarılırken bile dilini küçük acının üzerinde gezdirdi.

Dudakları boynunda, yanağında, dudaklarında.

Adam ağzını açmasını istediğinde inledi ve teslim oldu. Sert, sıcak ve derin öpüşmenin tek bir sonucu olabilirdi. Adam tişörtünü yırtıp altına giydiği spor sütyenini ortaya çıkardığında onu durdurmadı, öpücüğü kesip yumuşak kumaşın arasından sağ meme ucunu ağzına aldığı anda haykırdı, eli ihmal edilmiş göğsünün tümseğini kapladı, okşadı ve alay etti.

Boğazındaki hırıltıyı hiç kesmemişti ama şimdi bu hırıltı bir kükremeden çok sessiz bir gümbürtüye dönüşmüştü. Adam onu yere ittiğinde hazırды, başını kaldırıp onu tekrar öptüğünde hazırды, eli kaba bir vaatle bedenini okşayıp sevdiğinde hazırды.

Hazır olmadığı şey, adamın başını kaldırıp ona şaşkın bir bakış atmasıydı. "Indy?"

Ellerini adamın omuzlarındaki gergin kas ipeğinin üzerinde birleştirdi. "Sorun yok," dedi ve onu tekrar aşağıya çekti.

Ama o direndi, diz çöküp onun bedenine sarılırken başını salladı. Gözlerini kırptı ve ona tekrar baktığında, gözleri bir kez daha Sierra göllerinin güneş ışığındaki mavisiydi. "Seni incittim." Dikkatli parmaklarıyla ısırik izine dokundu.

Dirseklerinin üzerinde kendini yukarı itti, daha fazla ileri gidemiyordu - adam onun alt bedenini kendi bedeniyle hapsedmişti. "Evet, seks sırasında seni birkaç kez pençeledim ve sen aldırıyor gibisin."

"Bu farklı." Gürleyen bir kaş çatma.

Eskiden olsa tepkisi öfke olurdu... ama Drew'la birlikte olmak onda bir şeyleri değiştirmiş, kahkahanın da öfke kadar güçlü olabileceğini öğretmişti. "Senin gösteriş yapman normal de benimki değil diye mi?"

Ellerini onun iki yanına koyarak ters ters baktı. "Bir erkek eşine zarar vermez."

Ve işte oradaydı. Muhteşem, cömert, güler yüzlü sevgilisinin bir anda çılgın bir canavara dönüşmesinin nedeni.

Kelimeler aynı anda zihnine nüfuz etmiş gibiydi. "Çiftleşme dansındayız."

Birkaç uzun dakika boyunca birbirlerine baktılar. Sonra Drew gülümsemeye başladı, gözleri maviden bakıra ve tekrar maviye döndü. "Çiftleşme dansındayız."

Tekrar yere düşerek onu göğsünden dürttü. "O kadar memnun görünme. Dans ediyor olmamız kurdumun çiftleşmeyi kabul edeceği anlamına gelmiyor." Heyecan, sağlıklı bir panik dozuyla birlikte içinden geçiyordu.

Kıskançlık öfkесinin kızıl sisi artık muhakemesini gölgelemediği için yeniden düşünebilen **Andrew**, o büyüleyici gözlere baktı, ötesinde sinsice dolaşan kurdu gördü ve dikkatli yürümesi gerektiğini anladı. Ona kur yapmış, onunla oynamış ve onu kazanmıştı. Ama şimdi bahisler yeniden değişmiş, çok ama çok daha yüksek hale gelmişti. Çünkü kurtlar bir kez çiftleştğinde "çıkış" diye bir şey yoktu, bu ömür boyu sürüyordu.

"Öyle mi?" diye mırıldandı, bacakları onunkilere dolanacak şekilde pozisyon değiştirdi, ancak üst bedenini kollarının üzerinde tutmaya devam etti. "O zaman belki de kurdunu baştan çıkarmam gerekecek."

Ellerini adamın omuzlarında gezdirerek ensesine doğru kıvrıldı. "Neden bilmiyordun?" diye sordu, sahiplenici tutuşu kendi kurdunun şarkı söylemesine neden oldu. "Erkek her zaman dansın ne zaman başlayacağını bilir."

"Bu yüzden seni görmek için yola çıktım, aniden etkisini gösterdiğini hissettim." Bu onun sistemi için bir şok olmuştu, hiç beklemediği bir sevinçti ve sonuçları ne olursa olsun bunu İndigo ile paylaşmamayı aklından bile geçirmemişti. "Sonra buraya ulaştım ve Matthias'ın söylediklerini duydum ve senin kokunu onunkiyle karıştırdım ve

...

"Kaboom," diye tamamladı İndigo gülerek. "Artık bir şeyi biliyoruz: Yeterince sert vurursanız Matthias'ı alt *edebilirsiniz*."

Andrew'un kurdu gururla hırladı. "Hiç acı hissetmiyordum. Aslında çoğunu hatırlayamıyorum-ah!" diye bağırdı İndigo hafifçe yan tarafını dürttüğünde.

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bir bakayım."

Ağırlığını karşı tarafına vererek, onun tişörtünü çekiştirmesine izin verdi. Başını eğerek tekrar yüzünü buruşturdu. "Sanırım muhtemelen kaburgalarını kırdı. Çürükler oluşmaya başladı bile."

"Buna değer," dedi, burnunu onunkine dayadı, o da acıyan yeri şefkatli bir dokunuşla okşadı. "Benimle ne zaman çiftleşeceksin?"

Onun çenesini ısırды. "Beni buna degeceğine ikna ettiğin ."

Başını kızın boynuna eğerek ısırık izini öptü ve gülümsemesini kızın tenine gizledi.

Çünkü kız geri çekilmemişti, uzaklaşmamıştı. Bunu yapacağından, elde ettikleri her şeyin kurdunun bu derin savunmasızlığa teslim olmayı reddeden vahşi reddinin altına gömüleceğinden yarı dehşete düşmüştü. Oysa o kurt bir an önce onun gözlerinden saf bir meydan okumayla bakmıştı. Yakala beni, demişti, yakala beni ve belki senin olurum.

Ertesi gün **iş için giyinirken** -ve herhangi bir fiziksel antrenman yapmayacağı göz önüne alındığında- İndigo üzerine ikinci bir deri gibi oturan ve kalçalarına rahatça oturan bir kot pantolon, en sevdiği botları ve hatırı sayılır bir yakası olan siyah bir tişört **giydi**. Saçlarını yüzünden çekip her zamanki atkuyruğunu yaptığında, boynunun alt kıvrımındaki ısırık izi bir işaret feneri gibi göze çarpıyordu.

Gülümseyerek hazırlanmayı bitirdi ve son bir dokunuş olarak kalça uzunluğunda deri sentetik bir ceket giydi. Tam dışarı çıkmak üzereydi ki tereddüt etti. İşaretten rahatsız olmamıştı; kurdu aslında Drew'un, eşi üzerindeki hak iddiasına yönelik bir tehdit olarak algıladığı şeye verdiği agresif tepkiyi onaylıyordu. Ama Drew hâlâ bu yüzden kendini hırpalıyordu. İşareti her gördüğünde yüzünde siyah bir ifade belirliyordu.

Bunu örtbas edebilirdi... ama kurdu bu fikri reddetti. Kendisi buydu ve eğer eşi olmak isteyen adam şimdiye kadar bunu bilmiyorsa, gerçeği anlayana kadar kafasına gerekecekti.

Bu düşünce karşısında kaşlarını çatarak kapısını açtı ve dışarı çıktı.

karşılaşan ilk sürü arkadaşı, kız hırlamak zorunda kalana kadar işarete baktı. Ellerini kaldırarak uzaklaştı ... ama yüzündeki şaşkın ifadeyi yakalamadan önce değil. Aynı bakışı her yerde görüyordu, ta ki derisi kaşınmaya başlayana kadar. Evet, biraz şaşkınlığı anlayabilirdi, ama genellikle bu şaşkınlık çığlıklarla ve intikam için alaycı önerilerle birlikte olurdu.

Bugün hiçbir şey yok.

Hawke daha ilk kahvesini içmeden onu odasında köşeye sıkıştırdı, kot pantolonu zayıf kalçalarından tehlikeli bir şekilde aşağı sarkıyordu. Adam ona uykulu gözlerle bakınca, kadın onu itti, kollarını kavuşturdu ve abartılı tepki hakkında söylenmeye başladı. "Bana zarar vermedi, o yüzden neden böyle davrandıklarını anlamıyorum."

Uyanır gibi başını sallayan Hawke bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "İşaret çok kesin," dedi, gözleri boynunun etindeydi. "Yırtık yok, yırtık yok. Bu da mücadele etmediğin anlamına geliyor."

"Yani?" diye sordu, sesinin kavgacı çıktığını biliyordu ama umursamayacak kadar sinirliydi.

"Demek sen İndigo'sun," diye mırıldandı Hawke. "Buna izin vermiş olman bir şey ifade ediyor ve sürü bunu anlıyor."

Kaşlarını çattı çünkü hâlâ bunun önemli bir şey olduğunu düşünmüyordu, kollarını açtı ve "Drew'u bu konuda rahatsız etmedikleri sürece," dedi.

Gözlerinde güvenmediği bir bakış vardı; çok sinsiydi. "Ben olsam Drew için endişelenmezdim." Bir duraklama. "Ben olsam çiftleşme dansını nasıl kazanmayı planladığı konusunda endişelenirdim."

"Hımm." İndigo Drew'u artık çok iyi tanıyordu. Onun numaralarına hazırды. Elini kaldırarak Hawke'ın gür saçlarını uzun ve derin bir dostluğun verdiği aşinalıkla düzeltti. "Gidip seks yapman gerek."

Hawke gözlerini kırıştırdı, sonra da ona baktı. "Ne?"

Gözlerini devirdi. "Kurdunun dizginleri zorladığını hissedebiliyorum, neredeyse açlığını hissediyorum. Daha az baskın kurtlar için bu durum er ya da geç belli olacak." Onun boğazından hırıltılar çıkmasına aldırmadan bir adım daha yaklaştı. "Ve sen alfa olduğun için, çılgınlığın sürünün geri kalanını da etkileyecek."

Haklıydı; Hawke onun haklı olduğunu biliyordu. Ama bu onu dinlemek istediği anlamına gelmiyordu. "Kapı orada. Kullan onu."

Nefesini üfleyerek döndü ve uzaklaştı. "Onunla yatmadı, biliyorsun."

Hawke dondu kaldı, gözleri teğmeninin geri çekilen sırtındaydı.

İndigo elini kapı koluna koydu ve omzunun üzerinden ona bir bakış fırlattı. "Bir kadın anlayabilir," dedi onun sorulmamış sorusunu yanıtlarken. "Çok geç kalma Hawke, yoksa onu kaybedebilirsin."

BÖLÜM 39

Tahoe'daki kulübede tekrar oturduklarında **Nikita Anthony'nin** gözleriyle **buluştu**, mümkün olduğunca fiziksel buluşmalar konusunda anlaşmışlardı. PsyNet üzerinden söylenen sözlerin başka kulaklar tarafından duyulma riski çok yüksekti. "Henry'nin ordusu her geçen gün büyüyor."

"Nüfus içinde Net'teki sorunlardan rahatsız olan o kadar çok insan var ki, seçebileceği geniş bir havuzu var."

"Evet." Psy ırkı Sessizlik'in sağladığı güvenlik yanılışına alışmıştı ve ellerinden geldiğince buna tutunmaya devam edeceklerdi - yanılışmanın yavaş yavaş karanlığa dönüştüğü, Ağ hastalıklı delik deşik olana kadar çürüyüp gittiği açık olsa bile.

"İskoçları bir süreliğine uzak tutabilecek güce sahibiz ama ikimiz de askeri bir güç merkezi değiliz," diye belirtti Anthony mükemmel bir sakinlikle. "Seçeneklerimizi değerlendirmeliyiz."

"Nikita, "Kentın nüfus tabanında güçlü bir desteğe sahibim ve bu güç artmaya devam edecek" dedi. Henry cinayetlerde kritik bir hata yapmıştı. Gerçekte, Ağ'da çok ama çok az sayıda "mükemmel" Psy vardı ve Nikita'nın dikkatli fısıltıları sayesinde artık hepsi Henry'nin onları gözden çıkarılabilir bulduğunu biliyordu. "Halk, onları bu bölgeden uzaklaştırma girişimlerine olumsuz tepki verdi."

"Peki ya Kaleb?" Anthony sordu. "Okların kontrolünü ele geçirme ihtimali çok yüksek."

Bir Ok düzinelerce sıradan askere bedeldi ama-"Kaleb'den yardım istemek son senaryo olmalı." Çünkü içeri girip şehri kendi başına ele geçirmesi kuvvetle muhtemeldi. "Bir seçenek daha var." Eğer onu alırlarsa, dünyadaki güç dengeleri sonsuza dek değişebilirdi.

BÖLÜM 40

Çiftleşme dansının başlamasından **iki gün sonra** Indigo, Judd'dan gelen bir rapor sayesinde kendini bölgelerinin kuzey ucundaki bir tepede buldu. Diğer teğmen bir şekilde Saf Psy'daki iki üst düzey kişi arasındaki bir toplantıyı "dinlemeyi" başarmış ve SnowDancer'ı istedikleri zaman ele geçirebileceklerine olan güvenleriyle ilgili rahatsız edici bir açıklama yapmıştı.

"Arazide bulamadığımız başka bir şey daha var," demişti son mesajında, "onlara aşılmaz bir taktik avantaj sağlayacağından emin oldukları bir şey."

Hawke hemen göreve öncelik vermiş ve Indigo'yu görevlendirmişti.

Indigo şimdi yanında duran Riaz ve Elias'a, "Vericiler ilk keşfedildiğinden beri bu bölgeyi ve diğer dış bölgeleri defalarca taradık," dedi, "ama hiçbir şey bulamadık. Peki neyi kaçıırıyoruz?" Şu anda bile teknisyenler altlarında bir karınca ordusu gibi yayılmışlardı ama Indigo onların cesaretlerinin kırıldığını görebiliyordu.

"Psy'nin kontrol etmediğimiz bölgelere daha derinlemesine girmiş olma ihtimali var mı?" Riaz sordu.

Cevap veren Elias oldu. "Bana sorun, yüzde sıfır. O bölgelerde ne yapacağımız belli olmaz. Yetişkin bir kurt gece ya da gündüz, her an koşuya çıkmaya karar verebilir."

"Eli'ye katılıyorum. İzole edilmiş bölümler kesintisiz bir zaman geçirebileceklerinden emin olabilecekleri tek yerler." Kurdunun yüzeye çıkmasına izin veren, görüşü daha keskin olan Indigo uzağa odaklandı; gümüş huş ağacı kabuğunun zengin renginde kürkü olan, ağır kaslı bir kurdun ona doğru ilerlediğini gördü. Dudakları kıvrıldı.

"Ortadan kaybolmamız mı gerekiyor?" Elias onu kuşkulandıran bir öksürükle sordu.

Indigo ona kaşını kaldırdığında göz kırptı. "Drew'in kur yapma tarzı seni olabildiğince çok karanlık köşeye çekmeyi içeriyor gibi görünüyor."

Riaz kıs kıs güldü.

Bu azarlamayı zarafetle karşılamaya karar verdi. "Bir keresinde Yuki'yle çırılçıplak yakalanmamış mıydın?" diye sordu Elias'a. "O zaman çikolata sosuna bulanmış değil miydin?"

"Shuddup." Elias kollarını kavuştu. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, baldı."

Riaz artık iki büküm olmuştu ve neşesi kısmen onun zararına olsa da, Indigo'nun kurdu onu mutlu değilse bile en azından biraz neşe bulabildiğini görmekten memnundu. Drew'un son tepeyi aşp etrafında dönerek yanında durmasını izlemek için döndüğünde, parmaklarını o gururlu başın üzerinde gezdirdi.

Gülme krizinden kurtulan Riaz batıdaki küçük bir vadiyi işaret etti. "Oraya bir şey saklamış olabilirler. O bölgeye pek dikkat etmedik çünkü sele çok açık." Drew ağırlığını ona yaslariken kurdu derisinin içinde memnuniyetle sürtünen İndigo başını salladı. "Şu anda dördümüz de boşuz. Birkaç tarayıcı ödünç alabilir ve gidip bir ön inceleme yapabiliriz." Ama Drew'un bakır bakışlarına baktığında şunları gördü anlaşılmazlık. "Ne?"

Kafasını kaldırdı.

"Gözlerini mi deviriyorsun?" Kurdu sinirlenmişti.

Uzun bir iç çekti ve sonra tekrar yukarı baktı. İşaret ederek. İndigo onun bakışlarını takip etti. "Eli, Riaz, ben kör müyüm?"

"Hayır." Riaz'ın derin sesi. "Ben de senin gibi gökyüzünü ve ağaç dallarını görüyorum." "Sanırım bir sincap gördüm," diye araya girdi Elias.

Bu kez hepsi dönüp Drew'a baktı.

Eğer bir kurdun bıkkın görüldüğü , o bıkkın görünürdü.

Ondan yer değıştirmesini ve kendini açıklamasını isteyecekken, başını gökyüzüne doğru çevirdiğini ve bakışlarının bir şeyi takip ettiğini gördü.

Kanatlarını mavi-gri ve beyaz renklerde açmış bir atmaca, aşağı doğru süzölüp talihsiz avını güçlü pençeleriyle yakaladıktan sonra yükseliyordu.

Gökyüzüne.

"Yukarı," diye nefes aldı Indigo. "Bizler yeryüzünün yaratıklarıyız - nadiren *yukarı* bakarız."

Drew anladığını belirtmek için kısa bir havlama sesi çıkardı. Dünyayı pek çok farklı mercekten görebilen bu kurdun yanında dizlerinin üzerine çökerek parmaklarını kurdun tüylerinin arasında sıkı

Boyun. "Teknisyenlere tarama yaptıracağım ama bana birkaç kedi bulmanı istiyorum." Leoparlar Kar Dansçıları'ndan çok daha ağaçlıydı ve kurtların yapamadığı şekilde arama yapabiliyorlardı. "Bu işte kimin iyi olacağını biliyorsun."

Tereddüt etti, Riaz'a baktı.

Yanağını onun kürküne sürttü, çiftleşme dansının içgüdülerine zarar verdiğinin farkındaydı. "Seni bekliyor olacağım."

Kurdun hiç memnun olmadığı belli olsa da gitti. Ayağa kalkarak sessiz Riaz'a baktı. O da başını salladı. "Kahretsin, ama kontrolü iyi olmalı."

Büyük gümüş kurdun gözden kaybolduğunu görünce Riaz'ın kesinlikle haklı olduğunu anladı. Aynı anda, Drew'un onun isteğini yerine getirmesinin tek bir nedeni olduğunu anladı; çünkü ona bir daha asla rütbesini sorgulatacak bir şey yapmayacağına söz vermişti.

Çiftleşme dansının zorunluluklarını kavrayan kurdu, adamın verdiği sözü şimdi bile hatırlamış olması karşısında şaşkına döndü.

Bir bariyer daha düştü.

Kedileri **getirmenin** akıllıca bir karar olduğu ortaya çıktı. Drew çevik, meraklı ve enerjik yavru ve genç yetişkinlerden birkaçını toplamıştı. Bunların arasında, leopar formunda olduğu kadar insan formunda da muhteşem olan Kit de vardı.

Ancak onu bulan Sienna'nın belki de erkek arkadaşı değil, Grey adında küçük, zarif bir leopardı. "Mercy'nin en küçük kardeşi," dedi Indigo Riaz'a. Grey koşarak yanlarına geldi ve dikkatlerini çektikten sonra onları budaklı, yaşlı bir ağaca götürdü.

Tırmanması bir hamle iki saniye sürdü.

Pençelerini serbest bırakan İndigo biraz daha yavaşça onu takip etti. Dalların arasına girdiğinde, Grey'in daha yüksek bir dala sıçrayışını ve bir pençesiyle aşağıdaki dalı işaret edişini izledi. Dikkatle dengesini sağlayarak adamın gösterdiği yere doğru yürüdü. Bir an için gördü ki

hiçbir şey-ve sonra o yaptı. "Kahretsin." Kamuflej mükemmeldi, teknoloji parçası yaprakların arasına o kadar iyi karışmıştı ki Grey'in onu fark etmesine hayret etti.

Aşağı baktığında, Drew'un onun kokusunu takip ettiğini gördü. "Bren," dedi.

Bölgeyi taramaya yardım etmek için gelen kız kardeşini bulmak üzere hemen oradan ayrıldı. Brenna cihazı gördüğünde tıslayarak nefes aldı. "Bu bir kamera," dedi ve hemen pili çıkardı. "Kısa menzilli iletim kapasitesi -bölgemizin sınırının hemen ötesinde bir alıcınız varsa fazlasıyla yeterli."

Indigo'nun kanı donmuştu ama gözetlemenin yaratabileceği yıkıcı etki hakkında endişelenecek zamanı yoktu. Hele de şu anda. "Grey," dedi Mercy'nin kardeşinin yanında yere atlayarak, "diğerlerine onu nasıl bulduğunu açıklayabilir misin?"

Başını salladı, gözleri kürkünün altın sarısı ve siyahı arasında kristal berraklığında bir mavi-yeşildi.

"Yap ."

Kedilerin yardım etmesiyle (haber yayıldıkça daha fazlası geliyordu) ve teknisyenlerin ellerinden geldiğince ağaçlara tırmanmasıyla, Brenna'nın sinyal güçlendirici görevi gördüğünü belirlediği daha büyük bir nesneyle birlikte gece karanlığında bölgede on beş kamera daha buldular.

Indigo o gece Hawke'a "Ne kadar uzağa yayıldıklarını bilmenin bir yolu yok," diye rapor verdi. "Tehlike altındaki bölümün tamamını taramak uzun zaman alacak ve düşük olasılıklı bir hedef olarak kalsa da karla kaplı alanları da kontrol etmeliyiz. Programımızı çoktan yeniden düzenledim ama kedilerin yardımına ihtiyacımız olacak."

Beyaz çizgiler alfasının ağzını çevreliyordu ama sözleri sakindi. "Lucas'la konuşacağım." Onun bakışlarına karşılık verdi. "Nöbetçilerimizi izliyorlardı, düzenimizi öğreniyorlardı."

Indigo da böyle düşünüyordu. "Judd'ın istihbaratı doğru çıktı. Büyük bir saldırı planlamadıkları sürece kimse bu kadar zahmete girmez." Yine de şöyle düşünüyordu. "SnowDancer'ı ele geçirmek isteyen bir Konsey Üyesi olsaydım, önce senin peşine düşerdim." Sürünün bir zayıflığı vardı ve belki de, sadece belki de, Henry Scott bunu anlamıştı.

Hawke'in gözleri artık buz parçalarına dönmüştü. "Riley, sen ya da Cooper bu boşluğu doldurabilirsiniz."

"Evet, ama bize sürekli meydan okunur. Meydan okuyanları savuşturmak aylarımızı alır ve sürüyü kargaşa içinde bırakır." Kimse Hawke'a meydan okumadı çünkü o kendini kanıtlamış, sürü için kanla yıkanmış biriydi.

"Hedef olsam bile," dedi, "bu tür bir planlama bunun ötesine geçer."

"Evet. Elimizdeki şeyi istedikleri inkar edilemez."

"Onu almak için son SnowDancer'ı da öldürmeleri ."

Günün olayları **yüzünden bitkin** düşen Indigo'nun odasına gidip ertesi günün **yorgunluğuna** hazırlanmak için yatması gerekiyordu. Ama köşeyi döndüğünde Drew onu bekliyordu, gözleri ciddi ama sözleri hafifti. "Masaj ve bir dilim taze kirazlı beyaz çikolatalı gâteau?"

Kısa bir süre sonra kendini onun yatağında çırılçıplak bulmasının nedeni de buydu.

Başını onun göğsüne yasladı ve konuşurlarken onu okşadı. "Sürünün yıllar önce bizim yaşadıklarımızı yaşamasını istemiyorum," diye mırıldandı. "O kanı, o kaybı unutamam."

Drew elini onun sırtında gezdirdi. "Daha küçüktüm ama bazı kısımlarını hatırlıyorum. Ailem sadece birkaç yıl önceki ilk bela dalgasında kaybolmuştu."

Ona sıkıca sarılarak, onunla birlikte yatmanın, günlerini konuşmanın ne kadar iyi hissettirdiğini takdir etmek için bir an durdu. Başka biriyle bu kadar rahat olabileceğini hayal bile edemiyordu. "Drew?"

"Hmm?"

"Kedileri getirdiğin için teşekkür ederim." Bugünlerde onu deliliğe yaklaştıran sahiplenme dürtüsü ne olursa olsun emirlerini yerine getirdiği için.

"Sorun değil." Kızın ensesini okşadı. "Riaz'ı daha sonra, sen izlemediğinde öldürmeye karar verdim."

Doğrulup onun gözlerinin içine baktı. "Bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Çok ciddi." Kızın yüzündeki saç tellerini fırçaladı. "Anlat bana."

"Eğer kıçımдан konuşuyorsam, bana bunu söylemenizi bekliyorum."

"Bunun için endişelenmeyin, Teğmen." Kızın poposuna hafifçe vurdu. "İşlerin kaymasına asla izin vermeyeceğim." Daha ağırbaşlı bir bakış. "Ama sürü meseleleriyle ilgili tartışmalarımızı başkalarının önünde yapmayacağız."

Bunun onun için zor olacağını biliyordu, o yırtıcı şekil değiştiren erkek için. Ama geçen haftalar ona onun iradesinin şaşırtıcı derinliğini göstermişti. Dilini kanayana kadar ısıracaktı ama bir daha *asla* onu toplum içinde küçük düşürmeyecekti ve Martin'in Adria'ya sık sık yaptığı gibi, ihtiyacı olduğunda ona destek olmaktan asla geri durmayacaktı.

Ve bu, kesin bir kararla, kendi erkeğini teyzesininkiyle karşılaştırdığı son sefer olacaktı. Çünkü Drew, Martin'den bin kat daha erkek, daha kurttu. "Pasta olduğunu sanıyordum," dedi, parmak ucuyla dudağının üzerinde gezinerek.

Onu ısırdı. "Pasta konusunda sana asla yalan söylemem." O güzel ağzını ısırarak, "Öyle mi?" dedi.

İnledi. "Soğutucuda. Ama-"

Gülerek onu üzerinden itti. "Önce enerjimi yenilememe izin ver.

Siz oyuncak çocuklar çok yorucusunuz." "Oyuncaklar mı?" diye hırladı.

Yataktan atlarken ona göz kırptı. "Ben, elbette, sadece kendi kişisel erkek oyuncağımla ilgileniyorum."

"Böylesi daha iyi," dedi ve kendisi de dışarı çıkıp çıplak bir şekilde soğutucuya doğru yürürken bir öpücük çaldı.

"Hiç utanman yok mu senin?" Skandala uğramış gibi görünmek için elinden geleni yaptı, yapmak istediği tek şey onun her yerini yalamakken bunu yapmak zordu.

"Hayır."

Çıplak yemeye hazır olmadığı için Drew'un şifonyerine gidip bir tişört çıkardı. "Biri benimkini yırttığından beri." Kadının bakışları, o anda kutudan süt içmekte olan muhteşem adam üzerinde hiçbir etki yaratmadı.

Ağzını silerek sütü bıraktı ve bir parmağını çarpıttı. "Buraya gel."

"Bilmiyorum, ben-" Elini bir tişörtün üzerine koyup kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

Drew aniden yanında, çekmeceyi kapatmaya çalışıyordu. "Bunun için endişelenme. Sadece-"

Ama yırtık pırtık yumuşak oyuncağı çoktan çıkarmıştı. Bu bir ayıydı, muhtemelen bir zamanlar pelüş kahverengiydi ama şimdi ne yazık ki yırtık pırtıktı, kürkünün çoğu gitmişti, bir gözü yoktu ve kulakları yarıya kadar kemirilmişti. Kesinlikle kötü durumdaydı ama bakımsız değildi, diye fark etti, yırtıkları onaran düzgün dikişleri fark etti.

Drew'un yanında sessizleştiğini fark edince başını kaldırıp baktı. Ve hayatında ilk kez Drew'un yüzünde bir maske gördü. Bu, midesine inen bir yumruk gibi ona çarptı.

BÖLÜM 41

"Özür dilerim," dedi, onu korkunç bir şekilde incittiğinden emindi. "Bunu yapmak istememiştim-"

Drew'un eli kızın boynunun arkasına kayarak onu göğsüne doğru çekti. "Şşş." Sesine sıcaklık geri dönmüştü, tonu boğuktu. "Sadece hazır değildim."

"Sorun yok." Boşta kalan eliyle adamın sırtını okşadı, ayı aralarında duruyordu. "Sen iyileşene kadar onu yerine koyacağız." Onun acı çektiğini bilmek canını yakıyordu. Gerçekten incinmişti.

Drew onun boynuna sokuldu. "Hayır, bence Platypus muhtemelen o çekmecede olmaktan sıkılmıştır."

Gözlerini kırıştırdı. "Platypus adında bir ayınız mı var?"

Ayıyı ondan alıp ellerini çiğnenmiş kulakların üzerinde sevgiyle gezdirirken sıırttı. "Hey, ben daha çocuktum. Ornitorenk'in ne olduğunu nereden bilebilirdim ki?" Yatağa doğru , oturdu ve çarşafı dikkatini en çok dağıtan kısmını örtecek kadar çekti. "Gel, otur."

Tiştörtünü çektiirerek onun yanına oturdu, bacakları altında kıvrılmıştı. İstemeden ne yaptığından hâlâ emin değildi, bir elini onun omzuna koydu ve vücudunu biraz onunkine bastırdı. "O senin miydi?"

"Ben küçükken."

Onun yutkunduğunu gördü, anne ve babasını kaybettiğinde ne kadar genç olduğunu hatırladı. Kendi boğazı da tıkanmaya başladı. "Vahşi küçük bir şeydin, değil mi?" dedi duygu düğümünü aşarak, ayının kısaltılmış kulaklarını çektiirerek.

Drew küçük bir kahkaha attı ve göğsündeki gerginlik gevşedi. Kurdu onu sıkıntı içinde görmekten hoşlanmıyordu.

"Platty'yi bana annem verdi." Ayıyı burnuna götürdü ve uzun bir nefes aldı. "Bazen, yeterince uğraşırsam onun parfümünün kokusunu alabileceğimi düşünüyorum."

Bir damla gözyaşı Indigo'nun yanağından aşağı süzölmek üzereydi ama Drew'un bugün onu dinlemesine ihtiyacı olduğunu bildiği için kırıştırdı. "Sen

ona iyi baktı."

"Sürüye evlatlık verildiğimizi biliyorsun," dedi sessizce. "Koruyucu ailelerimiz çok iyiydi, üçümüze de çok iyi davrandılar. Kendi çocuklarını yetiştirmişlerdi, tam olarak neye ihtiyacımız olduğunu anlıyorlardı."

"Ama onlar senin ailen değildi." Indigo anlıyordu, ikisi de birkaç yıl önce dünyayı dolaşmaya çıkmış olan üvey anne babasının da bunu anlayacağını biliyordu.

Drew gülerek onu şaşırttı. "Riley'nin onların yönetimi ele geçirmesine izin vereceğini sanmıyorum." Sevgi dolu, keskin bir sırıtış. "En büyüğümüz olduğu için içgüdüsel olarak ona yöneldik ve o da bizi asla hayal kırıklığına uğratmadı. Koruyucu ailelerimizi bize sağladıkları yuva için çok sevdik ama en güçlü bağı birbirimize kurduk."

"Bu da Riley'nin ikinize nasıl davrandığını daha iyi anlamamı sağlıyor." Diğer teğmen özellikle Brenna'ya karşı aşırı korumacıydı; bir kardeşten çok bir baba gibiydi. Drew'a karşı daha az öyleydi ama yine de kardeşiyle olan ilişkilerinde buna dair bir ipucu vardı.

"Evet." Bir elinde Platypus'u tutan Drew diğer elini onun kalçasına koydu, parmakları uzun zamandır onun için nefes almak kadar doğal olduğunu anladığı bir şefkatle okşuyordu. "Biliyorsun, onun böyle olmasının bir nedeni de bizi yetiştirmiş olması ama-"

"-Bir kısmı da Riley," diye tamamladı Indigo. "Onun çocukluğunu hatırlıyorum, biliyorsun. Çok yoğun, çok odaklanmıştı. Çocuk çevrelerinde bir şey yapmanız gerektiğinde ya Hawke'a ya da Riley'e giderdiniz. Hawke belayı yönetirdi, Riley de yakalanmadığımızdan emin olurdu."

Drew onun sıktı. "Platypus'u tüm çocukluğum boyunca yanımda taşıdım," dedi ve sonra utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ergenliğe girdiğimde onu dolaba sakladım ama bazen geceleri dışarı çıkarır ve onunla konuşurdum."

Tutuşunu değiştirerek ona omuzlarından sarıldı ve yüzünü önce yanaklarıyla onun sırtına dayadı. "Annenle tekrar birlikte olmak gibiydi."

"Evet." Drew ayının yırtık pırtık kulaklarını bir kez daha okşadı. "Riley ve Brenna onun hâlâ bende olduğunu bilmiyorlar."

Kurdu ona ne söylediğini anladı ve hediyeıı kabul etti. "Bence şifonyerin üstünde iyi durur," diye mırıldandı ve ensesine bir öpücük kondurdu. "Sence de öyle değil mi?"

Drew elini dudaklarına götürmeden önce uzun bir süre düşündü ve Platypus'u şifonyerinin cilalı ahşabının üzerine gururla yerleştirmek için ayağa kalktı. Onda neredeyse dokunabileceğı bir kırılganlık vardı ve bundan utandığını biliyordu. Yine de kalbinin büyük bir kısmını paylaşmıştı. Cesareti onu alçaltmıştı.

Ve bu onu çiftleşme bağıını kabul etmenin eşğine getirdi.

Kalan tereddütlerinin adamın gençliğı ya da baskınlığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Çok daha içgüdüselı. Kurdu şimdi Drew'a tapıyordu ama kontrol etmeye, kendini korumaya alışkın olduğundan, çiftleşme bağıının işaret ettiğı tam ve mutlak teslimiyet fikrinden huzursuzdu. Yine de buna rağmen, Drew'un açık bağılılığıyla, hayata ... aşka korkusuzca tutunuşuyla kendini sınıra zorlanmış buluyordu.

Andrew ertesi sabah Indigo ile birlikte bölgelerinin kuzey sınırını gözetleme cihazlarından temizlemek için çalışırken çiftleşme bağıının tadını **neredeyse** . Bu ciddi bir işti ama o bir kurttu. "Hey, Indy," dedi kuşluk vakti, önceki geceden sonra kendini biraz ham hissediyordu. Ama onu bu kadar savunmasız gören arkadaşı olduğu için, bununla başa çıkabiliyordu.

"Artık öpüşmek yok," diye uyardı kaşlarını çatarak. "İnsanlar beni bir daha ne zaman pusuya düşüreceğın üzerine bahse giriyor."

"Moral için iyi."

İndigo ona dar gözlerle baktı. "Haklısın. Sinsi."

"Yan fayda," dedi. "Sadece seni öpmeyi seviyorum." İnsanların . Böylece herkes onun olduğunu bilecekti. "Ama bu sefer sana saçında bir şey olduğunu söylemek istedim."

Uzanıp saç bağıını okşadı ve durdu. "Bu da ne-" Elinde çikolatalı bir öpücük duruyordu.

Onun tepkisini bekledi.

Bakışlarını onun üzerinde tutarak gümüş ambalajı sıyırdı ve anatomisinin belli bir bölümünün zonklamasına neden olacak şekilde dudaklarını ambalajın üzerine kapattı. "Lezzetli." Dudaklarını yalayarak güneyi işaret etti. "Çalışma zamanı."

Çalıştı ama Indigo derslerinden birini almak üzere çalışma odasına dönmek için ayrıldığında -özellikle şimdi bu konuda gevşek davranamazlardı- onu beş kez daha dudaklarından öpmüş ve birkaç gizli şeker öpücüğü yağmuruna tutmuştu.

Birkaç tanesini neşeli sürü arkadaşları buldu ve onları ciddiyetle Indigo'ya teslim etti ... Indigo da aynı ciddiyetle her sunuyu kabul etti. Kurdu bu günkü çalışmasından memnundu.

Indigo gittikten sonra Tai onun yanına geldi. "Bana öğret," dedi.

"Neyi?"

"Kur yapmak. Çünkü Indigo'nun yüzündeki gülümsemeye bakılırsa bu işte gerçekten iyisin."

Andrew dün geceyi, geçen duyguların gücünü düşündü. Yatağa döndüğünde ona kollarını açmıştı ve iç içe yatarlarken varlığının her zerresinde kurdunun varlığını hissetmişti. Baş döndürücü bir yakınlıktı ama-"Henüz çiftleşmeyi kabul etmedi." O ana kadar baskın bir dişinin seçiminden asla ama asla emin olamazdınız.

"Sadece bir acemi olduğumu biliyorum, ama sanırım bunun nedeni dişi kurtların erkeklerini yormaktan hoşlanması." Bir kaş çatma. "Ve çünkü seninle oynarken çok eğleniyor."

Andrew o gece odasına girdiğinde hâlâ Tai'nin sözlerini düşünüyordu, bütün günü arama ekibiyle birlikte geçirmişti. Sadece bir kamera daha bulmuşlardı ama peşlerini bırakmayacaklardı. Bu lanet şeyler o kadar küçük ve kurnazca kamufle edilmişlerdi ki kolayca gözden kaçabilirlerdi.

Kaşlarını çatarak duşa giderken durdu.

Odada bir terslik vardı ama ne olduğunu anlayamıyordu. Kıyafetlerini çıkarıp yıkandı ve dışarı çıktı. Hala neyin farklı olduğunu anlayamıyordu. Ta ki şifonyerden bir çift eşofman altı almaya gidene kadar.

Bir kahkaha attı.

Platypus'a kafatası ve çapraz kemiklerle işlenmiş bir göz bandı verilmişti.

Ayının pençesinin altındaki küçük notu eline alınca İndigo'nun karalamasını gördü: *Bence oldukça gösterişli görünüyor, sence de öyle değil mi? Döndüğünde gelip benimle uyu.*

Yaptığı şey tam olarak buydu. "Benimle ne zaman iftleşeceksin?" diye sordu ona gece yarısı, bedeninin eriyen sıcaklığına doğru kayarken.

Kurt altınına dönmüş gözleri karanlıkta ona bakarken parlıyordu. "Bunu düşünüyoruz."

Kalbi genişlerken bile kendi kurdu bir zafer sırtışını ısırđı. "Her gece seninle uyuyacağım."

"Sesin çok emin geliyor." Hakimiyetin bir kenarı.

"Oh, yleyim." Ona hırlamak yerine, yavaş ve sakin bir şekilde öptü. "Burada olmasaydım beni zlerdin."

Adam vuruşlarını durdurduğunda vücudu yukarı doğru kalktı. "Drew." Bu bir uyarıydı.

Ama adam daha iri ve ağırdı, bu yüzden onu çarşaflara yapıştırdı. "İtiraf et." Dudaklarını öptü, çenesini ısırđı, boğazını yaladı. "Söyle."

Vücudunu döndürdü ve neredeyse onu sırt üstü yatırmayı başarıyordu. Adam gülerek onu tekrar kıstırdı. "Hey, neredeyse anatomimin çok önemli bir parçasını ikiye blecektin." Kadının kaygan sıcaklığına karşı koyamayan adam, derin ve sert bir şekilde tekrar hareket etmeye başladı.

İndigo dakikalar sonra onun altında parçalandı ve o da çok geride değildi. Kızın ondan istediği şeyi söylemediğini, kırılğanlığını itiraf etmediğini fark etti ve bu onu endişelendirdi çünkü çiftleşme bağının yerine oturması için kızın ruhunu ona aması gerekiyordu.

Kalkan yok, duvar yok, koruma yok.

Yine de, diye düşündü, onu kucaklayarak, çiftleşme dansında hiç şüphesiz aktif bir rol alıyordu ve bu çok iyi bir işaretti. Sabır, diye öğütledi kurduna, sadece biraz daha sabır.

BÖLÜM 42

KonseY Üyesi Henry Scott, SnowDancer operasyonunun başına getirdiği adama baktı. "Bana gözetlemeyi ortaya çıkarmayacaklarına dair güvence vermiştiniz."

"Yapmamaları gerekirdi ama bu hızla giderse bir, en fazla iki hafta içinde tüm bölgeyi temizlemiş olacaklar."

Henry başını salladı. "O kadar zamanımız olduğuna güvenemeyiz. Şimdi harekete geçmeliyiz." Hâlâ sürpriz yapma şansları varken.

"Gitmeye hazır bir ekibim var. Ne zaman harekete geçmemizi istersiniz?" "Yarın. Birincil hedefe odaklanın."

". "

"Bekle." Henry ikinci bir görüntü gösterdi. "Onu da ortadan kaldırmaları için birkaç adamını gönder." Çifte suikast çok daha güçlü bir etki yaratacakken beklemenin bir anlamı yoktu.

BÖLÜM 43

Ertesi sabah **erkenden**, uyandığında Drew'u yatağın ve kendisinin üzerine yayılmış halde bulduğu için kalbi gülümserken, Indigo gölün çakıllı kıyısında, çalışma odasının en yakınında Joshua'nın yanına oturdu.

Dağlarda kameraları arama çalışmaları devam ediyordu ve her gün farklı kadın ve erkekler dönüşümlü olarak çalışıyordu ama Hawke'la ikisi de gençlerle çalışmaya devam etmesi gerektiği konusunda hemfikir di. Bugüne kadar kaydettikleri tüm ilerlemeyi kaybetmek istemiyorlardı.

"Ee?" diye sordu yanındaki çocuğa, yüz ifadesini, duruşunu, kurduyla sorun yaşamaya devam ettiğine dair herhangi bir ipucu olup olmadığını inceledi.

Hızlı bir gülümseme. "Daha iyiyim. Hawke da bana göz kulak oluyor."

"Güzel." Indigo'nun kurdu çocuğa baktı ve bir yargıya vardı. "Kurdun hâlâ yüzeye çok yakın."

"Evet, ama Hawke bazılarımız için böyle olduğunu söyledi."

"Bilmesi gerekir." Hawke'ın kendi kurdunu fark etmek zordu çünkü gözlerinin rengi hiç değişmiyordu - bu da elbette başlı başına bir cevaptı. "Ama onu kontrol edebiliyor. Saldırganlaştığında kurdunla nasıl başa çıkacağını sana öğretiyor mu?"

Joshua başını salladı. "Bana öğrettiğin odaklanma ve disiplinle ilgili şeyler de yardımcı oluyor. Sanırım kurdumla bir anlaşmaya varıyorum."

Bu Indigo'yu rahatlattı, çünkü çocuk kurdundan bir savaşçı olarak değil, bir ortak olarak bahsediyordu. "Molly'yle görüştüğünü duydum," dedi, Drew bu sabah bunu ima ettikten sonra birkaç gizli soruşturma yapmıştı.

Joshua'nın gözleri, elmacık kemiklerinde sıcak bir kızarıklık oluşmadan hemen önce kocaman oldu. "Tanrım, Indigo, her yerde casusların mı var?"

"Evet." Onun utancına gülerek saçlarını karıştırmak için uzandı. "O senin için iyi, köpekçik. Ve senin için fazla iyi."

Bu sevgiyi sessizce karşıladı ama ona memnun bir bakış attı. "Biliyorum, ama de onu tutuyorum." Öyle kendini beğenmiş bir ifadeydi ki, gülse mi hırlasa mı karar veremedi. "O çok daha olgun," dedi açıkça, "kurduyla çok sakın ve rahat."

Bu içgörü karşısında şaşırان kadın ona baktı. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır." Omuzları gevşemiş, dudakları kıvrılmıştı. "Benim kurdum onunkini memnun etmeyi o kadar çok istiyor ki davranıyor ... ve bence ikimiz de bundan bir şeyler öğreniyor ve daha iyi hale geliyoruz."

Bu o kadar zekice bir yorumdu ki Indigo bir süre sessiz kaldı.

Çünkü o da başka bir kurttan bir şeyler öğrenmenin ne demek olduğunu biliyordu. "Peki," dedi Joshua sessizliğin içinde, "sen ve Drew dostum?"

Indigo'nun kurdu pençelerini büktü. "Tam olarak neden," dedi, kendisine çok bağlı olan çocuğa bakarak, "bana bu soruyu sorma hakkına sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Joshua onun ses tonundan irkildi. "Boş ver. Şimdi gidip bir ipucu bulacağım."

Kurdu pençelerini yeniden kınına soktu. "Yarınki seansını unutma."

"Yapmayacağım." Ayağa kalkarken bir an durakladı. "Ve Indigo ... teşekkürler."

Indigo o gittikten sonra uzun süre orada oturup suya baktı. Eş. Drew'un onun için son olduğunu biliyordu ama o son adımı atma fikri... nefesinin boğazında düğümlenmesine, kurdunun zihninin içinde bir o yana bir bu yana gidip gelmesine neden oldu.

"Indigo!"

İrkilerek başını kaldırdığında Mercy'nin kıydan aşağıya doğru koşuşturduğunu gördü. Derin yakası kırmızı güllerle işlenmiş beyaz bir köylü bluzu ve soluk bir kot pantolon giymiş olan DarkRiver nöbetçisinin çilleri krem rengi teninde parlıyordu. Buna karşılık kızıl saçları daha açık görünüyordu ve sarı saç telleri vardı.

"Ne zaman döndün?" Indigo ağlayarak ayağa kalktı ve diğer kadın gölün kenarına ulaştığında Mercy'yi . İşin tuhafı, Mercy bir şekilde onun en yakın arkadaşlarından biri olmuştu ve daha da tuhafı, bu duygu karşılıklı gibi görünüyordu. İkisi de bir gruptaki tek yüksek rütbeli kadın dominantlardı.

ve yüzleşmek zorunda oldukları benzersiz sorunları anlayan biriyle konuşmak çok güzeldi.

Kucaklaşmadan geri çekilen Mercy, "Şimdi. Riley, Drew ve Hawke ile konuşuyor ama kokunu aldım ve seni buraya kadar takip etmeye karar verdim."

"Oturmak ister misin?"

Mercy başını sallayarak onun yanındaki çakıl taşlarının üzerine oturdu ve bakışlarını gölün sakin yüzeyine dikti. "Evde olmak güzel."

İndigo ona bir bakış attı. "Sen de SnowDancer bölgesini evin olarak görüyor musun?"

"Riley'nin olduğu her yerde," dedi Mercy basitçe. "Yukarı çıkarken annemlere de uğradık. Bir de DarkRiver binasına -Dorian başka türlü beni asla affetmezdi."

İndigo güldü ve hep merak ettiği bir soruyu sordu. "Sen ve Dorian neden hiç ... bilirsin?"

"Tanrım, kardeşlerimden biriyle yatmak gibi bir şey olurdu." Mercy ürperdi. "Ama hey, tüm sıcak haberlere sahip olan ben değilim. Sen ve Drew, ha? Riley bana çiftleşme dansının kokusunu aldığını söyledi."

İndigo bir nefes verdi, duygu karmaşasına rağmen sözlerini hafif tutmaya çalıştı. "Nasıl oldu bilmiyorum. Bir anda karşıma çıktı."

Mercy onun omzunu sıvazladı. "Sinsilikte ustalaşmış. Ama"-bir duraklama-"orada çok güçlü bir kalp var, İndigo."

"Biliyorum." Yutkunarak Mercy'nin aniden ciddileşen yüzüne baktı. "Korkuyorum Mercy," dedi, belki de gerçekten anlayabilecek tek kişiye gerçeği itiraf ederek.

Mercy ona basmakalıp laflar etmedi. Kollarını kaldırdığı dizlerine dolayarak başını salladı. "Kendinizi, savunmanızı yarıp sizi çırılçıplak bırakabileceğini bildiğiniz bir adamla karşı karşıya bulduğunuzda," dedi açık bir dürüstlikle, "bu korkunç bir şey. Hayvanlarımız bundan hoşlanmaz, hatta fikrini bile sevmez."

İndigo, "Korkmuş bir yanımda, çabalamaya değmediğime karar verene kadar ona hırlamak istiyor," diye itiraf etti. "Ama onun beni asla terk etmeyeceğini biliyorum.

-Bu da yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmek istememe neden oluyor."

Mercy homurdandı. "Bu Drew'in kışkırtacağı türden bir tepkiye benziyor." Bir süre durakladıktan sonra leopar nöbetçi, "Bunu bilmiyorum ama..henüz tam gücünde olmadığının farkındasınız değil mi?" dedi.

İndigo başını o kadar hızlı çevirdi ki kırbaçlandı. "Ne?" "Riley bana Drew'un yetişkinliğe ulaştığından beri her yıl güçlendiğini, baskınlık kazandığını söyledi.

durmak."

İndigo bunu belli belirsiz biliyordu ama sonuçlarını hiç düşünmemişti. "Sonunda benden daha baskın hale gelebilir." Kurdu afallamış bir halde oturuyordu.

"Evet." Mercy bir çakıl taşıyla oynadı. "Bu seni rahatsız mı etti?"

İndigo cevap vermek için ağzını açtı, kapattı ve ne hissettiğini . "Baskın erkeklerle uğraşmaya yabancı değilim ve Drew şu anda fazlasıyla baskın." O da öğrenecek ve büyüyecekti, tıpkı onun gibi. "Kendi dengemizi kendimiz kuracağız."

"Yani ona güveniyorsun, ilişkine güveniyorsun"-Mercy'nin saçları rüzgârda havalanırken İndigo'ya baktı-"ama bir şey seni hâlâ geride tutuyor."

"Somut bir şey değil, sadece ..." İndigo kollarını dizlerinin etrafında sıktı. "Bir uçurumun kenarında durmak gibi bir his, tek bir adımın her şeyi sonsuza dek değiştireceğini bilmek." Dehşet, heyecan ve vahşi bir açlık içinde çalkalanıyordu.

"Mesele şu ki," dedi Mercy, "teslim olup düştüğünüzde çok şaşırtıcı oluyor. Panikle savaşabilirsiniz, hayvanınızın sizi bu tür bir savunmasızlığa karşı koruma içgüdüsel ihtiyacıyla savaşabilirsiniz, ödül bir şeydir-" Başını salladı, sesinde bir tutukluk vardı. "O benim sonsuzluğum."

İndigo bu ifadedeki basit gerçek karşısında kendi gözlerinin de yandığını hissetti. O anda erkek sesleri de duymuştu. Riley, Drew ve Hawke bir an sonra ormandan çıkıp yokuştan aşağı inmeye başladılar.

Drew, Riley'nin söylediği bir şeye gülüyordu, yüzü kardeşine doğru eğikti. Sıradan bir günde, sıradan bir andı. Kolay gülümsemesi ve kardeşinin kaşlarını çatmasına, Hawke'ın ise sırtıtmasına neden olan alaycı tavrıyla sadece Drew'luk yapıyordu. Ve o

Ayağa kalkmak, dudaklarını çenesine bastırmak ve onu işaretlemek için delice bir dürtü hissetti.

Benim, diye mırıldandı kurdu ilk kez, o benim.

Kardeşi ve Mercy'nin gelişinden kısa bir süre sonra **Indigo'dan ayrılıp** yukarı çıkan ve Indy balayı çiftine bilgi verirken arama alanında birkaç saat geçiren Andrew, gün ışımaya başlarken eve döndüğünde Brenna'yı girişte dolanırken buldu. "N'aber küçük kardeşim?" Ona sarılarak alnına bir öpücük kondurdu.

Onu sıkıca kavradı. "Judd'dan şehre döndüğünü ve yukarı çıkacağını söyleyen bir mesaj aldım."

Kenara çekilerek girişte onunla birlikte durdu. "Kendi 'şeyini' yapamayacak kadar mı? "

Brenna başını salladı ve yanağını onun koluna yaslayacak kadar yaklaştı. "Gerçekten rahatsız edici şeyler öğrendi."

Judd'ın daha önceki raporlarını gören Andrew buna pekâlâ inanabilirdi. "Seninle bekleyeceğim."

Brenna ona alaycı bir bakış fırlattı. "Devam et, Indigo'yu pençelerine almak için ağzın sulanıyor."

"Hey, bu söze içerledim." Saçlarını çekmek için eğildiğinde, rüzgârın ona tanıdık bir koku getirdiğini hissetti. "Bu-"

Ama Brenna çoktan gitmiş, eşinin yakınlarda olduğunu haber veren kokuya doğru koşmaya başlamıştı. Kurdu kardeşi için mutluydu ama kendi eşini istiyordu.

Brenna aracın gürültüsünün yaklaştığını **hissetti** ve Judd'ın sürünün şehirde tuttuğu arabalardan birini aldığını tahmin etti. Ama Judd'ın yaklaştığını hissedeceğini bildiği için ona doğru koşmayı bırakmadı. Ve hissetti de. Kadın köşeyi döndüğünde araç yolun kenarına çekildi ve arkadaşı dışarı çıktı.

"Judd!" Kollarına atladı, kendi kollarını onun boynuna doladı, yüzü onun teninin sıcaklığına gömüldü. Kurdu onunkine vurdu

Koku, onun varlığından duydukları zevk ve sarhoşluk. Kadın ve kurt, çiftleşme bağı işleri kolaylaştırmış olsa da ikisi de onu nefes alamayacak kadar özlemişti.

Boynunun kıvrımını öptüğünde, kolları onu çelik bantlarla , gülümsedi ve yüzüne bakabilecek kadar geri çekilmeden önce okşamayı yankıladı. "Bebeğim, bitkin görünüyorsun," dedi, gözlerinin altındaki derin gölgelere, yüzündeki cılız çizgilere dikkat çekerek. "Alev alev yanmaya yakın mısın?" En son bu kadar kötü görüldüğünde, kısa bir süre sonra bilincini kaybetmiş ve güç rezervleri tükenmişti.

"Evet," dedi Judd, sanki sert bir konuşma bekliyormuş gibi başını eğerek.

"Dinlenmen gerek." Kendine daha iyi bakmadığı için daha sonra ona bağıracaktı. "Arabaya geri dön ve bizi eve bırakmama izin ver."

"Otoriter."

Adam onu bırakmayı reddedince kaşlarını çattı. "Biri olmak zorunda yoksa kendini yerin dibine sokarsın." Sonra karşı koyamayarak adamın yüzünü ellerinin arasına aldı, tıraşsız çenesi avuçlarına sürtünüyordu ve onu öptü ... ve onu öptü. Hayali parmaklar, adamın dilinin ağzının içinde ilerlemesiyle eş zamanlı olarak bacaklarının arasını okşadı ve kadın nefesini tuttu. "Kes şunu," dedi. "Zaten boşa çalışıyorsun."

Telekinezi gücünü kullanarak, his kaybolmadan önce onu bir kez daha okşadı. "Ne yazık ki haklısın. Beynimin kapandığını hissedebiliyorum."

Kararını verdi. Çok daha iri ve güçlü olan arkadaşını zorlayarak arabaya bindirdi ve onları eve götürdü. Adam düş almak için ısrar etti, ama kadın bunun hızlı bir düş olmasını sağladı, çarşafı geri çekerek adamın gelişigüzel bir şekilde kurulandıktan sonra yüzüstü yatağa uzanmasını sağladı. Adamın yere düşürdüğü havluyu alıp saçlarına sürdü ve yüzünü yastığa doğru çevirdi, güçlü vücudu çıplak bir şekilde yatağın üzerine yayıldı.

Onun cazibesi karşısında kendi bedeni de alev alev parlıyordu ve havluyu yavaşça sırtında ve belinde gezdirip sevgi dolu hareketlerle kurulamaktan kendini alamadı. "Uyu," dedi

kulağının arkasındaki yumuşak teni öperek mırıldandı. "Uyandığında senin için planlarım var."

"Kal." Uykuyu onu içine çekerken bu neredeyse sessiz bir istektir ama başka bir şey yapmaya niyeti yoktu. Havluyu bir kenara koyduktan sonra giysilerini çıkarıp eşinin yanına, yatağa girdi. O zamana kadar derin uykusunda kaybolmuş olsa da, uzandı ve onu vücudunun sıcaklığına doğru çekti.

İnden ayrıldığından beri ilk kez gözlerini kapadı ve gerçek, derin bir uykuya daldı.

Andrew, Indigo'yu ofisinde köşeye sıkıştırmayı **başarmıştı** ve onun için aldığı küçük fosil karşılığında bir öpücük talep ediyordu ki cep telefonu acil durum kodu olarak bildiği bir şekilde ötmeye başladı. Kadın aramaya cevap verirken geride durdu.

Telefonu kapattıktan sonra "Ne oldu?" diye sordu.

"İnsanlarımızın çoğunun bulunduğu yerden tamamen farklı bir yerde Psy istilasına dair işaretler var," dedi Indigo ofisten koşarak çıkarken. "Ekipman, patlayıcı kokusu."

"Askerlerimizi o bölgeye yönlendirebilir miyiz?" diye sordu Hawke'yi bulmak için onunla birlikte giderken.

Başını salladı ve ona alanın konumunu söyledi. "Arazi, buradan oraya daha hızlı ulaşma şansımızın daha yüksek olduğu anlamına geliyor." Küçük bir eğitim odasına girdiklerinde Hawke'ı terleyen bir Harley ile teke tek dövüşürken buldular.

Indigo'yu görünce çocuğu başından savan Hawke onlara katılmaya geldi. Indigo konuşmasını bitirdiğinde sesine kurt sesi karışmıştı ama emirleri soğukkanlı ve zekiceydi. "Bir ekip hazırlayın. Bizi yarım yamalak cevap vermeye zorlamalarına izin vermeyeceğiz ama onlar oyun oynarken biz de arkamıza yaslanıp oturmayacağız."

"Bu bir tuzak," dedi Indigo, Andrew'un düşündüklerini dile getirerek. "Buna hiç şüphe yok. Muhtemelen yeri seçtiler çünkü orada hâlâ kameraları var. Saldırmadan önce bizimle olup teyit edebileceklerdir."

"Benden geride kalmamı mı istiyorsun?" Yumuşak bir soru.

Andrew, İndigo'nun yanına geldi. "Orada olmazsan sana suikast düzenleyemezler."

"Halkım tehlikeye doğru yürürken benim burada güven içinde oturduğumu öğrenen sürünün bunu nasıl karşılayacağını sanıyorsun?"

Kahretsin. Andrew Indigo'ya baktı, onun yüzünde de aynı farkındalığı gördü. Hawke'ın katılmaması da en az onun yaralanması kadar zarar verebilirdi.

Bundan sonra bir ekip oluşturmak sadece yirmi dakika sürdü. Indigo, Andrew, D'Arn, Riaz ve diğer altı asker Hawke'la birlikte gidecek, Riley ise her ihtimale karşı sığınağı korumak için bir ekip oluşturacaktı. "Judd nerede?" Riley sordu.

"Aşağı," diye yanıtladı Indigo, "ama bu da bir şeydir. Kesinlikle gerekli olmadıkça onu ifşa etme riskini göze alamayız." Dünyanın geri kalanı, özellikle de PsyNet söz konusu olduğunda, Lauren ailesinin tamamı çoktan ölmüştü.

Riley hızlıca başını salladı. "Mercy'ye neler olduğunu anlattım. O da kedilere şehirde bir sorun olabileceğini söyleyecek."

Yüksek güçlü silahlarını kaparak inden çıktılar ve hareketliliğin odak noktası gibi görünen alana doğru ilerlediler. İzinsiz girişi tespit eden üç SnowDancer nöbetçisi çoktan yerlerini almıştı.

Ancak Psy, keskin Dönüşen hisleriyle karşılaştıklarında daha önce yaptıkları hatalardan ders almıştı. Dönüşen grubu, rapor edilen istila bölgesinden en az on dakikalık yürüme mesafesindeki bir tepeye tırmanmaya başladığında ışınlандılar.

Siyah giysili adamlar ortaya çıktıklarında yüksek etkili mermi atan silahlarla ateş ediyorlardı; mermiler sert vurmak ve vücudun içinde parçalanmak üzere tasarlanmıştı, şarapnelin et duvarları içinde sekerek ciddi organ hasarına yol açmasını sağlıyorlardı.

SnowDancer grubu doğrudan ateş hattındaydı.

BÖLÜM 44

"Yere yat!" Hawke bir kurşunun önünden dönüp D'Arn'ı bir diğerinin önünden çarparak çekerken seslendi.

Siper bulmak için değişen hız patlamalarını kullandıklarından ilk yayılım ateşinde kimse vurulmadı ama Andrew bir an sonra zihninde sert bir yumruk hissetti. Doğal zihinsel kalkanı onu beyin hasarından koruyordu ama kulakları çınlıyordu ve Psy telepatik güç patlamasını yoğunlaştıracak kadar uzun süre duraklarsa kalkanın onu koruyamayacağını biliyordu.

Bu da Dönüşenlerin onlara odaklanmaları için zaman veremeyeceği anlamına geliyordu.

Keskin nişancılığı gruptaki nişancılara bırakan Andrew, akşamın ilk karanlığında Psy'in etrafında daireler çizdi ve diğer iki Kar Dansçısının da aynı şeyi yapmak için ormanın içinde eriyip gittiğini görmekten daha fazlasını hissetti. Psy etrafında dönerek onları ağaçların arasından avlamaya çalıştı. Ama burası kurtların bölgesiydi ve Andrew'un nereye gittiğini görmek için bakmasına bile gerek yoktu.

Soyunma zahmetine girmeden kurt formuna geçti. Ve bekledi. Silahını ağaçlara doğrultmuş olan Psy sonunda kendisini bekleyen şeyi öldürdüğüne karar verip arkasını döndüğünde Andrew harekete geçti ve dişlerini adamın boğazına geçirdi. Psy'in meslektaşı, ortağının saldıran grubun sıkı düzeninden ne kadar uzaklaştığını fark edene kadar o boğazı parçalamış ve gitmişti. Düşen erkeği fark ettiklerinde bile, yalnız bir adam yanlarını korumak için döndü.

Bir şeyler yanıltı. Çok yanıltı.

Ve bunun, kendilerini düşman ateşine açık bırakacak kadar açık bir şekilde sadece Hawke ile ilgilendikleri gerçeğiyle bir ilgisi yoktu. Bir an sonra diğer taraftan gelen silah seslerini duydu. Psy'lar her nasılsa, ötelerindeki güvenliğe rağmen onları kuşatmış ve Kar Dansçılarını sıkıştırmışlardı.

Andrew'un insan yarısı küfredebilirdi ama kurt sadece bu tehdidi tersine çevirmeyi düşünüyordu. Daha iyi bir pozisyona koşarken Hawke, Riaz ve D'Arn'ın arka arkaya durduğunu gördü,

Psy'ları kendi silahlarından çıkan iyi yerleştirilmiş kurşunlarla durduruyordu. Elias, Sing-Liu ve diğer birkaç kişi gibi Indigo da gitmişti ve Hawke'ın onları diğer taraftan yaklaşan grupla başa çıkmak için döndürdüğünü biliyordu.

Yer değiştiren diğer iki kurt geride kalmıştı ve Andrew onlardan birinin dışarı fırlayıp adam gardını indirdiğinde başka bir Psy askerini indirdiğini gördü. Bir el silah sesi duyuldu ve kurt ağaçların arasında kayboldu ama Psy erkeği çoktan ölmüş ya da ölmek üzereydi, boğazında çok fazla et vardı.

Güzel. bir düşman eksildi.

Andrew başka bir Psy saldırısının arkasından sürünerek karnının üzerinde ilerlerken, D'Arn'ın burnunun akmaya başladığının kokusunu aldı. Zihinsel saldırılar etkisini göstermeye başlamıştı. Aının ana gruptan yeterince uzaklaşıp savunmasız kaldığını gören Andrew kaslarını gererek onu haklamaya hazırlandı. Ama sonra ortadaki adamı fark etti. Ateş ediyordu ama sadece kendini koruyacak kadar, dikkatinin çoğu Hawke'a *bakıyor* gibiydi ... sanki görsel bir iletim gönderiyor gibiydi.

Andrew, başka bir Psy tam alfasının önüne ışınlanmadan bir saniye önce ne olacağını anlamıştı. Hawke'ın insanüstü hızı bile o mesafeden gelecek bir kurşunu önleyemezdi. Ama Andrew farkına varmasıyla suikastçinin ortaya çıkması arasında geçen bir saniyelik sürede Hawke'a doğru atlamıştı.

Kurşun karnına bir örs gibi saplanmış, tüylerini kanatmış ve Hawke ile diğerlerinin üzerine düşmesine neden olmuştu. Alfa yere düştü ama yerinde kalmadı, bir ağacın arkasında daha güvenli bir pozisyon almak için Andrew'la birlikte yuvarlandı, Riaz ve D'Arn da diğer tarafta aynısını yaptı. "Benimle kal Drew," diye emretti Hawke, Andrew'un fıskıran yarasına baskı uygulayarak. "Eğer ölürsen, Indigo benim derimi yüzer."

Vücudu kapanmaya başlayan Andrew, Psy'ın düştüğünü görecektense kadar uzun süre gözlerini açık tuttu. Hawke'a doğru hücum etmeye odaklanırken kendilerini çok açıkta bırakmışlardı ve şimdi hiçbir siperleri yoktu. Riaz ikisini indirdi, D'Arn da diğerini. Psy'lardan ikisi ışınlanmayı başardı. Geriye üç kişi kalmıştı. Diziyle Andrew'un yarasına baskı uygulayan Hawke kollarını sabitledi ve nişan aldı. En yakındaki Psy'ı vurdu.

Psy ajanını diz kapaklarından vurdu. Hedef yere yığılırken Hawke yere düşen Psy'in yanındaki adama nişan aldı, ağzı yüzüne bulanmış, Andrew'un yaralarından göğsüne kan .

Ancak Hawke ateş edemedi, ikinci adam silahını meslektaşına çevirdi ve yaralı erkeğin kafatasına bir kurşun sıktı. Hawke'in kurşunu bir saniye sonra onu da öldürdü. Son adam Riaz'ın ateşiyle yere yığıldı.

Sessizlik.

Indigo, diye düşündü Andrew göğsü kasılırken, ağzından kan akmaya başlarken, *Indigo neredeydi?*

Bir an sonra bir koku hücumu, çelikle kesilmiş rüzgâr fırtınaları.

Ruhu huzur içinde iç çekti. Gözleri kapandı.

İndigo kalbinin durduğunu **hissetti**. "Hayır, hayır!" Ağır yaralı kurdun yanına düşerek Hawke'in ellerini kendi elleriyle değiştirdi.

"Judd," dedi Hawke, bakışları kontrolle buz. "O tamir edebilir."

Indigo, Hawke'a yeni uydu telefonunu fırlatarak, "Biz ayrıldığımızda sadece uyumuyordu, bilinci yerinde değildi," dedi. "Bak bakalım uyanık mı?" Hawke aramayı yaptı ve onun kasvetli ifadesinden Judd'ın bilincinin yerinde olmadığını anladı. Hücre düzeyinde telekinezi kullanma, parçalanmış bedenleri kelimenin tam anlamıyla bir araya getirme gücü

Son seyahatinden sonra yenilenme zamanı.

Drew'un zamanı yoktu.

"Lara," dedi Indigo, peşinden koşan, onu büyüleyen ve kalbine giren bu kurdu kaybetmemeye kararlıydı. "Onu Lara'ya götürmeliyiz."

Hawke ona Drew'un çok ağır yaralı olduğunu, onu zamanında ine götüremeyeceklerini söyleme zahmetine girmede. Sadece kollarını kurdun ağır bedeninin altından geçirdi ve "Onu burada tutun," dedi.

Onu burada tut.

Kurdu hiç tereddüt etmedi. En içteki engellerini bile bıraktı ve Indigo'nun kalbi, ruhu ardına kadar açıldı. Bir an için, hiçbir şey

oldu ve acı içinde kıvranmak istedi. Bu hiç adil değildi. O onundu! Bir eş diğer yarısını hayatta tutabilir, yaşamasını sağlayabilirdi.

Sonra dizginlenemeyen güç ona öyle bir kuvvetle çarptı ki dizlerinin üzerine çöktü, çiftleşme bağı yerine otururken zihni kendisine ait olmayan bir acıyla parçalandı. "Onu yakaladım," dedi Drew'un solmakta olan ruhunu çelik gibi elleriyle tutarak. "Seni yakaladım, Drew. Sakın beni kendine aşık edip sonra da çekip gitmeye kalkma. Gerekirse seni öbür dünyada da avlarım."

Hawke çoktan hareket etmeye başlamıştı. Ve bir şekilde onun yanında yürüyordu.

Riaz, geç de olsa fark etti, kaslı bir kolunu beline dolamış, neredeyse onu taşıyordu. "Sen sadece onu tut," diye fısıldadı teğmen kulağına, sesi sertti. "Tut onu, İndigo."

Başını sallayacaktı ama enerjisi yoktu. İradesini, öfkesini, korkusunu çiftleşme bağının içine itmeye devam etmek için sahip olduğu her şeyi alıyordu. O Psy değildi, bağı göremiyordu. Ama onu hissedebiliyor, neredeyse ona dokunabiliyordu. Ve ne zaman titrediğini biliyordu. Bu yüzden enerjisini, gücünü daha çok ona akıttı. Başarıdan başka bir şey düşünmesine izin vermedi.

Elbette işe yarayacaktı. Elbette Drew ona tekrar eziyet etmek için uyanacaktı. Tabii ki onu terk etmeyecekti. *Lütfen, Drew.* Bu sözleri yüksek sesle söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama Lara ağaçların arasından ine doğru , şifacı kalbinin acıyla dolduğunu hissetmişti.

"Drew," dedi şifacı, yüz ifadesi pratikleşmeden ve omuzları kaskatı kesilmeden önce sesini paramparça eden acıyla. "Onu yere bırak. Bakalım buradaki hasarın bir kısmını iyileştirebilecek miyim?"

İndigo'nun duyduğunun farkında olduğu son şey buydu, zihni onu karanlık bir iyi gecenin içine hapsedmişti. Ama o zaman bile Drew'a tutunmuştu. O artık onun olmuştu. Gitmesine izin vermeyecekti.

Lara ellerini Drew'un yarasının üzerine koyup iyileştirici gücünü ona verirken bile İndigo'ya **baktı**. "Tanrım, çok inatçı. Ben de

uyandıktan sonra onu öpmek zorunda kalacağım. Onu tuttu. Hâlâ onu tutuyor."

Hawke önce Indigo'nun baygın bedenine, sonra da Drew'a baktı. Lara'nın onun bedeninden sürü enerjisini çekebileceğinin farkında olduğunu bildiği için hiçbir şey söylemedi. Bu her şifacının yapabileceği bir şeydi ama sadece kendi sürüsü, kendi alfası söz konusu olduğunda. Lara çekmeye başladığında bunu hissetti, daha da fazlasını vermek için kendini açtı. Sürüsü için kanının son damlasını bile verebilirdi.

Ancak bu kez iki hayatı kurtarmaya yetip yetmeyeceğinden emin değildi. Çünkü Andrew'u kaybederlerse, Indigo da onunla birlikte gidecek ve inatla sonuna kadar dayanacaktı. "Lara?"

"Hareket edebilecek kadar stabil," dedi şifacı, gözlerinin kenarlarında gerginlik çizgileri belirmişti. "Ama çok fazla hasar var. Kurşun parçaları ana organlarının çoğunu parçalamış."

Hawke Drew'u taşıırken hiçbir şey söylemedi, Riaz da Indigo'yla birlikte onun peşindeydi. Sadece teğmenleriyle arasındaki kan bağından güç toplamaya odaklandı. Bu güç Riley'den, Riaz'dan, eyaletin dört bir yanındaki herkesten akıyordu, güçlü ve saftı ve özgürce veriliyordu. Hatta Judd'ın soğuk enerjisini bile hissetti, Psy erkeği bilinçsiz durumuna rağmen tepki verdi. "Onları kaybedemeyiz Lara."

Andrew sürünün "kalp" parçalarından biriydi, hepsini birbirine açıklaması zor ama sağlıklı bir sürünün işleyişinin ayrılmaz bir parçası olan bir şekilde bağlayan kurtlardan. Onu kaybetmek bu kalbi yaracak, hepsini kanlar içinde bırakacaktı ... ve Indigo'yu kaybetmek kalan umutları da yok edecekti. SnowDancer'ın en güçlü dayanaklarından biriydi, herkesin -Hawke'in bile- tavsiye almak için başvurduğu kadındı.

Revire vardıklarında Lara "Yapmayacağız," dedi ve hem iyileştirme yeteneklerini hem de bir tıp doktoru olarak becerilerini kullanarak çalışmaya başladı. Asistanı Lucy, içindeki Sürü enerjisine erişimini kolaylaştırmak için bir eli Lara'nın omzunda kalan Hawke ve elbette yatağın başındaki sandalyeye çökecek kadar uzun süre uyanmış olan Indigo hariç herkesi kovaladı, eli Drew'un başındaydı.

Saatler sürdü.

İndigo sonlara doğru tekrar kendine geldi. Onun adaşı olan gözleriyle karşılaştı ve gözyaşlarından yoksun olduklarını gördü. Anlamıştı. Şimdi ağlama zamanı değildi. Şimdi savaşıma zamanıydı. Sonunda, sabahın erken saatlerinde, Lara'nın kendisinden, teğmenlerinden çekilmeyi bıraktığını hissetti.

Normalde bronz kahverengi olan teni griye çalan kadın İndigo'ya başını salladı. "Ona şimdilik kurt formunda kalmasını söyle."

İndigo itiraz etmedi, sadece kelimeleri söyledi ve Hawke onun emrinin gücünü çiftleşme bağına da göndereceğini biliyordu. "Ben tamam diyene kadar sakın yer değiştireyim deme." Sesi gergin, iradesi mutlaktı. "Lara?"

"Sanırım büyük hasarı aldım," dedi şifacı, vücudu efordan titriyordu.

Hawke Lara'yı bedeninin sıcaklığına doğru çekti. "Sonunda İndigo'nun çiftleşme bağını kabul etmesini sağladı," dedi. "O lanet olası inatçı kurdun bundan vazgeçeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Bu Lara'nın dudaklarının biraz kıvrılmasına neden oldu ve Lucy temizlenmeye başlarken ona yaslandı. Ama kendine sadece kısa bir mola verdi. "Onu hareket ettirmemiz gerektiğini sanmıyorum ama bu çarşafı değiştirmemiz gerekiyor. Bunun için yeterli enerjim kaldı."

"Dayan." Küçük bir sıkıştırmadan sonra onu serbest bırakarak kollarını iri gümüş kurdun gövdesinin altına doğru kaydırды, İndigo da aynı şeyi onun başı için yaptı. "Lucy?"

Gözleri akmayan yaşlarla kızarmış olan stajyer hemşire başıyla onayladı. "Hazır."

Kaldırdıklarında, kanlı çarşafı çıkarıp yenisini geçirdi ve Lara da diğer taraftan yardım etti. Bu sadece birkaç saniye sürdü ve Drew bir kez bile kıpırdamadı.

BÖLÜM 45

Shoshanna olay raporunu **yere bıraktı**. "Üniteniz başarısız oldu."

"Evet." Tek olumlu haber, operasyonu organize eden son derece zeki adamın hayatta kalmayı başarmış olmasıydı. "Başka bir şansımız olmayacak. Gözetleme sistemini sökmeye devam ediyorlar ve güvenliklerini daha da güçlendirdiler."

"Şehirdeki kurt alfasını vurmalydınız."

Henry karısının yeniden "ortaklıklarının" başına geçtiğini düşünüp düşünmediğini merak etti. Ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Shoshanna'nın kendini sahte bir üstünlük duygusuna kaptırmasına izin verdi. Sonunda bu onu daha kolay öldürecekti. "Böyle bir operasyon uzun vadeli planımıza uymazdı."

Bu plan şehri ve kaynaklarını mümkün olduğunca temiz bir şekilde ele geçirmeyi içerdiğinden, Shoshanna kocasıyla aynı fikirde olmak zorundaydı. "Diğerleri mi?"

"Adamlarıma DarkRiver alfasını ortadan kaldırmaları emredildi, ancak gözetleme çabalarımız kurtlara odaklandığı için ona . Görünüşe göre şu anda zamanının çoğunu şehirden uzakta geçiriyor."

"Doğmamış çocuğunu koruyor," dedi Shoshanna. "Var olmaması gereken bir çocuk."

"Her ne olursa olsun, elimizdeki ipucunu verdik ve şimdi hepsi yüksek alarmda." Henry ayağa kalkarken başı ışıkların altında maun renginde parlıyordu. "Uzun vadeli planı değiştirmenin zamanı gelmiş olabilir."

Shoshanna yasal anlamda Henry'nin karısı değildi ama demek istediğini anlayacak kadar uzun süredir onunla birlikte çalışıyordu. "San Francisco'yu feda etmek istiyorsun."

Henry pencereden döndü. "Kitlesel ölçekte bir ekonomik kaosa neden olacak, ancak sorunun köklerini ortadan kaldırdığımızda bunun üstesinden gelebiliriz."

Shoshanna seçeneklerini değerlendirdi. Topyekûn bir savaş, bugüne kadar İskoçları destekleyen işletmeler de dâhil olmak üzere dünya üzerinde ciddi bir etki yaratacaktı, ancak aynı , temiz bir saldırı

sorunun yüzde doksanını ortadan kaldıracaktır. "Ordunuz ne kadar güçlü?"

"Bana iki ay daha verin."

Ve sonra, diye düşündü Shoshanna, San Francisco yanacaktı.

BÖLÜM 46

Indigo vurulduktan kırk sekiz saat sonra Beyaz Bölge'nin kıyısında babasının kolunun kıvrımında **oturuyordu**. Drew'den bir an bile ayrılmak istememişti ama Lara Hawke'ı içeri çekmişti ve alfası Indigo'ya mola vermesini yoksa onu dışarı taşıyacağını söylemişti.

"Ona karar vermiştim," dedi babasına. "Kurdum onda karar kılmıştı ama o bilmiyordu." Güvenlik vardiyası için yukarı çıkmadan önce etrafta çok fazla insan vardı ve o bunun özel, özel bir an olmasını istemişti. "Eve döndüğünde ona söyleyecektim ama-"

Babası büyük bir eliyle saçlarını okşadı, yavaş ve sakin. "Bağın ne zaman koptuğunu bilmediğini mi sanıyorsun?"

"Düşünüyorum da, eğer bağı daha önce kabul etmiş , ben de-"

"Onu tuttun," dedi babası, sesi sertti. "Bir eşin

Bu durumda yapabileceğin en iyi şey. Sen . Hâlâ da yapıyorsun."

"Drew kalbimde. O kadar derin ," dedi, "onu kaybetme düşüncesi ruhumu jiletle kesmek gibi geliyor."

"Biz , balkabağım."

Çocukluk lakabının onu gülümsetmesi gerektiğini biliyordu. Hiçbir şey yapamazdı. Ama onun sarılışının verdiği rahatlığı kabul etti. "Bunca zaman bundan korkuyordum - birini bu kadar çok sevmekten ve onu kaybetmekten."

Abel onun saçlarını yüzünden çekti. "Sen her zaman tüm ruhunla sevecektin, tatlım. Sen bu şekilde yaratılmışsın."

"O da öyle," diye fısıldadı. "İçinde çok fazla sevgi var baba." Çiftleşme bağı ona hayal ettiğinden bile daha büyük bir duygu ve kalp derinliği göstermişti. O özel biriydi, Andrew Liam Kincaid ve onun çocuğuydu. "Keşke sen de onu gördüğüm gibi görebilseydin."

"Bu doğa kanunlarına aykırı olur," dedi Abel kasvetli bir ses tonuyla. "Gerekirse kışına tekme basabilmeliyim, bu yüzden de onu kendini vurdurarak kızımı incitmeye cüret eden pis bir piç olarak görmeliyim."

"Ölümcül şekilde yaralanmış eşimi tehdit mi ediyorsun?"

Babası şakağına bir öpücük kondurdu. "Sağlıklı olana kadar bekleyeceğim."

Cevap vermek üzereyken, en az kendi kokusu kadar tanıdık gelen yumuşak bir koku aldı. "Evie burada."

"Tabii ki öyle."

Kız kardeşinin kucaklaması neredeyse Indigo'nun gözlerini nemlendirecekti ama o gözyaşlarını yuttu. Ağlamayacaktı. Bunu yapmak teslim olmak anlamına gelirdi. Ve Drew'u teslim etmeyi reddetti.

Drew'un hareketsiz halinin yanında bir saat **geçirmiş** olan Hawke avuçlarını revirin dışındaki duvara bastırdı, biraz hasar vermek, intikamını almak istiyordu ama şu anda ellerini Konsey Üyesi Henry Scott'ın boynuna dolayabilse bile bunun Drew'a bir faydası olmayacağını biliyordu.

Mantık kurdu için önemli değildi. Öfkeliydi ve- Bir koku.

Zengin ve egzotik. Teninde zımpara kağıdı gibi.

Kıpırdamadan durdu, kızın geçip gitmesini umuyordu.

Ama kadın durdu ve onu şaşırtarak tereddütlü bir elini sırtına koydu.

"O ?"

Dönmedi, şu anda ona bakarsa asla geri alınamayacak şeyler yapabileceğini biliyordu. "Durumu stabil, ama onun dışında bir değişiklik yok."

Elini yumruk haline getirirken tırnakları tişörtüne sürtündü. "Yine de iyi olacak, değil mi?"

Ondan güvence istiyordu ve sürünün başka bir üyesi olsaydı, dönüp onu kollarına alırdı. Ama bu Sienna Lauren'dı ve onun yanında kendine güvenemezdi. "O güçlü biri." Kadının eli sırtından indiğinde, kaybını bir bıçak yarası gibi hissetti. "Lara umutlu ve amcan da onun üzerinde çalıştı, mikroskobik hasarın bir kısmının onarılmasına yardımcı oldu." Ancak kurşun parçaları o kadar çok hasara yol açmıştı ki Judd bile her ölümcül kesik ve çentiği bulup bulmadığından emin olamıyordu.

Sienna başını salladı ve o da sadece çevresel görüşüyle hareketi yakaladı. O izlerken, Sienna evin kapısına doğru gitti.

ve içeri süzüldü. Ancak o zaman duvarı itti, kasları demir gibi gergindi.

Kurduna teslim olmak, içindeki şiddetli duygular tükenip sessizliğe bürünene kadar kaçmak acı verici bir şekilde cazip geliyordu ama o bir alfabaydı. Ve yapılması gereken işler vardı. En önemli şeylerden biri, in bölgesinin tamamındaki her bir gözetleme cihazının bulunup yok edilmesini sağlamaktı. SnowDancer, DarkRiver ile birlikte çoktan kapsamlı bir arama başlatmıştı ama hâlâ bir ya da iki tanesini gözden kaçırma ihtimali vardı.

"Arazinin temiz olduğundan emin olmamıza yardım edebilecek biri var mı?" Hawke birkaç dakika sonra telefonda Lucas'a leopar sürüsünün Psy üyelerini düşünerek sordu.

Lucas sormadı. Ama ihtiyatlı bir sorgulama yaptı ve bu da Hawke'a tuhaf bir soru sormasına neden oldu. "Bulduğunuz cihazların hepsi metalik bileşenlere mi sahip?"

Hawke Brenna'yı kontrol etti. "Evet, bunların her birinde öyle ya da böyle en azından bir miktar metal var."

"Bana birkaç dakika ver."

Lucas geri aradığında, hiç beklenmedik bir kaynaktan yardım teklifi gelmişti. Shine Vakfı'nın yöneticisi ve Unutulmuşlar'dan biri olan Devraj Santos -Sessizlik'ten önce Ağ'dan ayrılan Psy'ların torunları- gönüllü olarak hizmet vermişti.

"Onları nasıl bulacak?" Hawke sordu, kurdu hiç tanımadığı bir adama güvenmek istemiyordu. "Ve metalin bununla ne ilgisi var?"

Leopar alfa cevap verirken sesi sinirli geliyordu. "Söylemiyor ama ben ona güveniyorum. Unutulmuşlar Konsey'den bizden bile fazla nefret ediyor."

Bu kadarı doğruydı ve Santos'un teklifini düşünmesine neden oldu. "Karşılığında ne istiyor?" Hawke Shine'ı tanıyordu, Santos'un hatırı sayılır bir güce sahip olduğunu biliyordu. Hiç kimse karşılıksız iyilik yaparak bu kadar çok insanı Konsey'in suikastçılarından koruyamazdı.

"Biz zaten Shine'la bağlantılıyız," dedi Lucas. "SnowDancer'la bir tür ilişki kurmak istiyor."

"İttifak yok." Hawke içini dışını bilmediği kimseyle ittifak yapmazdı. "Ama teslim edebilirse ona bir borcumuz olacak." SnowDancer'dan gelecek bir iyilik çok değerliydi.

Dev Santos anlaşmayı kabul etti.

Shine yönetmeninin tüm bölgeyi temizlemesi, günde on sekiz saat çalışarak bir hafta sürdü - adam kameraları en koyu karanlıkta ve çok uzak mesafelerde bile hatasız bir şekilde yerleştirdi.

Hawke, Santos'un yararına olacak şekilde iyilik sayısını artırmaya karar verdi.

Adam daha sonra, "Konsey'in çok fazla ilgilendiği insanları ara sıra 'ortadan ' gerekiyor," dedi. "Bir kurt sürüsünün içinde olmaktan daha iyi bir yer düşünemiyorum. O kadar gizemlisiniz , topraklarınıza ayak basmama izin verilmeden önce adımı kanla üç nüsha olarak imzalamak zorunda kaldım."

"Söz veremem," dedi Hawke, "ama bir kaybolma vakası olduğunda bana ulaşın, konuşalım." Eyalet genelinde kurtlar tarafından kontrol edilen ve bir erkek ya da kadının kaybolup bulunamayacağı yüzlerce yer vardı. Ve Dev Santos'un halkı Psy genlerine sahipti; adamın kendisinin de gösterdiği gibi, bu genler çok faydalı olabilirdi.

Devraj Santos elini uzattı.

Hawke'ın kurdu adamlar başa çıkabileceklerine karar verdi. El sıkıştılar.

BÖLÜM 47

Indigo dudaklarını Drew'un kilere dokundurdu. Yumuşak ve sıcaktı, sanki sadece dinleniyormuş gibiydi. O sabah erken saatlerde kendiliğinden insan formuna geçmişti ve hepsi de bunun onu esir alan komaya benzer uykuyu kırmak üzere olduğu anlamına geldiğini umuyordu. Onu bu kadar sessiz, bu kadar hareketsiz görmekten nefret ediyordu.

Drew asla sessiz değildi. O enerji, hayat ve yaramazlıktı.

"Indigo?" Lara sordu. "İyi misin?"

"Evet." "Bu nedir?" diye sordu ve Drew'un yatağının başucundaki bir şeyi işaret ederek şifacının dikkatini dağıttı.

"Ne?"

Dişleri ve pençeleriyle tamamlanmış küçük sarı bir aksiyon figürünü havaya kaldırdı.

"Ben." Lara gülümsedi. "Buraya gizlice giriyor ve askerlerini Drew'u 'korumaları' için bırakıyor."

Lara iyileşme yolunda ilerleyen Silvia'yı kontrol etmek için ayrılırken Indigo, "Gördün mü Drew," dedi, "artık uyanmalısın. Bütün askerlerini sana verirse Ben neyle oynayacak?"

Riley'nin kokusunu aldığı anda Drew'un saçlarını yüzünden uzaklaştırıyordu. Diğer teğmen içeri girdi ve kardeşinin elini tuttu. "O nasıl?"

Riley hep ona sorardı, Lara'ya değil. Çünkü o çiftleşmişti. Ve bir keresinde neredeyse eşini kaybediyordu. "Güçlü," dedi Indigo, "o kadar güçlü ki uykuya etrafımda kıvrıldığına yemin edebilirim." Bazen yüzünü gümüş huş ağacı kabuğu rengindeki kalın, parlak kürke sürtüyormuş gibi hissederek uyanırdı. Bu onu uykusunda rahatlatıyordu.

. . ve uyandığında inanılmaz bir ıssızlığa neden oldu.

Onun bakışlarını sessizce anlayışla karşılayan Riley, birkaç dakika sonra ayrılmadan önce eğilip Drew'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Brenna o sabah çoktan gelmişti ve muhtemelen bir saat içinde tekrar dönecekti.

Lara bir süre sonra Indigo'nun omzuna dokundu. "Gel bir fincan kahve iç."

İndigo başını salladı.

Lara sert bir sesle, "İyi, o zaman rütbemi geri alıyorum," dedi. "Hemen şimdi kalkacaksın, masama oturacaksın ve önüne ne koyarsam onu yiyeceksin."

İndigo irkilerek Lara'ya baktı. "Sadece bir sürü üyesi kendine zarar verme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında rütbeni geri alabilirsin." Bu durumda Lara, Hawke'tan bile üstündü.

Lara İndigo'nun kaburgalarını dürttü. "En son ne zaman yemek yedin?" Yanıt beklemedi. "Eğer bunu gönüllü olarak yapmazsan Hawke ve Riaz'ı çağırıp seni bir sandalyeye bağlamalarını isteyeceğim. Sonra seni kaşıkla besleyeceğim ve ondan sonra sana narkotik pompalayacağım, böylece en az sekiz saat dinleneceksin."

İndigo'nun kurdu hırlamak istedi ama sürü şifacısını çok seviyordu. "Kötü oynuyorsun Lara." Eğilerek dudaklarını Drew'un dudaklarına bastırdı. "General Lara'yı tatmin ettikten sonra geri döneceğim." Kendini çekmek zordu, boğazına yemek tıktırmak daha da zordu.

Bu on dakikasını aldı çünkü Lara her lokmayı bitirene kadar onu bırakmayı reddetti. İndigo onun yanına döndükten sonra Lara, "Drew, tatlım, sana kötü haberlerim var," dedi. "Arkadaşın yirmi kilo vermiş ve balık istifi gibi görünüyor. Eğer o bebek mavilerini açmazsan kendini bir iskeletle çiftleşmiş bulacaksın."

İndigo kaşlarını çattı ama Riley, Brenna ve Judd'ın yanı sıra Hawke ve Drew'la birlikte dağa çıkan birkaç genç de geri dönünce tepkisi gürültü arasında kayboldu. Çok fazla insan vardı ama bu şekilde iyileşiyorlardı.

Dokunarak. Paketle.

Hawke Lara'dan son durumu sordu ve şifacı konuşmaya başladı ama İndigo sadece Drew'a odaklanmıştı ... ve kurdu onun nefes alış verişini değiştirdiği anda onu yakaladı.

Sonra en tatlı sesi duydu. "Indy nerede?"

Sersemlemiş bir soruydu bu.

Sesler ve kokulardan **oluşan bir girdap** Andrew'un duyularına çarptı. Lara'nın sıcak ellerini yüzünde, göğsünde hissetti, kız kardeşinin ağlama sesini duydu.

Hoş geldiniz, Hawke'un kendine özgü saçlarının ışıktaki parlalığını gördüm, ama-

İşte .

"Hey." Anılar, acı ve ıstırap ... ve onu hayata bağlayan birinin inanılmaz gücü içine yuvarlandı.

Arkadaşı.

Tek kelime etmedi, sadece Lara'nın yanından geçip onun yanına yattı, yüzü boynuna gömüldü. Kalbi neredeyse duracaktı. Bunu herkesin önünde yapmıştı, güçlü, özel, inanılmaz derecede gururlu eşinin önünde. Ama sonra umursamadı çünkü teninde nemli bir sıcaklık hissedebiliyordu. "Dışarı," diye bağırdı.

Herkes gitti.

"Indy, lütfen ağlama." Buna dayanamadı. Indigo iliklerine kadar sertti; onun ağladığını hiç görmemişti. "Lütfen bebeğim, lütfen."

Eli adamın omzunda kenetlenmişti, gözyaşları yürek parçalayıcı bir sessizlikteydi.

Bir eliyle saçlarını okşadı, biraz kaybolmuştu ama arkadaşına ihtiyacı olanı vermeye kararlıydı. "Bir daha vurulmayacağıma söz veriyorum. Bir ömürde iki kez vurulmak herkesin kotasını doldurmaya yeter." Yüzünün görebildiği kısımlarını, kulağını, gözünün kenarını öptü. "Bebeğim, durmalısın."

Kurdu içinde çıldırıyor, sıkıntı içinde tırmalıyor ve pençeliyordu. Hayvana teslim olarak -ve vücudundaki keskin ağrıları ve sancıları görmezden gelerek- özür dileme, sahiplenme ve katıksız şefkatin tutkulu bir karışımı olan bir öpücükle onun ağzını almak için kaydı. Sonunda nefes almasına izin verdiğinde, kızın gözleri parlak, ışıltılı bir çivit mavisıyla parladı.

Yanaklarında beliren gözyaşı izlerini görmeye dayanamayarak onları . "Özür dilerim," dedi dudaklarına karşı.

"Öyle olmalısın." Boğuk bir azarlama, Indigo'su yeniden canlandı. "Eğer bana bunu bir daha yaşatırsan" -parmakları saçlarında kenetlenmiş, onu kendine yakın tutuyordu- "Tanrı yardımcım olsun, pazar gününe kadar kışına tekmeyi basarım."

Başını eğdi ve kurdun gülümsemesini boynuna saklayarak onu azarlamasına izin verdi. Çünkü konuşurken bile elleri onun vücudunu okşuyor, bacakları onun etrafında kilitleniyordu. İç çekti çünkü

Eve döndüğünde gözlerini kapattı ve morarmış ve hırpalanmış bedeninin taleplerine boyun eğdi.

Indigo, Drew'un uykuya daldığı anda, kaslı erkek etinin büyük, muhteşem yayılımıyla üzerine yayıldığını **biliyordu**. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşününce boğazının tekrar düğümlendiğini hissederek şakağına bir öpücük kondurdu ve yaralarına baskı yapacağından korkarak bacaklarını onun etrafından çekmeye zorladı.

"İçeri girmek güvenli mi?" Kapı aralığından gelen bir fısıltıydı bu. Indigo Lara'ya başını salladı. "O dışarıda."

Lara parmak uçlarında içeri girdi -gerçi Indigo Drew'un iyice yere yığıldığını hissediyordu- ve ellerini vücudunda gezdirdi. "O iyi." Rahatlatıcı sözler. "Vücudu kalan hasarı kendi hızında iyileştiriyor ve ben de buna izin vereceğim. Bu onun dinlenmesini sağlayacaktır."

"Tam olarak emrettiğin gibi yapmasını sağlayacağım." Indigo'nun elleri Drew'un saçlarında sıkılaştı. "Tanrım, ama beni iyi yakaladı." Artık güvende olduğu için nihayet hissetmesine izin verdiği bu duygu seli, yüreğini titreten bir sarsıntıydı.

Lara yatağa oturmak için kendini yukarı çekti. "Hepimiz kiskancız, bilirsin, tüm çiftleşmemiş kadınlar." Kurt kahkahasıyla dolu bir gülümseme. "Sadece güçlü, genç bir erkek olmakla kalmıyor, muhtemelen seni yatakta perişan edecek-"

Indigo'nun parıltısının hiçbir etkisi olmadı.

"yürüdüğünüz toprağa tapıyor." Şifacı bir elini nazik bir şefkatle Drew'un omzunun arkasına koydu. "Bir erkeğin bana Drew'un sana baktığı gibi bakması için sağ kolumu keserdim."

"Üzgünüm, o benim." Ona yakın olmak, ona duyduğu susuzluğu gidermek için duyduğu ani ve şiddetli ihtiyaç, Lara'nın eline kaşlarını çatmasına neden oldu.

Şifacı sırtarak onu kaldırdı. "Onun altından nasıl kurtulacaksın?"

Indigo Drew'u bir parça kaydırmaya çalıştı. Uykusunda homurdandı ve bir elini tişörtünün altından sokup göğsünü avuçlarken, yüzünü boynuna daha da soktu. Lara'yı görmek için kafasını kaldırdığında

Kahkahayı patlatmamaya çalışan Indigo kendi dudaklarının da seğırdiğini hissetti. "Belki de çıkarken kapıyı kilitlemelisin."

Şifacı tam da bunu yaptı ... ve Indigo biraz dinlenmeyi hak ettiğine karar verdi. Bir bacağını dikkatlice Drew'un yaralanmamış tarafına geçirerek kollarını onun ağır sıcağına doladı ve uykunun onu altına çekmesine izin verdi.

Indigo, **Drew** tekrar ayağa kalkıp mesajlarını kontrol edebildiğinde telefonunda keşfettiği beklenmedik bir mesaj hakkında Hawke'a bilgi vermesi için **Drew'dan ayrıldı**. Sonuç olarak, üç gün sonra kendini son derece güvenli ve özel bir yerde, hiçbirinin en çılgın, en çılgın rüyalarında bile hayal edemeyeceği bir toplantıya katılmak üzere buldu.

Hawke masanın bir tarafında, Riley solunda ve ağır hamile Sascha Duncan sağında oturuyordu, yanında da eşi Lucas vardı. Indigo, DarkRiver nöbetçileri Nathan ve Dorian ile hâlâ iyileşmekte olan ama inatçı Drew arkalarındaki duvarı tutarken, Riaz Mercy ile toplantı odasının dışında nöbet tutuyordu.

Karşılarında Meclis Üyeleri Nikita Duncan ve Anthony Kyriakus oturuyordu. Nikita'nın sağında Max Shannon, yanında da Max' karısı Sophia oturuyordu; Anthony'nin yanında ise uzun boylu, kahverengi gözlü, kahverengi tenli genç bir adam vardı. Tanique Gray görünüşe göre Anthony'nin oğlu ve Faith'in üvey kardeşiydi ve görünüşe bakılırsa yetişkinlikte babasıyla ittifak kurmayı seçmişti.

Indigo'nun görevi alfasını korumaktı ve bu amaçla gözlerini kararlılıkla Konsey Üyelerinin oluşturduğu tehdide dikmişti. Nikita Duncan'inki kadar soğuk bir kişilikle daha önce hiç karşılaşmadığını düşünüyordu. Anthony Kyriakus bile tüm gücüne rağmen kurdunun tüylerini bu kadar diken diken etmemişti.

"Sanırım önce birinin konuşması gerekiyor," dedi Sascha, sessizlikteki tek ses onun sesiydi.

Nikita Duncan kızının sözlerini onaylamak için başıyla kısa bir selam verdi. Ama sonra konuşan Lucas oldu. "Hepimiz biliyoruz ki

neden burada olduğumuzu. Bu bölge kısmen ya da tamamen hepimize ait."

Nikita doğrudan DarkRiver alfasına baktı. "O bölge artık tehdit altında."

Indigo, Hawke'ın Konsey üyelerine karşı içgüdüsel ve vahşi nefretini dizginlemek için vahşi bir kontrol uyguladığını hissedebiliyordu. Konsey bir keresinde SnowDancer'ı neredeyse yok etmişti ve hiçbir üyelerine bir daha asla güvenmeyecekti.

"İkiniz de" -Nikita Hawke'tan Lucas'a baktı- "hedef alındınız çünkü ölümleriniz sürülerinizi en azından geçici bir kargaşaya sürükleyecekti."

Her iki alfa bir şey söylemedi, gerçi bu kadarını kendileri de anlamışlardı.

"SnowDancer ve DarkRiver'ı alt edin," diye ekledi Anthony, sesi ölçülü ve sakindi, "ve şehrin savunmasını kırın."

Indigo onun dış görünüşteki yumuşak tavrına aldanmamıştı. SnowDancer'ın araştırmasına göre, münzevi Konsey Üyesi'nin diğerlerinden daha güçlü bir F-Psy ağına erişimi vardı. Anthony Kyriakus bu odadaki herkesten daha fazla sır biliyordu ve Konsey Üyesi'nin gerektiğinde bu sırları güç elde etmek için kullanmaktan çekinmediğinden oldukça emindi.

Riley sessizliğini bozarak, "Aldığımız bilgiye göre Konsey savaş halinde," dedi. Bu ifade bir test niteliğindeydi. Judd söylentileri çoktan doğrulamıştı. Şimdi Indigo Nikita'nın ne diyeceğini görmek için bekliyordu.

Sascha'nın annesi cevap verirken gözünü bile kırpmadı. "Henry, Shoshanna ve muhtemelen Tatiana ne pahasına olursa olsun Sessizliğin korunması gerektiğine karar verdiler. Bu söyleme karşı çıkan herkesi ortadan kaldırmaya çalışıyorlar."

Riley tekrar konuştu, sesi o kadar sakindi ki nöbet rotasyonunu tartıştıklarını düşünebilirdiniz. "Konsey sırlarını saklamayı tercih ederken bunu neden paylaşalım ki?"

"Bu şehre, bu eyalete odaklanmalarının nedeni," diye cevap verdi Anthony, "hem Nikita'nın hem de benim burayı evimiz olarak görmemiz ve ülkedeki en güçlü iki Dönüşen sürüsünün de burayı evleri olarak görmesi. Tüm bunlar göz önüne alındığında, bu şehri alırlarsa ülkeyi de alırlar."

Doğru, diye düşündü Indigo. Çünkü Anthony ya da Nikita bir saldırıdan kurtulsa bile, Henry ve diğerleri bu savaş alanında güçlerini kanıtlamış olarak şehir şehir, eyalet eyalet ele geçirmeye devam edeceklerdi.

"Neden bizi hedef alsınlar ki?" Hawke sordu ve Indigo kurdunun tüm seçenekleri soğukkanlılıkla değerlendirdiğini biliyordu. Hawke'ı bu kadar iyi bir alfa yapan şeylerden biri de duyguları ne kadar vahşi olursa olsun, hem insanın hem de kurdun düşünmeyi asla bırakmamasıydı. "Bir Psy iç savaşını şu ya da bu şekilde umursayacağımızı onlara düşündüren nedir?"

Konuşan Sascha oldu, bakışları annesininkine kilitlenmişti. "Benim yüzümden, İnanç yüzünden." Bir zamanlar karşısındaki Konsey Üyesi tarafından acımasızca reddedilmiş kadından gelen sessiz sözler. "DarkRiver'in bizimle olan duygusal bağı, sürünün ebeveynlerimizin ölümüne seyirci kalamaması, hesaplamalarında hesaba katılmış olacak."

Drew pozisyonunu biraz değiştirip ağırlığını diğer ayağına verirken Max, "Bundan daha fazlası var," dedi.

Indigo gerekirse onu desteklemek için bedenini sola doğru küçük bir adım attı. Çiftleşme bağından bir sevgi nabızı geldi, Drew'un "tadına bakan" şefkatli bir okşama. Bu samimi bağ hâlâ yeniydi ama artık hayatının o kadar büyük bir parçası olmuştu ki onsuz nasıl var olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Eşinin sevgisini etrafına sararak Nikita'nın güvenlik şefine soğuk bir bakış fırlatmasını izledi ama insan olan erkek başını salladı, çenesinde acımasız bir çizgi vardı. "Tüm bilgilere ihtiyaçları var," dedi Nikita'ya. "Aksi takdirde Hawke bizi kurtların önüne atmaktan büyük mutluluk duyacaktır" - alaycı bir sırıtış- "dedi Nikita'ya."

Nikita'nın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Görünüşe göre Bay Shannon haklı. Hepimizi hedef alıyorlar çünkü sizinle olan iş ilişkilerimde fazla liberal görünüyorum." Bir süre daha durakladıktan sonra kızının gözlerine baktı. "Ve artık Protokolü desteklemediğim için."

Sessiz, o kadar sessizdi ki Indigo odadaki herkesin kalp atışlarını duyabiliyordu.

Sascha'nın karnındaki çocuğun bile.

BÖLÜM 48

Hepsi söylentileri **duymuş**, Psy'ların şehre geldiğini görmüştü ama Nikita'nın bunu itiraf etmesi

"Ne diyorsun anne?" Sascha sonunda sordu. "Sessizliğin çöküşünü mü savunuyorsun?"

"Sessizlik bu kadar çabuk yıkılamaz," diye karşılık verdi Nikita, "büyük bir yıkım olmadan olmaz. Ama kenarlarından parçalanmaya başlıyor ve ben hayatımda hiç batan bir gemide kalmadım. Şimdi başlamam da pek olası değil."

Sascha sandalyesinde biraz kıpırdandı, bir eli karnının sert tümseğinin üzerindeydi. "Hayır, sen her zaman gelgitleri nasıl yöneteceğini biliyordun."

"Ming ya da Kaleb'den bahsetmedin," dedi Lucas, konuşurken çaktırmadan arkadaşının beline masaj yaparak.

Nikita gözlerini DarkRiver alfasına çevirdi. "Kaleb'in sağı solu belli olmaz ve sonunda herkese ihanet edebilir ama o da batan gemide durmaz. Ming'in kendi sorunları var ve burayı ya da herhangi bir bölgeyi ele geçirmekten çok bununla ilgileniyor."

Anthony, "Henry ve Shoshanna, Sessizliğin geçtiğimiz yüzyılda olduğu gibi devam etmesinin en güçlü savunucuları" diye ekledi. "İstemsiz ıslahları arttırmak, kırılanları boyun eğmeye zorlamak ya da tamamen rehabilitasyonla yüzleşmek istiyorlar."

Max'in eşi Sophia ilk kez konuştu. "Nikita rehabilitasyon iznimi imzalamayı reddederek artık parti çizgisinde olmadığına dair bir sinyal gönderdi. Bu da onu ... seilmeyen biri haline getirdi."

Sascha, Indigo'yu şaşırtarak, "Sürüler halka açık bir şekilde geri adım atarsa," dedi, "sizinle müttefik olmadığımızı açıkça belirtirsek ne olur?"

Odayı bir gerginlik kapladı.

"Sizi rahat bırakabilirler," dedi Anthony, "Nikita ve benim peşime düşsünler."

Max, simsiyah saçlarının tellerini geriye iterek, "Ama ben olsam bu konuda bahse girmezdim," diye ekledi. "Sophie'nin bana söylediğine göre, PsyNet söz konusu olduğunda, bu alan *zaten* uyumlu bir şekilde çalışıyor gibi görünüyor.

birimi. Diğer sektörlere kıyasla çok daha fazla çapraz tozlaşma var."

Indigo bu odadaki insanları birbirine bağlayan bağlantıları düşündü ve Max Shannon'ın haklı olduğunu anladı. Ayrıca her iki sürünün de en güçlü Psy için bile bir tehdit olduklarını kanıtlamış oldukları gerçeği vardı. Ne olursa olsun, diğer Konsey Üyeleri onları rahat bırakmayacaktı.

Nikita sessizliğin içinde konuştu, sözleri kızına yönelikti. "Bu senin duygusal yapının asla izin vermeyeceği bir karar," dedi buz gibi bir pratiklikle, "öyleyse neden bu soruyu sordun?"

"Artık korumam gereken bir çocuğum var anne." Yumuşak, güçlü kelimeler. "Öncelikler değişir."

Nikita hiçbir şey söylemedi ve Indigo'nun kurdu onu pençelemek istedi. Çünkü o kurt sadece aileden anlıyordu, kendi annesinin çocuğuna asla böyle soğuk bakmayacağını biliyordu.

"Ama," dedi Sascha, "kendimizi ne kadar uzak tutmaya çalıştığımızın bir önemi yok. Max haklı - artık hepimiz birbirimize bağlıyız. Hepimiz bu bölgeyi evimiz olarak görüyoruz. Birini etkilemeden diğerine saldıramazlar."

Andrew, vücudu bu kadar uzun süre dik durmaya zorlandığı için protesto etmeye başladığında arkadaşının üzerine biraz eğilerek, her şeyin özünün bu olduğunu düşündü.

Düşmanımın düşmanı benim dostumdur.

Andrew o kadar ileri gitmezdi ama Hawke'ın "Bize gerçekten kullanabileceğimiz bilgiler verersen seni ciddiye almaya daha yatkın oluruz" demeden önce olası seçenekleri hesapladığını görür gibiydi. Bu bir meydan okumaydı.

"Henry ve Shoshanna bir ordu topluyorlar," dedi Anthony, Hawke'ın bakışlarıyla buluşarak. "Saflığa inanan herkesle birlikte yanlarında birkaç Ok da var."

"Hawke'un peşinden geldiklerinde insan kaybettiler"-Riley'in kararlı sesi yine-"ve en azından biri ışınlanma yeteneğine sahip bir telekinetikti."

"Kıt bir kaynak," diye kabul etti Anthony. "Bu onların planlarında bir aksaklık yaratabilir ama küçük aksaklık. TK'ler en tehlikeli yeteneklerden birine sahip olduklarından, Protokolü en güçlü şekilde benimsemiş eğilimindedirler."

İskoçlara güçlü bir suikastçı havuzu veriyor.

"İskoçlar saldırdığında Ming ve Kaleb bize yardım edebilir," diye ekledi Nikita. "Ama sadece bu yardım kendi çıkarlarına hizmet ederse."

"Bazı yardımlara," dedi Hawke, "ihtiyacımız yok."

Andrew da aynı fikirdeydi. Ming LeBon, her şeye rağmen Konsey Üyesi kılığına girmiş bir sosyopattı. Kaleb Krychek'i saptamak daha zordu, bu sadece suçlarını gizlemekte daha iyi olduğu anlamına gelebilirdi - çünkü Andrew'un ortaya çıkardığı bilgiye göre, Kaleb Krychek'e sadece Brenna'ya işkence etmekle kalmayıp bir dizi başka genç Dönüşen kadını öldüren aynı sadist katil akıl hocalığı yapmıştı.

"Evet," dedi Nikita, "dolayısıyla alacağımız her türlü savunma önlemi kendi kaynaklarımıza dayanmak zorunda. Emrim altında hiç de azımsanmayacak bir güçlü telepat havuzu var, ama masaya getirdiğim başlıca varlık, hatırı sayılır ekonomik gücüm. Şimdiden İskoçların mali kaynaklarının bir kısmını boğma aşamasındayım."

Anthony'nin öngörülerini masaya getirdiğini söylemeye gerek yok.

"Önleyici bir saldırı yapmayı düşündünüz mü?" Hawke sordu ve Andrew kısa bir süre önce konuştukları "uyarı musluğu" hatırladı.

Anthony başıyla onayladı. "Ancak, iç sahada güçlü bir avantaja sahipler. Burada ise tam tersi geçerli."

Uzun, sessiz bir duraklama Hawke tarafından bozuldu. "Başka bir toplantı. Bir hafta sonra."

"Pekâlâ." Anthony başını eğdi, şakaklarındaki gümüş iplikler ışığı yakaladı. "Bilmeniz gereken bir şey daha var. NightStar Grubu'ndaki her güçlü F-Psy geçtiğimiz ay içinde en az bir tane iş dışı spontane tahminde bulundu, bu oldukça sıra dışı bir olay."

"Ne gördüler?" Lucas sordu.

"Kan, ölüm ve ateş. Tekrar ve tekrar, alternatif gelecekler kaydedilmeden. Bir sonraki toplantıda neye karar verirsek verelim, hiçbirimizin yaklaşmakta olan soykırımdan kaçabileceğine inanmıyorum."

Drew gecenin ilerleyen saatlerinde **Indigo**'nun üzerine uzanmış poposunu **okşadı**. "Sanırım ben öldüm." Bariz bir sahiplenme duygusuyla Indigo'nun dolgun bedenini sıktı. "Ve bu da benim cennet anlayışım."

Onun sinsi taktiklerine dikkat etmesi gerektiğinin farkında olan İndigo yarım ağızla homurdandı ama gerçek bir öfke duyamayacak kadar toktu.

"Seni bu şekilde görmek hoşuma gidiyor." Bir parmağıyla sırtının alt kısmına desenler çizmeye başlamadan önce tekrar kığını okşadı. "Tamamen zevkli, sıcak ve benim."

Sahiplenici iblis. Ama o da aynıydı, bu yüzden şikâyet edemezdi. Esneyerek daha da sokuldu, gözleri ağır ağır kapandı. Vücudu dokunuşunun altında sıcak ve kaslıydı, kalp atışları hala biraz düzensizdi ve kokusu . . .

Kurdu küçük mutlu bir topun içine yuvarlandı ama iradesini toplayarak, "Lara'nın dinlenmeni emrettiğini sanıyordum," dedi. Kapıdan içeri girdiğinde kelimenin tam anlamıyla onu pusuya düşürmüştü, beyin hücrelerini itiraz etmeye yönlendiremeden önce ağzı onunkinin üzerinde ve vücudu onunkinin içindeydi.

Onu tekrar öptü. "Sana saldırmanın daha eğlenceli olduğuna karar verdim."

Dudaklarına karşı gülümseyerek elini kaburgalarının üzerinde gezdirdi. "Ne toplantıydı ama, ha?"

"Özellikle de Anthony'nin son yorumu." Bacaklarını Indigo'nun bacaklarına dolayan Andrew, parmaklarını Indigo'nun saçlarında gezdirdi. "Kediler Faith'in öngörüyü doğruladığını söylüyor." Ve Faith NightStar PsyNet içindeki ya da dışındaki en güçlü öngörücüydü.

İndigo bir parmağını göğsünün üzerinde gezdirdi. "Ne olursa olsun, üstesinden geleceğiz. SnowDancer Konsey Üyelerinin megalomanisine yenik düşmek için bu kadar uzun süre hayatta kalmadı." Tembel bir daire daha. "Hawke'ı okuyamadım, sanırım yarınki teğmenler toplantısında ne düşündüğünü öğreneceğiz."

"Bugün kalkıp birinin şah damarını koparmasını bekleyip durdum."

İndigo güldü. "Sesin hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor." "Mantıklı davranıyor. Belli belirsiz korkutucu."

Bu kez Indigo'nun kahkahası uzun ve derindi. Sırt üstü kayarak bacaklarını çözdü ve kollarını adamın boynuna dolayarak onun üzerine çıktı. "Korkunçsun, bunu biliyor musun?"

"İşte bu yüzden beni seviyorsun." Burnunu onunkine sürttüğünde, kurdunun çıplak bir zevkle içine doğru uzandığını hissetti.

Çenesini ısırdı, dudaklarına bir öpücük bıraktı. "Evet. Uslu durmaya başladığın gün, elimde bir sahtekâr olduğunu anlayacağım." Parmaklarını onun saçlarında oynatarak bir bacağını onun kalçasının üzerinde salladı. "Sürüdeki pozisyonun için yapman gereken seyahatlerle ilgili ne yapacağımızı düşünüyordum."

"Ekibim şimdilik her şeyi kontrol altına aldı," dedi Drew, gözleri öylesine berrak bir maviydi ki kız kendini güneş ışığıyla yıkanmış gibi hissetti.

"Ama sana ihtiyaçları var." En savunmasız hallerine ulaşabilecek kadar zeki ve güçlü olan bu kurt için içinde büyük bir gurur vardı. "Riaz burada, inindeyken, seninle pek çok geziye gelebilirim."

Drew gözlerini kırptırdı, kirpikleri uzun ve güzeldi. "Eğer Riley Hawke'ın sağ koluysa, sen de sol kolusun. Sana burada ihtiyacı var. Özellikle de şimdi."

"Onunla konuştum." Onu kendine çekti, her yeriyle temasın tadını çıkardı. Böylesine enfes bir ten ayrıcalığı.

"Bir seferde aylarca gitmeyeceğiz; ağınızı şimdi kurdunuz."

"Bu doğru. Ama yine de bir sürü kısa yolculuk yapmam gerekecek. -Özellikle de San Diego'ya. Seb çok güçlü," dedi o sektördeki yerine geçen kişi için, "ama benden daha genç."

Indigo, o yokken onu özleyeceğini ama aynı zamanda çiftleşme bağının asla yalnız kalmamasını sağlayacağını bildiğinden, "O zamanları kulaktan kulağa oynayabiliriz," dedi.

Uzun, sessiz bir duraklama. Sonra, "Indy?"

Adamın ses tonundaki gerginliği duyunca boynuna bir öpücük kondurdu. "Ne oldu?"

"Çiftleşme bağını kabul etmek zorunda kaldığın bir duruma sokuldun," dedi Drew, kız başını kaldırdığında bakışlarının netliği üzerinde gölgeler fısıldıyordu. "Bundan pişmanlık duyuyor musun?"

Bunu sormanın ona ne kadara mal olduğunu çok iyi biliyordu. "Pişman olduğum tek şey, çiftleşme dansını

Ben planladım."

Mavinin içinde bir kıvılcım. "Bir planın mı vardı?" "Uh-huh."

"Anlat." Parmakları karnının üzerinde dans ediyor, gıdıklamakla tehdit ediyordu. "Şey," dedi, dudaklarını onun kulağına değdirerek, "bağlamakla ilgiliydi

Seni yatağıma çırılçıplak yatırmak, tüm çılgın taktiklerinin intikamını almak için hınzırca sevişmek ... ve sonra sana bana ait olduğunu söylemek. Sonsuza kadar. Çıkış yok. Geri vermek yok."

Drew elini kızın saçlarının arasına soktu, bakışları o ürkütücü kurt-bakıra dönmüştü. "Şimdi söyle bana."

Öyle yaptı. Ve sonra, keyfi yerinde olduğu, ona taptığı ve ona kalbini açmayı öğrettiği , Lara'nın kurallarının her birini çiğneyip ikisini de ikinci kez cennete götürene kadar kulağına daha fazla aşk sözleri fısıldadı.

Nalini Singh'in yeni Lonca Avcısı romanının özel bir önizlemesi için
sayfayı çevirin

Başmeleğin Eşi Berkley
Sensation'dan Şubat
2011'de Çıkıyor!

En derin gecenin ipeksi gölgelerine bürünmüş New York aynıydı ... ve kıyaslanamayacak kadar değişmişti. Bir zamanlar Elena, çok sevdiği dairesinin uzak penceresinin önünde otururken Kule'nin ışık dolu sütunundan meleklerin uçuşunu izlemişti. Şimdi ise o meleklerden biriydi, korkuluğu olmayan, ölümcül bir düşüşü engelleyecek hiçbir şeyi olmayan bir balkonun tepesine tünemişti.

Tabii artık düşmeyecekti.

Kanatları artık daha güçlüydü. O daha güçlüydü.

Kanatlarını açarak evinin havasından derin bir nefes aldı. Kokuların karışımı -baharat ve duman, insan ve vampir, toprak ve sofistike- onu hoş bir yağmur fırtınasının vahşi ateşiyle vurdu. Uzun zamandır gergin olan göğsü gevşedi ve kanatlarını en geniş haliyle açtı. Yabancı bir diyar haline gelen bu tanıdık yeri, aniden yeniden yeni olan bu evi keşfetmenin zamanı gelmişti.

Balkondan aşağıya atlayarak, baharın serin ısırlığıyla öpüşen hava akımlarıyla Manhattan'da süzüldü. Parlak yeşil mevsim, bu kış şehri esaret altında tutan karları eritmişti ve şimdi yaz ufukta şeftali renginde bir allık bile olmadan hüküm sürüyordu. Bu, yeniden doğuşun, çiçek açan şeylerin ve yavru kuşların zamanıydı; hiç uyumayan bir şehrin çılgın koşuşturması içinde bile parlak, genç ve kırılıyordu.

Evindeydi. .

Hava akımlarının onu şehrin elmaslarla süslü ışıklarının üzerinde sürüklemesine izin vererek kanatlarını test etti, gücünü sınıdı.

Daha güçlü.

Ama hala zayıf. Zar zor yapılmış bir ölümsüz.

Kalbi acı verici bir şekilde ölümlü kalan biri.

Bu yüzden kendini dairesinin camlı penceresinin dışında havada süzölmeye çalışırken bulduğunda hiç şaşırmadı. Henüz bu manevrayı gerçekleştirecek beceriye sahip değildi ve sürekli düşüyor, sonra da hızlı kanat kendini yukarı çekmek zorunda kalıyordu. Yine de o kısacık bakışlarda, bir zamanlar paramparça olan camlar kusursuz bir şekilde onarılmış olsa da odaların boş olduğunu anlayacak kadar çok şey görmüştü. Halının üzerinde Raphael'in kanını döktüğü yeri işaretleyecek bir kan lekesi bile yoktu.

Parmakları da aynı öldürücü renge bürünene kadar kıpkırmızı aktı.

Elena.

Rüzgârın ve yağmurun kokusu, taze ve vahşi, etrafında, içinde ve sonra Raphael onu pencereden bakabilmesi için zahmetsizce pozisyonda tutarken kalçalarındaki güçlü eller, elleri camın üzerinde düz.

Boşluk.

Parça parça yarattığı evinden geriye hiçbir iz kalmamıştı.

"Bana gezinmeyi öğretmelisin," dedi, kendini kaybın düğümünü aşarak konuşmaya zorlayarak. Orası sadece bir yerdi. Sadece bir şeyler. "Potansiyel hedefleri gözetlemek için çok iyi bir yol ."

"Sana pek çok şey öğretmek niyetindeyim." New York'un Başmeleği, onu vücuduna doğru çekerek, kanatları arasına sıkışmış bir halde, dudaklarını kulağının ucuna bastırdı. "Kederle dolusun."

Yalan söylemek, kendini korumak içgüdüsel bir davranıştı ama o ve başmeleği bunun ötesine geçmişlerdi. "Sanırım bir şekilde evimin hâlâ burada olmasını bekliyordum. Sara bana eşyalarımı gönderirken hiçbir şey söylemedi." Ve en iyi arkadaşı ona hiç yalan söylememişti.

"Sara ziyaret ettiğinde bıraktığın gibiydi," dedi Raphael, kanatlarını açıp vücudunu bir kez daha hava akımlarına doğru eğebilecek kadar geri çekilerek. *Gel, sana göstermem gereken bir şey var.*

Kelimeler, rüzgâr ve yağmurla birlikte aklındaydı. Ona dışarı emretmedi çünkü içinde olmadığını biliyordu. İşte bu,

Onu bu kadar derinden hissedebilmesi, onunla bu kadar kolay konuşabilmesi, onları birbirlerine bağlayan şeyin bir parçasıydı... eski yaraları deşen ve ruhun üzerinde bir ateş kırbaıyla yeni kırılğanlıklar yaratan o gergin, kıvrımlı duygu.

Ama onun, beyaz-altın kanatları ve sonsuz, acımasız mavi gözleriyle başmeleğinin, ışıltılı şehrin üzerinde, gökyüzünün yemyeşil karanlığında uçmasını izlerken üzgün değildi. Zamanı geri almak istemiyordu, bir başmeleğin kollarına hiç sarılmadığı, kalbinin yırtılıp açıldığını ve daha güçlü bir şeye dönüştüğünü hiç hissetmediği, zaman zaman onu korkutacak kadar öfkeli duygulara sahip olduğu bir hayata geri dönmek istemiyordu. *Beni nereye götürüyorsun, Başmelek?*

Sabır, Lonca Avcısı.

Gülümsedi, evini kaybetmekten duyduğu keder bir eğlence dalgasının altında kalmıştı. Ne kadar çok kez sadakatinin artık Avcılar Loncası'na değil meleklerle olduğunu söylese de, onu nasıl gördüğüne ihanet etmeye devam etti - bir avcı, bir savaşçı olarak. Onun altından aşağıya doğru inerek dalışa geçti ve ardından sert, güçlü kanat vuruşlarıyla havanın ısırın tazeliğinde yükseldi. Sırt ve omuz kasları akrobasiyi protesto ediyordu ama endişelenmeyecek kadar çok eğleniyordu - bunun bedelini birkaç saat içinde ödeyecekti, buna yoktu ama şimdilik karanlıkta kendini özgür ve korunmuş hissediyordu.

"Birinin izlediğini düşünüyor musun?" diye sordu, bir kez daha yan yana geldiklerinde efordan nefesi kesilmişti.

"Belki de. Ama karanlık şimdilik kimliğinizi gizleyecek."

Yarın, gün ağardığında sirkin başlayacağını biliyordu. Melek yapımı bir ... En eski vampirler ve meleklerin kendileri bile onu bir merak unsuru olarak görüyordu. İnsan nüfusunun nasıl tepki vereceği konusunda hiç şüphesi yoktu. "Korkutucu şeyini yapıp mesafelerini korumalarını sağlayamaz mısınız?" Ancak, konuşurken bile onu endişelendirenin genel nüfusun tepkisi olmadığını biliyordu.

Babası . . . Hayır. Jeffrey'i düşünmeyecekti. Bu gece olmaz.

Henüz on sekiz yaşındayken onu reddeden adamın düşüncelerini aklından uzaklaştırmaya çalışırken, Raphael

Hudson, o kadar sert ve hızlı düşüyordu ki kendini yakalayamadan bağırdı. New York'un Başmeleği müthiş bir uçucuydu; suyun üzerinde parmaklarını suyun soğukunda gezdirene kadar süzüldükten sonra kendini dik bir tırmanışla yukarı çekti. yapıyordu.

Onun için.

Kalbi hafifledi, dudakları kıvrıldı.

Daha alçak bir irtifada ona katılmak için alçalırken, gece rüzgârlarının, sanki ona dokunmaya karşı koyamıyorlarmış gibi, o zarif abanoz saçları yüzüne savuruşunu izledi.

Hiçbir yararı olmaz.

"Ne?" Sevgilim demeye cüret ettiği bu erkeğin neredeyse zalim güzelliği karşısında büyülenmiş, ona ne sorduğunu unutmuştu.

Onları korkutup kaçırmam için. Sen inzivaya çekilecek bir kadın değilsin.

"Lanet olsun. Haklısın." Omuz kaslarının uğursuz bir uyarıyla çekilmeye başladığını hissederek yüzünü buruşturdu. "Sanırım yakında inmem gerekiyor." Lijuan'a karşı savaşırken vücudu hasar görmüştü. Çok fazla değildi ve yaraları iyileşmişti ama zorunlu dinlenme dönemi, Pekin'i bir kratere çeviren, sesi ölülerin sessiz çığlığı olan dövüşten önce geliştirdiği kasların bir kısmını kaybettiği anlamına geliyordu.

Neredeyse eve geldik.

Kendini düz bir çizgide tutmaya odaklanırken, Raphael'in pozisyonunu değiştirdiğini fark etti, böylece etkili bir şekilde onun dümen suyuna giriyordu - yani artık kendini havada tutmak için o kadar çaba sarf etmesi gerekmiyordu. Gurur yüzünden kaşlarını çatmıştı ama bunun aksine Raphael için önemli, hatta önemliden de öte olduğunu bilmenin verdiği derin bir sıcaklık vardı.

Ve sonra onu gördü, Raphael'in nehrin diğer tarafındaki uçurumun tepesindeki evi olan geniş malikaneyi. Arazî Hudson Nehri'ne sırtını dayamış olsa da, burası sık bir ağaç kümesiyle sıradan görüşten gizlenmişti. Ancak binaya yukarıdan bakıyorlardı ve oradan kadife karanlığın içine yerleştirilmiş bir mücevher gibi görünüyordu, her pencereden gelen sıcak altın ışık, binanın bir tarafındaki vitrayların temiz çizgilerine vurduğu yerde renk darbelerine dönüşüyordu. Gül çalıları bu açıdan görünmüyordu, ama o

Orada olduklarını, yapraklarının evin zarif beyazına karşı gür ve parlak olduğunu, yüzlerce tomurcuğun havalar ısındıkça renk cümbüşü içinde çiçek açmaya hazır olduğunu biliyordu.

Avluya inen Raphael'i takip etti, vitraydan gelen ışık kanatlarını vahşi mavi, kristal yeşili ve yakut kırmızısından oluşan bir kaleydoskopla dönüştürüyordu. *Balkonlardan* inebilirdin, dedi, kelimeleri yüksek sesle söyleyemeyecek kadar iyi bir iniş sağlamaya odaklanmıştı.

Raphael aynı fikirde değildi, "Yapabilirdim," demek için kızın yanında yere düşmesini bekledi. Kız kanatlarını açarken uzanıp onu boynunun omzuna döküldüğü kavisten nazikçe kavradı, parmakları sağ kanadının hassas iç dikişine bastırdı. "Ama o zaman dudakların bana bu kadar yakın olmazdı."

Adam onu öne doğru çekerken parmakları kıvrıldı, midesinde zevk çiçekleri açtı. "Burada olmaz," diye mırıldandı, boğuk bir sesle. "Jeeves'i şok etmek istemiyorum."

Raphael onun sözlerini telaşsız bir titizlikle öperek uzaklaştırdı ve kadının uşağı hakkındaki her şeyi unutmamasına neden oldu; vücudu yavaş, tatlı bir beklenti duygusuyla ısıniyordu. *Raphael*.

Titriyorsun, Elena. Yorgunsun.

Dokunuşun için asla çok yorgun değilim. Ona bu kadar bağımlı hale gelmesi onu dehşete düşürüyordu. Bunu katlanılabilir kılan tek şey, onun açlığının da çiğ, neredeyse şiddetli bir istek olmasıydı.

Adam ateşli bir cinsel vaatle geri çekilmeden önce bir fırtına yalaması duyularına doğru koştu. *Daha sonra.* Kanadının üst kıvrımı boyunca yavaş, samimi bir vuruş. *Seninle zaman geçireceğim.* Dudakları aralandı, söyledikleri çok daha az kışkırtıcıydı. "Montgomery senin onun metresi olmandan hoşlanacak, Elena."

Dudaklarını yaladı, nefes almaya çalıştı ve kalbinin kaburgalarına hızlı hızlı vurduğunu duydu. Evet, baş melek nasıl öpüşüleceğini biliyordu. "Neden?" diyebildi sonunda, adam kapıya doğru yürürken onun yanına düştü.

"Düzenli olarak kirlenmeniz ve kıyafetlerinizi mahvetmeniz muhtemel." Raphael'in mizahı kuruydu, sesi ise bir okşayış gibiydi.

Gece. "Illium'un ara sıra burada kalmasından hoşlanmasının nedeni de bu. İkiniz de ona yapacak çok şey veriyorsunuz."

Yüzünü ona çevirdi ama dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Illium bize katılacak mı?" Mavi kanatlı melek, Raphael'in Yedilisi'nin bir parçasıydı; New York'un Başmeleği'ne sadakatlerini sunan vampirler ve melekler; hatta onun hayatını kendi hayatlarının önüne koyacak kadar. Illium, Yediler arasında onun insan kalbini bir zayıflık olarak değil, bir armağan olarak gören tek kişiydi. Ve onda, diğer ölümsüzlerde kaybolmuş olan bir tür masumiyet görüyordu.

O anda kapı açıldı ve Raphael'in uşağının ışıltılı yüzü ortaya çıktı. "Efendim," dedi uşak, emredildiği anda soğuk ve korkutucu bir hale dönüşebileceğinden emin olduğu dolgun İngiliz aksanıyla. "Sizi evde görmek ne güzel."

"Montgomery." Raphael yanından geçerken vampirin omzuna bir el koydu.

Elena uşağa gülümsedi, ondan yeniden hoşlanmıştı. "Merhaba."

"Hanımefendi."

Gözlerini kırptırdı. "Elena," dedi kararlı bir şekilde. "Ben kendimden başka kimsenin metresi değilim." Her ne kadar bir başmeleğin hizmetinde çalışmayı seçmiş olsa da, Montgomery yüzlerce yıllık güçlü bir vampirdi.

Kâhyanın omurgası kaskatı kesildi, gözleri Raphael'e kaydı - o da verdi a durgun Gülümse. "Sen gerekir değil Şok Montgomery öyle, Elena." Elini tutmak için uzanarak onu kendi tarafına çekti. "Belki de sana Lonca Avcısı demesine izin verirsin?" Elena baş meleğin güldüğünden emin bir şekilde yukarı baktı. Ama yüz ifadesi netti, dudakları o tanıdık şehvetli zarafetiyle duruyordu. "Evet, tamam." Montgomery'ye başıyla onay verdi, sonra da

"Bu mu?" diye sor.

"Elbette, Lonca Avcısı." Küçük bir selam verdi ve elini salladı. "Yemek isteyip istemediğinizden emin değildim efendim ama odanıza küçük bir tepsi gönderdim."

"Bu gecelik bu kadar, Montgomery."

Uşak fısıldayarak uzaklaşırken, Elena giderek artan bir kuşkuyla salonun bir köşesindeki büyük Çin vazosuna baktı.

kapının yanındaki vitray duvar. Garip bir şekilde tanıdık gelen bir ayçiçeği deseniyle süslenmişti. Raphael'in elini bırakarak yaklaştı . . . daha yakına. Gözleri kocaman açılmıştı. "Bu benim!" Elena onu Şangay yeraltı dünyasının derinliklerine götüren tehlikeli bir avı tamamladıktan sonra Çin'deki bir melek tarafından hediye olarak verilmişti.

Raphael parmaklarını kızın sırtının küçük kısmına dokundurdu, yakıcı bir iz bıraktı. "Tüm eşyaların burada." Kızın başını kaldırıp bakmasını bekledikten sonra, "Sen dönene kadar güvende olmaları için bu eve taşındılar.

"Ancak," diye devam etti Montgomery, kız sessiz kaldığında, boğazında bir duygu düğümü oluşmuştu, "öyle görünüyor ki Montgomery bu vazo söz konusu olduğunda kendini tutamadı. Korkarım güzel şeylere karşı bir zaafı var ve güzelliğinin gerektiği gibi takdir edilmediğini hissederse bir eşyanın yerini değiştirdiği biliniyor. Bir keresinde, başka bir başmeleğin evinden eski bir heykelin 'yerini değiştirmişti'."

Elena zarif bir sessizlik içinde uşağın kaybolduğu koridora baktı. "Sana inanmıyorum. Çok kibar ve düzgün biri." Bunu söylemek, mizaha odaklanmak, kalbindeki gerginliği, boğazını kilitleyen duyguları kabul etmekten daha kolaydı.

"Şaşıracaksın." Tekrar sırtının alt kısmına dokunarak onu koridordan aşağıya ve merdivenlerden yukarıya doğru itti. "Gel, sabah eşyalarına bakabilirsin."

Merdivenin tepesinde ayaklarını sürükledi. "Hayır."

Raphael hiçbir ölümünün sahip olamayacağı o gözlerle onun ifadesini ölçtü, bu da ona hiçbir zaman insan olmadığını ve ölümlüye yakın bir şey olamayacağını sessizce hatırlattı. "Böyle olacak." Onu ana yatak odası olduğunu bildiği odadan çıkan bir odaya götürerek kapıyı açtı.

Dairesindeki her şey düzgün bir şekilde istiflenmişti; mobilyaların üzerinde örtüler, kutularda biblolar vardı.

Kapının eşliğinde donup kaldı, nasıl hissettiğinden emin değildi; rahatlama, öfke ve sevinç, hepsi içinde yer kapmak için savaşıyordu. Kendisi için bir sığınak, dahası babasının onu terk etmesine karşı öfkeli bir karşı çıkış olan o daireye asla geri dönemeyeceğini biliyordu. Burası kanatları olan bir varlık için inşa edilmemişti ama kaybı canını yakmıştı. Hem de çok.

Şimdi . . . "Neden?"

Eli, eylemin doğasında var olan sahiplenmeyi gizlemeye çalışmadan ensesine kapandı. "Sen benimsin, Elena. Eğer başka bir yatakta uyumayı seçersen, seni alır ve eve getiririm."

Kibirli sözler. Ama o bir baş melekti. Ve o da kendi iddiasını ortaya koymuştu. "Bunun her iki taraf için de geçerli olduğunu hatırladığın sürece."

Anlaşıldı, Lonca Avcısı. Omzunun kıvrımına bir öpücük kondurdu, parmakları ensesinde bir parça sıkılaştı. *Yatağa gel.*

Tahrik onu sertçe tekmeledi, vücudu bu güçlü, ölümcül ellerde onu nasıl bir zevkin beklediğini çok iyi biliyordu. "Bıçaklar ve kılıflar hakkında konuşabilir miyiz?"

Şehvetli bir erkek kahkahası, bir öpücük daha, dişlerin okşaması. Ama adam elini bıraktı ve sessizce kızın odaya girip parmaklarını eskiden kendisine ait olan yatağın üzerindeki incelikle işlenmiş yorganın üzerinde gezdirmesini izledi, sonra da küçük bir kutunun içine düzenli bir şekilde yerleştirilmiş güzel cam şişeler ve fırçalarla dolu makyaj masasını incelemeye koyuldu. Kendini bir çocuk gibi hissediyordu, her şeyin orada olduğuna dair kendine güvence vermek istiyordu, bu ihtiyaç canını acıtacak kadar içgüdüselidi.

Bu duygusal açlığa boyun eğerken, zihni başka bir eve dönüşün, eşyalarını sokakta çöp gibi yığılmış bulduğunda boğazını yakan şok ve aşağılanmanın görüntülerini kusuyordu. O acıyı, babası için tam olarak ne olduğunu bilmenin acısını hiçbir şey silemezdi ama bu gece Raphael bu anıyı çok daha güçlü bir eylemin ağırlığı altında ezmişti.

Baş meleği hakkında hiçbir yanılsaması yoktu, bunu kısmen ona verdiği nedenden dolayı yaptığını biliyordu - böylece dairesine bir sürgü deliği gibi davranmaya cazip gelmeyecekti. Ama tek motivasyonu bu olsaydı, eşyalarını kolayca çöpe gönderebilirdi. Bunun yerine, her bir parça özenle paketlenmiş ve buraya taşınmıştı. Bazıları o gece camı kırıldığında hava koşullarına maruz kalmıştı ama şimdi titiz bir restorasyondan söz bozulmamış görünüyordu.

Bu kadar el üstünde tutulmanın mucizesi karşısında kalbi sızlayarak, "Artık gidebiliriz," dedi. Daha sonra geri dönecek, her şeyle ne yapacağına karar verecekti. "Raphael-teşekkür ederim."

Ana odaya girdiklerinde onun kanadının kendi kanadına sürtünmesi, sessiz bir şefkat. Başka hiç kimse onun bu yönünü görmemişti, diye düşündü, yatağa yaklaşıp ışıkları yakmadan soyunmaya başladığında gözleri baş meleğinin üzerindeydi. Gömleği üzerinden düştü ve birden fazla kez öptüğü o muhteşem göğsü ortaya çıktı. Ve aniden, duygularının ezici ağırlığı yok oldu, iç burkan bir ihtiyaç çığının altına gömüldü.

Raphael o anda başını kaldırdı, bakışları onun tahrik olduğunu hissettiğini gösteren dünyevi bir açlıkla parlıyordu. Konuşmayı sonraya saklamaya karar verip üstünü çıkarmak için parmaklarını kaldırıyordu ki, yağmur -hayır, *dolu*- kesik kesik camlara çarparak onu zıplattı. Görmezden gelebilirdi ama sert, küçük buz cama tekrar tekrar çarpmaya devam ediyordu. "Fırtına olmalı." Ellerini bırakarak, balkona açılan Fransız kapılarının güvenli olduğundan emin olmak için bir göz attıktan sonra pencerelerden birine doğru yürüdü.

Vahşi rüzgârlar evi aralıksız bir öfkeyle dövmeye başlarken, göz açıp kapayıncaya kadar dolu sağanak yağmura dönüşürken, önündeki ışıklar korkunç sivri uçlarla parladı. "Hiç bu kadar sert, bu kadar hızlı geldiğini görmemiştim."

Raphael onun yanında durmak için yürüdü, çıplak üst bedeni pencereye vuran yağmur damlalarının görüntüsüyle desenlenmişti. Raphael bir şey söylemeyince başını kaldırdı ve fırtınanın beklenmedik bir yansımasıyla bakışlarını çalkantılı hale getiren gölgeleri gördü. "Ne oldu? Neyi göremiyorum?" Çünkü onun gözlerindeki o bakış ...

"Dünyadaki son hava durumu modelleri hakkında ne biliyorsunuz?"

Elena bakışlarıyla bir yağmur damlasının camın üzerinde tünel açışını izledi. "Biz Kule'deyken bir hava durumu güncellemesi yakaladım. Muhabir bir tsunaminin Yeni Zelanda'nın doğu kıyılarını vurduğunu ve Hindistan'daki sellerin daha da kötüye gittiğini söyledi." Görünüşe göre Sri Lanka ve Maldivler çoktan tahliye edilmişti ama insanları yerleştirecek yer kalmamaya başlamıştı.

"Depremler Elijah'ın bölgesini sarsıyor," dedi Raphael ona, Güney Amerikalı başmelekten bahsederken, "ve en az bir büyük yanardağın patlamak üzere olmasından korkuyor. Hepsi bu kadar değil. Michaela bana Avrupa'nın büyük bir kısmının mevsimsiz bir buz fırtınasının pençesinde titrediğini ve binlerce kişinin ölümüne yol açabileceğini söyledi."

Elena'nın omuz kasları baş meleklerin en güzelinden -ve en zehrinden- bahsedilince kaskatı kesildi. "En azından Orta Doğu," dedi kendini rahatlamaya zorlayarak, "haberlerde gördüğüm kadarıyla büyük bir felaketten kurtulmuş gibi görünüyor."

"Evet. Favaşi Neha'nın bölgesindeki felaketlerle başa çıkmasına yardım ediyor." İran Başmeleği ve Hindistan Başmeleği'nin daha önce birlikte çalıştıklarını biliyordu Elena. Ve şimdi, Neha Kadro'daki neredeyse herkesten nefret ederken, Favashi-belki de Çünkü ve diğer başmelek oldu Yani çok daha gençti. "Bunun bir anlamı var, değil mi?" dedi, elini Raphael'in göğsünün vahşi sıcaklığına koymak için döndü, gölgeli yağmur damlaları

teninin üzerinde fısıldıyor. "Tüm bu aşırı hava koşulları."

"Bir efsane var," diye mırıldandı Raphael, onu koruyacakmış gibi vücudunun kıvrımlarına doğru çekerken kanatları alevlendi. "Dağların sarsılacağı ve nehirlerin taşacağı, buzun dünyanın dört bir yanına yayılacağı ve tarlaların yağmurda boğulacağı." Ona baktı, gözleri o imkânsız, insanlık dışı krom mavisiydi. "Tüm bunlar bir Kadim uyandığında gerçekleşecek."

Ses tonundaki ürperti vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti.

THE NEW BOOK IN THE GUILD HUNTER SERIES
FROM *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

NA LI NI SINGH

ARCHANGEES ÖPÜCÜĞÜ

abvn @fcØm a yfle\$ OD@ come, emp4xe u ntR\$ Elena
Deveraux finds herself thrust into a darkly seductive
new life alongside her stunningly dangerous lover, the
archangel Raphael.

NO Y0rb TIme6 Çok Satan Yazarından

Yeni' Psi-Chnnngeling Romanı

NALINI SINOH

Bonds of Justice

Max Shannon iyi bir fincan, New bulk Enfotcement'in en iyilerinden biri. Kendisini ps}' zihinsel saldırılara karşı koruyan doğal bir kalkanla doğduğundan,£ y dDmirlated pows srrt'cture içinde bir vancenlent şansına sahip olduğunu biliyor. Atanmayı beklediği son dava Bu, Meclis Üyesinin yakınıni hedef alan bir katilin işi."

est advisors. And the last woman he expects to compel him in the most sensual of ways is a Psy on the verge of

penguen.oom

M659TG310

Neue York'un yedinci kitabı: Times'in en çok satan
Psikoloji-Büyüme 6crfeS'inden

NALIN I SI NGH

Blaze of Memory

Dev Santos hafıza kaybı yaşayan bir adamı öldürüyor yapabileceği her şeyi
Hatırlayın, o da "8°<"° Hct öge nries hy a vhadrru'y
oppressor arid prigram med to k ill, KGtya's urily hope fcir
mindity is Dev. Ama bir sonraki hedefi kendisi
olabilecekken ona güvenebilir mi?

penguin.com

M555T0809

THE PSY-CHANGELING SERIES FROM
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Nalini Singh

ICC LTNE TARAFINDAN
TAŞINAN SENSATIDN
VISION/S U\$ ISIYA KÖLE
\$JRE TARAFINDAN
MARKALANAN
PLGASURG'A EV
SAHIPLİĞİ YAPMAK

BONOGJUSTC€
9LAYO\$9ASS1ON

"I wished I lived in the world

penguin.com

What will you be reading tomorrow?

dna Follett, Baba, Cliv Cusslea
Tæo Köşesi. LsureU E. Hamifon. Cbettaine Hacris,
J. R. Wsrd, wE.& Geîfbo, Wüliaro Gibcoa,
Robin Cook, Brîta 7cc4\ie8, steghça ILi "g, Çean
Koolz. Bñc Jerome Dickey. Tÿrzy Mcl-liMen,
Sub Monk Kidd, Amy Thu, Jaynn Ann iCrmtz,

Daniel Silva, Kate Jacobs...

onları alt t'l'de bulacaksınız

*find tour schedules and reading group guides,
and enter contests.*

Subscribe to Penguin Group (USA) newsletters

st ezciliag new üfles end the sutbora you leve

Joog t<Fore cwtyone dsc dnet

PENGUEN GRUBU (ABD)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.